

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

1941
Lace Bojarjish
Korfflamin
Gloss

Η. Δ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ Δ. Φ.

ΑΝΩΜΑΛΑ
ΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΑ
ΤΗΣ
ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ
ΜΕΤΑ
ΠΟΙΚΙΛΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΠ. ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ Α', Β' καὶ Γ', ΤΑΞΙΝ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ
ΚΑΙ ΤΑΣ ΑΝΩΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΟΞΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΗΣ Η ΛΙΑΣ Ν. ΔΙΚΑΙΟΣ
5 — ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ — 5
1909

18523

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

Θέμ.	= Θέμα	Πημ.	= ρηματικόν
παρατ.	= παρατατικός	ρ.	= ρῆμα
ձόρ.	=ձօրիստօս	αύτοπ.	= αὐτοπαθής
μέλ.	= μέλλων	ձποθ.	= ձποθετικόν
μέσ.	= μέσον	ներ.	= ներγողութիւն
πաθ.	= παθητικόν	πօιηտ.	= πօιηտιկόն
տեτελ.	= τετελεσμέնօς	մեτաγ.	= մետացենեսτերօն
πարախ.	= πարախենալուն	ձմետ.	= ձմետանալուն
նուր.	= նուրանունակ	ստεր.	= ստεրութիւն
πρել.	= παրάխալը	էպիθ.	= էպիթետոն

Διὰ κεραίας — σημειοῦνται οἱ τύποι, οἱ ձπաντանτες μόνον ևν συνθέσει.

Πάντα τὰ ձντίτυπα φέρουντι τὴν նուրագութիւն τοῦ συγγραφέως.

ΜΕΡΟΣ Α

ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ

ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

Α

άβουλέω-ῶ (=οὐ βούλομαι). Ὁ ἐνθετῶς μόνον. Ἐκ τούτου: **άβούλητος**. Ὁρα βούλομαι.

άβούνω μόνον δέ μέσ. παρατ. ἡδρυνάμην (έσεμνυνόμην).

Σημ. Ρίζα ἀπ-, ἔξ ής τὰ ρήματικά ἐπίθ. ἀπαλός, ἀβρός.

ἀγάλλω (=λαμπρύνω, ποιῶ τινα χαίρειν). Μέσ. **ἀγάλλομαι** (=τέρπομαι, χαίρω) καὶ παρατ. ἡγαλλόμην· τάλλα ποιητ. καὶ μεταγ. Ρηματικὸν: **ἀγάλμα**.

Σημ. Θέμ. ἀγαλ-, (ἀγάλγω-ἀγάλλω). Παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγ. ἀπαντᾶς καὶ παρατ. ἡγαλλον, μέλλ. **ἀγαλῶ** καὶ ἀδρ. ἀπαρεμφάτου ἡγῆλαι. Συνών. φραΐζω, αλλάνω· τῷ δὲ ἀγάλλομαι τὰ ἥδομαι, εὐφραίνομαι.

ἄγαμαι (=θαυμάζω, ἔκτιμω), παρατ. ἡγάμην, παθ. ἀδρ. ἡγάσθην, μέσ. ἀδρ. ἡγασάμην (μόνον κατ' εύκτ. **ἀγάσαιτο**). Ρημ. **ἀγαστός**.

Σημ. 'Ρίζ. γαF-, γασ-, γα-, γη-, γαῦ-ρος, γαῖ-ω (εἶμαι: ὑπερήφανος), (γέγηθα, ἄγαμαι, ἄγάπη). Τὸ **ἄγαμαι** (θέμ. ἀγασ. καὶ ἀγα-) εἶναι ἀποθετικὸν παθητικὸν μετ' εὔκτικῆς μόνον ἀγαίμην, ἄγαιντο κατά τὰ βαρύτονα. Κλίνεται κατά τὸ ίσταμαι. Ὁ ἀδρ. ἡγασθην σχηματίζεται (δπως καὶ δ τοῦ δύναμαι ἐδυνάσθην) ἐκ θέμ. ἀγασ. καὶ δὲν ἔκτείνει τὸ φωνῆν. Εἴναι: δὲ παθητικὸς μετὰ ἐνεργητ. σημασίας (=ἐθαύμασα).

ἄγανακτέω-ῶ (καὶ σύνθ. μετὰ τῆς διὰ καὶ ὑπέρ), παρατ. ἡγανάκτουν, μέλ. **ἀγανακτήσω**, ἀδρ. ἡγανάκτησα, παρακ. ἡγανάκτηκα. Μέσου στερεῖται.

Σημ. Τὸ **ρῆμα σημαίνει** βρέως φέρω (ἐκ τοῦ ἄγαν ακτὸς τοῦ ἄγω) ἢ πολὺ λυπούμαται (ἐκ τοῦ ἄγαν ἄχθομαι).

ἀγγέλλω (=ἀναγγέλλω) παρατ. ἡγγελλον, μέλ. ἀγγελῶ, ἀόρ. ἡγγειλα, παρακ. ἡγγελκα, ὑπερσ. ἡγγέλκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀγγέλλομαι, παρατ. ἡγγελόμην, παθ. μέλ. ἀγγελθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἡγγέλθην, μέσ. ἀόρ. -ἡγγειλάμην, παρακ. ἡγγελμαι. ὑπερσ. ἡγγέλμην. Ρημ. ἀγγελμα, κατάγγελτος, ἐξάγγελτος, αὐτεπάγγελτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀγγελος (θέμ. ἀγγελ-) ἀγγέλω-ἀγγέλλω. Τὸ σύνθ. ἀπαγγέλλω = κομίζω ἀγγελίαν (συνήθως ἐπὶ τῶν πρέσβεων). Τὸ μέσον ἐπαγγέλλομαι μετὰ αἰτιατικῆς μὲν = ἔχω τι ὡς ἐπάγγελμα, μετὰ δὲ δοτ. = ὑπισχνοῦμαι.

ἀγαπάω-ώ, παρατ. ἡγάπων, μέλ. ἀγαπήσω, ἀόρ. ἡγάπησα, παρακ. ἡγάπηκα. Παθ. ἀγαπῶμαι, παρατ. ἡγαπώμην, ἀόρ. ἡγαπήθην, παρακ. ἡγαπημαι. Ρημ. ἀγαπητός, ἀγαπητέον. Πρόβλ. τῷ ἀγαμαι.

ἀγείρω (=συναθροίζω), παρατ. ἡγειρον, ἀόρ. ἡγειρα. Παθ. καὶ μέσ. ἀγείρομαι, πάντα τᾶλλα ποιητ. καὶ μεταγ. Ρημ. συναγερμός, συναγερτός, ἀγορά.

Σημ. Θέμ. α τὸ ἀθροιστ. ἡ προτακτικὴν καὶ -γερ-. θίεν ἀγέργω-ἀγέρρω-ἀγείρω. Ἐκ θέμ. ἀγορ- (αἰολικῶς ἀγυρ-.) τὸ ποιητ. ἄγυρος (=ἀγορά, συνέλευσις) ἐξ οὐ πανήγυρις, ὅμηγυρις, ἀγύρητος ἐξ δὲ τοῦ ὁρματ. ἄγορὰ τὰ ὁρματα ἀγοράζω, ἀγορεύω, καὶ τὸ ἐπιθ. ἀγοραῖος.

ἀγνοέω-ώ (=δὲν γνωρίζω, ἀπατῶμαι), παρατ. ἡγνόουν, μέλ. ἀγνοήσω, ἀόρ. ἡγνόησα, παρακ. ἡγνόηκα. Παθητ. ἀγνοοῦμαι, παρατ. ἡγνοούμην, μέσ. μέλ. ἀγνοήσομαι, παθ. ἀόρ. ἡγνοήθην, παρακ. ἡγνοήμαι. Ρημ. ἀγνοια, (ἀγνόημα, ἀγνοητικός, ἀγνοητέον).

Σημ. Θέμ. ἀγνοε- ἐξ τοῦ στερητ. α καὶ γνο- (τοῦ γιγνώσκω). Τὸ μέσον σχηματίζεται ἀναλειμένον ἀγνοῶ ἐμαυτόν. Ο μέλλ. ἀγνοήσομαι ἔχει παρὰ τοῖς μεταγεν. παθητ. σημασίαν (=ἀγνοηθήσομαι). ἀγνῶς εἴμι τινος καὶ ἀγνοιαν ἔχω τινδες=ἀγνοῶ, ἀγνῶς εἴμι τινι=ἀγνοοῦμαι.

ἀγνυμι καὶ **ἀγνύω** (=θραύω). Πάντοτε σύνθετον, κατάγνυμι, ἀόρ. κατέαξα, παρακ. κατέαγα, ὑπερσ. κατεαγώς ἦν. Παθητ. κατ-ἀγνυμαι, ἀόρ. β' κατεάγην, τετελ. μέλλ. κατεαγώς ἔσομαι. Ρημ. καττή, κάταγμα, κατακτός.

Σημ. Θέμ. Fay-, Faynu. Λαμβάνει συλλαβικὴν αὔξησιν, διότι ἀρχεται ἀπὸ F. Ό παρακ. κατέαγα δὲν διασύνει τὸν χαρακτῆρα καὶ ἔχει παθητ. σημασίαν (=είμια: συντετριμένος). Συνών. θραύω, θρεύπτω, κλάω-σ.

ἀγνωμονέω-ώ, ἀόρ. ἡγνωμόνησα, ὑπερσ. ἡγνωμονήκειν. Τὰ λοιπὰ μτγν.

ἀγοράζω παρατ. ἡγόραζον, μέλλ. (ἀγοράσω) ὠνήσομαι, ἀόρ. ἡγόρασσα, παρακ. ἡγόρακα. Μέσ. ἀγοράζομαι τι, ἀόρ. μέσ. ἡγοράσμην. Παθ. παρατ. ἡγοράζόμην, παθ. ἀόρ. ἡγοράσθην, παρακ. ἡγόρασμαι. Τὸ δ. τοῦτο μεταβατικῶς μὲν δηλοῖ δ. τι καὶ νῦν, ἀμεταβάτως δὲ εἰμαι ἐν τῇ ἀγορᾷ.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀγορᾶ. Πρόδλ. τῷ ἀγείρω.

ἀγορεύω (=όμιλω δημοσίᾳ, δημηγορῷ), παρατ. ἡγόρευον, μέλλ. -έρω, ἀόρ. δ'. -εῖπον, παρακ. -εῖρηκα, ὑπερσ. -εῖρήκειν. Παθ. ἀγορεύομαι, παρατ. -ἡγορεύόμην, μέσ. μέλ. ώς παθητ. -ἀγορεύομαι, μέλλ. παθ. -ρηθήσομαι, ἀόρ. παθητ. -έρρηθην, παρακ. -εῖρημαι, ὑπερσ. -εῖρήμην. Ρημ. ἀνάρρησις, ἀναγόρευσις, πρόσρησις, ἀπόρρητος, προσρητέος, προσαγόρευτέος, πρόσρημα, ἀπαγόρευσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀγορᾶ (ἰδὲ ἀγείρω). Σύνθετον: ἀπαγορεύω ώς μεταβατ. ἐμποδίζω διὰ λόγου, δὲν ἐπιτρέπω, ώς ἀμετάθ =ἀποχάμνω, προσαγορεύω =διατάσσω ἀπειλῶν τιμωρίαν κατὰ τοῦ παραβάτου, συναγορεύω =συμφωνῶ, καταγορεύω =κατηγορῶ, ἀναγορεύω =ἀνακηρύττω δημοσίᾳ.

ἀγρεύω (=κυνηγῶ, συλλαμβάνω), παθ. ἀγρεύομαι, μόνον. Ρημ. ἀγρευσις, ἀγρευμα, ἀγρευτή(ρ)ς, ἀγρευτικός.

Σημ. Θέμ. ἀγ- (ώς τὸ ἄγω, ἄγια, ἄγαν). Τὸ ρῆμα ἐκ τοῦ ἀγρεύει.

(ἐξ) **αγοιόω-θ** (=ποιῶ τινα ἄγριον), παθ. ἀόρ. ἀπηγριώθην, παθ. παρακ. (ἐξ)ηγρίωμαι.

Σημ. Θέμ. ἀγρο- (ἐξ οὐ ἀγρός, ἄγριος, ἄγριοχος).

ἄγκω (=πνίγω διὰ βρόχου) μόνον ὁ ἐνεστώς. Παθ. ἀγχομαι, καὶ μέσ. ἀπάγκομαι, παρατ. ἀπηγκόμην, μέσ. ἀόρ. ἀπηγκάμην. Ρημ. ἀγχόνη.

Σημ. Θέμ. ἄγκ-, ἔξ οὐ ἄγκι, ἄγκοῦ, ἄγκω, ἄγκόη, ἄχος, ἄχθος, ἄχθομαι.

ἄγω (=φέρω, ὁδηγῶ), παρατ. ἡγον, μέλ. ἀξω ἀόρ. δ' ἡγαγον, παρακ. -ῆχα. Παθ. καὶ μέσ. ἀγομαι, παρατ. ἡγόμην, μέσ. μέλ. καὶ ώς παθητ. ἀξομαι καὶ παθητ. ἀχθήσομαι, ἀόρ. παθ. καὶ ώς μέσ. -ῆχθην, παρακ. ἡγμαι, ὑπερσ. ἡγμην, μέσ. ἀόρ. δ' ἡγαγόμην. Ρημ. ἀγωγή, ἀγώγιμος, ἀγωγέus, ἀγωγός, παιδαγωγός, ἐπαγωγός, ἐπα-κτός, ἀκτέον, ἀξιος, ἀγών, ἀγυιά.

Σημ. Θέμ. ἀγ-ἄγαγ. Οἱ ἀόρ. δ' ἡγαγον καὶ ἡγαγόμην ἐσχηματίσθησαν μετ' ἀττικοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ. 'Ως δεύτερον συνθετικὸν τὸ ἄγω ἐκτείνει τὸ ἢ εἰς η ώς στρατηγός, διδηγός, ἢ εἰς ἡ ώς λοχαγός, ἐνεργός, οὐραγός, ἢ τὸ φυλάττει ἀττεπτον ώς παιδαγωγός. Τὸ μέσον ἀνάγομαι σημαίνει ἔξερχομαι ἐκ

τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος· τούναντίον κατάγομαι. Τὸ ἐνεργ. κατάγω κυριολεκτεῖται· ἐπὶ τῶν διὰ βίας ἀγόντων τὰ ξένα πλοῖα εἰς τὸν λιμένα ἵνα συλήσωσιν αὐτά. Ἐπὶ ἔξορίστων κατάγω τινὰ καὶ καθημι φυγάδα, εὗ τὸ ἀμετάβικτόν τον φυγάδα· ὑπ(προ)άγω=προχωρῶ, ὑπεξάγω ἀναχωρῶ κατ' ὅλιγον. Ἡ προστ. ἄγε, ἄγετε ώς τὸ νῦν ἥλα, ἄντε. Ὁρα φίρω.

ἀγωνίζομαι (=κοπιαζώ, πολεμῶ), παρατ. ἡγωνιζόμην, μέσ. μέλ. ἀγωνιοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἡγωνισάμην, παθ. ἡγωνίσθην, παραχ. ἡγώνισμαι, ὑπερσ. ἡγωνίσμην. Ἄριμ. ἀγώνισις, ἀγώνισμα, ἀγώνιστής, ἀγώνιστέον, ἀνανταγώνιστος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀγῶνος (ἄγω). Εἶναι ἀποθετικὸν ἐνεργ. διαθέσεως. Συνώνυμον ἀθλῶ, εὑχρηστὸν μόνον κατ' ἐνεστῶτα. Τὸ σύνθετ. συναγωνίζομαι ἐπὶ βοηθείας, τὰ δι(άντ-, προ-)αγωνίζομαι ἐπὶ ἀμίλλης ἢ ἔριδος.

ἀδικέω-ῶ (=εἰμαι ἀδικος), παρατ. ἡδίκουν, μέλλ. ἀδικήσω ἀόρ. ἡδίκησα, παραχ. ἡδίκηκα, ὑπερσ. ἡδικήκειν. Παθ. ἀδικοῦμαι, παρατ. ἡδίκουμην, μέσ. μέλ. ώς παθ. ἀδικήσομαι, ἀόρ. παθ. ἡδικήθην, παραχ. ἡδίκημαι, ὑπερσ. ἡδικήμην. Ἄριμ. ἀδικημα, ἀδικητέον, εὐαδίκητος.

Σημ. Παράγεται ἐκ τοῦ ἀδικος, ὅπερ ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ τοῦ δίκη. Τὸ μέσον ἔχφερται ἀναλελυμένον ἀδικῶ ἐμαντόν. Ὁρα δυτιδικῶ καὶ δικάζω. Τὸ ῥῆματ. ἀδικημα διαστέλλεται πρὸς τὸ ἀμάρτημα (=ἀκούσια βλάβη).

ἀδω (=τραγουδῶ), παρατ. ἡδον, μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. ἀσομαι, ἀόρ. ἡσα. Παθ. ἀδομαι, ἀόρ. παθ. ἡσθην. Ἄριμ. ὡδή, ὡδεῖον, ἀσμα, ἀστέον, ἀηδών, ἐπωδός, τραγωδός.

Σημ. Πίζα Φεδ-ἡ Φυδ. Ἐκ τοῦ ποιητ. ἀειδω, ἐξ οὐ καὶ τὸ ἀοίδιμος. Τὸ παθητ. εὑρηται: συνήθως ἀπροσώπως: ἀδεται.

ἀθροίζω (=συναθροίζω), παρατ. ἡθροίζον. μέλ. ἀθροίσω, ἀόρ. ἡθροισα, παραχ. ἡθροικα, ὑπερσ. ἡθροίκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀθροίζομαι, παρατ. ἡθροίζόμην, παθ. μέλ. ώς μέσ. ἀθροισθήσομαι, παθ. ἀόρ. (καὶ ώς μέσ.) ἡθροίσθην, μέσ. ἀόρ. ἡθροισάμην, παραχ. ἡθροισμαι, ὑπερσ. ἡθροίσμην. Ἄριμ. ἀθροισις, ἀθροισμα, ἀθροιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀθρόος, διπερ ἐκ τοῦ ἀθροιστ. α καὶ θρόος-θροῦς (θέρυσθος); ἐξ οὐ καὶ τὸ θροέω-ῶ (=θερυθῶ). Κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς δασύνεται, κατὰ δὲ τοὺς Ἀλλοὺς Ἑλληνας φιλοῦται. Συνών. ἀγείω, ἀλίζω, συνάγω.

ἀθυμέω-ῶ (=λυποῦμαι), παρατ. ἡθύμουν, ἀόρ. ἡθύμησα, τἀλλα μεταγεν. Ἄριμ. ἀθυμητέον.

Σημ. Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀθυμος, διπερ ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ θυμός (=ψυ-

χή). Τὸ δὲ θυμὸς ἔχ τοῦ θύω. Τὸ ἀθυμῶ λέγεται καὶ περιφραστ. εἰς ἀθυμίαν
ἀμπίπτω, ἀντίθετον δ' αὐτοῦ εἶναι τὸ ἀποθετ. εὐθυμοῦμα (εἶμαι εὐθυμος). Παθ.
ἀθυμία ἐγγίγνεται τινε.

αἰδέομαι-οῦμαι (=έντρέπομαι, εὐλαβοῦμαι), παρατ. ἥδούμην.
μέσ. μέλ. αἰδέσομαι, παθ. ἀόρ. ώς μέσ. ἥδεσθην, μέσ. ἀόρ. ἥδεσά-
μην, παρακ. ἥδεσμαι. *Ρημ. αἰδώς, αἰδήμων, αἰσχος, αἰσχρός.

Σημ. Θέμ. αἰδεσ-. Τὸ σ μεταξὺ δύο φωνηγέντων ἀπεβλήθη. Εἰς τὸ αἰδέσο-
μαι καὶ ἥδεσάμην ἔγινεν ἀπλοποίησις τοῦ διπλοῦ σ, διὰ τοῦτο δὲν ἔκτεινει τὸ
ε. Εἶναι ἀποθετικὸν ἐνεργ. διαθέσεως. Τὸ παθητ. ἐκφέρεται περιφραστικῶς
αἰδοῦς τυγχάνω ὑπό τινος. Συνώνυμον τῷ αἰδοῦμαι εἶναι τὸ αἰσχύνομαι, ἀντίθ.
δὲ τὸ αὐθαδέζομαι. *Ο μέσ. ἀόρ. ἥδεσάμην σημ. συνεχώρησα, συγγνώμην ἔσχον
καὶ ἐποίησά τινι.

αἴθω (=καίω, ἀνάπτω), μόνον τοῦτο καὶ τὸ αἴθεσθαι.

Σημ. *Ρίζα αἰθ-, ἔξ οὖ Αἴθιοψ, Αἴτνα.

αἰκίζομαι (=κακοποιῶ τινα), μέσ. ἀόρ. ἡκισάμην καὶ παθ.
ἀόρ. ἡκίσθην. Τὰ ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγεν. *Ρημ. αἰκισμός.

Σημ. *Ἐκ τοῦ αἰκία (=ἀπρέπεια), ὅπερ ἔχ τοῦ αἰκίης=ἀειχής, ὅπερ ἔχ τοῦ
α στερ. καὶ θέμ. Φιλ τοῦ εἰκώ, ἔοικα. Εἶναι ἀποθετ. ἐνεργ. διαθέσεως.

αἰνέω-ῶ (=ἐπαινῶ), παρατ. (ἐπ)ήνουν, μέλ. (ἐπ)αἰνέσομαι
(-σω), ἀόρ. (ἐπ)ήνεσα, παρακ. (ἐπ)ήνεκα. Παθ. (ἐπ)αἰνοῦμαι, πα-
ρατ. ἐπηγνούμην, παθ. μέλ. ἐπαινεθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπηγνέθην,
παρακ. ἐπήνημαι, ὑπερσ. ἐπηγνημένος ἦν. *Ρημ. (παρ)αίνεσις, ἐπαι-
νέτης, ἐπαινετός, ἐπαινετέον.

Σημ. Γίνεται ἔχ τοῦ αἰνος. Σύνηθες καὶ ἀναλελυμένον.

(ἐξ)αιμάττω (=αίματώνω), ἀόρ. καθήμαξα. Τἄλλα ποιητ.
καὶ μτγν.

αἰνίττομαι (=δύμιλῶ αἰνίγματωδῶς), παρατ. ἡνιττόμην, μέσ.
ἀόρ. ἡνιξάμην καὶ παθητ. ἀόρ. ἡνίχθην. *Ρημ. αἰνιγμα, αἰνιγμός.

Σημ. Θέμ. αἰνιγ- θεν αἰνίγμοι, αἰνίττομαι. Τὸ βῆμα εἶναι ἀποθετικὸν
ἐνεργητ. διαθέσεως.

αἰρέω-ῶ (=καταλαμβάνω, κυριεύω), παρατ. ἥρουν, μέλ.,
αἱρήσω, ἀόρ. β'. εἰλον, παρακ. ἥρηκα, ὑπερσ. ἥρήκειν, τετελ. μέλ.
ἀφ-γ· ρηκώς ἔσομαι. Μέσ. καὶ παθ. αἱροῦμαι, παρατ. ἥρούμην, μέσ.
μέλλ. αἱρήσομαι, παθ. μέλλ. αἱρεθήσομαι, μέσ. ἀόρ. β'. εἰλόμην,
παθητ. ἀόρ. ἥρέθην, παρακ. ἥρημαι, ὑπερσ. ἥρήμην, τετελ. μέλ.
ἥρήσομαι καὶ ἥρημένος ἔσομαι. *Ρημ. αἱρεσις, αἱρετός, αἱρετέος.

Σημ. Θέμα πίρ-, αἱρε-, Φελ-, ἀλ-. Τὸ ἐνεργητ. αἱρῶ σημαίνει κυριεύω καὶ

ἔχει παθητικὸν τὸ ἀλίσκομαι, τὸ δὲ αἰροῦμαι (=ἐκλέγομαι) εἶναι παθητικὸν τοῦ μέσου αἰροῦμαι (ἐκλέγω), δύπερ ἵστον τῷ αἰρεσιγ ποιοῦμαι, οὐν ἐνεργ. τὸ αἱρεσιν προτίθημι, προβάλλω, δίδωμι. Τὸ αἰρῶ φυλάττεις βραχὺν τὸν χαρακτῆρα μόνον εἰς τὸ αἰρεθῆσομαι-ήρεθην.

αἴρω (=σηκώνω), παρατ. ἥρον, μέλ. ἄρω, σύρ. α'. ἥρα, (ὕποτ. ἄρω, εὔκτ. ἄραιμι, προστ. ἄρον, ἀπαρέμφ. ἄραι, μετοχ. ἄρας), παρακ. ἥρκα, ὑπερσ. -ἥρκειν. Μέσ. καὶ παθ. αἴρομαι, παρατ. ἥρόμην, σύρ. παθ. ἥρθην, παρακ. ἥρμαι, ὑπερσ. ἥρμην, μέσ. μέλλ. ἄροῦμαι, μέσ. σύρ. ἥραμην. Ρημ. ἄρσις, [ἄρτεον].

Σημ. Θέμ. Ἀρ-, ἀργω καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ j αἴρω. 'Ο ἐνεργ. ἄρο. τοῦ αἴρω (ὅπως καὶ τοῦ κερδαίνω, κοιλαίνω καὶ ἄλλομαι) μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ χρονικοῦ χαρακτῆρος σ τοῦ ἀօριστου ἔκτείνεις: ἀνταπληρωτικῶς τὸ ς εἰς ἡ ἀντὶ εἰς η. Μόνον εἰς τὴν δριστικὴν τὸ α ἔκτείνεται εἰς η διὰ τὴν αὔξησιν. 'Ο ἄρο. ἥρεθην ἔχει: καὶ μέσην σημασίαν=ἥρα ἐμαυτόν' δὲ ἥράμην (τι)=ἥρα ἐπ' ἐμαυτοῦ, ἐφορτώθην. Τὸ ῥῆμα ἀπαντᾶ καὶ ἀμετάθ.

αἰσθάνομαι (=διὰ τῶν αἰσθήσεων λαμβάνω γνῶσιν τινος, ἐννοῶ), παρατ. ἥσθανόμην, μέσ. μέλ. αἰσθήσομαι, μέσ. σύρ. β'. ἥσθομην, παρακ. ἥσθημαι. Ρημ. αἰσθησις, αἰσθημα, αἰσθητός, αἰσθητήριον, αἰσθητικός.

Σημ. Θέμ. αἰσθ-, αἰσθε-, αἰσθαν-. Ἀποθετικὸν ἐνεργ. διαθέσεως. Τίθεται κυρίως ἐπὶ προαισθήσεως μελλόντων. 'Ο τύπος αἰσθομαι μεταγενέστερος. 'Αντίθετον τοῦ αἰσθάνομαι τὸ ἀναισθητέω-ω.

αἰσχύνω (=ἀσχημίζω τι, ἐντροπιάζω), παρατ. κατήσχυνον, μέλλ. καταισχυνῶ, σύρ. α' ἥσχυνα. Μέσ. αἰσχύνομαι, παρατ. ἥσχυνόμην, μέσ. μέλ. αἰσχυνοῦμαι, μέλ. παθ. ως μέσ. αἰσχυνθήσομαι, σύρ. παθ. ως μέσ. ἥσχυνθην, παρακείμ. [ἥσχυμα]. Ρημ. ἀναίσχυντος, αἰσχυντέον.

Σημ. 'Εκ τοῦ αἰσχος, ἔξ οὐ αἰσχύνη, αἰσχύνω. Τὸ δὲ αἰσχος ἔκ ρίζ. αἰδ-. 'Εκφέρεται: καὶ ἀναλελυμένον εἰς αἰσχύνην καθίστημι τινα, αἰσχύνην προβάλλω η̄ περιποιῶ η̄ περιάπτω τινὶ κτλ. τὸ δὲ μέσον καταισχύνω ἐμαυτόν. Τοῦ αἰσχύνομαι συνώνυμον τὸ αἰδοῦμαι. 'Αντίθετον ἀναισχυντέω-ω.

αἰτέω-ῶ (=ζητῶ νὰ λάθω τι δύπερ δεν είχον), παρατ. ἥτουν, μέλ. αἰτήσω, σύρ. ἥτησα, (παρακ. ἥτηκα καὶ ὑπερσ. ἥτήκειν μεταγεν.). Παθ. καὶ μέσ. αἰτοῦμαι, παρατ. ἥτούμην, μέσ. μέλ. αἰτήσομαι, μέσ. σύρ. σύρ. ἥτησάμην, παθ. σύρ. ἥτηθην, παρακ. ἥτημαι. Ρημ. αἰτησις, αἰτημα, ἐπαίτης, αἰτητέον.

Σημ. Θέμα αἰτε-. Διαφέρει τοῦ ζητῶ, δύπερ σημ. ζητῶ νὰ εῦρω τι, δύπερ

ἀπώλεσα. Τὸ παραιτοῦμαι = ζητῶ τι παρά τινος παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεῖς = παραιτῶ.

αἰτιάζομαι (=κατηγοροῦμαι). Ἀποθ. μετὰ παθ. διαθ. παρ⁹ Ἀττ. πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστώς. Εἴναι = τῷ αἰτιάσομαι-ῶμαι ἐπὶ παθ. διαθέσεως.

Σημ. Ἐκ τοῦ αἵτια προσλήψει τῆς καταλήξεως -ζομαι.

αἰτιάσομαι-ῶμαι (=θεωρῶ τινα αἰτιόν τινος, κατηγορῶ), παρατ. ἡτιώμην, μέσ. μέλ. αἰτιάσομαι, μέσ. ἀδρ. ἡτιασάμην, παθ. ἀδρ. ἡτιάθην, παθ. παρακ. ἡτίαμαι, ὑπερσ. ἡτιάμην. Ῥημ. αἰτίασις, αἰτίαμα, [αἰτιατός], αἰτιατέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ αἵτια. Τὸ αἰτιῶμαι εἶναι ἀποθετ. μετ' ἐνεργητ. διαθέσεως. Δέγεται καὶ περιφραστικῶς ἐν αἵτιᾳ καὶ δι¹⁰ αἵτιας ἔχω τινὰ καὶ παθητ. αἵτιαν ἔχω (ἐπό τινος), αἵτιαν ὑπέχω τινός, αἵτιαν τινός φέρουμαι, ἐν αἵτιᾳ εἰμι, αἵτιαν λαμβάνω καὶ ἔχω ὑπό τινος, αἵτια ἐπιφέρεται τινι, εἰς αἵτιαν ἐμπίπτω. Ὁ χαρακτὴρ α πρὸ τῶν καταλήξεων τῶν ἀρχομένων ἀπὸ συμφώνου ἔκτείνεται εἰς ἡ καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι πρὸ τοῦ α ὑπόρχει.

αἰωρεώ-ῶ (=ὑψώνω, κρεμῶ εἰς τὸν ἀέρα) καὶ ὁ παθ. ἐν. αἰωροῦμαι, μόνον. ἀπλοῦ καὶ σύνθετοι. Ῥημ. αἰώρησις, αἰώρημα.

Σημ. Θέμ. Φερ- σὺν τῷ προθέματι α, δθεν αἰώρα, αἰωρέω. Πρᾶλ. ἀορτὴρ=ὁ ίμάς, ἐξ οὐ κρέμαται τὸ ξίφος.

ἀκέομαι-οῦμαι (=θερκπεύω, ἐμβαλλώνω), [παρατ. ἡκούμην], μέσ. μέλ. ἀκοῦμαι καὶ μέσ. ἀδρ. ἡκεσάμην. Ῥημ. ἀκεστής, ἀκεστός, ἀκήκεστος, ἀκέστρα (=βελόνη), ἀκεσμα, ἀκέστωρ.

Σημ. Θέμ. ἀκ- καὶ ἀκεσ-. Τὸ σ μεταξὺ δύο φωνηέντων ἀπειθήθη, δθεν ἀκε-. Τὸ ὄχημα είναι μέσ. ἀποθετ. μετὰ ἐνεργ. διαθέσεως. Πρᾶλ. ἀκωκή, ἀκόνη, ἀκόντιον, ἄκανθα, ὠχύς, ἔγχος.

ἀκολούθεω-ῶ, παρατ. ἡκολούθουν, μέλ. ἀκολουθήσω, ἀδρ. ἡκολούθησα, παρακ. ἡκολούθηκα. Ῥημ. [ἀκολούθησις] ἀκολουθητέον.

Σημ. Γίνεται παρὰ τὸ ἀκόλουθος, δπερ ἔχ τοῦ ἀθροιστ. α καὶ κέλευθος = δδδες= δ τὴν αὐτὴν δδδν βαδίζων. Συνών. ἐπομαι, ἔχομαι τινος.

ἀκονάω-ῶ: ἀττικοὶ μόνον ὁ ἐνεστ., ὁ ἀδρ. ἡκόνησα καὶ ὁ μέσ. παρατ. ἡκονώμην.

Σημ. Γίνεται ἔχ τοῦ ἀκόνη· ίδε ἀκέομαι.

ἀκοντίζω (=ρίπτω τὸ ἀκόντιον, κτυπῶ διὰ τοῦ ἀκοντίου), παρατ. ἡκόντιζον, μέλ. ἀκοντιῶ, ἀδρ. ἡκόντισα. Παθ. ἀκοντίζομαι, παρακτ. ἡκοντίζομην, μέσ. μέλ. ἀκοντιοῦμαι (δι-), παθ. μέλ. -ἀκοντισθήσομαι (κατ-), ἀδρ. ἡκοντίσθην (καὶ κατ-). Ῥημ. ἀκόντισις, ἀκόντισμα, ἀκοντισμός, ἀκοντιστής.

Σημ. Τὸ δὲ γίνεται ἐκ τοῦ ἀκόντιον (ὅπερ ὑποχορ. τοῦ ἄκων, ἀκοντος· οὐδὲ ἀκέομαι). Εὔρηται καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. εἰς-έξ-κατά-σύν- ὑπερακοντίζω (μεταφ.=ὑπερτερῶ τινα) ποιητ. καὶ μεταγενεν.

ἀκούω παρατ. ἡκουον, μέσ. μέλ. ἀκούσομαι (ἐνεργ. σημ.), ἀδρ. α'. ἡκουσα, παρακ. ἀκήκοα, ὑπερσ. ἡκηκόειν καὶ σπαν. ἀκηκοώς ἡν. Παθητ. ἀκούομαι, (παρατ. ἡκουόμην), παθ. μέλ. ἀκουσθήσομαι, παθητ. ἀδρ. ἡκούσθην, (παρακ. ἡκουσματι). Ρημ. ἀκοή, ἀκουσμα, ἀκουστός, ἀκουστέος, ὑπήκοος, θυοσκόος (δι παρατηρῶν τὰς θυσίας).

Σημ. Θέμ. ἀκον- ἡ ακο-. Ὁ παρακ. ἀκήκοα μετὰ τὸν ἀπτικὸν ἀναδιπλασιασμὸν ἀποβάλλει τὸ υ μεταξὺ δύο φωνήστων. *Ωσαύτως τὸ βῆματ. ἀκοή. Εὖ ἀκούω ὑπό τινος=ἐπαινοῦμαι ὑπό τινος, ἥτοι παθ. τοῦ εὗ λέγω τινὰ=ἐπαινῶ. Τὸ κακῶς ἀκούω ὑπό τικος (κακολογοῦμαι) εἶναι παθητ. τοῦ κακῶς λέγω τινά (κακολογῶ). Συνών. τῷ ἀκούῳ εἶναι τὸ ἀκροῶμαι (=μετὰ προσογῆς ἀκούω). Ἀντίθ. τοῦ ἀκούω τὸ ἀνηκουστέω-ῶ, τὸ δὲ ὠτακουστέω-ῶ=χριφίως ἀκούω.

ἀκριβόω-ῶ (=γνωρίζω τι ἀκριβῶς), ἀδρ. ἡκρίβωσα. Παθ. καὶ μέσ. ἀκριβοῦμαι, παρατ. ἡκριβούμην, μέσ. ἀδρ. -ἡκριβωσάμην, παθητ. ἀδρ. -ἡκριβώθην, παρακ. -ἡκριβωματι.

Σημ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀκριβής, ὅπερ ἐκ τοῦ ἐπιτατ. α καὶ κει- (τοῦ κρίνω) Δέγεται καὶ περιφραστικῶς ἀκριβῶς οἴδα. *Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸ τοῦ δουλώω, ἐλευθερόω κλπ. (ἀντὶ ἀκριβέω). Σύνθ. μετὰ τῆς διά.

ἀκροάμαι-ῶμαι (=ἀκούω μετὰ προσοχῆς), παρατ. ἡκρο-ώμην, μέσ. μέλ. ἀκροάσομαι, μέσ. ἀδρ. ἡκροασάμην. Ρημ. ἀκρό-ασις, ἀκρόαμα, ἀκροατής (ἔξ οὖ ἀκροατήριον).

Σημ. Θέμ. ἀκροF. Ἀποθετ. ἐνεργητ. διαθέσεως. Εἰς τὸν μέσ. μέλ. καὶ ἀδριστὸν ὁ χαρακτὴρ ἔκτείνεται εἰς ἡ καὶ οὐχὶ εἰς η. Καὶ περιφρ. ἀκροατής γίγνομαι, ἀκρέασιν ποιοῦμαι, παρέχω ἐμαυτὸν ἀκροατήν τινι. "Ορα ἀκούω.

ἀλαλάζω (=φωνάζω ἀλαλά, θορυβωδῶς κραυγάζω), παρατ. ἀλαλαζον, ἀδρ. ἡλαλαξα. Ρημ. ἀλαλαγή.

Σημ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀλαλά-ἀλαλαγή (φωνὴ θορυβώδης καὶ ίδιως ἐν πολέμῳ), ἀλαλάγω-ἀλαλάζω. Ἐχει τὸ α μακρόν. "Ορα οιμώζω.

ἀλγέω-ῶ (=πονῶ), παρατ. ἡλγουν, μέλ. ἀλγήσω, ἀδρ. ἡλγησα. Ρημ. ἀλγηδῶν (=πόνος σωματικός), ἀλγύνω.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀλγος θίθεν καὶ τὸ ἀλρύνω (σπαν.)=προξενῶ ἀλγος. Τὸ δὲ ἀλγος=ψυχικὴ λύπη. Σύνθ. ἀπδ-, περὶ-, ὑπέρ.

ἀλείφω, παρατ. -ἡλειφον, μέλ. -ἀλειψω, ἀδρ. -ἡλειψα, παρακ.

ἀλήλιφα. Παθ. καὶ μέσ. ἀλείφομαι, παρατ. ἡλειφόμην, μέσ. μέλ. ἀλείψομαι, μέσ. ἀόρ. ἡλειψάμην, παρακ. ἀλήλιμμαί, παθ. μέλ. ἀλειφήνσομαι, παθ. ἀόρ. ἡλειφθην. Ρημ. ἀλοιφή, ἀλειμμαχνεξάλειπτος, ἔξαλειπτέον.

Σημ. Θέμ. Ισχυρὸν ἀλειφ- καὶ θέμ. ἀσθενὲς ἀλιφ- Ὁ παρακ. ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἀσθενοῦς θέματος μετ' ἀττικοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ. Εἰς τὸ δῆματ. ἀλοιφὴ ἐτράπη τὸ πρὸ τοῦ χαρακτῆρος εἰ εἰς εἰς μετὰ τὴν πρόσληψιν τῆς καταλήξεως η. Συνηθέστατα σύνθετον ἔξ-, ἐπ-, ἐν-, ὑπ-, ἀπ-.

ἀλέξω (=ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω, προφυλάττω). Μόνον ὁ ἐνεστώς κατ' ἐνεργ. φωνήν. Μέσ. ἀλέξομαι, μέλ. ἀλέξομαι, ἀόρ. ἡλεξάμην, τελλλα μεταγ. Ρημ. ἀλεξητήρ, ἀλεξητήριον.

Σημ. Θέμ. ἀλεξ-, δπερ ἐκ τοῦ ἀλκ σὺν τῷ βοηθητικῷ φωνήντες ε πρὸ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῷ προσφύματι σ. Ὁ μέσ. ἐνεστώς ἀλέξομαι (=ἀποκρούω ἐπ' ἐμαυτοῦ) διακρίνεται τοῦ μέλλοντος ἀλέξομαι ἐκ τῆς ἐνοίας. Συνών. ἀμύνομαι.

ἀλίσκομαι (=συλλαμβάνομαι, κυριεύομαι), παρατατ. ἡλισκόμην, μέσ. μέλ. ἀλώσομαι (παθητ.), ἐνεργητ. ἀόριστ. 6'. (μιστὰ παθητ. σημασίας) ἔάλων καὶ ἥλων, (ὑποταχτ. ἀλῶ, εὔκτ. ἀλοίην, ἀπαρέμφατ. ἀλῶναι, μετοχ. ἀλούς, ἀλοῦσα, ἀλόν), παρακείμ. ἔάλωκα καὶ ἥλωκα, ὑπερσ. ἥλώκειν. Ρημ. ἀλωσις, ἀλώσιμος, ἀλωτός (ἐξ οὐ αἰχμάλωτος, δορυάλωτος).

Σημ. Θέμ. Φαλ-, Φαλω-, Φαλο-, Φαλισκ-. Εἶναι παθ. διαθέσεως, ἐνεργητικὸν δ' αὐτοῦ εἶναι τὸ αἰρεῖν (δ' ἴδε). Τὸ ἀλίσκομαι λαμβάνει καὶ τὰς δύο αὐξήσεις εἰς τὸν ἀόριστον ἔάλων, δστις, ὃν ἐκ τοῦ θέμα. Φαλ-, ἔδει νὰ ἡ ἐΦαλων=ἥλων, κατ' ἐναλλαγὴν χρόνου συλλαβ. ἔγινε ἔάλων. Ὁ παρακ. ἐώλακα ἔγινεν ἐκ τοῦ ΦεΦάλωκα.

ἀλλάττω ἡ ἀλάσσω παρατ. -ἥλλαττον, μέλ. -ἀλλάξω, ἀόρ. -ἥλλαξα, παρακ. -ἥλλαχα. Παθ. καὶ μέσ. ἀλλάττομαι, παρατ. -ἥλλαττόμην, μέσ. μέλ. (ἀπ)αλλάξομαι, παθ. μέλ. ὡς μέσος (ἀπ-, δι-)αλλαγήσομαι, παθ. ἀόρ. -ἥλλαχθην καὶ 6' ᥫλλάγην, παρακ. -ἥλλαχμαι, ὑπερσ. ᥫλλάχμην, τετελ. μέλ. ἀπηλλαγμένος ἔσομαι.. Ρημ. ἀλλαγή, (μετ-, δι-, παρ-)ἀλλαξις, διαλλάκτος, εὐαπάλλακτος, ἀπαλλαχτέον.

Σημ. Θέμ. ἄλλαγ-, ἄλλαγμα-ἄλλάττω. Ὁ παθ. μέλ. ἀπαλλαγήσομαι καὶ δ' ἀόρ. (ἀπ)ηλλάγην, ᥫλλάχθην ἔχουσι μέσην σημασίαν. Συνών. πρὸς τὸ ἀλλάττω εἶναι τὸ ἀμείβω. Τὸ ρῆμα συχνότατα σύνθ. Τὸ ἀπαλλάττομαι περιφρ.=ἀπαλλαγὰς ποιοῦμαι, τὸ διαλλάττομαι=διαλλαγὰς ποιοῦμαι.

ἄλλομαι (=πηδῶ), παρατ. ἡλλόμην, μέλ. ἀλοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἡλάμην. Ρημ. ἀλμαχ, ἀλτήρ, ἀλτικός.

Σημ. Θέμ. ἀλ- (σαλ), ἀλγομαι-ἀλλομαι. Εἶναι ἀποθετικὸν μετ' ἐνεργητικῆς διαθέσεως ἀμετάβλητον. Ὁ ἀόρ. ἡλάμην (ύποταχτ. "ἀλωμαι κτλ.) ἔκτείνει κατ' ἔξαρτεσιν τὸ σὲ εἰς α. Οὕτω καὶ οἱ ἀόριστοι ἐκέρδαντα, ἐκολαῖντα, ἥρα. Τοῦτο ἐγένετο κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐμάρσαντα, ἐμλάντα κτλ.

ἀλοάω-ῶ (=ἄλωνίζω), παρατ. -ἡλόσων, ἀόρ. -ἡλόησα. Παθ. παρακ. ἀπηλόημαι. Ρημ. ἀλόησις, ἐπαλωστής, ἀλοητός. Πρόλ. πατραλοίας, μητραλοίας κτλ.

Σημ. Θέμ. ἀλοα-. Ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης γίνεται καὶ τὸ ἀλέω=ἰλέθω καὶ τὸ ἀλως, διπερ κατ' ἔξαρτεσιν δασύνεται.

ἀλφιτοσιτῶ (=τρώγω ἀλφιτα) μόνον ὁ ἐνεστώς.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀλφιτον=κριτινον ἀλευρον, ἄρτος καὶ σιτέω-ῶ.

ἀμαρτάνω (=ἀμαρτάνω, ἀποτυγχάνω), παρατ. ἡμάρτανον, μέσ. μέλ. ἀμαρτήσομαι, ἀόρ. β'. ἡμαρτον, παρακ. ἡμάρτηκα, ὑπερσ. ἡμαρτήκειν. Παθ. ἀμαρτάνεται, παρατ. ἡμαρτάνετο, ἀόρ. ἡμαρτήθη, παρακ. ἡμάρτηται, ὑπερσ. ἡμάρτητο. Ρημ. ἀμαρτημα, ἀμαρτία, ἀμαρτωλός, ἀναμάρτητος.

Σημ. Θέμ. ἀμαρτ-, ἀμαρτε-, ἀμαρταν-. Ὁ μέλλ. ἀμαρτήσομαι ἔχει ἐνεργ. σημασίαν. Πολλάκις σύνθ. Συντ. ἀμαρτάνω (ἐν) τινι, περί (εἰς) τινα.

ἀμείβω (=ἀνταμείβω, ἀλλάσσω, ἀποκρίνομαι, μεταβάλλω), ἀόρ. ἡμειψα. Μέσ. ἀμείβομαι, παρατ. -ἡμειβόμην, μέσ. μέλ. -ἡμει-ψάμην, παθ. ἀόρ. -ἡμειφθην. Ρημ. ἀμοιβή.

Σημ. Θέμ. ἀμειβ-. "Ορα ἀλείφω. Ὁ παθ. ἀόρ. εύρισκεται μόνον σύνθετος ἀπημειφθην εἰναι μέσης διαθέσεως (=ἀπεκρινάμην). Σύνθ. μετὰ τῶν προθ. διά, ἐκ, παρά.

ἀμιλλάομαι-ῶμαι (=διαγωνίζομαι, φιλοτιμοῦμαι νὰ ὑπερβῶ τινα), παρατ. ἡμιλλώμην, μέσ. μέλ. ἀμιλλήσομαι, παθ. ἀόρ. ἡμιλλήθην. Ρημ. ἀμιλλήτεον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀμιλλα, (=ἀγών). Εἶναι ἀποθετικὸν μετ' ἐνεργητ. διαθέσεως. Ὁ ἀόρ. ἡμιλλήθην εἰναι μέσης διαθέσεως. Καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀντὶ καὶ διά. Ἐνεργ. μεταθ. εἰναι τὸ ποιῶ τινα εἰς ἀμιλλάν τινος, παθητ. δὲ τὸ ἀμιλλα γίγνεται. Τὸ ἀμιλλῶμαι περιφρ. εἰναι ἀμιλλαν ποιοῦμαι πρός τινα.

ἀμπέχω (=ἐνδύω). Μόνον ὁ ἐνεστώς, πάντοτε σύνθετος. Μέσ. ἀμπέχομαι, παρατ. ἡμπειχόμην. Ρημ. ἀμπεχόνη.

Σημ. Τὸ ἥμα εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀμφὶ καὶ ἔχω. Τὸ φέψιλωθη· αὐξάνεται συγχρόνως καὶ ἔσθωται συγχρόνως καὶ ἔξαθεν. Συνών. ἀμπίσχω, (διπερ ἐκ τῆς ἀμφὶ καὶ ἵσχω), ἀμφιέννυμι, ἐνδύω.

άμυνω (=ἀποκρούω, βοηθῶ, ὑπερασπίζω), παρατ. ἡμυνων, μέλλ. ἀμυνω, ἀόρ. ἡμυνα. Μέσ. ἀμύνομαι, παρατ. ἡμυνόμην, μέλ. ἀμυνοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἡμυνάμην. Ρημ. ἄμυνα, ἀμυντέον ἀμυντικός, 'Αμυντας, 'Αμυνίας.

Σημ. Θέμ. ἀμυν-, ὅθεν ἀμυνγω ἀμυνω. Τὸ μὲν ἐνεργ. ἡμύνω τινὶ σημαίνει βοηθῶ, ὑπερασπίζω τινά, τὸ δὲ μέσ. ἀμύνομαι τινα—μάχομαι: ὑπὲρ ἐμυντοῦ κατά τινος, ἀποκρούω τινά. Συνών. βοηθῶ, τιμωρῶ=βοηθός, ἀλέξω, ἀρήγω, ἐπικουρῶ. Πολλάκις καὶ σύνθετον.

άμφιγνοέω-ῶ (=ἀμφιβάλλω), παρατ. ἡμρεγνόουν, ἀόρ. ἡμφεγνόησα. Παθ. ἀόρ. ἡμφεγνοήθην καὶ μετχ. ἀμφιγνοηθεῖς=μὴ γνωρισθεῖς.

Σημ. 'Εκ τῆς ἀμφι- καὶ τοῦ θέμ. γνο- (τοῦ γιγνώσκω). Αὔξανεται συγχρόνως ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν· ἔπως καὶ τὰ ἀμφισβητῶ, ἀντιδικῶ, διακονῶ καὶ παροινῶ. Συνών. διτιάζω, ἐνδοιάζω.

άμφιέννυμι (=ἐνδύω), παρατ. -ἡμφιέννυν, μέλ. [ἀμφιδ], ἀόρ. ἡμφίεσα. Μέσ. ἀμφιέννυμαι, μέσ. μέλ. ἀμφιέσομαι, παρ. ἡμφίεσμαι. Ρηματ. ἐσθής.

Σημ. Θέμ. ἐσ-, ἐσνυμ-·ἐννυμ. Τὸ ρημ. ἐσθής δὲν ἐφύλαξε τὸ πνεῦμα τοῦ πρωτοτύπου. Πρόλ. ἐψω σῆμον, ἐπομαι-δπαδός, ἐκνέομαι-ἴχνος κλπ. Αὔξανεται δὲ ἔξωθεν. Συνών. ἐνδύω, ἀμπέχω, ἀμπίσχω. 'Ω; πάντα τὰ ἐνδύσεως καὶ ἐκδύσεως σημαντικά συντάσ. Διπλῇ αἰτιατικῇ.

άμφισθητέω-ῶ, παρατ. ἡμφεσθήτουν, μέλ. ἀμφισθητήσω, ἀόρ. ἡμφεσθήτησα, παρακ. ἡμφεσθήτηκα. Παθ. ἀμφισθητοῦμαι, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀμφισθητόμαι, παθ. ἀόρ. ἡμφεσθητήθην. Ρημ. ἀμφισθητησις, ἀμφισθητημα, ἀμφισθητητος.

Σημ. 'Εκ τῆς προθέσεως ἀμφίς (τριγύρῳ) καὶ τοῦ θέματος βα (βη) τοῦ βαίνω. Διαφέρει τοῦ ἐρίζω κχθ' διτὸ ἀμφισθητῶ εἰναις ἀσθενέστερον τοῦ ἐρίζω, οὐ ισχυρότερον τοῦ διαπληκτίζομαι, καὶ ἔχει μᾶλλον τὴν σημασίαν τοῦ διαφωνῶ. Αὔξανεται καὶ ἀναδιπλασίαςται ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Περιφρ. ἀμφισθητησιν ἔχω (=παρέχω), παθ. δὲ ἀμφισθητησίς ἐστιν ἡ γίγνεται.

άναλίσκω (=ἔξοδεύω) καὶ ἀναλόω-ῶ, παρατ. ἀνήλισκον καὶ ἀνήλουν, μέλ. ἀναλώσω, ἀόρ. ἀνήλωσα, παρακ. ἀνήλωκα, ὑπερσ. ἀνηλώκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀναλίσκομαι (καὶ σπαν. ἀναλοῦμαι), παρατ. ἀνηλισκόμην καὶ ἀνηλούμην, παθ. μέλ. ἀναλωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἀνηλωθήην, παρακ. ἀνηλωματικός, ὑπερσ. ἀνηλωμην. Ρημ. ἀνάλωσις, ἀναλωματικός, ἀναλωτής, ἀναλωτός, ἀναλωτρός.

Σημ. Θέμ. ἀναλ-, ἀναλο-, ἀναλισκ. Καίτοι ἀρχεται: ἀπὸ μακροῦ φωνήν-

τοις ἀ τρέπει τὸ ἀ εἰς η ἐν τῇ αὐξήσει καὶ τῷ ἀναδιπλασιασμῷ. "Οπως καὶ τὰ βόηματα ἀργῶ, ἀθλῶ, ἀρδμαι καὶ ἀλίζω. 'Ο ἀδρ. ἀνήλιωσα ἐν διπλῇ συνθέσει αὐξάνεται καὶ ἔξωθεν: κατηγάλωσα' οὕτω καὶ κατηγαλώθην, κατηγαλωμένος. Συνών. δαπανάω-ῶ, ἀνασιμόω-ῶ (σπαν.). Πλειστάχις σύνθ. Περιφρ. τὸ ἐνερ. = ἀνάλωμα φέρω πρός τινα, τὸ δὲ παθ. = ἀνάλωμα γίγνεται.

ἀνατέλλω (=κάμνω τι νὰ ἔκβῃ ἄνω, ἔξερχομαι εἰς τὸ φανερόν), παρατ. ἀνέτελλον, ἀδρ. ἀνέτειλα. 'Ρημ. ἀνατολή.

Σημ. Θέμ. τελ-, ἀνατέλλω-ἀνατέλλω. 'Εκ τοῦ αὐτοῦ θέματος καὶ τὸ ἐνέτελλομαι (=παραγγέλλω), ἐπιτέλλω.

ἀνδραποδίζω (=πωλῶ ὡς δοῦλον) μέλ. ἀνδραποδίῶ, ἀδρ. ἡνδραποδίσα. Παθητ. καὶ μέσ. ἀνδραποδίζομαι, παρατατ. [ἡνδραποδίζομην], παθητ. μέλ. ἀνδραποδισθήσομαι, παθητ. ἀδρ. ἡνδραποδίσθην, μέσ. ἀδρ. ἡνδραποδισάμην, παρακ. ἡνδραποδίσομαι. 'Ρημ. ἀνδραποδίσιες, ἀνδραποδισμός, ἀνδραποδιστής, ἀνδραποδιστικός.

Σημ. 'Εκ τοῦ ἀνδράποδον (ἀνήρ καὶ ἀποδίδομαι=πωλῶ) τὸ ἀνδραποδίζω αυτίως=πωλῶ τοὺς ἐλευθέρους ἀνδρας κυριευθείσης πόλεως ὡς δούλους· ἀνδραποδιστής=σωματέμπορος. Τὸ δ. ἐσχηματίσθη ἀναλογικῶς τοῖς ὅδοντοφωνολήκτοις.

ἀνέχομαι (=ύποφέρω, ύπομένω), παρατ. ἡνειχόμην, μέσ. μέλ. ἀνέξομαι, μέσ. ἀδρ. ἡνειχόμην. 'Ρημ. ἀνοχή, ἀνεκτός, ἀνασχετός.

Σημ. 'Εκ τῆς ἀνὰ καὶ ἔχομαι (ἰδὲ ἔχω). Αὔξενται συγχρόνως καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν ὅπως καὶ τὰ ἀμπέχομαι, ἐνοχλῶ, ἐπανορθῶ.

ἀνθέω-ῶ (=ἐνθίζω, ἀκμάζω), παρατ. ἡνθουν, ἀδρ. ἡνθησα, παρακ. -ἡνθηκα. 'Ρημ. ἡ ἀνθη=τὸ ἀνθισμα, ἀνθηρός.

Σημ. 'Εκ τοῦ ἄνθος. Τοῦ αὐτοῦ θέματος τὰ 'Αθηνᾶ, 'Αθηναι.

ἀνιάω-ῶ (=λυπῶ, στενοχωρῶ), παρατ. ἡνίων, μέλ. ἀνιάσω, ἀδρ. ἡνίασα. Μέσ. ἀνιώμαι, παρατ. ἡνιάμην, μέσ. μέλ. ἀνιάσομαι, παθ. ἀδρ. ὡς μέσ. ἡνιάθην. 'Ρημ. ἀνιαρός.

Σημ. 'Εκ τοῦ ἀντα (=λύπη) ἔξι οὖ καὶ ἀνιαρός. 'Ο θεμ. χαρακτήρ α δὲν ἔκτεινεται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων καταλήξεων, διότι πρὸ τοῦ α ἔχει ε. Συνών. τῷ ἀνιῶμα: είναι τὰ λυποῦμαι καὶ ἄχθομαι' ἀντίθετα δὲ τὰ ἥδομαι, εὐφραγνομαι, καίρω, ἀγάλλω, γέγηθα.

ἀνιμάω-ῶ (=ἐχνασύρω), παρατ. ἀνίμων.

Σημ. 'Εκ τῆς ἀνὰ καὶ ἴμαώ, ὅπερ παρὰ τὸ ἴμας. Πρβλ. τὸ (τι)μάστιξ.

ἀνοίγω καὶ σπαν. **ἀνοίγνυμι**, παρατ. ἀνέψηρον, μέλ. ἀνοίξω, ἀδρ. ἀνέψηξα, παρακ. ἀνέψηξ. Πχθ. ἀνοίγομαι καὶ σπαν. ἀνοίγνυμαι, παρατ. ἀνεψηγόμην, τετελ. μέλ. ὡς παθητ. ἀνεψζομαι, ἀδρ. ἀνεψχθην, παρακ. ἀνεψηγμαι, ύπερσ. ἀνεψγμην. 'Ρημ. ἀνοίξις.

Σημ. Είναι σύνθ. ἐκ τῆς ἀνὰ καὶ τοῦ ποιητ. ὥρμ. οὕγω σὺν τῷ προσφύμ. υυ-. Θέμ. Φοιγ- καὶ Φοιγγυ-. Δαμβάνει δὲ συγχρόνως καὶ τὰς δύο αὐξήσεις. Συνάν. ἀναπετάρνυμι.

(ύπ) αντιάζω (= ὑπάγω ἐναντίον), παρατ. ὑπηντίαζον. Ὁρα ἀπαντῶ.

ἀντιβολέω-ῶ (= παρακαλῶ), παρατ. ἡντεβόλουν, μέλ. ἀντιβολήσω, ἀδρ. ἡντεβόλησα. Ρημ. ἀντιβόλησις (παράκλησις), ἀντιβολία.

Σημ. Είναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀντιβάλλω, [ἀντιβολῇ], ἀντιβολῶ. Αὔξανεται συγχρόνως καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Περιφρ. ἀντιβολήσεις ποιοῦμαι, πρὸς ἀντιβολήσεις τρέπομαι.

ἀντιδικέω-ῶ (= εἴμαι ἀντίδικός τινος), παρατ. ἡντεδίκουν, μέλ. ἀντιδικήσω, ἀδρ. ἡντεδίκησα.

Σημ. Είναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀντιδίκος (ἀντὶ-δίκη) αὐξάνεται δὲ συγχρόνως καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Διάφορον τούτου τὸ σύνθετον ἀντι-αδικῶ (= ἀδικῶ πρὸς ἔκδικησιν), τὸ δὲ ἀνοδικῶ = ἀπολογοῦμαι ἐν δικαστηρίῳ, συνδικῶ = συνηγορῶ, ὑπερδικῶ = ὑπερασπίζω, φυγοδικῶ = ἀποφεύγω τὴν δίκην, προδικῶ = ὑπεραπολογοῦμαι τινος, πολυδικῶ = πολλὰς δίκαιας ἔχω. Περιφρ. ἀντιδικος καθίσταμαι πρὸς τινα.

ἀντλέω-ῶ (= ἔξαγω ὅδωρ), μέλ. -ἀντλήσω, ἀδρ. -ἡντλησα.

Παθ. -ἀντλοῦμαι, παρατ. -ἡντλούμην, παθ. ἀδρ. -ἡντλήθην.

Σημ. Τὸ ἀντλῶ παρὰ τὸ ἄντλος = ἀντλία, εἶναι συγγενές πρὸς τὸ ποιητ. ἀντα-τλάω (= ἀνασηκώνω). Συνώνυμον τῷ ἀντλῶ εἶναι τὸ ἀρύτω.

ἀνύτω καὶ σπαν. ἀνύω (= τελειώνω τι), παρατ. ἡνυτον καὶ ἡνυον, μέλ. ἀνύσω, ἀδρ. ἡνυσα, παρακ. ἡνυκα. Παθ. καὶ μέσ. ἀνύτομαι, μέσ. ἀδρ. ἡνυσάμην, παρακ. ἡνυσματι. Ρημ. ἀνυστός, ἀνύσιμος, ἀνήνυτος ή ἀνήνυστος.

Σημ. Θέμ. ἀνυ-ἀνυτ-. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐδασύνετο παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις: Ἐλλησιν ἐψιλοῦτο. Εχει τὸ υ βραχὺ δπως καὶ τὰ ἀρύτω, μεθύτω καὶ πιύτω. Εὔρηται δὲ καὶ σύνθετον.

ἀξιόω-ῶ (= κρίνω ἀξιόν), δύμαλὸν κατὰ πάντας τοὺς χρόνους.

Ρημ. ἀξιώματα, ἀξιώσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀξιός, ὅπερ ἐκ τοῦ ἄγω. Ἀντίθετον τοῦ ἀξιῶ εἶναι τὸ ἀπαξιώ. Περιφρ. τὸ μέσ. αὐτοπ. ἀξιῶ ἐμαυτόν, τὸ δὲ παθ. εἰμὶ ἐν ἀξιώματι δπό τινος.

ἀπαντάω-ῶ (= ἔρχομαι εἰς ἀπάντησίν τινος), παρατ. ἀπήντων, μέσ. μέλ. μετὰ σημ. ἐνεργητ. ἀπαντήσομαι, ἀδρ. ἀπήντησα, παρακ. ἀπήντηκα. Ρημ. ἀπάντησις, ἀπάντημα, ἀπαντητέον.

Σημ. Είναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ τοῦ ποιητ. ἀντάω δπερ ἐκ τοῦ ἀντα—
ἀντικρὺ. Τὸ τῆς διαιλουμένης ἀπαντῶ (=εὑρίσκω ἔμπροσθέν μου) είναι ἰσοδύ—
μον πρὸς τὸ ἐντυγχάνω τῶν ἀρχαίων. Σύνθ. καὶ μετὰ τῆς σύν, ὑπὸ καὶ προύπ—.

ἀπατάω-ῶ παρατ. ἡπάτων, μέλ. ἀπατήσω, ἀδρ. ἡπάτησα.
παρακ. -ἡπάτηκα. Παθ. ἀπατῶμαι, παρατ. ἡπατώμην, μέσ. μέλ.
ώς παθ. ἀπατήσομαι καὶ παθ. -ἀπατηθήσομαι, παθ. ἀδρ. ἡπατή—
θην, παρακ. ἡπάτημαι, ὑπερσ. -ἡπατήμην. Ρημ. εὐαπάτητος,
ἔξαπατητέον, ἔξαπατητικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀπάτη, ἔξ οὖ ἀπατεών, ἀπατηλός. Ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον.
Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελυμένον ἔξαπατῶ ἐμαυτόν. Συνών. παρακρούμομαι,
φενακίζω.

ἀπειλέω-ῶ παρατ. ἡπείλουν, μέλ. ἀπειλήσω, ἀδρ. ἡπείλησα.
Παθ. καὶ μέσ. ἀπειλοῦμαι, παρατ. -ἡπειλούμην, μέσ. ἀδρ. ἡπει—
λησάμην, παθ. ἀδρ. ἡπειλήθην.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀπειλῆ. Τὸ μέσον πάντοτε σύνθετον μετὰ τῆς διὰ καὶ είναι
ἀποθ. διαπειλοῦμαι τινι, παρατ. διηπειλούμην, μέσ. ἀδρ. διηπειλησάμην. Πρόλ.
τὸ λύπη.

ἀπεχθάνομαι (=γίνομαι μισητός), παρατ. ἀπηχθανόμην,
μέσ. μέλ. ἀπεχθήσομαι, μέσ. ἀδρ. β'. ἀπηχθόμην, παρακ. ἀπηχθη—
μαι, ὑπερσ. ἀπηχθήμην. Ρημ. ἀπεχθής, φιλαπεχθήμων (=μιση—
τός) παράγ. ἔχθω (=μισῶ).

Σημ. Θέμ. ἔχθ-, ἔχθε- καὶ ἔχθα-. Τὸ ἀπεχθάνομαι είναι ἀποθετ. μὲ παθ.
σημασίαν (=μισοῦμαι) οὐδέποτε δ' ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ μισῶ.

ἀπιστέω-ῶ (=δὲν πιστεύω), παρατ. ἡπίστουν, μέλ. ἀπιστή—
σω, ἀδρ. ἡπίστησα, παρακ. ἡπίστηκα, ὑπερσ. ἡπίστηκειν. Παθ.
ἀπιστοῦμαι, παρατ. ἡπιστούμην, μέσ. μέλ. ώς παθ. ἀπιστήσομαι,
παθ. ἀδρ. ἡπιστήθην.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀπιστος, (ἔξ οὗ καὶ ἀπιστία) ὅπερ ἐκ τοῦ α-στερ. καὶ πιστός.
Περιφρ. ἀπιστίαν ἔχω περὶ τινος, ἀπιστίαν ἔχω πρός τι, εἰς ἀπιστίαν καταπίτω,
ἀπιστός εἰμι, ἀπιστως ἔχω, τὰ δέ: ποιῶ τινα ἀπιστον, παρέχω ἀπιστίαν, εἰς ἀpi—
στίαν καταβάλλω τινά, ἔχει τι ἀπιστίαν είναι ἐνεργ. μεταβ.

ἀποδημέω ω (=λείπω ἐκ τῆς πατρίδος), παρατ. ἀπεδήμουν,
ἀδρ. ἀπεδήμησα, παρακ. ἀποδεδήμηκα. Ρημ. ἀποδημητής.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. ἀπόδημος ἔξ οὗ καὶ ἀποδημία, ἀποδημητής. Συνών.
ἐκδημῶ ποιητ. καὶ ἀντίθετα τὸ ἐπιδημῶ καὶ ἐνδημῶ (=μένω ἐν τῇ πατρίδι).
Φιλαπόδημος καὶ ἀποδημητής (== ἀγαπῶν τὰς ἀποδημίας, τὰ ταξιδία) καὶ
ἀντίθ. ἐνδημος. Περιφρ. ἀποδημίαν ποιοῦμαι, ἀποδημητής εἰμι.

ἀποκρίνουμαι, παρατ. ἀπεκρινόμην, μέλ. ἀποκρινοῦμαι, ἀόρ. ἀπεκρινάμην, παρακ. ἀποκέκριμαι, ὑπερσ. ἀπεκεκρίμην, τετελ. μέλ. ἀποκεκριμένος ἔσομαι. Ἄρημ. ἀπόκρισις, ἀποκριτέον.

Σημ. Ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ κρίνομαι (ὅρα κρίνω) εἶναι μέσον ἀποθετ. Τὸ ἐνεργητ. ἀποκρίω=ἀποχωρίζω ἔχει παθ. τὸ ἀποκρίνομαι=ἀποχωρίζομαι. Ὁ μέσος. ἀόρ. ἀπεκρινάμην=ἔδωκα ἀπόκρισιν, δὲ παθ. ἀπεκριθην=ἀπεχωρίσθην.

ἀπολαύω (=καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω), παρατ. ἀπέλαυνον, μέλλων ἀπολαύσομαι (ἐνεργ.), ἀόρ. ἀπέλαυσα, παρακ. ἀπολέλαυκα, ὑπερσ. ἀπολελαυκώς ἥν. Ἄρημ. ἀπόλαυσις.

Σημ. Ρίζα λαF-, λαβ-. Τὸ β. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ τοῦ ἀχρήστου λαύω (ποιητ. λάω=λάFω) καὶ λαμβάνει ἔσωθεν αὐξησιν συλλαβικήν· οἱ δὲ τύποι ἀπόλαυνον, ἀπόλαυσα εἶναι τῶν μεταγεν. Περιφρ. ἀπόλαυσιν ἔχω τυνός, ἀπόλαυσις ἔστι μοι τυνος.

ἀπολογέομαι-οῦμαι (=κατηγορίαν κατ' ἐμοῦ ἀποκρούω διὰ λόγων), παρατ. ἀπελογοῦμην, μέσ. μέλ. ἀπολογήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἀπελογησάμην, παθ. ἀόρ. ἀπελογήθην, παρακ. ἀπολελόγημαι, (κυρίως ἐνεργ., σπαν. παθ.). Ἄρημ. ἀπολογία, ἀπολόγημα, ἀπολογητέον.

Σημ. Εἴναι μέσ. ἀποθετ., ἐκ τοῦ ἀπόλογος, ὅπερ ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ λέγω. Ὁ παθ. ἀόρ. ἀπελογήθην σημαίνει ἡγεμόνην. Λέγεται καὶ περιφραστικῶς ἀπολογίαν ποιοῦμαι. Τὸ ἀπολογίζομαι σημαίνει κυρίως δίδω λογαριασμόν. Τὸ ἀπολογοῦμαι=καὶ ἀπολύμαι τὰ κατηγορημένα. Τὸ ἀπολογίας τυγχάνω παρά τυνος=μοι ἐπιτρέπει τις νἀπολογηθῶ.

ἀπορέω-ῶ (=εὑρίσκομαι ἐν ἀπορίᾳ, ἀμηχανίᾳ), παρατ. ἡπόρουν, μέλ. ἀπορήσω, ἀόρ. ἡπόρησα, παρακ. ἡπόρηηκα. Μέσ. καὶ Παθ. ἀποροῦμαι, παρατ. ἡπορούμην, παθ. ἀόρ. καὶ ώς μέσ. ἡπορήθην, παρακ. ἡπόρημαι. Ἄρημ. ἀπόρημα.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀπορος, ὅπερ ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ πόρος=πέρασμα τὸ ἐνεργ. μεταβ. λέγεται περιφραστικῶς ἀπορία (-ας) παρέχω, εἰς ἀπορίαν ἐμβάλλω (ἢ καθίστημι) τινα, καθίστημι τινα ἀπορον. Τὸ μέσον ἀποροῦμαι εἶναι συνώνυμον τῷ ἀμηχανῷ. Τὸ δὲ παθητ.=τῷ εἰς ἀπορίαν καθίσταμαι.

ἀποστατέω-ῶ, μέλλ. ἀποστατήσω. Τὰλλα ποιητ. καὶ μτγν.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀποστάτης, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀφίσταμαι.

ἄπτω (=ἀνάπτω, συνάπτω, ἐγγίζω), παρατ. -ῆπτον, μέλ. -ἄψω, ἀόρ. ἄψα. Μέσ. ἄπτομαι, παρατ. ἄπτομην, μέσ. μέλ. ἄψοψαι, μέσ. ἀόρ. ἄψάμην, παθητ. ἀόρ. ἄψθην, παρακ. ἄψμαι. Ἄρημ. ἄψή, ἄψίς, ἄψις, ἄψμα, ἄπτός, ἄπτεον.

Σημ. Θέμ. ἀπ-, ἀπτ-, ἀφ (Φαρ). Συνών. τῷ μέσ. ἀπιομαι εἶναι τὸ γαύω καὶ τὸ ποιητ. φιγάρω.

ἀράομαι-ῶμαι (=εὔχομαι, καταρῶμαι). παρατ. -ήρωμην, μέλ. ἀράσομαι, ἀόρ. ἡρασάμην, παρακ. -ήραμαι. *Ρημ. κατάρατος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀρά, ὅπερ ἐκ τοῦ αἴρω. Τὸ μέσ. καὶ παθ. ἔκφέρονται καὶ περιφρ. ἀρὰς ποιοῦμαι, ἀραῖ γίγνονται. 'Ο χαρακτὴρ α δὲν ἔκτείνεται εἰς η, ἀλλ' εἰς α πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων καταλήξεων, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει: ρ.

ἀργέω-ῶ (=είμαι ἀργός), μέλλ. ἀργήσω, ἀόρ. ἥργησα. Παθ. ἀργοῦμαι, πάντα δὲ τἄλλα ἐλλείπουσιν.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀργός (Δεργός), ὅπερ ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ ἔργον. 'Ο ἀόρ. τοῦ ἀργῶ τρέπει κατ' ἔξαίρεσιν τὸ ἀρκτικὸν ἀ εἰς η. "Ορχ ἀναλίσκω. Συνών. σχολάζω. 'Αει ἀμετάβατον.

ἀργολίζω (=φρονῶ τὰ τῶν Ἀργείων)· μόνον ὁ ἔνεστώς.

ἀργυρολογέω-ῶ (=συνάζω χρήματα), παρατ. ἥργυρολόγουν, ἀόρ. ἥργυρολόγησα, παρακ. ἥργυρολόγηκα.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀργυρολόγος, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀργυρος καὶ λέγω. Συνών. εἶναι τὸ ἀργυρέζουμαι (λαμβάνω χρήματα), τὸ ἐνεργ. ἀργυρέζω (μτγν.)=ἔχω χρῶμα ἀργύρου καὶ ἔξαργυρεζω=ἔξαργυρῶ, πωλῶ ἀργυρον.

ἀρδω (=ποτίζω, ὑγραίνω), παρατ. ἥρδον. Παθητ. ἀρδομαι, μόνον κατ' ἔνεστῶτα, πάντα δὲ τἄλλα ποιητ. καὶ μεταγεν.

Σημ. Θέμ. ἀρδ-. Συνών. ποτίζω τὸ ἀρδεύω εἶναι ποιητ. καὶ μεταγ.

ἀρέσκω, παρατ. ἥρεσκον, μέλ. ἀρέσω, ἀόρ. ἥρεσα. Μέσον ἀρέσκομαι, παρατ. ἥρεσκόμην, μέσ. ἀόρ. -ήρεσχμην. *Ρημ. ἀρεστός.

Σημ. Θέμ. ἀρ- ἔξ οὐ προσθήκη τοῦ προσφύματος -ε- καὶ σκ-, ἀρ-ε-σκω. Τὸ αὐτὸν θέμα καὶ εἰς τὸ ἀρμόζειν. Τὸ μέσ. ἀρέσκομαι τινι=εὔχαριστοῦμαι εἰς τι, τὸ δὲ ἀρέσκομαι τινα=ἔξιλεῶ, ἔξευμενίζω τινά. 'Αντίθετον τοῦ ἀρέσκω εἶναι τὸ ἀπαρέσκω=δὲν ἀρέσκω.

ἀρόνγω (=βοηθῶ), μέλ. ἀρήξω. *Ρημ. ἀρωγή, ἀρωρός.

Σημ. Θέμ. ἀρκ-, ἀρηκ-, ἀρηγ-. Εἰς τὰ ἄρματα. ἀρωγή καὶ ἀρωγός, ἐτράπη τὸ η εἰς ω. Πρβλ. πιήσω (θέμ. πτηχ-) πιωχός, πλιπω (θέμ. πετ-πτη) πιῶσις κλπ. Συνών. βοηθῶ, ἀμύνω, ἐπικουρέω.

ἀρθρόω-ῶ (=συνδέω, ἐναρθρῶ). σύνθ. παρατ. διήρθρουν, ἀόρ. παρήρθρωσα, μέσ. ἀόρ. διηρθρωσάμην, παθ. παρακ. διηρθρωμένος.

Σημ. Θέμ. ἀρ-, ἔξ οὐ τὸ ἀρθρον, ἀρθρόω, (ἰδὲ ἀρέσκω).

ἀριθμέω-ῶ (=λογαριάζω, μετρῶ), παρατ. ἥριθμουν, μέλ. ἀριθμήσω, ἀόρ. ἥριθμησα, παρακ. -ἥριθμηκα. Μέσ. καὶ παθ. ἀριθ-

μοῦμαι, παρατ. ἡριθμούμην, μέσ. μέλ. ἀριθμήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἡριθ-
μησάμην, παθ. ἀδρ. ἡριθμήθην, παρακ. ἡρίθμημαι. *Ρημ. [ἀρίθμη-
σις], ἀριθμητής, ἀναρίθμητος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀριθμός. Τοῦ ἀριθμῷ γίνεται χρῆσις ἐπὶ ποσοῦ διακεχριμέ-
νου, τοῦ μετρῷ ἐπὶ ἔκτασεως καὶ τοῦ ἵστημαι (=ζυγίζω) ἐπὶ βάρους. Περιφρ.
Ἀριθμὸν ποιεῖ (ἐνεργ.), εἰς ἀριθμὸν γίγνομαι (παθ.).

ἀριστάω-ῶ (=προγευματίζω), παρατ. ἡρίστων, μέλ. ἀρι-
στήσω, ἀδρ. ἡρίστησα, παρακ. ἡρίστηκα, ὑπερσ. ἡριστήκειν. *Άνευ
μέσου.

Σ μ. Θέματα ἰδὲ ἐν τῷ ἀρέσκω. Ἐκ τοῦ ἀριστον= μεσημέρινὸν γεῦμα. Τὸ
πρωινὸν ἔκαλετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἀκράτισμα (ἐκ τοῦ ἀκράτου οἶνου, ὃν μετὰ
τοῦ ἄρτου ἐλάμβανον) καὶ τὸ ἐσπερινὸν ἔκαλετο δεῖπνον.

ἀριστοποιέομαι-οῦμαι (=ποιεῦμαι τὸ ἄριστον), παρατ.
ἡριστοποιούμην, μέσ. μέλ. ἀριστοποιήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἡριστοποιη-
σάμην, ὁ παρακ. ἐλλείπει, ὑπερσ. ἡριστοποιήμην.

Σημ. Εἶναι: παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀριστον-ποιεῦμαι· οὕτω δὲ καὶ εὐρίσκεται.
Εἶναι, δὲ ἀποθ. ἐνεργ. διαβέσεως. Συνών. ἀριστάω-ῶ.

ἀρκέω-ῶ (=ἀπομακρύνω, εῖμαι ἀρκετός), παρατ. ἡρκουν,
μέλ. ἀρκέσω, ἀδρ. ἡρκεσα. Παθ. ἀρκοῦμαι, παθ. ἀδρ. [ἡρκέσθην].
*Ρημ. [ἀρκετός], ἀρκούγντως.

Σημ. Θέμ. ἀρκ-, ἀρκ-ε-σ. Τὸ σ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. μεταξὺ δύο φω-
νηγέντων ἀπεβλήθη. Εἰς τὸν μέλ. καὶ ἀδρ. ἔγινεν ἀπλοποίησις τοῦ διπλοῦ σ
καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔξετάθη τὸ εἰς η. Εύρισκεται καὶ ἀπροσώπως ἔξαρκετ,
ἀρκούντως ἔχει (περιφρ.). Τὸ μέσ. ἀρκοῦμαι τινι=ἀρκεύντως χρῶμαι τινι.

ἀρμόττω (=έφαρμοζω, συνάπτω), παρατ. ἡρμοττον, μέλ. ἀρ-
μόσω, ἀδρ. ἡρμοσα. Μέσ. καὶ παθ. ἀρμόττομαι, παθ. ἀδρ. ἡρμόσθην,
παρακ. ἡρμοσμαι, μέσ. ἀδρ. -ἡρμοσάμην. *Ρημ. ἀνάρμοστος, συναρ-
μοστέος, ἀρμοστής.

Σημ. Θέμ. ἀρμογ-, ἔξ εῦ ὁ ἐνεστ. προσλήψει: τοῦ προσφύμ. j ἀρμόγյω-ἀρ-
μόττω καὶ ἔτερον θέμ. ἀρμοδ- ἔξ οὗ ὁ μέλλ. ἀρμόσω. *Αντίθ. τοῦ ἀρμόττω
εἶναι: τὸ διαρμοστεῖ. *Ἀρμόζω ἀττικιστὶ δὲν λέγεται, λακωνιστὶ δὲ=εῖμαι ἀρ-
μοστής.—*Απρόσ. ἀρμόττει τινι· συναρμόττω=συμφωνῶ. Τὸ δ τοῦτο εἶναι ἀδελ-
φὸν τῶν ἀρέσκω, ἀρμός ὡς πρὸς τὴν ῥίζαν αρ.

ἀρνέομαι-οῦμαι, παρατ. ἡρνούμην, μέσ. μέλ. -ἀρνήσομαι,
παθ. ἀδρ. ἡρνήθην καὶ μέσ. ἡρνησάμην, παρακ. ἡρνημαι. *Ρημ. ἀρ-
νησις, ἀρνητής (ἔξ οὗ ἀρνητικός), ἀρνητέον, ἔξαρνος.

Σημ. Θέμ. ἀρ- (αἴρω), ἀρετ-. Εἶναι ἀποθετ. μετ' ἐνεργητ. διαθέσεως. *Ο ἄρρ. ἡριήδην, ἔχει μέσην σημασίαν. Συνών. ἀνακεύω, οὐ φημι, ἀναίνομαι. Τὸ δὲ πολλάκις σύνθ. Περιφρ. δέ: ἔξ (ἀπ-) ἀρέδε εἰμι (τι) ή γίγνομαι (περὶ τινος). παθ. τὸ ἀργητός ἔστι.

ἀρόω-ῶ (=ἀροτριῶ), μόνον κατ' ἐνεστ., ἀρό. (ἐν)-ἡροσα. Παθ. ἀροῦμαι. Ρημ. [ἄροσις, ἀρθετος, ἀροτρον], ἀρουρα.

Σημ. Θέμ. ἀρ-, ἀροF, ἀρο-. Δὲν ἔχετείνει τὸν χαρακτῆρα οἱ εἰς ὁ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων καταλήξεων. Τὸ ἀροτριῶ μεταγ.

ἀρπάζω, παρατ. ἡρπαζον, μέλ. ἀρπάσομαι καὶ ἀρπάσω, ἀρό- ἡρπασα, παρακ. ἡρπακα, ὑπερσ. ἡρπάκειν. Παθ. ἀρπάζομαι, παρατ. -ἡρπαζόμην, παθ. μέλ. -ἀρπασθήσομαι, παθ. ἀρό. ἡρπάσθην, παρακ. ἡρπασμαι, ὑπερσ. -ἡρπάσμην. Ρημ. ἀρπαξ, ἀρπάγη, ἀρ- παγή, ἀρπασμός, ἀρπασμα, ἀνάρπαστος, ἀρπυιαι.

Σημ. Θέμ. ἀρπ-, (ραπ-) ἀρπαγ-, ἔξ οὐδὲ ἐνεστῶς καὶ παρατ. καὶ ἀρπαδ- ἔξ οὐδὲ οἱ λοιποὶ χρόνοι. Τὸ δὲ λαμβάνει τὸ πρόσφ. -j ἀρπάγ-j-ω=ἀρπάγω. Περιφρ. ἀρπαγὴν ποιοῦμαι.

ἀρρώστεώ-ῶ, παρατ. ἡρρώστουν, ἀρό. ἡρρώστησα. Τὰ λοιπὰ ἀχρηστά.

Σημ. Τὸ δὲ τοῦτο εἶναι: ἔχ τῆς αὐτῆς ρίζης ἕξ ης καὶ τὰ ἀρρώστος (ἰδὲ ρώννυμι), ἀρρώστια, ἀρρώστημα. Περιφρ. ἀρρώστος εἰμι ή γίγνομαι, ἀρρώστως διάκειμαι, ἀρρώστημα συμβαίνει μοι. Η ἰσος εἶναι: καὶ μαχρὰ καὶ διλιγοχρόνιος, ή ἀρρώστια δημαρχορόνιος.

ἀρτάω-ῶ (=κρεμῶ, ἔξαρτῶ), δὲ ἐνεστ. πάντοτε σύνθ., μέλ. -ἀρτήσω, ἀρό. ἡρτησα. Μέσ. καὶ παθ. -ἀρτῶμαι, μέσ. μέλ. -ἀρτήσομαι, μέσ. ἀρό. -ἡρτησάμην, παρακ. ἡρτημαι, ὑπερσ. ἡρτήμην. Ρημ. [προσ(άν)ἀρτησις, ἀρτημα, παρ(έξ)ἀρτημα, ἀρτάνη].

Σημ. Θέμ. ἀρ- (αἴρω), ἔξ οὐ (προσλήψει τοῦ προσφ. τ καὶ τῆς καταλήξ. αω) ἀρ-τ-άω. Συνώνυμ. τὸ κρεμάννυμι, αἰωρέω.

ἀρτύω (=συναρμόζω, εὐτρεπίζω, παρασκευάζω), πάντοτε σύνθετον, παρατ. ἡρτυον. Μέσ. καὶ παθ. -ἀρτύομαι, παρατ. -ἡρτυδμην, μέσ. μέλ. ἀρτύσομαι, μέσ. ἀρό. -ἡρτυσάμην, παθ. ἀρό. -ἡρτύθην, παρακ. -ἡρτυμαι, ὑπερσ. -ἡρτύμην. Ρημ. ἀρτυσις, ἀρτυμα.

Σημ. Θέμ. ἀρτν. "Εγει τὸ υ πανταχοῦ μαχρόν. Πάντοτε σύνθετον μετὰ τῆς ἔξ καὶ κατά. Συνών. εἶναι τὸ εὐτρεπίζω.

ἀρύτω (=ἀντλῶ), ἀρό. ἡρυσα. Μέσ. ἀρύτομαι καὶ μέσ. ἀρό. ἡρυσάμην. Τὰ δὲ λοιπὰ ποιητ. καὶ μεταγεν. Ρημ. ἀρυσις, ἀρυτήρ.

Σημ. Θέμ. ἀρ- (αἴρω) ἀεν- ἀντί ἀενσ-. Ἔχει τὸ υ πανταχοῦ βραχύ.

ἄρχω (=κάμνω πρώτος ἀρχήν, ἔξουσιάζω), παρατ. ἡρχον, μέλλ. ἀρξω, ἀρ. ἡρξα. Μέσ. καὶ παθ. ἀρχομαι, παροχτ. ἡρχόμην, μέσος μέλ. καὶ ὡς παθ. ἀρξομαι, παθ. ἀρ. ἡρχθην, μέσος ἀρ. ἡρξάμην, παρακ. ἡργμαι, ὑπερσ. ἡργμην. Ρημ. ἀρχή, ἀναρκτος, ἀρκτέον.

Σημ. Θέμ. ἀρχ-. Τὸ ἄρχω=κάμνω ἀρχὴν καὶ ἔξακολουθεῖ ἔτερος· ἀρχομαι = ἀρχίζω καὶ ἔξακολουθῶ ὁ ἵδιος (ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ πανύομαι). Τὸ παθ. ἀρχομαι (ὑπό τινος) = ἔξουσιάζομαι ὑπό τινος· τὸ δὲ μέσον ἀρχομαι (τινός, ἀρχομαι τοῦ ἔργου)=ἀρχίζω τι. Λέγεται καὶ ἀρχὴν τινος ποιοῦμαι (=ἀρχομαι τινος), τὸ δὲ ἀρχή τινος γίγνεται παθητ. Τὸ παθ. ἀρχομαι=ἔξουσιάζομαι ὑπό τινος.

ἀσεβέω-ῶ (=εἰμαι ἀσεβής), παρατ. ἡσέβουν, ἀρ. ἡσέβησα, παρακ. ἡσέβηκα, ὑπερσ. ἡσέβηκειν. Παθ. ἀσεβοῦμαι, παθ. ἀρ. ἡσέβηθην, παρακ. ἡσέβηται. Ρημ. ἀσέβεια, ἀσέβημα.

Σημ. Εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀσεβής, ὅπερ ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ σέβω. Ἔχει δὲ ἀντίθετον τὸ εὐσεβέω-ῶ.

ἀσθενέω-ῶ παρατ. ἡσθένουν καὶ ἀρ. ἡσθένησα, τὰ δὲ ἄλλα εἶναι τῶν μεταγενεστέρων. Συνών. γοσῶ, ἀρρωστῶ.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀσθενής, ὅπερ ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ σθένος (=δύναμις).

ἀσθενόω-ῶ (=καθιστῶ τινα ἀσθενῆ), μόνον κατὰ τὸν ἐνεστ. καὶ τὸν μέλ. ἀσθενώσω εὔχρηστον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀσθενής ἵδε ἀσθενέω. Περιφρ. ἀσθενῆ τινα ποιῶ.

ἀσκέω-ῶ (=γυμνάζω), παρατ. ἡσκουν, μέλ. ἀσκήσω, ἀρ. ἡσκησα, παρακ. ἡσκηκα, ὑπερσ. ἡσκήκειν. Παθ. ἀσκοῦμαι, παρατ. ἡσκούμην, παθ. ἀρ. ἡσκήθην, παρακ. ἡσκημαι. Ρημ. ἀσκησις, ἀσκημα, ἀσκητής, ἀσκητός, ἀσκητικός, ἀσκητέος.

Σημ. Θέμ. κε-, σκε-, ἀσκ-, ἀσκ-έ-ω. Τὸ μέσον ἐκφέρεται: κατ' ἀνάλυσιν ἀσκῶ ἐμαυτόν. Τὸ σωμασκέω-ῶ=γυμνάζω τὸ σῶμα, φωρασκέω-ῶ=ἀσκῶ τὴν φωνήν.

ἀδμενος (=χαίρων, ἀγαπῶν), μετοχὴ τοῦ ποιητικοῦ ἀνδάνω. Ἔξ αὐτοῦ παράγ. τὰ ῥήματα ἀσμενίζω (=εὐχαριστοῦμαι εἰς τι) καὶ τὸ ἀσμενέω (=εὐχομαι) ἀπαξ μόνον ἀπαντῶν.

Σημ. Θέμ. ἀδ- (=ἀδ-μενος) λέγεται καὶ τρισάσμενος. ἔχει δὲ ἡ μετοχὴ-

αῦτη καὶ παραθετικὰ δισμενέ(αλ)σερος-δισμενέ(αλ)στατος. Ἐπίρ. δισμένως=μετάχαρας.

ἀσπάζουμαι (=χαιρετίζω, φιλῶ), ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθ. παρατ. ἡσπαζόμην, μέλ. μέσ. ἀσπάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡσπασάμην. Ρημ. ἀσπασμός, ἀσπαστός, ἀσπαστέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐπιτατικοῦ α καὶ τοῦ σπάσ-ῶ=ἔλχω.

ἀστροάπτω (=λάμπω), παρατ. ἡστραπτον. Τξλλα ποιητ. κατ. μεταγεν.

Σημ. Ρίζα σταρ- μετά τοῦ προθεματικοῦ α (πρβλ. τὰ ἀστραπή, στεροπή, ἀστήρ, στιλθω, τέρας).

ἀτιμάζω (=δὲν τιμῶ, περιφρονῶ), παρατ. ἡτίμαζον, μέλ. ἀτιμάσω, ἀόρ. ἡτίμασσα, παρακ. ἡτίμακα. Παθ. ἀτιμάζομαι, ἀόρ. ἡτίμασθην, παρακ. ἡτίμασμαι. Ρημ. ἀτίμητος, ἀτιμητέον.

Σημ. Παρασύνθ. ἔκ τοῦ ἀτιμος, ὅπερ ἔκ τοῦ στερητ. α καὶ τιμή. Τὸ ἀτιμος ἀλλοτε μὲν εἶναι ἀντίθ. τῷ ἔντιμος, καὶ τότε ἐξ αὐτοῦ σχηματίζεται τὸ ἥημα ἀτιμάζω, ἀλλοτε δὲ ἀντιτίθεται τῷ ἐπιτίμος καὶ ἐξ αὐτοῦ τὸ ἥημα ἀτιμάσ-ῶ (=στερῶ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων).

ἀττικίζω (=όμιλω ἀττικιστὶ ἢ μιμοῦμαι τοὺς Ἀττικούς), παρατ. ἡττικίζον, ἀόρ. ἀττικισαι. Ρημ. ἀττικισμός, [ἀττικιστής], ἀττικιστί.

Σημ. Ἐκ τοῦ Ἀττικός (πρβλ. ἄγνυμι), προσλήψει τῆς παραγ. καταλήξ. -ίζω. Τὰ εἰς -άζω καὶ -ίζω δταν γίνωνται: ἐξ ἔθνικῶν καὶ χυρίων δνομάτων σημαίνουσι: μίμησιν γλώσσης ἢ φρονήματος· π.χ. ἐλληνίζω, βιωτιάζω, λακωνίζω, φιλιππίζω, ἀγοραλίζω, μηδίζω. Περιφρ. ἀττικιστὶ λαλῶ ἢ λέγω.

ἀττω (=κινοῦμαι μὲ δρμήν) καὶ **διάττω** καὶ ἀόρ. ἡξα. Σύνθ.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. ἀττω, ὅπερ ἔκ τῆς ρίζης ίκ-, ἐξ ἡς ίκνοῦμαι, ικάνω. Πλὴν τοῦ ἐν. καὶ ἀόρ. οἱ λοιποὶ τύποι εἶναι ποιητ.

ἀτυχέω-ῶ (=δυστυχῶ, ἀποτυγχάνω), παρατ. ἡτύχουν, μέλ. ἀτυχήσω, ἀόρ. ἡτύχησα, παρακ. ἡτύχηκα. Ρημ. ἀτύχημα.

Σημ. Παρασύνθ. ἔκ τοῦ ἀτυχής, ὅπερ ἔκ τοῦ στερητ. α καὶ τύχη. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς μόγον ὁ ἀόρ. τὰ ἀτυχηθέντα καὶ παρακ. τὰ ἡτυχημένα (=τὰ ἀτυχῶς πεπραγμένα). Περιφρ. ἀτυχής εἴμι, ἀτυχήμασι περιπίπτω, ἀτυχλα συμ. πλέπει, μεταφορ. δὲ: εἰς ἀτυχλα ἐμβάλλω τινά.

αύαίνομαι (=ξηραίνομαι), παρατ. ηδαίνομην. Ρημ. αύχμος.

Σημ. Θέμ. αύ-, καὶ προσλήψει τῶν προσφ. -αγ- καὶ j αδαν-, ανάριω,

ανάλιω. Ὁ ἐνεργ. ἐνεστῶς ανάλιω=ξηραίω εἶναι ποιητ. καὶ μεταγ. Εἰς τὸ
βῆματ. αὐχμὸς τὸ χ εἶναι ἐπένθεμα: αὐχμὸς=ξηρασία.

αὐλέω-ῶ (=παλίζω τὸν αὐλόν), παρατ. ηὔλουν, ἀδρ. ηὔλησσα.
Μέσ. καὶ παθ. αὐλοῦμαι, παρατ. ηὔλούμην. 'Ρημ. αὐλησις, αὐλημα,
αὐλητής, αὐλητρίς.

Σημ. Ἐκ τοῦ αὐλός, δπερ ἐκ θέμ. ἀF τοῦ ποιητ. ἄημι=πνέω, φυσῶ. 'Ιδε
ἐπόμ. ῥῆμα

αὐλιζομαι (=μανδρίζομαι, διανυκτερεύω εἰς τὸ οπαθρον),
παρατ. ηὔλιζόμην, παθ. ἀδρ. ώς μέσ. ηὔλισθην καὶ μέσ. ἀδρ. ηὔ-
λισθάμην. 'Ρημ. [αὐλισμός].

Σημ. Είναι μέσ. ἀποθ., γίνεται δ' ἐκ τοῦ αὐλή, δπερ ἐκ θέμ. ἀF (ἰδε ἄημι:
αὐλῶ). Ἐκ τοῦ θύρα-αὐλίζομαι γίνεται τὸ θυραντίω-ῶ = διατρίβω ἔξω τοῦ
οίκου. Ἐκ δὲ τοῦ ἀγρὸς καὶ αὐλίζομαι τὸ ἀγραντί=διατρίβω ἐν. τῷ ἀγρῷ,
ἐν οπαθρῷ.

αὔξω καὶ αὔξάνω (μεταθ. κάμνω τι μέγα, μεγεθύνω, ἀμεταθ. δὲ
γίνομαι μέγας, μεγαλώνω), παρατ. ηὔξον καὶ [ηὔξανον], μέλ. αὐ-
ξήσω, ἀδρ. ηὔξησσα, παρακ. ηὔξηκα. Μέσ. καὶ παθ. αὔξανομαι καὶ
αὔξομαι, παρατ. ηὔξανόμην καὶ ηὔξόμην, μέσ. μέλ. καὶ ώς παθ.
αὔξήσομαι καὶ παθ. αὔξηθήσομαι, παθ. ἀδρ. καὶ ώς μέσ. ηὔξηθην,
παρακ. ηὔξημαι, οπερσ. ηὔξημην. 'Ρημ. αὔξησις, [αὔξημα, αὔξη-
τός, ἀναύξητος, αὔξητέον].

Σημ. Θέμ. αὐγ-, σὺν τοῖς προσφύμασι σ- καὶ αν- αὐξ-, αὐξάνω, αὐξε-
τό μέσον ἔχερεται καὶ περιφρ. αὐξάνω ἔμαυτόν. Πολλάκις καὶ σύνθ.

αύτομολέω-ῶ (=λιποτακτῶ), παρατ. ηύτομολόουν, ἀδρ. ηύ-
τομόλησα, οπερσ. ηύτομολήκειν. 'Ρημ. αύτομόλησις.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ αὐτόμολος (δι λιποτακτῶν καὶ καταφεύγων εἰς τοὺς
ἐχθρούς), δπερ ἐκ τοῦ αὐτὸς καὶ μολεῖν (ἀδρ. τοῦ ποιητ. βλάσκω=ἔρχομαι!).

αύτοσχεδιάζω (=πράττω τι ἐκ τοῦ προχείρου), ἀδρ. -ηύ-
τοσχεδίασσα. 'Ρημ. αύτοσχεδιασμός, αύτοσχεδιαστής, αύτοσχε-
δίασμα, αύτοσχεδιαστός.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ αύτοσχεδίος, δπερ ἐκ τοῦ αὐτὸς-σχεδόν, τὸ δὲ
σχεδὸν ἐκ τοῦ ἔχω. Λέγεται καὶ περιφραστικῶς αύτοσχεδιαστής εἰμι τινος.

(ἐν)αὔω (=ἀνάπτω). μέσ. ἀδρ. κατ' ἀπαρέμφ. ἐναύσασθαι.

'Ρημ. ἔναυσμα.

Σημ. Θέμ. αὐ-, ἐξ οὐ καὶ τὸ αινάρομαι. Συγών. ἀπιώ, ἀνάπτω.

ἀφανίζω, παρατ. ἡφάνιζον, μέλ. ἀφανιῶ, ἀόρ. ἡφάνισα, παρακ. ἡφάνικα. Μέσ. καὶ παθ. ἀφανίζομαι, παρατ. ἡφανιζόμην, παθ. ἀόρ. ἡφανισθην, παρακ. ἡφάνισμαι, ὑπερσ. ἡφανισθην. Ρημ. ἀφάνισις, ἀφανιστέος.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀφανῆς, ὅπερ ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ φανομαι. Τὸ ἀφανίζομαι ἔχει: ἐνιστεῖ καὶ μέσην σημασίαν = ἀφανίζω ἐμψυχόν. Συνών. ἀπόλ-λημμ, φθείρω.

ἀφονητιστέω-ῶ (=δὲν φροντίζω), μόνον κατ' ἐνεστῶτα.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀφροντις, ὅπερ ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ φροντίς. Λέγεται καὶ ἀφροντιστις ἔχω, ἀφροντίς εἰμι, οὐκ ἐστὶ μοι φροντίς περὶ τυνος. Συνών. ὀλι-γωδέω-ῶ, παρὰ δὲ μεταγεν. τὸ ἀμερομῶ. Συντάσσεται γενικῆ.

ἀφυλακτέω-ῶ (=δὲν φυλάττω τι, ἀμελῶ), μόνον κατ' ἐν.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀφύλακτος, ὅπερ ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ φυλάσσω. Συντ. γεν.

ἀχαριστέω-ῶ (=δὲν κάμνω χάριν, εἴμαι ἀχάριστος), μόνον δ ἐνεστ. καὶ ἡ μετοχ. τοῦ ἀορ. ἀχαριστήσας.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀχάριστος, ὅπερ ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ καρέζομαι. Λέ-γεται καὶ ἀχάριστος ἡ ἀχαρίς εἰμι καὶ ἀχαριστις ἡ ἀχαρίτως μοι ἔχει πρός τυνα.

ἄχθομαι (=εἴμαι φορτωμένος, λυποῦμαι, ἀγανακτῶ), παρατ. ἄχθομην, μέσ. μέλ. ἀχθέσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ δις μέσ. ἡχθέσθην. Ρημ. ἀχθηδῶν (=βάρος, λύπη).

Σημ. Ἀποθετ. μετὰ παθ. διαθέσεως. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀχθός (=βάρος). Θέμ. ἀχθ-, ἀχθεσ-, ἔξ οὗ δ μέλ. ἀχθέσ-σομαι καὶ κατ' ἀπλοποίησιν τοῦ δι-πλοῦ σ: ἀχθέσομαι. Συνών. ἀνιδμαι, λυποῦμαι ἀντίθ. ἥδομαι, εὐφραίνω.

ἀψευδέω-ῶ (=δὲν ψεύδομαι), μόνον κατ' ἐνεστῶτα.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀψευδής, ὅπερ ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ ψεῦδος. Πε-ριφρ. ἀψευδής εἰμι καὶ ἀψεύδειαν ἔχω. Συνών. ἀληθεύω.

B

βαδίζω (=περιπατῶ κανονικῶς, πορεύομαι), παρατ. ἐβάδιζον, μέσ. μέλ. βαδιοῦμαι, ἀόρ. ἐβάδισα. Ρημ. βάδισις, βαδισμός, βαδισμός.

Σημ. Γίνεται ἐκ τοῦ θέμ. βα-_τ, βαδ- τοῦ βά-δ-ος (=βάδιπις), ὅπερ ἐκ τοῦ βαίνω, προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -ίζω. Ο μέλ. βαδιοῦμαι ἔχει ἐνεργητ. σημα-σίαν. Συνών. βαίνω, πορεύομαι, εἶμι.

βαθύνω (=ποιεῶ τι βαθύ), ἀόρ. κατ' ἀπαρέμφ. βαθύνας.

Σημ. Θέμ. βαθ- (βαθύς, βάθος) καὶ βυθ- (βυθός, ἄβυσσος, πυθμήν). Συνών. τὸ κοιλαῖνω· εὔχρηστον μόνον κατ' ἀδριστον.

Βαίνω (=βαδίζω, προχωρῶ), παρατ. -έβαινον, μέσ. μέλ. βήσομαι (ἐνεργ.), ἀδρ. α'. ὑπερβησάτω μεταβατ. ἀδρ. β'. -έβην, παρακ. -βέβηκα, ὑπερσ. -έβεβήκειν. Παθ. -βαίνομαι, παθ. ἀδρ. α'. ἔβαθην, παρακ. -βέβαμαι. *Ρημ. βάσις, βῆμα, βάθρον, διαβήτης, ἐπιβάτης, ἀδρατος, διαβατός, βάδην κλπ.

Σημ. Θέμ. βεν-, βν-, βα-, βαν-, δθεν βάγιω- καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ j βαίνω. Τὸ ἐνεργ. ἀπλοῦν εἰνε ἀμετάβ., σύνθετον δὲ μεταβ. Τὸ παθητ. ἀπαντῷ πάντοτε σύνθετον μετὰ τῶν προθ. ἀνά, κατά, παρά, σὺν κτλ. 'Ο ἀδρ. β' σχηματίζεται κατὰ τὰ εἰς -μι πάντοτε σύνθετος. 'Οριστ. ἔβην, ὑποτ. βῶ, εὔκτ. βαίνην, προστ. βῆθι, ἀπαρέμφ. βῆναι, μετοχ. βάς. 'Εκτὸς τοῦ βῆθι σχηματίζουσι τὴν προστακτικὴν εἰς -θι καὶ οἱ ἀδριστοι σιηθὶ καὶ γνῶθι. 'Ο παθ. ἀδρ. ἔβαθην καὶ δι παθ. παρακ. βέβαμαι δὲν ἔκτείνουσι τὸν θεμ. χαρακτῆρα ς.

Βάλλω (=βίπτω, κτυπῶ), παρατ. ἔβαλλον, μέλ. βαλῶ, ἀδρ. β' ἔβαλην, παρακ. βέβληκα, ὑπερσ. ἔβεβλήκειν. Μέσ. καὶ παθ. βάλλομαι, παρατ. ἔβαλλόμην, μέσ. μέλ. -βαλοῦμαι, παθ. μέλ. βληθήσομαι, μέσ. ἀδρ. β' ἔβαλλόμην, παθ. ἀδρ. ἔβληθην, παρακ. βέβλημαι, ὑπερσ. ἔβεβλήμην, τετελ. μέλ. -βεβλήσομαι. *Ρημ. βολή, βέλος, βολίς, βελόνη, βλητός, ἀπόβλητος, ἔκβλητέος κλπ.

Σημ. Θέμ. βελ- (δθεν βέλος, βελόνη, βολή, βολίς, βόλος κλπ.) βλ-, βαλ-, βαλήω, βάλλω. 'Εκ τοῦ βαλ- κατὰ μετάθεσιν καὶ ἔκτασιν τοῦ βίζικου φωνήνετος τὸ βλη-, ἔξ οὖ δ ἐνεργ. καὶ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσυντέλ. δ παθ. μέλ. καὶ ἀδριστος. Τὸ βάλλω σταν μὲν σημαίνη κτυπῶ, ἔχει παθ. τὸ βάλλομαι, σταν δὲ σημαίνη βίπτω κάτω, ἔχει παθητ. τὸ πίπιω. 'Εν τῇ εὔκτικῇ τοῦ ἐνεργητ. μέλλοντος ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἀττικοι τύποι διαβαλούειν, μεταβαλούειν, ἐν δὲ τῇ εὔκτ. τοῦ παρακ. δ μονολεχτ. τύποις διαβεβλήσθε. Συνών. δίπτω, ἵημι, μὲ τὴν διαφορὰν δι τὸ μὲν βάλλω=βίπτω μὲ σκοπὸν νὰ κτυπήσω, ἐν φ τὸ δίπτω καὶ ἵημι=βίπτω ἀπλῶς. Τὸ ἐνεργ. καὶ ἀντὶ τοῦ μέσου.

Βάπτω (=βυθίζω, πλύνω, βάφω), ἀδρ. ἔβαψα. Παθ. -έμβαπτεσθαι, παθ. ἀδρ. ἔβάψην. *Ρημ. βαφή, βαφεύς, βάμμα, βαπτός.

Σημ. Θέμ. βαφ-, συγγενὲς τῷ βαθ- τοῦ βαθύνω. 'Εκ τοῦ βάπτω ἔγινε καὶ τὸ βῆμα βαπτίζω, τὸ δόποιον παρ' Ἀττ. ἀπαντῷ μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ ἐνεστ. καὶ παθ. παρακ.

Βαρβαρίζω (=μιμοῦμαι τὰ ἥθη ή ὅμιλῶ τὴν γλῶσσαν ή φρονῶ τὰ τῶν βαρβάρων), μόνον κατ' ἐνεστῶτα σπαν. *Ρημ. [βαρβαρισμός, βαρβαριστί].

Σημ. Ἐκ τοῦ βάρβαρος, ὅπερ ἦ ἔχ τῆς Συριακῆς λέξεως βὰρ διπλασιαζομένης ὅτε=ξένος, ἦ ἔχ τοῦ βὰρ βαρὺ=υἱὸς ξένου, υἱὸς τῆς ἐρήμου.

Βαρύνω (=κάμνω τι βαρύ, δίδω βάρος, καταθλίθω, κουράζω ἐνοχλῶ τινα), μόνον ὁ ἐνεστώς τοῦ ἐνεργ. Παθ. βαρύνομαι, παρατ. ἐβαρυνόμην, παθ. ἀόρ. ἐβαρύνθην, παρακ. βεβάρημαι.

Σημ. Ἐκ τοῦ θέμ. βαρ- (βαρύς), πλὴν τοῦ παθ. παρακ. βεβάρημαι, δότις σχηματίζεται ἐκ θέμ. βαρε- ἔξ οὐ καὶ τὸ μεταγ. ἢ. βαρέω (=προξενῶ βάρος).

Βασανίζω (=δοκιμάζω, διακρίνω, βασανίζω, ἔξετάζω), παρατ. ἐβασάνιζον, μέλ. βασανῶ, ἀόρ. ἐβασάνιστα. Παθ. βασανίζομαι, παθ. ἀόρ. ἐβασανίσθην, παρακ. βεβασάνισμαι μετ' ὀλ. μέλ. βεβασανισμένος ἔσομαι. Τημ. βασανιστής, ἀβασάνιστος, βασανιστέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ βάσανος (=ἡ Δυδία λίθος, δι' ἡς ἐδοκίμαζον τὸν χρυσόν). Συνών. αἰκίζομαι, στρεβλώω-ω. Τὸ παθ.=ἀνακρόνομαι, ἐλέγχομαι, δοκιμάζομαι.

Βασιλεύω (=εἰλμαι βασιλεύς), παρατ. ἐβασίλευον, μέλ. βασιλεύσω, ἀόρ. ἐβασίλευσα. Παθ. βασιλεύομαι, πάντα τἄλλα μεταγ. Τημ. βασιλεία, ἀβασίλευτος.

Σημ. Γίνεται ἐκ τοῦ βασιλεύς, ὅπερ ἐκ τοῦ θέμ. βα- τοῦ ἢ. βαίνω καὶ τοῦ ιων. λευ-λαο-. Συνών. τὸ ποιητ. ἀνάσσων. Η ἥζα τῆς λέξεως ταύτης ἄγνωστος: ίσως ἔχει σχέσιν καὶ πρὸς τὸ βάτις-λαός, ίσως καὶ ἐκ τοῦ [βάσιλος], ἔξ οὐ καὶ τὸ βασίλη (=βασιλισσα), βασίλεια (=ισσα), βασίλις, βασίλισσα.

Βεβαιώω-ῶ, παρατ. ἐβεβαιίουν, μέλ. βεβαιώσω, ἀόρ. ἐβεβαιώσα. Μέσ. καὶ παθ. βεβαιοῦμαι, μέσ. μέλ. βεβαιώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐβεβαιωσάμην, παθ. ἀόρ. ἐβεβαιώθην. Τημ. βεβαιώσις.

Σημ. Γίνεται ἐκ τοῦ βέβαιος, ὅπερ ἐκ τοῦ θέματος βα- τοῦ ἢ. βαίνω μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ (βάν-γω=βαίνω) ώς καὶ βιβάζω.

Βίνττω (=βήχω), μόνον ὁ ἐνεστώς.

Σημ. Γίνεται ἐκ τοῦ βῆξ (θέμ. βηκ-) βήχτω-βήττω.

Βιάζομαι (ώς μέσον=βιάζω, ἔξαναγκάζω, στειοχωρῶ τινα, ώς παθητ. = στενοχωροῦμαι), παρατ. ἐβιάζόμην, μέσ. μέλ. βιάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐβιασάμην, παθ. ἀόρ. ἐβιάσθην, παρακ. βεβιάσμαι, Τημ. βίαιος, βιαστικός.

Σημ. Γίνεται ἐκ ῥίζης Φι- ἔξ ἡς τὸ βία κ.τ.λ. Ο μέσ. μέλ. καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. ἔχουσι σημασίαν ἐνεργ. μόνον. Περιφρ. τὸ μέσ.=βίᾳ χρώμαι, τὸ παθ.=βίαιόν τι ἢ βίαια πάσχω.

Βιβάζω (=βήζω), παρατ. -ἐβιβάζον, μέλ. -βιβῶ, ἀόρ. -ἐβι-

θασα. Παθ. -βιθάζομαι, μέσ. μέλ. -βιθῶμαι, μέσ. ἀόρ. -έβιθασά-
μην. Ρημ. ἀναβιθαστέον, καταβιθαστέος.

Σημ. Θέμ. βαδ- μετ' ἐνεστωτ. ἀναδιπλασ. καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. ἥ
βι-βαδ-じ-ω=βιθάζω Τὸ δ. ἀπαντῷ πάντοτε σύνθετον μετὰ μιᾶς ἥ καὶ δύο
προθέσ. καὶ σχηματίζει τὸν ἐνεργ. καὶ μέσ. μέλ. κατὰ τὰ περισπώμενα: βι-
βῶ, ᾄς, ᾄ καὶ βιθῶμαι, ᾄ, ἄται.

[**Βιθρωσκω**] (=τρώγω), παρὰ τοῖς Ἀττικ. μόνον ὁ παρου-
βέθρωκα καὶ τοῦ παθ. παρακ. τὸ ἀπαρέμφ. -θεθρῶσθαι (δια-) καὶ
μετοχ. -θεθρωμένα (κατα-). Ρημ. βρωτός, ἡμίθρωτος, βρῶμα, βρῶσις.

Σημ. Θέμ. βοء-(βορά, βορές, β(ο)ρύχω=τρώγω μὲν χρότον) καὶ κατ' ἀντι-
μετάθεσιν τοῦ οἱ καὶ ρ βοء-(βρῶμα=πᾶν δ; τι: τρώγεται, βρῶσις, βάραθρον, κα-
ταβρόχθω-ίω) καὶ ἐνεστωτ. ἀναδιπλασ. καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. σκ=
βι-βρώ-σκ-ω (πρθλ. γιγνώσκω, τιτρώσκω κλπ.). Ὁ ἐνεστώς καθὼς καὶ οἱ
λοιποὶ ἐλλείποντες χρόνος σχηματίζονται ἐκ τοῦ ἑσθίω.

Βιοτεύω (=ζῶ), ἀπαρ. μέλ. βιοτεύειν. Ταῦλα ἀναπληροῦν-
ται ἐκ τοῦ ζῶ καὶ βιόω-ῶ.

Σημ. Ἐκ τοῦ βιοτῆ, βιοτός (ὅπερ ἐκ τοῦ βίος).

[**Βιόω-ῶ**] (=ζῶ), μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργητ. βιώσομαι, ἀόρ. β'-
ἐθίων (ὑποτ. βιῶ, -ῶς, ω, εὐκτ. βιώην, ἀπαρέμφ. βιῶναι, μετοχ.
βιούς, οὐσα, βιόν), παρακ. βεβίωκα, ὑπερσ. ἐθεβίώκειν. Παθ. παρακ.
βεβίωται καὶ μετοχ. ὁ βεβίωμένος. Ρημ. βιωτός, ἀβίωτος, βιώτεος,
βιωτέον.

Σημ. Ἐκ θέμ. βι-, ἔξ οὖ τὰ βίος, βιοτός, βιοτῆ, βιοτικός. Ὁ ἐνεστ. καὶ
παρατ. εἶναι ποιητ. καὶ μεταγεν. καὶ ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ ζῶ καὶ βιο-
τεύω. Ὁ ἀόρ. ἐβίων σχηματίζεται κατὰ τὰ εἰς -μι καὶ δὲν ἔχει προσταχτικήν.

Βιώδκουμαι εἶναι ἀποθετ. καὶ εὔρηται μόνον σύνθετον μετὰ
τῆς ἀνά, παρατ. ἀν-εθιώσκομην, ἀόρ. ἀν-εθιώσάμην δταν τὸ δ.
ἔχει μεταθ. σημασ. (=έπαναφέρω εἰς τὴν ζωήν). Ὅταν δὲ ἦναι
ἀμετάθ. (=χναζῶ) ἔχει ἀόρ. ἀνεθίων.

Σημ. Ἐκ τοῦ βίος θέμ. βιο- μετὰ τοῦ προσφύμ. σκ-, βιωσκ-. Τὸ ἐνεργ.-
ἀγαθιώσκω εἶναι μεταγεν.

Βλακεύω (=είμαι βλάξ, ἀμελῶ, ἀκινητῶ), ἀόρ. κατ-εβλά-
κευσα. Ρημ. βλακεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ βλάξ, ὅπερ (ὅρα μαλακίζομαι) ἐκ θέμ. μαλακ- (μαλακός),
μαλάκ-ε, μ(α)λάξ κατὰ συγχοπὴν μβλάξ, βλάξ. Τὸ β εἶναι εύφων. ἐπένθεμα, μετὰ
τὴν προσθήκην τοῦ διποίου ἀπεβλήθη τὸ ἀρκτικὸν σύμφωνον. Οὕτως ἔγινεν ἐκ

τοῦ μέλι, μελιτ-, μλίτյω, μβλίττω, βλίττω, καὶ ἐξ ῥίζης μολ- κατὰ μετάθ. μλο-μβλο-θλο- [βλώ-σκω].

βλάπτω, παρατ. ἔβλαπτον, μέλ. βλάψω, ἀόρ. ἔβλαψα, παρακ. βέβλαψαφα. Παθ. βλάπτομαι, παρατ. ἔβλαπτόμην, μέσ. μέλ. (ώς παθ.) βλάψομαι, παθ. μέλ. βλαβήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔβλαψθην καὶ β' ἔβλαψην, παρακ. βέβλαψμαι. Ἄρημ. βλάψψις.

Σημ. Θέμ. Φλεβ- (λάβη). Τὸ δ μετά τὴν προσθήκην τοῦ προσφύματος τ ἔγινεν διμόπνουν πρὸς αὐτό. Τὸ ἐνεργ. περιφρ. βλάβην παρέχομαι τινι. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς βλάπτω ἐμαυτόν. Συνών. λυμαίνομαι, φθείρω, λαβθῆμαι, ἐπηρεάζω, κακῶ-ῶ, κακουργέω-σ. Ἀντίθ. δηλγημι, ὀφελῶ.

βλαστάνω (=ἐκβάλλω βλαστόν), ἀόρ. β'. ἔβλαστον καὶ ὑπερσ. ἔβλαστήκειν.

Σημ. Ρίζα βλαθ , ἐξ ἡς βλάστη, βλαστός, βλοσυρός. Θέμ. βλαστ-, βλασταν-, βλαστε-. Ὁ ἀόρ. μόνον κατ' εὐκτικήν (βλάστοι). Περιφρ. βλάστην ἔχω.

βλασφημέω-ῶ (=βρίζω), παρατ. ἔβλασφήμουν, ἀόρ. ἔβλασφήμησα, παρακ. βέβλασφήμηκα.

Σημ. Τὸ δ. τοῦτο ἐγένετο ἐξ τοῦ βλαψιφημῶ ἥτοι βλάπτω τὴν φήμην τινός (ἰδε ῥίζαν ἐν δ. βλάπτω). Περιφρ. βλασφημίας ποιοῦμαι εἰς τινα, καὶ κατά τινος βλασφημίᾳ χρῆμαι. Παθ. βλασφημία γίγνεται.

βλέπω, παρατ. ἔβλεπον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. βλέψομαι, ἀόρ. ἔβλεψαφα. Ἄρημ. βλέμμα, βλέφαρον, βλέπτεος, περίβλεπτος, ἀποβλεπτέον.

Σημ. Θέμα βλεπ- καὶ γλεπ-. Βλέπω=στρέφω τὰ δύματα χάριν ὅψεως, δρᾶ=ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν ὅρθαλμῶν. Υποβλέπω=ἀγριοχυτάζω.

[**βλώδκω**] (=ἔρχομαι, πορεύομαι). ἀόρ. ὑποτάκτ. μόλωσιν. Ἄρημ. αὐτόμολος, ἀντιμολία, αὐτομολέω-ῶ (ὅ ιδέ).

Σημ. Θέμ. μολ-, μλο-. Ἰδε βλακεύω. Τὸ ἀντιμολία (=δίχη, ἐν ἧ πάρει-σιν ἀμφότεροι οἱ ἀντίδικοι) κακῶς γράφεται διὰ τοῦ ω.

βοάω-ῶ (=φωνάζω, ἀντηχῶ), παρατ. ἔβοῶν, μέσ. μέλ. (ώς ἐνεργ.) βοήσομαι, ἀόρ. ἔβοήσα. Μεσ. ; βοῶμαι, παθ. παρακ. διαβε-βόηται. Ἄρημ. περιβόητος, ἐπιβόητος.

Σημ. Θέμ. βο-, ἐξ οὐ τὰ βοή, βοῖς, βοῶ. Ὁ μέσ. ἐνεστ. μόνον σύνθ. μετά τῶν προθ. ἐπὶ καὶ διά. Τὸ δ. συνήθως σύνθ. Συνών. γεγωνῶ, γεγωνίσκω, κραυ-γάζω. Περιφρ. βοῆ χρῆμαι, βοήν παρέχω, καὶ τὸ παθ. βοή γίγνεται.

βοηθέω-ῶ (=τρέχω μετά βοῆς πρὸς ὑπεράσπισίν τινος), πα-ρατ. ἔβοήθουν, μέλ. βοηθήσω, ἀόρ. ἔβοήθησα, παρακ. βεβοήθηκα, ὑπερσ. ἔβεβοήθηκειν. Παθ. παρακ. βεβοήθημαι. Ἄρημ. βοηθητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ βοὴς καὶ -θέω, βοηθός, βοηθέω-ώ. Τὸ σύνθ. ἐκβοηθῶ (= κάμνω ἔξοδον μετὰ βοῆς) κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῶν πολιορκουμένων. Συνών. ἀμύνω, ἀρήγω, ἐπικονφράσω καὶ τιμωρῶ. Περιφρ. πᾶσαι αἱ φωναὶ φυσικῶς ὡς νῦν.

Βοιωτιάζω (=μιμοῦμαι τὴν γλῶσσαν τῶν Βοιωτῶν ἢ τὰ ἥθη), παρατ. ἦν βοιωτιάζων.

Σημ. Ἐκ τοῦ βοώντος (=βοηλάτης, γεωργός). Ἰδὲ σημ. βοῶ.

[**Βούθυτέω-ώ**] (=θυσιάζω βοῦν), παρατ. ἐθουθύτουν, ἀδροῦθουθύτησα, παρακ. βεβουθύτηκα.

Σημ. Εἶναι ἐκ τοῦ βουθύτης (βοῦν -θύω) παρασύνθ.

Βουκολέω-ώ (=είμαι βουκόλος), ἀδρό. ἀπεβουκόλησα.

Σημ. Ἐκ ρίζης κελ- ἐγένοντο τὰ κέλης, κελητίζω, κεντῶ, βουκόλος, βουκολῶ. Ἰδὲ αἰπολῶ, βοᾶς καὶ βόσκω. Ἀποβουκολῶ=ἀποπλανῶ.

Βουλεύω (=είμαι βουλευτής, σκέπτομαι), παρατ. ἐθούλευον, μέλ. βουλεύσω, ἀδρό. ἐθούλευσα, παρακ. βεβούλευκα, ὑπερσ. προεθεβουλεύκειν. Μέσ. καὶ παθ. βουλεύομαι, παρατ. ἐθούλευσόμην. μέσ. μέλ. βουλεύστομαι (παθ. ἐπιθεβούλευστομαί), μέσ. ἀδρό. ἐθούλευσάμην, παθ. ἀδρό. ἐθούλευθην, παρακ. βεβούλευμαί. Ρημ. βούλευσις, βούλευμα, βουλεύτης, βουλευτήριον, βουλευτικός, βουλευτέον, ἀπρό- (καὶ ἄλλαι προθ.) βούλευτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ βουλή. Τὸ μέσ. συμβουλεύομαι τινι περιφρ. συμβούλῳ τινὶ χεῶμαι καὶ ἔχει συνών. τὸ νῦν συμβουλεύω τινα. Τὸ ἐνεργ. περιφρ. ὡς νῦν.

Βουλιμιάω-ώ (=πάσχω βουλιμίαν=ἀκόρεστον πεῖναν). Βύκτ. βουλιμιφεν. Ρημ. βούλιμος.

Σημ. Ἐκ τοῦ βοῦς καὶ λιμός. Τὸ ὄνομα τοῦ βοὸς λαμβάνεται ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ μεγάλου· λέγομεν π. χ. βούπαις.

[**Βούλομαι**] (=ἐπιθυμῶ), παρατ. ἐθουλόμην καὶ σπαν. ἡθουλόμην ὡς καὶ ὁ ἀδρό., μέσ. μέλ. βουλήσομαι, παθ. ἀδρό. ὡς μέσ. ἐθουλήθην, παρακ. βεβούλημαί. Ρημ. βούλησις, βούλημα, βουλητός.

Σημ. Θέμ. βολ-, λαμβάνει τὸ πρότυφμα ν, δπερ ἀφομο:οῦται, ἐξ οὐδετέλλομαι, μεθ' ἀπλοποίησιν δὲ τοῦ λ καὶ ἀναπληρωτικὴν ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ου βούλομαι. Εἶναι παθ. ἀποθ. Ἀντίθ. ἀβουλέω-ώ. Βούλομαι=ἔχω τι ἐν νῷ, ἐθέλω=ποιῶ τι· οὐδενὸς βιαζομένου τὸ ἐθέλειν δηλοῖ τὴν ἐπί τι κλίσιν τῆς ψυχῆς, τὸ βούλεσθαι τὴν μετά σκέψεως ἐπιθυμίαν.

Βρέχω, ἀδρό. ἐθρέξα. Παθ. βρέχομαι, παθ. ἀδρό. ἐθρέχθην. Ρημ. βροχή, ἀδροχος, διαβροχος.

Σημ. Θέμ. βρεχ-. Τὸ βρέχω σημαίνει χυρίως ὑγραίνω, μουσκεύω, τὸ δένω=ρίπτω βροχήν. Συνών. τέγγω, δεύω (δ ἴδε).

[**Βριτανοίαι-οῦμαι**] (=πνέω μένει, εἶμαι σφόδρα ωργισμένος), μόνον ὁ παρατ. ἐθριμοῦτο.

Σημ. Θέμ. βρει-, ἐξ οὐ βρειμός (μέγας, χαλεπός), βριθύει, δρημοῦτο.

[**Βροντάω-ῶ**] μόνον ὁ παθ. ἀόρ. ἐνεβροντήθην, ὁ παρακ. ἐμ-
βεβρόντημαι, καὶ τὸ ὄημ. ἐπίθ. ἐμβρόντητος.

Σημ. Ἐκ βίζης βρειμ-, ἐξ ἡς καὶ βροντή. βρέμω (=κούζω). Τὸ ἀπρότ.
περιφρ. βροντὴ γίγνεται.

Γ

γαυροῦμαι (=φουσκώνω, ὑπερηφανεύομαι), παθ. ἀόρ. ὡς μέσ.
ἐπιγκυρωθείς. Πρόλ. τὰ γαῦρος (χρέωρωχος), γέγηθα, ἀγάπη.

Σημ. Ρίζαν ἴδε ἐν σημ. τοῦ ἄγαμαι (γαῖ-, γα(σ)).

[**γείνομαι**] (=γεννῶμαι), μέσ. ἀόρ. δέ' οἱ γεινάμενοι=οἱ γονεῖς,
ἡ γειναμένη=ἡ μήτηρ.

Σημ. Θέμ. γεν-, γεν-γομαι=γείνομαι, ἴδε γλγνομαι.

γελάω-ῶ παρατ. ἐγέλων, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. γελάσομαι,
ἀόρ. ἐγέλασσα (ἀπαρέμφ. γελάσαι). Παθ. καταγελῶμαι, παθ. ἀόρ.
(κατ)εγελάσθην. Ρημ. ἐπίθ. καταγέλαστος.

Σημ. 'Ρίζα γαλ-, ἐξ ἡς τὸ γάλα, γελῶ, γαλήνη, γελαστικός. Τὸ γελῶ
παρουσιάζει θέμ. γελα-. Ἐκ τοῦ μέλλ. τὸ ἐφετικὸν γελαστέω (=έπιθυμῶ νὰ
γελάσω), μόνον κατ' ἐνεστ. Ἐκ τοῦ γέλως καὶ ποιῶ τὸ ἐπίθ. γελωτοποίός,
ἐξ οὐ τὸ ὄημα γελωτοποιέω-ῶ (=προξενῶ γέλωτα), μόνον κατ' ἐνεστ. Τὸ καγ-
χάζω=γελῶ θορυβωδῶς καὶ μειδάω-ῶ=χαμογελῶ, σπαν.

γεμίζω, ἀόρ. ἐγέμισα. Μέσ. γεμίζομαι, παθ. ἀόρ. ὑπερεγεμί-
σθην, παρακ. γεγεμισμένος.

Σημ. 'Ρίζα γεμ-, γομ-, γεμίζω, γόμος, γομόω. Τὸ μὲν γέμω εἶναι ἀμετ.
(=εἶμαι γεμάτος), καὶ ἔχον μόνον καὶ τὸν παρατ. ἐγεμον, ἔχει συνάν. τὸ
βριθω, λέγεται δὲ κυρίως ἐπὶ καχοῦ, τὸ δὲ γεμίζω μεταβ. μὲ συνάν. τὰ ὄημ.
πληρώω καὶ ἐμπλήμημι.

γενειάσκω (=ἀρχίζω νὰ φύω γένεια).

Σημ. Ἐκ τοῦ γένεις-γένειον τὰ ὄηματα γενειάω (=ἔχω γένεια), γενειάσκω
καὶ ὑπογενειάζω τιτά (παρακαλῶ τινα, κρατῶν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ γενείου). Πάντα
ταῦτα μόνον κατ' ἐνεστ.

γεννάω-ῶ, παρατ. ἐγέννων, μέλ. γεννήσω, ἀόρ. ἐγέννησα,
(παρακ. γεγένηκα). Παθ. ἐνεστ. γεννῶμαι, παρακ. ἐγεννῶμην, μέσ.
μέλ. ὡς παθ. γεννήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐγεννησάμην παθ. ἀόρ. ἐγεν-

νήθην, παρακ. γεγέννημαι. Ρημ. γεννήτης, γεννητός, ἀγέννητος, γεννησις, γέννημα.

Σημ. Θέμ. γεννα- (ἐκ τοῦ ποιητ. γέννα=γενεά), ὅπερ ἐκ ρίζης γεν-, ὡς τά: γένος, γένεσις, γυνή, γενέματα. Τὸ φῆμα τοῦτο χυρίως ἐπὶ ἀνδρός, ἐπὶ γυναικός δὲ τὸ τίκτω.

γεφαίω (=τιμῶ, βραχεύω), παρατ. ἐγέραιρον, μέλ. γεφαῖω. Παθ. γεφαίρομαι.

Σημ. Ρίζα γερ-, ἐξ ἡς: γέρων, γεραρός, γέρας, γεραίρω (γεράρ-ιω). Ἐν συνθέσει ἐπιγεφαίρω=ἀνταμείθω. Περιφρ. τὸ ἐνεργ. γέρα(ς) δίδωμι τινι, τὸ παθ. γέρα λαμβάνω, λαγχάνω ἢ δέχομαι.

γηράσκω καὶ σπαν. **γηράω-ῶ**, κατ' ἀπαρ. καταγηρᾶν καὶ μετ. καταγηρῶν· μέλ. γηράσω καὶ γηράσομαι (ἐνεργ.), ἀδρ. ἐγήρασσα (ἀπαρεμ. γηράναι), παρακ. -γεγήρακα. Ρημ. ἀγήρατος.

Σημ. Ρίζα γερ-, (ἰδὲ γεραίρω), ἐξ ἡς τὰ γέρων, γραῦς, γῆρας, γηράσκω, γηράω, γηραλέος, Γεραικός. Ἐκ τοῦ ποιητ. ἀδρ. ἐγήραν (ὅστις εἶναι κατὰ τὸ ἀπέδραν) μόνον τὸ ἀπαρ. γηρᾶναι. Τὸ φῆμα διαθέσεως οὐδετέρας.

γηροτροφέω-ῶ (=γηροκομῶ), μέλ. γηροτροφήσω. Παθ. γηροτροφοῦμαι, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. γηροτροφήσομαι, παθ. ἀδρ. ἐγηροτροφηθῆναι.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ γηροτρόφου, ὅπερ ἐκ τοῦ γηρατο-τρέφω Συνών. γηροβοσκέω-ῶ (σπαν.), τὸ δὲ παθ. περιφρ. γηροβοσκῶν τυγχάνω.

γίγνομαι, παρατ. ἐγιγνόμην, μέσ. μέλ. γενήσομαι, μέσ. ἀδρ. β' ἐγενόμην, παρακ. γέγονα καὶ γεγένημαι, ὑπερσ. ἐγεγόνειν καὶ ἐγεγενήμην, τετελ. μέλ. γεγονώς καὶ γεγενημένος ἔσομαι. Ρημ. γενεθλιος, ἀγένητος, γένος, γόνος, γονεύς, γένεσις.

Σημ. Θέμ. γεν-(γενε-) γν- μετ' ἐνεστωτ. ἀναδιπλασ. γιγν. Ἰδὲ σημ. γεγνῶ. Ο μέσ. ἀδρ. β'. σχηματίζεται ἐκ τοῦ ἴσχ. Θέματος. Διαφέρει τοῦ εἰμι, διότι τὸ μὲν γίγνομαι σημαίνει ἐξ ἀνυπαρξίας λαμβάνω ὑπαρξίν, τὸ δὲ εἰμι ὑπαρξίν ἢ κατάστασιν τελείαν. Ἐκ τοῦ θέμ. γενε- σχηματ. δ μέλ. καὶ ὁ παρακ. γεγένημαι.

γιγνώσκω, παρατ. ἐγίνωσκον, μέσ. μέλ. γνώσομαι (ἐνεργ.), ἀδρ. β'. **ἔγνων** (ὑποτ. γνῶ, εύκτ. γνοίην, προστ. γνῶθι, ἀπαρέμφ. γνῶναι, μετοχ. γνούς), παρακ. ἔγνωκα, ὑπερσ. ἐγνώκειν καὶ ἐγνωκώς ἦν, τετελ. μέλ. ἔγνωκώς ἔσομαι. Παθ. γιγνώσκομαι, παρατ. ἐγιγνώσκόμην, παθ. μέλ. γνωσθήσομαι, παθ. ἀδρ. α' ἐγνώσθην, παρακ. ἔγνωσμαι, ὑπερσ. -ἔγνωσμην. Ρημ. γνωστός, γνωστέος, γνῶσις, γνώμη, γνώμων.

Σημ. Θέμ. γνο- (ώς εἰς τὰ γνωστός, γνωστήρ, ἀγνόω, ἀμφιγνοῶ, γνωρίζω) μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. καὶ τοῦ προσφ. σκ- γνωσκ-. Τὸ μέσ. ἀναλευμένον γνωσκω ἔμαυτόν, καταγνωσκω ἔμαυτόν. Τὸ γνωσκω σημ. α') γνωρίζω καὶ εἶναι συνών. τῷ οἴδα, ἐπίσταμαι, γνωρίζω μὲ ἀρηρημένον τὸ γνῶσις. β') χρίω, ἀποφασίζω καὶ εἶναι συνών. τῷ φρονῶ καὶ δοξάζω, μὲ ἀρηρημ. τὸ γνῶμη, δτε καὶ περιφρ. γνώμην ὥχω ἢ γνώμην ποιοῦμαι. Σύνηθες καὶ σύνθετον.

γλίχουμαι (=έπιθυμῶ) καὶ παρατ. ἐγλιχόμην. Ἀποθετικόν.

Σημ. Θέμ. γλιτ- (γλιτ-χρος=γλίσχρος). Κυρίως ἐπὶ ἀπρεποῦς ἐπιθυμίας. Ἔχει τὸ ι βραχύ. Συντάσσεται γενικῆ.

γλυκαίνεσθαι (=ποιεῖσθαι τι γλυκύ) μόνον.

Σημ. Ἐκ θέμ. γλυκ- ὡς τὸ γλυκύ, γλεῦκος, ἀγλευκής (δὲν ἐσχηματίσθη κανονικῶς ἀλλ' ἀναλογικῶς τῷ μελαίνῳ). Ἀναπληροῦται ὑπὸ τοῦ ἡδύντο.

γνωρίζω παρατ. ἐγνώριζον, μέλ. γνωριῶ, ἀδρ. ἐγνώρισα, [παρα]. ἐγνώρικα, ἐγνωρικώς, (ἐγνωκώς). Παθ. γνωρίζομαι, παθ. μέλ. γνωρισθήσομαι, παθ. ἀδρ. ἐγνωρίσθην, παρα. ἐγνώρισμαι, ὑπερσ. ἐγνωρίσμην. Ἄριμ. γνώρισις, γνωριστής.

Σημ. Ἐκ τοῦ θέμ. γνω- (γιγνώσκω) γνωρίδειο-γνωρίζω. (Ίδε γνωσκω). Τὸ δ. τοῦτο ὡς καὶ τὸ γνώριμος ἔχει τὴν αὐτὴν παραγωγικὴν σχέσιν πρὸς τὰ γνώρια ἦν καὶ τὸ ὄριμος πρὸς τὸ ὄρια.

γοντεύω (=ἀπατῶ, κολακεύω), ἀδρ. (έξ)έγοντευσα. Παθ. γοντεύομαι, ἀδρ. ἐγοντεύθην, παρα. γεγοντευμαι. Ἄριμ. δυσγοντεύτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ γόνος (=μάγος, ἀπατέων), δπερ εἶναι συγγενὲς πρὸς τὸ γόνος (γούω=βοάω), [γόνη]=έπικλησις, ἐξορκισμός, γοντεία, γονήτευμα.

[**γοάω-ώ**] (=θρηνῶ, ὁδύρομαι). Μετοχὴ μέσ. ἐνεστ. γοώμενος.

Σημ. Ίδε τὸ ἀνω καὶ τὸ βοῶ.

γραμματεύω (=εἴμαι γραμματεὺς τῆς βουλῆς, τοῦ δήμου), παρατ. ἐγραμματευον, ἀδρ. ἐγραμματευτα, παρα. γεγραμματευκα.

Σημ. Παρὰ τὸ: γράμμα, γραμματεύς. Ίδε γράφω. Οἱ γραμματεῖς ἦσαν τρεῖς: ὁ κατὰ πρυτανείαν, ὁ τῆς βουλῆς ἢ τῶν βουλευτῶν καὶ ὁ τῆς πόλεως.

γράφω, παρατ. ἐγραφον, μέλ. γράψω, ἀδρ. ἐγραψα, παρα. γέγραφα, ὑπερσ. ἐγεγράφειν. Μέσ. καὶ παθ. γράφομαι, παρατ. ἐγραφόμην, μέσ. μέλ. γράψομαι, παθ. μέλ. γραφήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐγραψάμην, παθ. ἀδρ. ἐγράφην, παρα. γέγραμαι, ὑπερσ. ἐγεγράμμην, τετελ. μέλ. -γεγράψομαι καὶ ἐγγεγραμμένος ἔσομαι. Ἄριμ. γραπτός, γραπτεός, γραπτέον, γραφή, γράμμα, γραμμή.

Σημ. Θέμ. γραφ-. Ἀρχικῶς τὸ γράφω ἐδήλου ἐγχαράττω, είτα σχηματίζω γράμματα, λαγραφίζω, κατηγράψω, ἐγγράφως εἰς τὴ δικαστήριον χλπ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἀναλελ. ἐγγράφω ἐμαυτόν. Συγγενές τὸ χαράσσω.

γυμνάζω, παρατ. ἐγύμναζον, ἀδρ. ἐγύμνασα. Μέσ. καὶ παθ. γυμνάζομαι, παρατ. ἐγυμναζόμην, μέσ. μέλ. γυμνάσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐγυμνασάμην, παθ. ἀδρ. ὡς μέσ. ἐγυμνάσθην (ἐγύμνασα ἐμαυτόν), παρακ. γεγύμνασμαι. Ρημ. ἀγύμναστος, γυμναστέον, γυμνασία, γυμνάσιον, γυμναστής.

Σημ. [Ἐκ τοῦ γυμνός, [έξ οὖ καὶ τὸ γυμνώ-ῶ, οὐ παρ' Ἄττ. μόνον τὸ παθ.] (διέτι οἱ ἀρχαῖοι ἡσκοῦντο εἴτε τελείως γυμνοὶ εἴτε σὺν χιτῶνι βραχεῖ). Συνών. δακέω-ῶ. Τὸ μέσ. γυμνάζω ἐμαυτόν. Τὸ ἐνεργ. γυμναστὰν ποιοῦμαι.

γυμνασιαρχέω-ῶ (=εἰμαι γυμνασίαρχος=διευθυντής καὶ χορηγὸς τῶν γυμνασίων), παρατ. ἐγυμνασιάρχουν, ἀδρ. ἐγυμνασιάρχησα, παρακ. γεγυμνασιάρχηκα Μέσ. καὶ παθ. γυμνασιαρχοῦμαι.

Σημ. Παρασύνθ. ἔκ τοῦ γυμνασταχος, ὅπερ προτιμητέον τοῦ γυμνασιάρχης καὶ νῦν. Ἡ γυμνασιαρχία ἦτοι λειτουργία, ἥτοι δημοσία ὑπηρεσία, καθ' ἣν πλούσιοι πολιτεῖαι ἴδια δαπάνη διεκδικοῦν τὸ γυμνάσιον (γυμναστήριον) καὶ ἐμισθοδότουν τοὺς διὰ τοὺς δημοσίους ἀγῶνας παρασκευαζομένους νέους.

(ἀπο)γυμνοῦμαι, μέσ. καὶ παθ. ἀδρ. ὡς μέσ. ἐγυμνώθην, Ρημ. γυμνωτέος, γύμνωσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ γυμνός, ὅπερ ἔκ τοῦ δύω (ἀντὶ δυμνός). Ἰδὲ γυμνάζω.

Δ

δαιμονάω-ῶ (=κατέχομαι ὑπὸ δαιμονίου πνεύματος) δὲνεστ. σπάν.

Σημ. Ἐκ τοῦ δαιμων· ὄφα κακοδαιμούω καὶ κακοδαιμονέω. Τὸ δαιμων ἔχει συγγ. πρὸς τὸ διάδσκω καὶ οἶδα· ἡ φράσις: δαιμονές εἰσι μάχης=γνωρίζουσιν ἀπὸ μάχην, καὶ πρὸς τὸ Ζεὺς-Δίδες ὅπερ σῆμ. φέγγων, λάμπων, οὐρανός, θεός.

δάκνω (=δαγκάνω), παρατ. ἔδακνον, μέσ. μέλ. δήξομαι καὶ ὡς ἐνεργ., ἀδρ. δέ δάκνον. Μέσ. καὶ παθ. δάκνομαι, παθ. ἀδρ. καὶ ὡς μέσ. ἐδήλθην, παρακ. δέδηγμαι. Ρημ. δηγμα, δάκνος (=θηρίον φαρμακερόν).

Σημ. Θέμ. δακ-, δηκ- καὶ δακν- μετὰ τοῦ προσφ. ν.

δακρύω, παρατ. ἔδακρυον, μέλ. δακρύσω, ἀδρ. ἔδακρυσω. Παθ. παρακ. δεδάκρυμαι. Ρημ. ἀδάκρυτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιτ. δάκρυν (ὅπερ ἔκ ρίζ. δακ. τοῦ δάκνω), ὅπως μεθύω ἐκ τοῦ μέθυ. Τὸ δακρύω ἔχει τὸ υ μαχρὸν πανταχοῦ. Είναι μεταβ. καὶ ἀμετάβ.

ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ Η. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

δαμάζω (=ύποτάσσω, ήμερώνω) μέσ. ἀόρ. καταδαμασάμενος, παθ. ἀόρ. ἐδαμάσθην. *Ρημ. ἀδάμαστος.

Σημ. Θέμ. δαμ-, δομ-, δαμα- (δαμάω-δαμάζω). Συνών. ήμερόσ-ῶ, τιθα-σεύω. Τὸ πωλοδαματέω-ῶ (=δαμάζω πώλον) ἔχει συνών. τὸ πωλεύω, ἀμφ. σπάν. Τῆς αὐτῆς ρίζης ἡ δάμαλις καὶ ὁ δῆμος.

δανείζω, μέλ. δανείσω, ἀόρ. ἐδάνεισα, παρακ. δεδάγεικα, ὑπερσ. ἐδεδανείκειν. Μέσ. δανείζομαι, παρατ. ἐδανείζομην, μέσ. μέλ. δανείσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδανείσάμην, παθ. ἀόρ. ἐδανείσθην, παρακ. δεδάνεισμαι, ὑπερ. ἀναλ. δεδανείσμένος ἦν. *Ρημ. δανείστεον.

Σημ. Πίζα δα- (προβλ. τὸ δίδωμι) ἔξης τὰ δάνος (=δάνειον), δάνειον, δανεῖζω-δανείζω, δανεισής, δάνεισμα. Συνών. κιχηρημί. Τὸ δανείζομαι=δάνεισμα ποιοῦμαι.

δαπανάω-ῶ, παρατ. ἐδαπάνων, μέλ. δαπανήσω, ἀόρ. ἐδαπά-νησα, παρακ. δεδαπάνηκα. Μέσ. καὶ παθ. δαπανῶμαι, παρατ. ἐδαπανώμην, παθ. ἀόρ. καὶ ώς μέσ. ἐδαπανήθην, παρακ. δεδαπά-νημαι. *Ρημ. δαπάνημα.

Σημ. Ἐκ ρίζ. δα-, δαπ-, ἔξης καὶ τὰ δαπάνη, δεῖπνον, δαψιλής. Ἰδὲ ἀν-αλλοκω. Ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζ. τὸ δέπας=μέτρον ἢ μερίς οἴνου κυρίως.

(κατα)δαρθάνω, ἀόρ. δέ κατέδαρθον ἀνευ προστακτ., παρακ. καταδεδάρθηκα.

Σημ. Θέμ. δαρθ-, δαρθε-, δαρθαγ-. Συν. τῷ δαρθάνῳ τὸ καθεύδω (ὑφ' οὐ ἀναπληρ. καὶ οἱ ἐλλείπ. χρόνοι), κοιμῶμαι, ὑπνάττω.

δασμολογέω-ῶ (=συλλέγω τοὺς φόρους), μέλ. δασμολο-γήσω, ἀόρ. ἐδασμολόγησα. Παθ. δασμολογοῦμαι (μόνον).

Σημ. Παρασύνθ. ἔχ τοῦ δασμὸς-λέγω (=συλλέγω) δασμολόγος καὶ ὁ. δα-σμολογῶ. Τὸ δασμὸς (=φόρος) ἔχ τοῦ δατέομαι, ὁ ἴδε. Τὸ ρ. τοῦτο λέγεται καὶ δασμὸν ἐκλέγω. Ἐκ τοῦ δασμὸς-φέρω τὸ ρ. δασμοφορέομαι-οῦμαι (φορολο-γοῦμαι), οὐ τὸ ἐνεργ. εἶναι δασμὸν ἀποφέρω ἢ ἀποδίδωμι.

[δατέομαι] (=διαμερίζω, διατέμω), μέσ. ἀόρ. ἐδασάμην, ἀναδάσασθαι. *Ρημ. ἀνάδαστος.

Σημ. Πίζ. δα-, ἔξης δαιτυμῶν, δαιτη (μερίς, δεῖπνον), δα-σ-μός, δά-σμενσις (διατέρεσις).

δέδοικα (=φοβοῦμαι) καὶ **δέδια** ὄριστ. δέδοικα, δέδοικας, δέδοικε, δεδοίκασιν, ἀπαρέμφ. δεδοικέναι, μετοχ. δεδοικώς, δεδοι-κεῖα, ὑπερσ. ἐδεδοίκειν, ἐδεδοίκει, ἐδεδοίκεσταν. Καὶ παρακ. δέδια, δέδιε, δέδιμεν, δέδιτε, δεδίασιν. Ὑποτακτ. δεδίη, δεδίωσιν, ἀπα-

φέμφ. δεδιέναι, μετοχ. δεδιώς, τὸ δεδιός. Ὑπερσ. ἐδεδίειν, ἐδεδίεις,
ἐδεδίει, ἐδέδισαν καὶ ὅχι ἐδεδίεσαν, μέλ. δείσομαι (ἐνεργ.), ἀόρ.
ἔδεισα.

Σημ. Θέμ. δι-, ίσχ. δει- (ώς εἰς τὰ δέος, δειλός, δεῖμα) μετὰ προσφ. κ
δεικ-. Εἶναι παραχ. μετά σημ. ἐνεστ. τοῦ ποιητ. δεῖδω. Ὡς ἐνεργ. τοῦ δέ-
δοικα τὸ ἀποθετ. δεῖτομαι (=φοβίζω), μόνον κατ' ἐνεστ. Συνών. φοβοῦμαι,
δραστέω-ῶ.

δείκνυμι καὶ **δεικνύω**, παρατ. ἐδείκνυν καὶ ἐδείκνυον, μέλ.
δείξω, ἀόρ. ἐδειξά, παρακ. ἐπιδέδειχα. Μέσ. καὶ παθ. δείκνυμαι,
παρατ. ἐδεικνύμην, μέσ. μέλ. -δείξομαι, παθ. μέλ. δειχθήσομαι,
μέσ. ἀόρ. · ἐδειξάμην, παθ. ἀόρ. ἐδειχθην, παρακ. δέδειγμαι, ὑπερσ.
ἐδεδείγμην, τετελ. μέλ. δεδειγμένος ἔσομαι. Ῥημ. δεικτέος, ἀπο-
δεικτέον, δεῖγμα, δεῖξις, δυσ(ἀν-)απόδεικτος.

Σημ. Θέμ. δικ-, δεικ-δεικνυ-. Τῆς συλλαβῆς νυ τὸ υ εἶναι μαχρὸν μόνον
εἰς τὰ τρία ἐνικ. πρόσ. τῆς ἐνεργ. δριστ. καὶ εἰς τὸ β' ἐν. τῆς προστ. δείκνυν,
ἥτις σχῆμα. ἄνευ θεματ. φωνήσεντος. Περὶ τοῦ θέμ. ίδὲ τὰ δέχομαι, δικάσω.
Συνών. τὰ δηλῶ καὶ μηνώ. Τὸ μέσ.=δείκνυμι ἐμαντόν. Τὸ δῆμα καὶ σύνθετον
μετὰ τῶν προθ. ἐπί, ἀπό, ἐν, ἐκ, ὑπὸ κ.τ.λ.

(ἀπο)δειλιάω-ῶ (=είμαι δειλός), μέλ. ἀποδειλιάσω, ἀόρ.
ἀπεδειλιασα, παρακ. ἀποδειλιάκα. Ῥημ. ἀποδειλιατέον.

Σημ. Ρίζαν ίδε δείδω. Ἐκ τοῦ δειλα, ὅπερ ἐκ τοῦ δειλός, ὅπερ ἐκ τοῦ
δέος (δέδοικα). Συνών. δειμαίνω, ὅπερ μόνον κατ' ἐνεστ. Ἀποδειλῶ=ἐκ φό-
βου ἀποφεύγω. Περιφρ. δειλός είμι.

δειπνίζω (=φιλεύω τινὰ ἐν δείπνῳ, δειπνίζω), παρατ. ἐδεί-
πνίζον, ἀόρ. ἐδείπνισα.

Σημ. Ἐκ τοῦ δειπνον. Ιδὲ δαπανῶ.

[**δειπνοποιέω-ῶ**] (=έτοιμάζω δεῖπνον), παρατ. ἐδειπνο-
ποίουν. Μέσ. δειπνοποιοῦμαι, παρατ. ἐδειπνοποιούμην, μέσ. ἀόρ.
ἐδειπνοποιησάμην.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ δεῖπνον-ποιῶ, δειπνοποιός. Τὸ μέσον=δειπνῶ ἐγώ.

δεκάζω (=διὰ δώρων διαφθείρω), ἀόρ. -ἐδέκασα. Παθ. πα-
ρατ. ἐδεκάζόμην, ὑπερσ. εἴησαν δεδεκασμένοι.

Σημ. Θέμ. δεκαδήρω δεκάζω. Τὸ δεκάζω=διαφθείρω διὰ δώρων, τὸ
δωροδοκέω ω=διαφθείρομαι δεγχόμενος δῶρα. Τὸ δ. ἔχει τὴν αὐτὴν δίζαν ή
καὶ τὸ δέχομαι (δεκ-). Συνήθως σύνθετον.

δεκατεύω (=λαμβάνω τὴν δεκάτην), μέλ. δεκατεύσω, ἀόρ.

δεκατεῦσαι. Παθ. ἀόρ. ἐδεκατεύθην. Ἄρημ. δεκατευτής, δεκατευτήριον.

Σημ. Ἐκ τοῦ δεκάτη (χατὰ παράλειψιν τοῦ μοῖρα = τὸ δέκατον μέρος, τμῆμα). οὗτῳ καὶ πεντηκοσιεύματι = τελῶ τὴν πεντηγοστήν (φόρον δύο ἐπὶ τοῖς ἑκατόν). Περιφρ. τὴν δεκάτην ἐκλέγω.

δελεάζομαι (=ἀπατῶμαι).

Σημ. Ἐκ ρίζ. δελ- ἔξ ἡς δέλεαρ (=δόλωμα, δόλος), δελεασμός, καὶ ἔξ ρίζ. δολ- ἔξ ἡς δόλος.

δεξιοῦμαι (=λαμβάνω τὴν δεξιάν τινας, χαιρετίζω), παρατ. ἐδεξιούμην, μέσ. μέλ. δεξιώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδεξιωσάμην, παθ. ἀόρ. δεξιωθῆναι.

Σημ. Ἐκ ρίζ. δεκ- ἔξ ἡς προσλήψει τοῦ σ δεξ-, ἔξ οὐ τὸ δεξιός (ὅπερ ἐκ τοῦ δέχομαι ὁ ίδε), δεξιόματι. Εἶναι μέσ. ἀποθ.

δέρω (=ἐκδέω), ἀόρ. ἐξέδειρα. Παθ. ἀόρ. ἀπεδάρην. Ἄρημ. νεόδαρτος, δέρμα, δέρη, δορά, δέρας.

Σημ. Θέμ. δαρ-, δερ-, δορ- (ἄνευ προσφύματος). Παρὰ μεταγ. μόνον, τὸ δέρω = παλω, εἶναι δηλ. τὸ δέρων.

δεσμεύω, ἀόρ. ἐδέσμευσα. Παθ. παρακ. δεδέσμευματι.

Σημ. Ἐκ τοῦ δεσμός, ὅπερ ἐκ τοῦ δέω (δένω), ὁ ίδε. Περιφρ. ἐν δεσμοῖς δεῖν τινα (ἐνεργ.) καὶ παθ. ἐν δεσμῷ δεῦσθαι ὑπό τινος, ἐν δεσμοῖς εἰμι, δεσμοὶ γίγνονται.

δεσπόζω (=ἐξουσιάζω, κυριεύω), παρατ. ἐδέσποζον, ἀόρ. ἐδέσποσα. Παθ. δεσπόζομαι. Ἄρημ. ἀδέσποτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ δεσπότης (ὅρα δέω = δένω) ἔξ οὐ καὶ τὸ συνών. δεσποτέω-ῶ, μόνον κατ' ἐνεστ. σπάν. Περιφρ. δεσπότης τινὸς καθίσταμαι, γίγνομαι. 'Ως μεταθ. = δεσπότην τινὸς καθίσημη τινα.

[δεύω] (=βρέχω, ὑγραίνω), ἀόρ. ἐδευσα, παθ. παρακ. δέδευματι. Ἄρημ. δεῦσις, δευσοποιός, δεύσιμος, (βυρσοδέψης, σκυτοδέψης).

Σημ. Θέμ. δευ-. Εἰς τὸ σύνθετον δευσοποιός τὸ θέμα τοῦ π.ώτου συνθετικοῦ προσέλαθε τὴν συλλαβήν σο. Πρβλ. ὄμφοκινδυνος, μιξοβάρβαρος κλπ.

δέχομαι, παρατ. ἐδεχόμην, μέσ. μέλ. δέξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδεξάμην, παρακ. δέδεγματι, παθ. ἀόρ. ἐδέχθην. Ἄρημ. παραδεκτέος, ἀποδεκτέον, δοχή, δοκός, δοχεῖον, διάδοχος.

Σημ. Θέμ. δεκ-, δεχ-. 'Ως β' συνθ. ἔχει μὲν χ ἔαν τὸ α' ή πρόθεσις, ὡς π.χ. διάδοχος, ἀνάδοχος κλπ., ἄλλως ἔχει χ, ὡς πανδοκεύεις, δωροδόχος, ἔνοδος-κος κλπ. Συγγενῆ τα : δάκτυλος καὶ δέκα (= τὸ σύνολον τῶν δακτύλων). 'Απρόσ. τὸ ἐνδέχεται. 'Ενιστε τὸ δέχομαι = λαμβάνω.

δέω (=ἔχω ἀνάγκην), καὶ ἀπροσώπως δεῖ, (ὑποτ. δέη, εὐκτ. δέοι, ἀπαρέμφ. δεῖν, μετοχ. δέον), παρατ. ἔδεον (ἀπροσ. ἔδει), μέλ. δεήσω (ἀπροσ. δεήσει), ἀόρ. ἔδεήσα (ἀπροσ. ἔδεήσε), παρακ. δεδέηκε. Μέσ. δέομαι, παρατ. ἔδεόμην, μέσ. μέλ. δεήσομαι, παθ. ἀόρ. ώς μέσ. ἔδεήθην, παρακ. δεδέημαι. Ρημ. ἀδέητος.

Σημ. Θέμ. δε-, δεε-· ρημ. ούσ. δέησις. Τὸ δέω εἰναι προσωπικὸν εἰς τὰς φράσεις πολλοῦ, διλγούν, μικροῦ κλπ. δέω. Τὸ μέσ. δέομαι σημαίνει ἔχω ἀνάγκην, παρακαλῶ, τὸ δὲ ἐνδέομαι καὶ προσδέομαι=δέν ἔχω ἀρκετά. Τὸ β' ἐν. πρόσ. τοῦ μέσ. ἐνεστ. μένει ἀσυνάριτον (δέομαι, δέει, δεῖται). Ιδέ τὸ ἐπόμενον. Τὸ ἐνδέομαι περιφρ.=ἐνδειαν ἔχω, ἐνδεής εἰμι τινος, ἐνδέλας ἔχω, ἐνδεῶς ἔχω.

δέω-ῶ (=δένω), παρατ. -έδουν, μέλ. δήσω, ἀόρ. ἔδησα. παρακ. δέδεκα, ὑπερσ. ἔδεδέκειν. Μέσ. καὶ παθ. -δέομαι δοῦμαι, παρατ. -έδεόμην, παθ. μέλ. δεθήσομαι, μέσ. ἀόρ. -έδησάμην, παθ. ἀόρ. ἔδεθην, παρακ. δέδεμαι, ὑπερσ. ἔδεδέμην, τετελ. μέλ. δεδήσομαι. Ρημ. ἀδετος, συνδετός, ἀνυπόδητος κλπ.

Σημ. Θέμ. δε-, δα-, δη- καὶ δεε-, ώς ἀποδεικνύουσι: τὰ δέ-·ω, δέ-·δη-·μι, κοή-·δε-·μον, διάδημα, ὑπόδημα, δεσ-·μός, δεσ-·πότης, δοῦλος (δέσ-·νος, δόσν-·ιος, δόνυλος, δοῦλος=δεσμότης). Κατ' ἔξαιρ. ἂν καὶ δισύλλ. συναιρ. πανταχοῦ. Ἐκτείνει τὸν χαρ. εἰς τὸ δήσω, ἔδησα, δεδήσομαι καὶ ἔδησάμην, δηλ. ὅταν ἔπηται κατάληξις ἀρχομένη ἀπὸ σ., ἔτι δὲ καὶ εἰς τὰ οὐσιαστ. παράγ. πλὴν τοῦ δέσις καὶ δεσμός. Τὸ διποδοῦμαι (κοδύρονος, ὑποδήματα, ἐμβάδας) ἀντίθ. τοῦ ὑπολύομαι. Εἰς τὸ δέω-ομαι διαχρίνεται ἡ ὥιζα δευ·, δυ-.

δηλόω-ῶ (=φανερώνω), παρατ. ἔδήλουν, μέλ. δηλώσω, ἀόρ. ἔδήλωσα, παρακ. δεδήλωκα. Παθ. δηλοῦμαι, παθ. μέλ. δηλωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔδηλώθην, παρακ. δεδήλωμαι. Ρημ. δηλωτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ δῆλος. Δέν ἔχει μέσην φωνήν. Πολλάχις ἀμετάθ. δτε ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ νῦν δεικνύω. Πολλ. σύνθ. Αἱ ρίζαι εἰναι: δη- καὶ δε-, αἱ ἀποδεικνύουν δτι τὸ δῆμα τοῦτο ἔδήλου ἄλλοτέ ποτε τὸ λάμπω καὶ ἔχει συγγένειαν πρὸς Ζεὺς-Διός, δῖος (=θεῖος, οὐράνιος), εὐδία (=καλοκατιά), Διώνη, Δωδώνη.

δημαγωγέω-ῶ (είμαι δημαγωγός), μέλ. δημαγωγήσω.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ δημαγωγὸς (δπερ ἐκ τοῦ δημος·ἄγω)=ὁ ἄγων, ἦτοι δηγῶν, τὸν δημον, πολιτικὸς ἀρχηγὸς (ὅρα ἄγω). Ἡ λέξις δημος δὲ ἐκ ρίζης δαμ- (δαμάζω)=οἱ ὑποτεταγμένοι, ἢ ἐκ ρ. δα- (δατέομαι=διαμερίζω, διανέμω) δτε=τμῆμα γῆς, ἢ ἐκ τοῦ δωρικοῦ δᾶ=γᾶ, γῆ δτε=χώρα οἰκουμένη καὶ καλλιεργουμένη, δηλ. τούναντίον τῆς πόλεως. Περιφρ. ώς νῦν.

δημεύω (= ποιῶ τι δημόσιον), ἀρ. ἐδήμευσα. Παθ. δημεύομαι, παθ. ἀρ. ἐδημεύθην, παρακ. δεδήμευμαι, ὑπερ. ἐδεδήμευτο. Ρημ. δήμευσις.

Σημ. Ἐξ τοῦ δῆμος. Ἰδὲ τὸ ἀνωτέρω. Συνών. τὰ δημοσιά—ῶ (ὅπερ μόνον κατ' ἄρ..) καὶ ἐνίστε τὸ δημοσιεύω. Περιφρ. ως νῦν.

δημηγορέω·ῶ (= δημιλῶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου), παρατ. ἐδημηγόρουν, μέλ. δημηγορήσω, ἀρ. ἐδημηγόρησα, παρακ. δεδημηγόρηκα. Παθ. παρατ. ἐδημηγορεῖτο, παρακ. δεδημηγόρημαι.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ δημηγόρου (δῆμος ἀγορεύω)=δ ἀγορεύων πρὸς τὸν δῆμον, δημόσιος ἥρτωρ. Πρβλ. τὰ δημηγορία, δημηγορικός.

δημοκρατέομαι·οῦμαι (= κυβερνῶμαι δημοκρατικῶς), παρατ. ἐδημοκρατούμην, μέσ. μέλ. δημοκρατήσομαι.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ δῆμος-κρατῶ. Ἀντίθ. τοῦ ἀριστοκρατοῦμαι. Ἀμφότερα ἀποθ. μετά παθ. διαθ. Περιφρ. ἐν δημοκρατίᾳ πολιτεύομαι, ζει.

δηρόω·ῶ (= λεηλατῶ, κατῶ, φονεύω), παρατ. ἐδήρουν, μέλ. δηρώσω, ἀρ. ἐδήρωσα. Παθ. δηροῦμαι. Ρημ. ἀδήρωτος.

Σημ. Ἐξ τοῦ ποιητ. δαίω (χαίω), δήϊος (ποιητ.= δλέθριος, ἔχθρικός), δηρώ. Ἡ ἥζα εἶναι δαῖ, δαν-, δαβ, ἔξ ἦς καὶ τὰ δάες-δάς, δαυλός.

διαιτάω·ῶ (= κρίνω ώς διαιτητής), παρατ. -ἐδιήτων, μέλ. διαιτήμω, ἀρ. διήτησα, παρακ. δεδιήτηκα, ὑπερσ. -ἐδεδιητήκειν. Μέσ. καὶ παθ. διαιτῶμαι (= ζῶ εἰδός τι ζωτής), παρατ. ἐδιητώμην, μέσ. μέλ. διαιτήσομαι, μέσ. ἀρ. -ἐδιητησάμην, παθ. ἀρ. καὶ ώς μέσ. ἐδιητήθην, παρακ. δεδιήτημαι, ὑπερσ. -ἐδεδιητήμην. Ρημ. διαιτημα, διαιτητής, διαιτητήριον.

Σημ. Τὸ διαιτῶ (ἐκ τοῦ δίαιτα) ἐν σύνθ. αὐξάνει καὶ ἀναδιπλασιάζεται, ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν, ἀπλοῦν δὲ μόνον ἐν τῷ παρακ. καὶ ὑπερσ. Τὸ σύνθ. καταδιαιτῶ (= ώς διαιτητής κρίνων καταδικάζω) ἔχει ἀντίθ. τὸ ἀποδιαιτῶ (= ἀπολύω). Ἀντὶ τοῦ διαιτῶμαι τὸ διαιταν ποιοῦμαι.

διαλέγω (= καθαρίζω, συνάγω), μέλ. διαλέξω, ἀρ. διελέξα, Μέσ. διαλέγομαι (συνομιλῶ μετά τινος), παρατ. διελεγόμην, μέσ. μέλ. διαλέξομαι καὶ παθ. ώς μέσος διαλεχθήσομαι, παθ. ἀρ. ώς μέσος διελέχθην, παρακ. διείλεγμαι, ὑπερσ. διειλέγμην. Ρημ. διάλεκτος, διαλεκτέον.

Σημ. Θέμ. λεγ-. Ἰδὲ λέγω. Τὸ διαλέγομαι ἀποθ. κατὰ σημασίαν.

διανοέομαι·οῦμαι. παρατ. διενοούμην, παθ. μέλ. ώς μέσος διανοηθήσομαι, μέσ. μέλ. διανοήσομαι, παθ. ἀρ. ώς μέσος διενο-

θην, παρακ. διανενόημαι, ύπερσ. διενενοήμην. Ἀρημ. ἀδιανόητος, διανοητέον.

Σημ. Παρασύνθ. ἐξ τῆς διὰ-νοέω. Περὶ τοῦ θέμ. Ἰδὲ νοέω-θ. Είναι μέσ. ἀποθετ.

διαχειρίζω (=διαχειρίζομαι τι), παρατ. διεχείριζον, ἀόρ. διεχείρισα, παρακ. διακεχείρικα. Μέσ. καὶ παθ. διαχειρίζομαι, παρατ. διεχειρίζομην. Ἀρημ. διαχειρίσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ διὰ-χειρός-θν (=διὰ μέσου τῶν χειρῶν) παρὰ τοῖς ἀττ. πάντοτε σύνθ. διαχειρίζω, μεταχειρίζω, ἔγχειρίζω, προχειρίζω.

διδάσκω, παρατ. ἐδίδασκον, μέλ. διδάξω, ἀόρ. ἐδίδαξα, παρακ. δεδίδαχα. Μέσον καὶ παθ., διδάσκομαι, μέσ. μέλ. ὡς παθ. διδάξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδιδάξάμην, παθ. ἀόρ. ἐδιδάχθην, παρακ. δεδίδαγμαι. Ἀρημ. διδάκτος, ἀδιδάκτος, διδαχτέον.

Σημ. Θέμ. δα-, δαχ- μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. καὶ προτρύματος σκ. διδάσκω (ἀντὶ διδάχσκω). Τῆς αὐτῆς ῥίζης τὰ ἀδαής, διδαχή, διδάσκαλος.

-διδρασκώ (=δραπετεύω) πάντοτε σύνθ. (ἀπό, ἐκ, διά), παρατ. ἀπεδίδρασκον, μέσ. μέλ. ἀποδράσομαι (ἐνεργ.), ἀόρ. β' ἀπέδραν, (ύποτακτ. ἀποδρῶ, ἔξ, ἔ, εὔκτ. ἀποδραίνη, ἀπαρ. ἀποδράνται, μετοχ. ἀποδράσις), παρακ. ἀποδέδρακα, ύπερσ. ἀπεδεδράκειν. Ἀρημ. ἀδραστος (=ἀναπόφευκτος), δραπέτης.

Σημ. Θέμ. δρα-, μετ' ἐνεστ. ἀναδ. καὶ προσφ. σκ, διδράσκω. Τὸ ἀποδιδράσκω (=φεύγω κρυψίως), τὸ ἀποφεύγω (=φεύγω μακράν, φεύγω ἀπὸ τὰς χειράς τινος, γλυτώνω). Συνών. τῷ διδράσκω είναι τὸ δραπετεύω, ὅπερ μόνον κατ' ἐνεστ. Τὸ β'. ἐνεργ. ἀμετάδ. Ἐπειδὴ προηγεῖται ρ δὲν ἔκτείνει τὴν θεματ. χαρακτ. α εἰς η.

δίδωμι, (ύποτ. διδῶ, εὔκτ. διδοίην, προστ. δίδου-διδότω, ἀπαρ. διδόναι, μετοχ. διδούς), παρατ. ἐδίδουν, μέλ. δώσω, ἀόρ. α' ἔδωκα, (ύποτ. δῶ, εὔκτ. δοίην, προστ. δός, ἀπαρέμφ. δοῦναι, μετοχ. δούς, δοῦσα, δόν), παρακ. δέδωκα, ύπερσ. ἔδεδώκειν καὶ δεδεδώκως ἦν, τετελ. μέλ. δεδώκως ἔσομαι. Παθ. δίδομαι, παρατ. ἐδιδόμην, παθ. μέλ. δοθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐδόθην, παρακ. δέδομαι, ύπερσ. ἔδεδόμην. Ἀρημ. δοτὸς (μετὰ πολλῶν προθέσεων ἀνά, ἐκ, παρά, ἀνεκ-, διά, δοτέον σύνθ.), ἀπό (ἀνταπό-, διά-, ἐπί, ἀντί-, μετά-, πρό-, παρά-)δοσις, προδότης, προδοσία.

Σημ. Θέμ. δο-, ἴχυρ. δω, μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. διδω-. Τὸ β' ἐν. πρόσ-

της προστ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεσ. καὶ τὰ τρία ἐν. τοῦ παρατ. σχηματίζονται κατὰ τὰ εἰς -όω συνηρ. Ό παθ. μέλ., ἀδρ. καὶ παρακ. δὲν ἔχεινουσι τὸν χαρ. πρὸ τῆς καταλ. Μέσ. εἶναι μόνον τὸ άποδίδωμα τι = πωλῶ (ὁ ίδε). Τὸ δίκην δίδωμι τινι (= κολάζομαι) εἶαι παθ. τοῦ δίκην λαμβάνω παρά τινος (κολάζω τινά).¹ Έκδίδωμι θυγατέρα = ὑπανδρεύω τὴν θυγατέρα μου. Αἱ περιφράσεις περίου ἢς σχηματίζει καὶ ὁ σημερινὸς ἔλλην.

δικάζω. παρατ. ἐδίκαζον, μέλ. δικάσω, ἀδρ. ἐδίκαστα. Μέσ. καὶ παθ. δικάζομαι, παρατ. ἐδικαζόμην, μέσ. μέλ. δικάσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐδικασάμην. Ρημ. ἀδίκαστος.

Σημ. 'Εκ τοῦ δίκην, ἔξι cυ καὶ τὸ ἐπίθετον δίκαιος καὶ ρῆμα δικαιόω-ῶ (= θεωρῶ δίκαιον). Δίκη κυρίως = διαδικασία ιδιωτική, κατ' ἀντίθετιν πρὸς τὸ γεαφή = καταγγελία ἐπὶ δημοσίῳ ἐγχλήματι. Δικάζει πᾶς καὶ ἂν δὲν ἡ δικαστής ἡ διαφορὰ νοεῖται καὶ ἔκ τῆς νῦν φράσεως. Περιφρ. εἰς δίκην καθίστημι τινα, δίκην λαγχάνω τινί, δίκην διώκω, δίκην ἐπεξέρχομαι τινι τινος. Τὸ παθ. δέ δίκην φεύγω, δίκην καὶ δίκη ἀλλοκομαι, δίκη εἰσάρχεται καὶ γλγνεται, ἔστι μοι δίκη, ὑπόδικός τινος εἰμι κτλ.

-δινέω-ῶ (= περιστρέφομαι). Μέσον δινοῦμαι καὶ παθ. περιδινοῦμαι, μέσ. παρατ. ἐδινούμην.

Σημ. 'Ρίζα ίδε [δειδω], δίνη.

διοπτεύω (= ἀκριβῶς παρατηρῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

διψῶ, ης, ṣ, μέλ. διψήσω καὶ ἀδρ. ἐδιψησα.

Σημ. 'Εκ τοῦ δίψα (διπ-τja, δίψa, ὡς τὸ δόξa) τὸ ρῆμα διψήω-ῶ, διψήει-ης, διψήει-ῃ. Περὶ τῆς συναιρέσεως αὐτοῦ ὅρα ζῶ.

διώκω, παρατ. ἐδίωκον, μέλ. (διώξω) μέσ. διώξομαι (ώς ἐνεργ.), ἀδρ. ἐδίωξα, παρακ. δεδίωχα. Παθ. διώκομαι, παρατ. ἐδιώκομην, παθ. ἀδρ. ἐδιώχθην. Ρημ. διωκτέος, διωκτέον.

Σημ. Θέμ. διᾶκ-, διωκ-. Συγγενὲς τοῖς διάκονος, διάκτωρ-օρος (= ἄγγελος, δόδηγος) διωκτις. 'Επὶ δικαστικῆς ἐννοίᾳς τὸ δίκην διώκω (= ἐνάγω τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον, ἔχει παθητ. τὸ δίκην φεύγω. 'Τιάρχει καὶ ἀδρ. β' ἐδιώκησθαι μόνον κατ' ἀπαρέμφ. διωκα θεῖται.

+ **δοκέω-ῶ** (= νομίζω) καὶ ἀπροσώπως **δοκεῖ** (= φαίνεται εὑλογον), παρατ. ἐδόκουν (ἀπροσ. ἐδόκει), μέλ. δόξω (ἀπροσ. δόξει), ἀδρ. ἐδόξα (ἀπροσ. ἐδόξε). Παθ. δοκοῦμαι, παθ. ἀδρ. ἐδόχθην, παρακ. δέδοκται, ὑπερσ. ἐδέδοκτο καὶ δεδογμένον ἦν. Ρημ. ἀδόκητος.

Σημ. Θέμ. δακ-, δεκ-, δοκ-, δοκε-. 'Ο παθ. ἐνεστ. δοκοῦμαι = νομίζομαι, θεωροῦμαι, ὁ δὲ καταδοκοῦμαι = θεωροῦμαι ὑποπτος. Τὸ δόξα ἔκ τοῦ δόκ-τja.

δοκιμάζω, παρατ. ἐδοκίμαζον, μέλ. δοκιμάσω, ἀδρ. ἐδοκί-

μασα, παρακ. δεδοκίμακα. Παθ. δοκιμάζομαι, παρατ. ἐδοκιμα-
ζόμην, μέλ. δοκιμασθήσομαι, ἀρ. ἐδοκιμάσθην, παρακ. δεδοκίμα-
σμαι. Ρημ. ἀδοκίμαστος, δοκιμαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ δόκιμος, δπερ ἐ τοῦ δοκῶ. Ἀντίθ. τοῦ δοκιμάζω (ἐν τῇ
σημασίᾳ τοῦ ἔγχρινω) τὸ ἀποδοκιμάζω. Περιφρ. δοκιμασταν ποιοῦμαι.

δολιχοδοομέω-ῶ (σταδιοδρομῶ)=δόλιχον θεῖν.

Σημ. Δόλιχος=δρόμος ἐν τῷ σταδιῷ, δολιχὸς (ποιητ.)=μακρός. Συγγε-
νῆ τούτῳ τὰ ἐνδελέχης, ἐνδελέχεια, Δουλίχιον=τόπος ἐπιμήκης.

δολάρω (=ἀπατῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

Σημ. Ἐκ τοῦ δόλαρος (ἰδὲ δελεάζω).

δουλάρω-ῶ (=ποιῶ τινα δοῦλον), μέλ. δουλώσω, ἀρ. ἐδου-
λωσα. Μέτ. καὶ παθ. δουλοῦμαι, παρατ. ἐδουλούμην, μέσ. μέλ.
δουλώσομαι, μέσ. ἀρ. ἐδουλωσάμην, παθ. ἀρ. ἐδουλώθην, παρακ.
δεδουλώμαι.

Σημ. Ἐκ τοῦ δοῦλος (ἰδὲ δέω=δέρω), ἕξ οὖ καὶ τὸ ἀμετ. δουλεύω (=εἶμαι
δοῦλος). Συνών. ἀνδραποδίζω.

[**δουπέω-ῶ**] (=κάμνω κρότον, δουπί,) ἀρ. ἐδούπησαν.

Σημ. Ἐκ τῆς συνηθείας δόπη-, δούπη-, γδαύπη- λέγομεν καὶ ἡμεῖς νῦν. Πρβλ.
καὶ τὰ γδοῦπος, δουπεφ, ἐργδουπος Ζεύς.

δραπετεύω, μάνον κατ' ἐνεστ. καὶ μέλ. δραπετεύσω.

Σημ. Θέμ. ίδὲ -διδράσκω.

δράω-ῶ (=πράττω), παρατ. ἔδρων, μέλ. δράσω, ἀρ. ἐδρασα,
παρακ. δέδρακα. Παθ. δρῶμαι, παρατ. ἐδρώμην, παθ. ἀρ. ἐδρά-
σθην, παρακ. δέδραμαι. Ρημ. δραστέον.

Σημ. Θέμ. δρᾶ-. Εἶναι συνών. τῷ ἐργάζομαι καὶ ποιῶ, διὸ λέγεται εὖ ποιῶ
καὶ εὖ δρῶ, κακῶς ποιῶ καὶ κακῶς δρῶ. Πρβλ. τὰ δμόρριζα : δράμα, δρά-
σις, δραστήριος.

δύναμαι, παρατ. ἐδυνάμην, μέσ. μέλ. δυνήσομαι, παθ. ἀρ. ἐδρύνημαι.
ἐδυνήθην καὶ ἐδυνάσθην παρακ. δεδύνημαι.

Σημ. Θέμ. δυνα- (καὶ δυνασ-). Ἐν τῇ ὑποτακ. καὶ εὔκτ. τονίζεται κατὰ
τὰ βαρύτονα (δύνωμαι, δύνη, δύνηται κτλ. δυναίμην, δύναιο, δύναιτο). Ὁ πα-
ρατ. συγχέπτει τὸ σ τῆς καταλήξ. τοῦ β' προσώπου (ἐδύνω). Ἡ προστακτ.
μόνον δυνάσθω. Περὶ τοῦ ἀρ. ἐδυνάσθην ίδὲ ἄγαμαι. Ἡ διὰ τοῦ η αὐξήσις
ἥρξατο ἀπὸ τῶν Μαχεδονικῶν χρόνων. Συνών. οἵσις τ' εἴμι (ἀντίθ. ἀδυνατέω-
ῶ), καὶ τὸ ἔχω μετ' ἀπαρ. Περιφρ. ἐν δυνάμει καὶ δυνατός εἴμι. Ὁμδρρίζα τὰ
δυνάστης, δυναστεύω, δύναμις, δυνατός.

δυναστεύω (=εἰμαι δυνάστης, τυραννῶ), παρατ. ἐδυνάστευον, ἀόρ. ἐδυνάστευσα. Παθ. δυναστεύομαι: μόνον ὁ ἐνεστώς.

Σημ. Παρὰ τὸ δυνάστης, δυναστεῖα (ἴδε δύναμαι). Περιφρ. δυναστεῖαν ἔχω, δυνάστης εἰμι.

[**δυσθετέομαι-οῦμαι**] (=δυστανασχετῶ) μόνον ἡ μετοχὴ δυσθετούμενος.

δυστυχέω-ῶ, παρατ. ἐδυστυχόουν, μέλ. δυστυχήσω, ἀόρ. ἐδυστύχησα, παθ. ἀόρ. ἐδυστυχήθην, παρακ. δεδυστύχηκα.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ δυστυχῆς, (δυς καὶ τύχη) Συνών. κακῶς πράττω, κακοπαθέω-ῶ, κακοδαιμονέω-ῶ, κακοπραγέω-ῶ. Περιφρ. ὡς νῦν.

δυσχεραίνω (=κάρμνω τι δύσκολον, δυσαρεστοῦμαι), παρατ. ἐδυσχέραινον, μέλ. δυσχερανῶ, ἀόρ. ἐδυσχέρανα. Παθ. δυσχεραίνομαι: (μόνον). Τρημ. δυσχεραντέον.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ δυσχερῆς (δυς καὶ χείρ), ἐξ οὐ καὶ τὸ δυσχέρεια. Συνών. τῷ δυσχεραίνω (ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ δργίζομαι) τὰ βήμα. δυσφορῶ, δυσανασχετῶ, δυσθετοῦμαι, ἀγανακτῶ, δυσχάλλω, καλεπαίνω. Περιφρ. δυσχερές τι ποιοῦμαι, δυσχερής εἰμι.

-δύω (=βυθίζω) πάντοτε σύνθ. (κατα-, ἀπο-, ἐκ-, ὑπο-) παρατ. ἐνέδυον, μέλ. καταδύσω, ἀόρ. (καὶ σὺν ταῖς προθ. ἐν-, περι-) -ἔδυσα, παρακ. -δέδυκα. Μέσ. καὶ παθ. δύομαι καὶ δύνω (μέσ.), παρατ. ἐδύομην, μέσ. μέλ. δύσομαι, ἀόρ. δέ δύνω (μέσ.) (ὑποτ. δύω, εὔκτ. δύοι, ἀπαρ. δύναται, μετοχ. δύς), παθ. ἀόρ. ἐδύθην, παρακ. -δέδυμαι.

Σημ. Θέμ. δυ-. "Εχει τὸ υ βραχὺ μόνον πρὸ τῶν ἀπὸ μ καὶ θ ἀρχομένων χρονικῶν καταλ., δηλ. ἐν τῇ παθ. φωνῇ. Τὸ παθ. δύομαι πάντοτε σύνθ. (ἐν- καὶ ἐκ-). Ο παρακ. δέδυκα, ἀπλοῦς ὅν, ἔχει σημασίαν μέσην.

δωρέομαι-οῦμαι (=προσφέρω δῶρον), παρατ. ἐδωρούμην, μέσ. μέλ. δωρήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδωρησάμην, παθ. ἀόρ. ἐδωρήθην, παρακ. δεδώρημαι.

Σημ. Ἐκ τοῦ δῶρον, δωρεά, ἀπερ ἐκ βίζ. δω-, ἐξ ἡς τὸ δίδωμι. Συνών. δωροφορῶ, δωροτελῶ (σπανιώτατα), καοίζομαι. Ιδὲ καὶ σημ. τοῦ δωροδοκέω. Περιφρ. δωρεὰν δίδωμι τινι, δωρεάς ἄγω τινι, τὸ δὲ παθ. δωρεὰν (αἵτ.) λαμβάνω, δωρεᾶς δεξιοῦμαι, τιγχάνω παρά τινος.

δωροδοκέω-ῶ (=δέχομαι δῶρα πρὸς διαφθοράν, δωροδοκοῦμαι), παρατ. ἐδωροδόκουν, μέλ. δωροδοκήσω, ἀόρ. ἐδωροδόκησα,

παρακ. δεδωροδόκηκα. Παθ. δωροδοκούμαι, παθ. ἀόρ. ἐδωροδοκήθην. **παρακ.** δεδωροδόκημαι. 'Ρημ. ἀδωροδόκητος.

Σημ. Παρασύνθ. ἐξ τοῦ δῶρα-δέχομαι, δωροδόκος, δωροδοκῶ. Τὸ δὲ Σια-φθείρω τινὰ διὰ δώρων λέγεται δεκάζω δώροις. 'Ιδε δέχομαι. Περιφρ. δωροδόκος εἰμι, δωροδοκῶν γλυνομαι=δωροδοκέω. Τὰ δωρεὰς λαμβάνω καὶ δέχομαι ἄμεμπτα. 'Ιδε δεκάζω.

Ε

ἐαρίζω (=περνῶ τὸ ἔαρ). Καὶ τὸ μέσ.

Σημ. 'Ἐκ τοῦ ἔαρ, δήνεν καὶ τὸ ἑαρινός.

ἐάω-ῶ (=ἀφήνω), παρατ. εἴων, μέλ. ἐάσω, ἀόρ. εἴασα, πα-ρακ. εἴακα. Παθ. ἐῶμαι, μέσ. μέλ. (ώς παθ.) ἐάσομαι παθ. ἀόρ. εἰάθην, παρακ. εἴαμαι. 'Ρημ. ἐάτεος, ἐάτεον.

Σημ. Θέμ. ἐα-. "Εχει αὐξῆσιν ει (ἀντὶ η), διότι τὸ πάλαι εἶχεν ἐν ἀρχῇ σ (θέμ. σεΦα, δήνεν ἐσέαν, ἔέαν καὶ κατὰ συναίρ. εἴων). Τὸ δὲ σ ἐν ἀρχῇ δὲν μεταβάλλεται πάντοτε εἰς διατεῖαν (πρβ. ἔδαφος ἀντὶ σέδαφος, ἀδελφὸς ἀντὶ παδελφὸς κλπ.). Συνών. ἀφίημι. Διὰ τὴν πρὸ τοῦ θεματικοῦ χαρακτῆρος α ὑπαρξῖν τοῦ ε, δὲν ἔκτείνεται οὐτος εἰς η, ἀλλ' εἰς ἄ.

ἐγγυάω-ῶ (=δίδω ἐνέχυρον, ἀρραβωνίζω), παρατ. ἡγγύων, ἀόρ. ἡγγύησα, παρακ. ἡγγύηκα, ὑπερσ. ἡγγυήκειν. Μέσ. καὶ παθ. ἐγγυῶμαι, παρατ. ἡγγυώμην, μέσ. μέλ. ἐγγυήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡγγυησάμην, παθ. ἀόρ. ἡγγυηθην, παρακ. ἡγγύημαι (καὶ ἀπαξ ἐγ-γεγύημαι), ὑπερσ. ἡγγυήμην. 'Ρημ. ἐγγύησις, ἐγγυητής, ἐγγυος, ἐχέγγυος.

Σημ. Παρασύνθ. ἐξ τοῦ ἐγγύη, διπερ ἐξ τῆς προθ. ἐν καὶ τοῦ γυῖν (= μέλος τοῦ σώματος, χείρ). Τὸ μέσ. ἐγγυῶμαι=α') μνηστεύομαι, νυμφεύομαι, δ') γίνομαι: ἐγγυητής. Διεγγυῶ καὶ ἐξεγγυῶ=δι? ἐγγυήσεως ἀπαλλάττω τινά. Παρεγγυῶ=παραγγέλλω, διατάσσω. Περὶ τῆς αὐξήσεως ἵδε ἐπείγω μὴ λησμό-νει δῆμως ὅτι καὶ τούναντίον εἶνα: δυνατὸν νὰ γένηται, ητοι ν^ο αὐξήσῃ καὶ ἐ-σωθεν, δηλ. ἐκεγύησα καὶ ἡγγύησα.

ἐγείρω (=ἐξυπνῶ, διεγείρω τινά), παρατ. ἡγειρον, μέλ. ἐγερῶ, ἀόρ. ἡγειρα, παρακ. ἐγρήγορα (=εἰμαι ἀγρυπνος), ὑπερσ. ἐγρηγόρειν. Μέσ. καὶ παθ. ἐγείρομαι, παρατ. -ἡγειρόμην, μέσ. ἀόρ. β' ἡγρόμην, παθ. ἀόρ. ἡγέρθην (ἐνίστε ώς παθ.· ώς μέσ. συνήθως καὶ σύνθ.).

Σημ. Θέμ. ἐγρ- ἀσθενὲς καὶ ἐγερ- ἰσχυρόν, ἐξ οὗ ἐγέργω, ἐγέρω, ἐγειρω.

*Ο παραχ. μετ' ἀπτικοῦ ἀναδιπλ. καὶ δλου τοῦ ἀσθ. θέματος (ἐγρ-). Τῆς αὐτῆς ῥίζης τὸ γοργός καὶ ἔγερσις καὶ τὰ ἡμέτερα Γεηγόριος, γεὴγορεα. Τὸ δ. συνήθως σύνθ. μετὰ τῶν ἀνα-, ἐξ-, ἐπί-.

ἐγκωμιάζω (=ἐπαινῶ), παραχτ. ἐνεκωμίαζον, μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. ἐγκωμιάσομαι καὶ ἐγκωμιάσω, ἀδρ. ἐνεκωμίασα, παραχ. ἐγκεκωμίασα. Παθ. ἐγκωμιάζομαι, παραχ. ἐγκεκωμίασμαι. *Ρημ. ἀνεγκωμίαστος.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐγκώμιον, δπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ κῶμος (=ῳδὴ φαλ-λομένη εἰς πανηγυρικὴν πομπήν), δθεν καὶ ὅρμα κωμάζω (πομπεύω, πανηγυ-ρίζω). Συνάν. ὑμέσω-ῶ, εὐφημῶ, εὐλογῶ, ἐπαινῶ. Περιφρ. τὸ ἐνεργ. ἐγκώμιον ποιῶ τινι, τὸ μέσ. αὐτοπ. ἐγκωμιάζω ἐμαυτόν, τὸ παθ. ἐγκωμίων τυγχάνω. *Ο ἔπαινος εἶναι τῆς ἀρετῆς, τὸ ἐγκώμιον εἶναι τῶν ἔργων.

ἐγχειρέω-ῶ (=ἐπιχειρῶ, ἀρχομαι) ἔργου τινός, χειρουργῶ), παραχτ. ἐνεχείρουν, μέλ. ἐγχειρήσω, ἀδρ. ἐνεχείρησα, παραχ. ἐγκε-χείρηκα, ὑπερσ. ἐνεκεχειρήκειν. *Ρημ. ἐγχείρησις, ἐγχειρητέον.

Σημ. Ἐκ τῆς προθ. ἐν καὶ χειρ, ώς τὸ ἐπιχειρῶ.

ἐγχειρίζω (=δίδω τι ἐν χειρὶ τινος), παραχτ. ἐνεχείριζον, μέλ. ἐγχειριῶ, ἀδρ. ἐνεχείρισα, παραχ. ἐγκεχείρικα. Μέσ. ἀδρ. ἐνεχει-ρισάμην, παθ. ἐνεχειρίσθην. *Ρημ. ἐγχείρισις.

Σημ. Ἰδε ἐγχειρῶ. Τὸ μέσ. αὐτοπ. ἐγχειρίζω ἐμαυτόν.

-έζομαι (=καθημαι) πάντοτε σύνθ. καθέζομαι, παραχτ. ἐκαθε-ζόμην, μέλ. καθεδοῦμαι. *Ρημ. ἔδρα, ἐδώλιον.

Σημ. Θέμ. σεδ- (ἔδομαι ἔζομαι). Παραχ. τοῦ καθέζομαι τὸ κά-θημαι. *Ο παρατ. ἐκαθεζόμην ἔχει σημ. ἀορίστου. Βίναι ἀποθ. μετὰ ση-μασίας οὐδετέρας. Καθίζω=ποιῶ ἔτερον καθίσαι, καθέζομαι=ποιῶ ἐμαυτὸν καθίσαι.

ἐθέλω καὶ ἐνίστε **θέλω**, παραχτ. ἡθελον, μέλ. ἐθελήσω, ἀδρ. ἡθελησα, παραχ. ἡθέληκα, ὑπερσ. ἡθελήκειν. *Ρημ. ἐθελοντής, ἐθελούσιος, ἐθελοντί.

Σημ. Θέμ. ἐθελ- καὶ ἐθέλε-. Μεταξὺ τοῦ βούλομαι καὶ ἐθέλω σαφῆς διαφορὰ δὲν ὑπάρχει. Δέγεται θυμῶς ὑπὸ τῶν παλαιῶν τὸ βούλόμενος ἡλθε, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ θέλων ἡλθες καὶ ἐβούλόμην ἄν, οὐχὶ δὲ καὶ ἡθελον ἄν. *Ανευ τὸ ε (θέλω) λέγεται ἐν ταῖς φράσεσι θεοῦ θέλοντος, ἦν θεὸς θέλη κτλ.

ἐθίζω (=συνθίζω ἀλλον), παραχτ. εἰθίζον, μέλ. ἐθιῶ, ἀδρ. εἰθίσα, παραχ. εἰθικα καὶ εἴωθα, ὑπερσ. εἰώθειν. Μέσ. καὶ παθ. ἐθίζομαι, παθ. ἀδρ. (καὶ ώς μέσ.) εἰθίσθην, παραχ. εἰθίσμαι, ὑπερσ. εἰθίσθην. *Ρημ. ἐθισμα, ἐθιστέον.

Σημ. Θέμ. ἐθ- (σΦεθ.), ὅθεν τὸ ποιητ. ἐθω καὶ τὸ ἐθίζω. Δαμβάνει αὐγῆσιν καὶ ἀναδιπλ. εἰ διότι εἴχεν ἐν ἀρχῇ σ. Τὸ φῆμα τοῦτο ἔχει ἐν ἑαυτῷ τὸ εἰ τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας ἑαυτοῦ καὶ τὸ θε τοῦ τίθημι, δηλοῖ λοιπὸν ἑαυτὸν διατιθέναι, ποιῶ τι καθ' ἑαυτόν, μόνος μου. Ἡ λέξις θεῖος δὲν στερεῖται συγγενείας πρὸς τοῦτο. Τὸ μέσ. αὐτοπ. ἐθίζω ἐμαυτόν. 'Ο παρακ. εἰωθα (ῶν κυρίως τοῦ ποιητ. ὁήμ. ἐθω, ὡς καὶ ὁ ὑπερσ.) ἐκ τοῦ θέμ. ἐθ- κατ' ἔκτασιν ηθ- καὶ τροπὴν τοῦ η εἰς ω (πρόλ. ἔγγυνημ. ἔρωτα) μετ' ἀναδιπλ. ε., ὅπερ μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἀρχικοῦ σΦ ἔκτεινεται ἀναπληρωτικῶς εἰς ει'. (ἔσΦηθα, ἐθωθα, εἰωθα); ἔχει: δὲ σημ. ἐνεστ. = ἔχω συνήθειαν.

εἰκάζω (=παρομοιάζω, συμπεράίνω), παρατ. (εἰ-) ἥκαζον, μέσ. μέλ. -εικάσομαι (ἐνεργ.), ἀδρ. (εἰ-) ἥκασα. Παθ. εικάζομαι, παρατ. (εἰ-) ἥκαζόμην, παθ. ἀδρ. (καὶ ως μέσ.) (εἰ-) ἥκασθην, παρακ. (εἰ-) ἥκασμαι, ὑπερσ. ἔξηγεις (εἰ) καστο. Ρημ. ἀπεικαστέον, εικασία, εικαστής, εικαστικός.

Σημ. Θέμ. εικαδ- (εικάδιω, εικάζω). Αὔξανεται καὶ ἀναδιπλοῦται παρὰ τοὺς ἀττικοὺς τρέπον τὸ ει εἰς γ. Τρέπεται δὲ τὸ ει εἰς γ μόνον εἰς τὸ γειν (εἰμι) καὶ γῆκον. Τὸ μέσ. ἀπεικάζω ἐμαυτόν. Συνών. τοπάζω, τεκμαίρομαι.

εῖκω (=ύποχωρῶ), παρατ. εἰκον, μέλ. εἰξω, ἀδρ. εἰξα. Ρημ. ὑπεικτέον.

Σημ. Θέμ. Φικ-, εικ-. Τοῦ εἰκω ἀπαντᾶ καὶ ἀδρ. β' εἰκαθον μόνον εἰς τοὺς τύπους παρεικάθη καὶ ὑπεικάθοιμι. Συνών. ἐνδιέωμι. Σύνθ. μετὰ τῆς παρὰ καὶ ὑπό. Τὸ φῆμα τοῦτο ἔχει τὴν αὐτὴν βίσαν (Φικ) πρὸς τὸ ἕημι καὶ ἰκνοῦμαι.

εἰμὶ (=εῖμαι, ὑπάρχω), παρατ. ἦ καὶ ἦν, μέλ. ἔσομαι, ἀδρ-έγενόμην, παρακ. γέγονα, ὑπερσ. ἔγεγάνειν.

Σημ. Θέμ. ἐσ- (ὅθεν ἐσμι· ἐμμι· -ειμί). Τὸ εἰμὶ ἐν συνθέσει ἀναβιθάζει τὸν τόνον, φυλάττει: δὲ αὐτὸν ὅπου τὸ ἀπλοῦν α' εἰς τὴν ὑποταχτ. παρῶ κτλ. β' εἰς τὸν διεκ. καὶ πληθ. τῆς εὐκτ. παρεῖμεν κτλ. γ') εἰς τὸ ἀπαρέμ. καὶ μετοχ. παρεῖναι, παρών, δ') εἰς τὸν παρατ. ὅλον καὶ τὸ γ' ἐνικ. τοῦ μέλ. παρέσται. Τὸ ἐστὶ, ὅταν σημαίνῃ ὑπάρχει ἦ εἰναι δυνατόν, ἀναβιθάζει τὸν τόνον ἔστι Θεός, οὐκ ἔστι ταῦτα γενέσθαι. Συγγενή τοῦ ρήμ. τούτου τὰ: εἰνειρία (εύφορία) ἔτυμος (ἀλήθης, πραγματικός) ἔτοιμος. Σύνθ. μετὰ πολλῶν προθ. ἐνεστι=εῖν (=ἐνυπάρχει), μέτεστι=μειούσα ἐστι τίνος (=μετέχει τίς τίνος), πάρεστι (=εῖναι εἰς τὸ χέρι τινός, δυνατόν). Οὐκ εἰμὶ ἐν ἐμαυτοῦ (καὶ δοκ. ἐν ἐμαυτῷ)=δὲν εἰμαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου.

εἰμι (=θά ἔλθω, πορεύομαι), Παρατ. ἦκα καὶ ἦειν. Ρηματ. ἵτεος, ἵτεον.

Σημ. Θέμ. ι- ἀσθ. καὶ ει- ισχυρόν. Τὸ εἰμὶ καθ' ὅριστ. ἔχει σημ. μέλλοντος καὶ ἀναπληροῦ τὸν μέλ. τοῦ ἔρχομαι, εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἔγχλίσεις ἔχει καὶ

σημ. ἔνεστ. καὶ μέλ. πλὴν τῆς ὑποτάχ. καὶ προστ., ἔνθα ἔχει μόνον ἔνεστ. Οὐδιαστ. ἀφηρημ. τοῦ εἶμι εἶναι τὸ δός. Συγγενῇ τὰ *l*-ταμός, ἐξ-τηλος, εἰσ-ι-τήριον.

εἴργω (=κωλύω, ἀποκλείω, ἐμποδίζω τὴν εἴσοδον), παρατ. εἰργον, μέλ. εἰρέω, ἀδρ. εἰρέξα. Παθ. εἴργομαι, παρατ. εἰργόμην, μέσ. μέλ. εἰρέομαι (παθ.), παθ. ἀδρ. εἰρχθην, παρακ. -εἰργμάι. 'Ρημ. ἀερκτος=ἀπερίφρακτος.

Σημ. Θέμ. είργ-. Ἰδὲ εἰργνώ. Συνών. ἐκκλειώ. Συνήθως καὶ σύνθετον.

είογνυνω (κλείω μέσα, ἐμποδίζω τὴν ἔξοδον), καὶ καθ **είογνυψι**, ἀδρ. εἰρέξα. Παθ. καθείργνυμαι, παθ. ἀδρ. εἰρχθην, παρακ. εἰργματι. 'Ρημ. είρκτη.

Σημ. Θέμ. είργ-, διεν τὸ εἴργω (ἀχρηστὸν κατ' ἔνεστῶτα παρ' Ἀττικοῖς) =κλείω μέσα καὶ εἴργω=κλείω ἔξω. Συγγενῇ τὰ ἔρκος, δρκος, δργή, Λυκούργος, πολιορκῶ. Συνών. ἐγκλειώ.

εῖρω (=συμπλέκω, δένω). πολλ. σύνθ., παρατ. συνειρον, ἀδρ. εύκτ. συνείρειε; παρακ. διειρκότες.

Σημ. Ρίζα σερ-, ἔξ ἥς τὰ σειρά, είρμος, ἔρμα, δρμος. δρμαθός, δρμιά, Πάνορμος, λορήρη.

εῖωθα, ἵδε ἐθίζω.

ἐκκλησιάζω (=συνέρχομαι ἐν τῇ τοῦ δήμου ἐκκλησίᾳ), παρατ. ἔξεκλησίαζον καὶ ἥκκλησίαζον, μέλ. ἐκκλησιάσω, ἀδρ. ἔξεκλησίασα καὶ ἥκκλησίασα. 'Ρημ. ἐκκλησιαστής, ἐκκλησιαστικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐκκαλῶ, ἐκκλητος, ἐκκλησία, ἐκκλησιάζω. Διφορεῖται ως πρὸς τὴν αὔξησιν ὅπως καὶ τὰ καθίζω, καθεύδω καὶ κάθημαι. Περιφρ. ἐκκλησίαν ποιῶ, ἀθροίζω, τὸ δὲ παθ. ἐκκλησία γίγνεται, καθίσταται.

ἐλαττώ-ῶ, ἀδρ. ἡλαττωσα. Μέσ. καὶ παθ. ἐλαττοῦμαι, παρατ. ἡλαττούμην, μέσ. μέλ. ἐλαττώτομαι, παθ. ώ; μέσ. ἐλαττωθήσομαι, παθ. ἀδρ. ἡλαττώθην. 'Ρημ. ἐλάττωσις, ἐλάττωμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ συγχριτικοῦ ἐλάττων κατὰ συγχοπὴν ἀντὶ ἐλαττονθ-οῦμαι (πρβλ. ἀμφορεὺς ἀντὶ ἀμφιφορεύς, σκιμποὺς ἀντὶ σκιμπόπους, διποσθέραρ ἀντὶ διπισθοθέναρ χλπ.). Συνώνυμον μειῶ. Τὸ μέσ. ἐλοπτοῦμαι εἶναι κυρίως οὐδέτερον (=εἶμαι ἐλάττων τινός), καὶ ἔχει ἀντίθ. τὸ πλεονεκτῶ, πλέον ἔχω, εἶναι δὲ ἵστον τῷ ἐλάττων ἔχω τινός. Τὸ παθ. εἶναι καὶ ἐλαττον ἔχω ὑπό τινος. Τῆς αὐτῆς ρίζης λαχ- εἶναι καὶ τὸ ἐλάχιστος.

✓ **ἐλαύνω** (=ὑπάγω ἔφιππος, διώκω), παρατ. ἡλαυνον, μέλ. ἐλῶ, ἄς, ἄ, ἀδρ. ἡλασσα, παρακ. -ελήλαχα. Παθ. ἐλαύνομαι, παρατ.

· ἡλαυνόμην, μέσ. ἀόρ. ἡλασάμην, παθ. · ἡλάθην, παραχ. ἐλήλαμαι.
· Ρημ. ἔλασις, εὐήλατος, σφυρήλατος, ἐλατέον.

Σημ. Θέμ. ἐλᾶ- μετά προσφ ν, ἐλανώ καὶ κατὰ μετάθεσιν ἐλανω. Τὸ θέμ. ἐλα- (ἀρχικῶς ἐλασ- φυλάττει τὸ α βραχὺ εἰς πάντας τοὺς χρόνους. · Ο παραχ. μετ' ἀττικοῦ ἀναδιπλ. Τὸ μὲν ἀπελαύνω τιὰ=ἀπομακρύνω τινὰ ἀπ' ἐμπυτοῦ, ἀπωθοῦμαι (μέσ.). τὸ δὲ ἐξελαύνω τιὰ=ἔξορίζω. Τὸ ἐλαύνω ἄνδρας λέγεται μονολεκτικῶς ἀνδρογιατέω-ῶ οὔτω καὶ ἀρματηλατέω-ῶ=ὅδηγῶ ἀμάξαν. Τὸ ρῆμα συνήθως καὶ σύνθ. ἀπέλα=ἀπέρχου. Τὸ νῦν ἔλα (=βάδιζε) ὑγίεις ἐλ- ληγικόν, ως δινέκτη τοῦ θέμ. ἔλ-.

ἐλέγχω (=εἴξελέγχω, ἐπιπλήττω, κατηγορῶ), παρατ. ἡλεγ-
χον, μέλ. ἐλέγξω, ἀόρ. ἡλεγξα. Παθ. ἐλέγχομαι, παρατ. ἡλεγχό-
μην, παθ. μέλ. ἐλεγχθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἡλεγχθην, παραχ. ἐλή-
λεγμαι, ὑπερσ.- ἐληλέγμην. · Ρημ. ἐλεγκτός, ἐλεγκτικός, ἐλεγ-
κτέον, ἐλεγκτήρ, ἐλεγχος.

Σημ. Θέμ. ἐλεγχ-. Διαφέρει τοῦ κατηγορῶ, διότι τὸ ἐλέγχω σημ. ἀποδει-
κνύω τὸ ἀλγήσεις τῆς κατηγορίας. Περιφραστ. ἐλεγχον ποιοῦμαι, οὐ τὸ παθητ.
εἰς ἐλεγχον καθίσταμαι. Τὸ μέσ. ἐξελέγχω ἐμαυτόν. Πρβλ. ἐλαττῶ.

ἐλεέω-ῶ, παρατ. ἡλέουν, μέλ. ἐλεήσω, ἀόρ. ἡλέησα. Παθ.
ἐλεοῦμαι, παρατ. ἡλεούμην, παθ. μέλ. ἐλεηθήσομαι, παθ. ἀόρ.
ἡλεήθην. · Ρημ. ἀνελένθος.

Σημ. · Έκ τοῦ ἔλεος (ὅπερ παρὰ τοῖς δοκίμοις εἶναι ἀρσεν.). Συνών. οἰκ-
τεω. Ηεριφρ. ἔλεον ποιοῦμαι, τὸ δὲ παθ. ἐλέον τυγχάνω. · Έκ τοῦ ἔλεος καὶ
τὸ ἐλεεινός=ἄξιος ἐλέου.

ἐλελίζω (=φωνάζω ἐλελεῦ), ἀόρ. ἡλέλιξαν.

Σημ. Τὸ ἐλελίζω ἐκ τοῦ ἐλελεῦ (=ἢ πολεμικὴ κραυγή, ἦν ἐμμελῶς ἐφώ-
νουν οἱ δρμῶντες εἰς τὴν μάχην). Πρβλ. ἀλαλάζω.

ἐλευθερόω-ῶ, μέλ. ἐλευθερώσω, ἀόρ. ἡλευθέρωσα, παραχ.
ἡλευθέρωκα. Παθ. ἐλευθεροῦμαι, παθ. μέλ. ἐλευθερωθήσομαι, παθ.
ἀόρ. ως μέσ. ἡλευθερώθην, παραχ. ἡλευθερωμαι, ὑπερσ. ἡλευθερώ-
μην. · Ρημ. ἐλευθέρωσις.

Σημ. · Έκ τοῦ ἐλεύθερος (ἐκ θέμ. ἐλευθ. Ἰδὲ ἔρχομαι). · Έκ δὲ τοῦ ἐλευ-
θέροις τὸ ἐλευθεριάζω (=πράττω ως ἐλεύθερος), ὅπερ ἀντίθετον τοῦ δεσπόζω.
Συνών. λύω. Περιφρ. ἐλεύθερον τινα ποιῶ, ἐλευθερίαν πράττω τινή, τὸ δὲ παθ.
ἐλευθερία γρίγνεται. · Ενίστε καὶ σύνθετον.

ἐλίττω (=τυλίσσω, στρέψω) καὶ ἀνειλίττω, ἀόρ. εἴλιξα. Μέσ. ✓
καὶ παθ. ἐλίττομαι, παθ. ἀόρ. ως μέσ. εἴλιχθην, παραχ. -εἴλιγμαι.

Σημ. · Έκ τοῦ ἔλιξ (θέμ. ἐλικ-ἐλίκω-ἐλίττω). Είχεν ἐν ἀρχῇ F, διότι εἶναι

έχ της ρίζης Φελ, (έξ ής ὁ ἐλ-ικ-ς, εἰλημα=σκέπασμα, καμάρα), ἐλκη=ίτεα), δι' δ αὐξάνεται τρέπον εἰς ει τὸ ε. Τὸ φ. συνήθως σύνθετον.

ἔλκω (=σύρω, τραυμᾶ), παρατ. εἰλκον, μέλ. ἐλξι, ἀόρ. -εἴλ-κυσα, παρακ, -εἴλκυκα. Μέσ. καὶ παθ. ἐλκομαι, παρατ. εἰλκόμην, μέσ. ἀόρ. -εἴλκυσάμην, παθ. εἰλκύσθην, παρακ. -εἴλκυσμαι. *Ρημ. ἐλξις, ἐλκτέον, συνελκυστέον.

Σημ. Θέμ. ἐλκ-, ἐλκυ-, ὀλκ-, ἔξ ὧν τὰ ἐλκω καὶ ὀλκή. *Ἀντίθ. ὠθέω-ῶ. *Η αὔξησις τοῦ ῥήματος τούτου ἔχει τὸν αὐτὸν λόγον ὃν καὶ τοῦ ἡγουμένου. Τὸ τῆς κοινῆς ἡμῶν ῥῆμα τραυμᾶ γραπτέον δι' ν καὶ ὅχι β.

ἐλπίζω, παρατ. ἕλπιζον, ἀόρ. ἕλπισα. Παθ. ἐλπίζομαι. *Ρημ. ἐλπιστός, ἀνέλπιστος, δυσέλπιστος.

Σημ. *Ἐκ ρίζ. Φελπ-, ἔξ ής τὸ ἐλπίς (θέμ. ἐλπιδ). Περιφραστ. ἐλπίδα(ς) ἔλξω, προτιθημ, παρέχουμαι, εἰμι ἐν ἐλπίσιν, ἐλπίδας ποιοῦμαι καὶ μεταβ. ἐλπίδας ἐμποιῶ τινι, τὸ δὲ παθητ. αἱ ἐλπίδες καθίστανται ἐν τινι.

ἐμέω-ῶ (=ξερνῶ), παρατ. ἕμουν, ἀόρ. ἕμεσα.

Σημ. Θέμ. ἐμε-. Συνών. τὸ ἐξερεύνω καὶ τὸ ἐξεράω-ῶ (παρὰ πεζοῖς σπάν) ἔξ οὐ τὸ τῆς χυδαίας ξερνῶ. Τὸ ῥηματικὸν ἔμετος προπαροξύνεται. *Ο θεματ. χαρακτήρ ε πανταχοῦ βραχύς, τὸ δὲ ἀρχικὸν σ τοῦ θέμ. ἀπόλλυται πρὸ τῶν ἀπὸ μ, τ, θ ἀρχομένων ῥῆματ. καταλήξεων.

✓ **ἐμπεδόω-ῶ** (=στερεώνω), παρατ. ἡμπέδουν. μέλ. ἐμπεδώσω, ἀόρ. ἡμπέδωσα.

Σημ. Παρασύνθ. ἔχ τοῦ ἐμπεδος ὅπερ ἔχ τοῦ ἐν καὶ πέδη (=δεσμά). Αὔξανει ἔξωθεν, ὡς καὶ τὸ παρασ. ἐμπολῶ καὶ ἐνεχυράζω. Συνών. κρατώνω καὶ στερεόω-ῶ. Πρβλ. πεδάω.

ἐμποδίζω (=πεδικλώνω, κωλύω), παρατ. ἐνεπόδιζον, μέλ. ἐμποδιῶ. Παθ. ἐμποδίζομαι.

Σημ. *Ἐκ τῆς προθ. ἐν καὶ τοῦ ποδίω (ἐκ τοῦ πούς). Πολλάχις σύνθετον. Τοῦ ἀπλοῦ ποδίω μόνον ἡ μετ. τοῦ πάθ. παρ. πεποδισμένος. Πρβλ. πεδάω. Συνήθως κατόπιν περίφρασιν: 1) τὸ ἐνεργ. ἐμποδὼν ἰσταμαι, εἰμὶ-γίγνομαι τινι, ἐμπόδιος εἰμὶ-γίγνομαι τινος, 2) τὸ μέσ. ἐμποδὼν ποιοῦμαι τι=ποιῶ τι ἐμαυτῷ ἐμπόδιον.

✓ **(ἀπ)εμπολῶ** (=πωλῶ, ἐμπορεύομαι, θυσιάζω, προδίδω), ἀόρ. ἡμπόλησα.

Σημ. Παρασύνθ. ἔχ τοῦ ἐμπολή (ἐμπόρευμα) ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ πωλῶ, δ ἴδε.

ἐμπορεύομαι, μέλ. ἐμπορεύομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμπορεύσαμενος.

Σημ. Παρασύνθ. ἔχ τοῦ ἐμπορος (ἐν-πόρος). Είναι μέσον ἀποθ. Περιφρ. ἐμπορίαν ποιοῦμαι, (οὐχὶ ἐμπόριον ποιοῦμαι, διότι ἐμπόριον=ἐμπορικὸς λιμὴν) καὶ παθ. ἐμπορία γίγνεται.

ἐναντιόμαι-οῦμαι, παρατ. ἡναντιούμην, μέσ. μέλ. ἐναντιώσομαι, παθ. ἀδρ. ώς μέσ. ἡναντιώθηι, παρακ. ἡναντίωμαι, (καὶ ἔπαξ ἐνηντίωμαι).

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐναντίος, ώς καὶ τὸ ἐναντίωσις καὶ ἐναντίωμα. Εἶναι μέσον. ἀποθετ. Συνών. ἀνθίσταμαι, ἀντίκειμαι, ἀντιτάσσομαι. Τὸ δ. τοῦτο αὐτόν εἶναι καὶ ἀναδιπλοῦτα: ἔξιθεν.

ἐνεδρεύω (=κάμψω ἐνέδρων), παρατ. ἐνήδρευον, ἀδρ. ἐνέδρευσα. Παθ. ἐνεδρεύομαι, μέσ. μέλ. ώς παθ. ἐνεδρεύσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐνηδρευσάμην, παθ. ἐνηδρεύθην. ✓
Ο

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐνέδρα, διπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ ἔδρα (-έδροι). Συνών. ἀλλοχάω-ῶ (μόνον ἐν μετοχῇ), τὸ δὲ λοχίζω=βάλλω εἰς ἐνέδραν. Περιφρ. ἐνέδραν ποιοῦμαι. Ἰδὲ ἔξομαι.

ἐνεχυράζω (=λαμβάνω ἐνέχυρον), παρατ. προσηνεχύραζον, μέλ. ἐνεχυράσων, ἀδρ. ἐνεχυράσσαι. Παθ. ἀδρ. ἡνεχυράσθη. Ρημ. ἐνεχυρασία.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐνέχυρον (ἐν καὶ ἔχυρο=ἀσφαλεῖ). Κατέπερ παρασύνθ. ἐκ προθ. δν, αὐξάνεται: ἔξιθεν. Ἰδὲ ὑπερδ. Περιφρ. τὸ ἐνέργη. ἐνέχυρα λαμβάνω, ἐνεχυρασταν ποιοῦμαι, τὸ δὲ παθ. ἐνέχυρα κεῖται καὶ ἔχεται' ἡμέτερον τὸ δίδω ἐνέχυρον=δίδωμι, τιθημι ἐνέχυρον, καὶ ἐνέχυρα φέρω καὶ ἐνεχυριάζω ἐν τῇ ἀρχαίᾳ.

ἐνθυμέομαι-οῦμαι (=ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι), παρατ. ἐνθυμούμην, μέσ. μέλ. ἐνθυμήσομαι, παθ. ἀδρ. ώς ἐνεργ. ἐνθυμήθην, (μέσ.) παρακ. ἐντεθύμημαι, ὑπερσ. ἐνετεθύμητο. Ρημ. ἐνθύμησις, ἐνθύμημα, ἐνθυμητέον.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τῆς ἐν καὶ θυμός. Εἶναι ἀποθετ. Μέσον. Τὸ ἡμέτερον ἐνθυμοῦμαι, οὐ τὸ ἀντίθ. τὸ λησμονῶ, ἔχει ἀντίστοιχον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γλώσσῃ τὸ μέμνημαι, οὐ ἀντίθ. τὸ ἐπιλανθάνομαι. Ἰδὲ ἐνροῶ.

ἐννοέω-ῶ (=βάλλω τι ἐν τῷ νῷ), παρατ. ἐνενόουν. ἀδρ. ἐνενόησα, παρακ. ἐννενόηκα. Μέσ. ἐννοοῦμαι (=βάλλω τι ἐν τῷ ἐμῷ νῷ), παρατ. ἐνενοούμην, παθ. ἀδρ. ώς μέσ. ἐνενοήθην.

Σημ. Ἐκ τῆς ἐν καὶ νοῶ. Συνών. ἐνθυμοῦμαι, λογίζομαι, διανοέομαι-οῦμαι, σκοπῶ καὶ -οῦμαι καὶ περιφρ. ἐν νῷ ἔχω, ἔννοια γίγνεται μοι, ἐμπίπτει μοι, ἔχω, λαμβάνω ἔννοιάν τινος.

ἐνοχλέω-ῶ, παρατ. ἡνώχλουν, μέλ. ἐνοχλήσω, ἀδρ. ἡνώχλησις, παρακ. ἡνώχληκα. Παθ. ἐνοχλοῦμαι, παρατ. ἡνώχλουμην, παρακ. -ἡνώχλημαι.

Σημ. 'Εχ τῆς ἐν καὶ τοῦ ποιητ. δχλέω, ἐκ ρίζ. Φεχ- - Φοχ-, ἦν διαχρίνομεν ἐν τοῖς: δχέω, δχετέος, δχημα, δχλεὺς (=μοχλὸς), δχλέω (=μεταχινῶ). Αὔξανεται καὶ ἀναδιπλ. καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς προθ. καὶ μετ' αὐτήν. Περιφρ. διδχλους ἔστι μοι τι, καὶ δχληρός εἰμι τινι, πράγματα καὶ δχλον παρέχω τινι.

ἐντελλομαι, παρατ. ἐντελλόμην, μέσ. ἀόρ. ἐνετειλάμην, παρακ. ἐντέταλμαι (παθ.). 'Ρημ. ἐντολή.

Σημ. Θέμ. ταχ-, τελ- τέλω, τέλλω (ποιητ.) καὶ μέσ. ἀποθ. ἐντέλλομαι. Συνών. κελεύω, παραγγέλλω.

ἔξεστι, ἀπρόσωπον (ύποτ. ἔξῃ, εὐκτ. ἔξείη, προστ. ἔξέστω, ἀπαρρ. ἔξειναι, μετοχ. ἔξόν), παρατ. ἔξην, μέλ. ἔξέσται καὶ ἔκγενησται, ἀόρ. ἔξεγένετο. 'Ρημ. ἔξουσία.

Σημ. "Εξεστι = είναι ἐπιτετραμμένον μοι ἔξωθεν, ἔνεστι = είναι δυνατόν μοι ἔξωθεν μου, πάρεστι = είναι καὶ ἐπιτετραμμένον καὶ δυνατόν. 'Ιδε εἰμι. "Ως ἐνεργ. μεταβ. τὰ ἔξουσιαν ποιῶ τινι, διδωμι, παρασκευάζω, τὸ δὲ παθ. ἔξουσιαν λαμβάνω, ἔξουσία διδοταί μοι ὑπὸ τινος.

ἔξετάζω, παρατ. ἔξήταζον, μέλ. ἔξετάσω (καὶ συνηρ. ἔξετῷ), ἀόρ. ἔξήτασα, παρακ, ἔξήτακα. Παθ. ἔξετάζομαι, παρατ. ἔξηταζόμην, παθ. μέλ. ἔξετασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔξητάσθην, παρακ. ἔξήτασμαι. 'Ρημ. ἔξεταστέον, ἀνεξέταστος.

Σημ. 'Εχ τῆς ἐξ καὶ τοῦ ἐτάζω (σπανιώτατα ἀπλοῦ), οὖ τὴν ρίζ. Έσ- βλέπομεν ἐν τῷ εἰμι, ἐνυμος, ἔξετασις, ἔξετασμός, ἔξεταστής. Περιφρ. ἔξετασιν ποιοῦμαι. Τὸ ἔξετασιν ποιῶ = κάμνω νὰ γένηται ἔξετασις. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς περιφρ. ἔξετάζω ἐμαντόρ.

ἔσικα (=όμοιάζω), παρακ. μὲ σημασίαν ἐνεστ. (γ' πληθ. ἔσικασι καὶ εἰξισι), ύποτ. ἔσικω, εὐκτ. ἔσικοιμι, ἀπαρέμ. εἰκέναι, μετεικώς, υῖα, ὄς, υπερσ. ἔψκειν. Μέλ. εἰξώ. 'Ρημ. εἰκών, εἰκότως.

Σημ. Θέμ. Φεικ- (ὅπερ διαχρίνομεν εἰς τὸ εἰκὼν) καὶ ἀσθ. Φικ- (τοῦ ἀχρήστου ῥήματος εἰκών). Δαμβάνει ἀναδιπλ. ε καὶ τρέπει τὸ ει τοῦ θέμ. εἰς οι, ώς τὸ λέλοιπα, θεν ἔσικα. 'Ο ύπερσ. ἔψκειν αὔξανεται εἰς τὴν δ' συλλ. (ίδε ἔօρτάζω). Τὸ εἰσιας κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἵσσαι (οἵδα). Τὸ εἰκός ἔχει συγχρ. εἰκότερον. Τὸ φ. καὶ σύνθ. μετὰ τῆς προς.

ἔσρταζω, παρατ. ἔώρταζον, ἀόρ. ἔώρτασα. 'Ρημ. ἔώρτασις.

Σημ. 'Εχ τοῦ ἔσριή, διπερ ἐκ ρίζ. Φορτ-, ἦν καλλιστα βλέπομεν εἰς τὴν Ιωνικήν διάλεκτον. Τὸ ἔσρτάζω ως καὶ τὸ ἔσικα αὔξαν. εἰς τὴν δ' συλλ. (ἀντὶ ἡρτάζον). Περιφρ. ἔσρτην ἄγω, ποιῶ, τὸ δὲ παθ. ἔσρτη ἔστι.

ἔπαινέω-ῶ, ίδε αἰνῶ.

ἐπανορθόω-ῶ (=στημένι τι πάλιν ὄρθιον, διορθῶ), ίδε ὄρθιον.
ἐπείγω (=βιάζω), παρατ. -ήπειγον. Μέσ. ἐπείγομαι, παρατ.
 ἡπειγόμην, παθ. ἀδρ. ως μέσ. ἡπείχθη. Ἄρημ. ἐπεικτέον.

Σημ. Θέμ. ἐπειγ-. Αὔξανει ἔξωθεν, ἥτοι ἐν ἀρχῇ τῆς προθ. 'Ως καὶ τὰ σύνθ. ἀμφιεννυμι, ἀμπλίχω, ἐπίσταμαι, καθίζομαι καὶ τὰ παρασύνθ. ἐγγυῶ, ἐμπεδῶ, ἐμπολῶ, ἐγαντιοῦμαι. Συνήθως σύνθ. Τὸ κατεπέγω καὶ ἀπροσώπως κατεπειγεῖ=είναι ἀνάγκη.

ἐπιθυμέω-ῶ, παρατ. ἐπεθύμουν, μέλ. ἐπιθυμήσω, ἀδρ. ἐπεθύμησα, παρακ. ἐπιτεθύμησα. Ἐκ τοῦ παθ. σώζονται μόνον τὸ ἀπαρέμ. καὶ ἡ μετ. τοῦ ἐνεστ. κατ' οὐδ. γέν. Ἄρημ. ἐπιθύμημα, ἐπιθυμητής, ἐπιθυμητικός.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ θυμὸς (ὅπερ ἐκ τοῦ θύνω). Αἱ περιφρ. τοῦ ρήμ. τούτου, πλὴν τῶν ἐπιθυμίαν ἐνεργάζομαι τινι, ἐπιθυμίᾳ κρῶμαι, εἰς ἐπιθυμίαν καθίστημαι καὶ ἀμεταβ. καθίσταμαι, εἰσὶν αἱ αὐταὶ πρὸς τὰς τυν ἡμῶν. Συνών. ἐφέλεμαι, δρέγομαι, ποιθέω-ῶ ἐπὶ ἀπόντος, ἐράω-ῶ ἐπὶ θυμίας ἰσχυρᾶς, γλίχομαι ἐπὶ ἀπρεποῦς.

ἐπικουρέω-ῶ (=βοηθῶ), παρατ. ἐπεκούρουν, μέλ. ἐπικουρήσω, ἀδρ. ἐπεκούρησα. Παθ. παρακ. ἐπικεκούρημαι. Ἄρημ. ἐπικούρησις, δυσεπικούρητος.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπικουρος=σύντροφος παλληκαριοῦ (ἐπὶ καὶ τὸ ποιητ. κοῦρος=νέος, παλληκάρι, θηλ. κούρε=κόρη), ἀτινα ἵσως ἐκ τοῦ κείω, διότι ἔκειτον τὴν κόμην κατὰ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν). Ήδε βοηθῶ βοηθεῖ ὁ πλησίον φίλος, ἐπικουρεῖ δὲ καὶ συμμαχεῖ ὁ μαχρόθεν.

ἐπιμέλομαι καὶ ἐπιμελέομαι· οῦμαι, παρατ. ἐπεμελόμην καὶ ἐπεμελόμην, μέσ. μέλ. ἐπιμελήσομαι, παθ. ἐπιμεληθήσομαι, παθ. ἀδρ. ως μέσ. ἐπεμελήθην, παρακ. ἐπιμεμέλημαι. Ἄρημ. ἐπιμέλημα, ἐπιμελητής, ἐπιμελητικός, ἐπιμελητέον.

Σημ. Θέμ. μελ- καὶ μέλει. Ήδε μέλει. Τὸ δ. τοῦτο είναι ἀποθ. ἐνεργ- διαθ. Συνών. κήδομαι, μέλει μοι τινος, προγονοῦ, τημελέω-ῶ (σπάν. ἔξ οὐ τὸ ἐπιθ. ἀτημέλητος). Περιφρ. ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι, ἐπιμέλειαν ἔχω τινὸς ἢ περὶ τι, δι' ἐπιμέλειας ἔχω τινά, καὶ παθ. ἐπιμέλειας τυγχάνω, ἐπιμέλειά τινος ἢ περὶ τινὸς ἔστι, ἐπιμέλεις μοι ἔστι τινος.

ἐπιορκέω-ῶ, μέλ. ἐπιορκήσω, ἀδρ. ἐπιώρκησα, παρακ. ἐπι- ωρκηκώς ἦν. Παθ. μέλ. κατεπιορκηθήσομαι.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπιορκος. Ἀντίθ. τὸ ενδορκισθ., ἐκ τοῦ ενδορκος (=δ φυλάττων τὸν δρόν) καὶ ἐμπεδορκῶ. Τὸ εἰ τῆς ἐπὶ δὲν ἔχθιζεται εἰς τὸ σύνθ.

έπιορχος καὶ τὰ ἔξ αὐτοῦ παραγόμενα, ἐπειδὴ ἐν ἀρχῇ ἡ λέξις ὁ ὄρχος εἶχε F, ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ ἐπιεικῆς.

6 **ἐπίσταμαι** (=γνωρίζω), ὑποτ. ἐπίστωμαι, παθ. ἀρ. ως μέσ. ἡπιστήθην. Τἄλλα ἴδε ἐν τῷ β. ἵσταμαι. Ἡμ. ἐπιστήμη, ἐπιστήμων.

Σημ. Θέμ. στα-. Είναι ἀποθ. ἐνεργ. διαθ. Ἐν τῇ ὑποτακτ. καὶ εὔκτ. τονίζεται: ως τὰ εἰς -ω βαρύτονα καὶ συγκόπτει τὸ σ τῆς καταλήξεως σο. (πρᾶλ. δύναμαι). Περὶ τῆς ἔξαθεν αὐτοῦ αὐξήσεως ἴδε ἐπείγω. Συνών. οἴδα, γιγνώσκω. Διὰ τῆς ἴωνικῆς διατηρήσεως τοῦ π διακρίνεται: τοῦ ἀφίσταμαι, διπερ =ἐφίστημι: τὴν προσοχήν μου.

ἐπιστατέω-ῶ (=εἰμὶ ἐπιστάτης), παρατ. ἐπεστάτουγ, μέλ. ἐπιστατήσω, ἀρ. ἐπεστάτησα. Ἡμ. ἐπιστατέον.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπιστάτης, διπερ ἐκ τοῦ ἐφ- ἵστημι, ἔξ οὗ καὶ τὸ ἐπίστασις. Περιφρ.- ως νῦν.

ἐπιτηδεύω (=πράττω), κανονικῶς ἄγει ύπερσ. Παθ. ἐπιτηδεύομαι, παρακ. ἐπιτετήδευμαι. Ἡμ. ἐπιτηδευτέον.

Σημ. Μετά τῶν: ἐπιτήδειος, ἐπιτήδευμα, ἐπιτήδευσις παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπιτήδεις, διπερ ἐκ τοῦ ἐπὶ τῆς μετά τοῦ σ ἔχεινου, διπερ εἰς τινα χρονικὰ ἐπιρρ. νεώτερον προσετέθη (χθές, αἱές, οἰκαδεῖς).

ἐπιτροπεύω (=εἰμὶ ἐπίτροπος, ἀμετάβ.). κανονικῶς, ἄγει παρακ. καὶ ύπερσ. Παθ. ἐπιτροπεύομαι, παθ. ἀρ. ἐπετροπεύθην, παρακ. ἐπιτετροπευμένος.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπιτροπος, διπερ ἐκ τοῦ ἐπιτρόπω, ως καὶ τὰ ἐπιτροπεύω, ἐπιτροπεῖα, ἐπιτροπεύεις, ἐπιτροπευτικός.

ἐπιχειρέω-ῶ, κανονικῶς, ἄγει ύπερσ. Παθ. ἐπιχειροῦμαι (= προσβάλλομαι καὶ πράττομαι), παρατ. ἐπεχειρούμην, παθ. ἀρ. ἐπεχειρήθην. Ἡμ. ἐπιχειρητέον, ἐπιχειρημα, ἐπιχειρητις, ἐπιχειρητής.

Σημ. Παρασύνθ. ἀμέσως ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ κείρ. Περιφρ. ἐπιχειρησιν ποιοῦμαι.

ἐπομαι (=ἀκολουθῶ) μέσ. ἀποθετ., παρατ. εἰπόμην, μέσ. μέλ. ἔψομαι, μέσ. ἀρ. ἐσπόμην, (ὑποτακτ. ἐπίσπωμαι, εὔκτ. ἐπισποίμην, προστ. ἐπίσπου, ἀπαρέμφ. ἐπισπέσθαι, μετοχ. ἐπισπόμενος). Ἡμ. διπαδός.

Σημ. Θέμ. ἐπ-. Αὔξανεται: διὰ τοῦ ει, διότι ἐν ἀρχῇ εἶχε σ (σεπ.). Ο ἀρ. ἐσπόμην ἄγει λόγου δασύνεται, συγκόπτει δὲ τὸ ῥίζικὸν φωνῆν. Τὸ δέδος (χυρ. ἐκ τοῦ ποιητ. δπάζω) δὲν διετήρησε τὸ τοῦ πρωτοτύπου πνεῦμα (ἴδε ἀμφιέννυμι). Τὸ β. τοῦτο είναι συγγενὲς πρὸς τὸ δπλίζω καὶ δπλον. Συντάσσεται δοτικῇ.

ἔπω (=ένασχολοῦμαι εἰς τι, ἐνεργῶ, θεραπεύω) πάντοτε σύνθ. περιέπω, παρατ. περιεπόν, μέλ. περιέψω. Παθ. μόνον περιέποιτο καὶ περιείποντο.

Σημ. Θέμ. ἐπ- (σεπ.), Περιέπω=περιποιοῦμαι. Διέπω (ποιητ. καὶ μεταγ.) =διευθύνω. Αὐξάνεται ως τὸ ἔπομαι.

ἔρω-ῶ (=ἀγαπῶ πολύ), παρατ. ἥρων. Παθ. ἔρωμαι, ἀρό. ἡράσθην ως ἐνεργ. Ρημ. ἐραστός, ἐρατή, ἐρατώ.

Σημ. Θέμ. ἔρω-. Λαμβάνει σ πρὸ τοῦ θ τοῦ παθ. μέλ. Ἰδὲ ἐπιθυμῶ καὶ ποθῶ. Περιφρ. ποικίλως ως νῦν.

ἔργαζομαι, ἐνεργ. ἀποθ., παρατ. εἰργαζόμην, μέσ. μέλ. ἐργάσομαι, παθ. ἐργασθήσομαι, μέσ. ἀρό. εἰργασάμην, παθ. εἰργάσθην, παραχ. εἰργασματι, ὑπερσ. εἰργάσμην, τετελ. μέλ. εἰργασμένος ἐσομαι. Ρημ. ἐργασία, ἐργάτης, εύκατέργαστος, ἐργαστέος.

Σημ. Θέμ. Φεργ- ἔξ οὖ ἔργον. Τὸ δ. ἐν ἀρχῇ εἶχε F (Φεργ), δι' ὃ αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλ. διὰ τοῦ ει. Αντίθ. τοῦ ἀεργ-ῶ. Περιφρ. ἐργάτης, ἐνεργός εἷμι, οὖ ἀντίθ. ἀεργός εἷμι. Συγγενῆ τὰ ἀεργός, ὁέζω (=πράττω), ὕργαρος, ὕργια, δρυμάζω.

ἐρεθίζω, ἀρό. ἡρέθιστα, παρακ. ἡρέθικα. Παθ. ἐνεστ. ἐρεθίζομαι, ὑπερσ. ἡρεθίσμην. Ρημ. ἐρεθιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. ἐρέθω (=ἐρεθίζω), ὅπερ ἐκ τοῦ ἔρις.
∨ ἐρευνάω-ῶ (=στηρίζω) πάντ. σύνθ. ἀντερεύδω, παρατ. ἀντήρειδον, ἀρό. ἀντήρεισα. Μέσ. -έρειδομαι, μέσ. ἀρό. -ἡρεισάμην. Ρημ. ἐρεισμα.

Σημ. Θέμ. ἐρεδ-. Συγγενῆ τὰ ἀντηρεῖς, ἀναμφήριστος.
ἐρευνάω-ῶ, παρατ. ἡρεύνων, ἀρό. ἡρεύνησα. Μέσ. καὶ παθ. ἐρευνῶμαι, μέσ. μέλ. -έρευνήσομαι, μέσ. ἀρό. -ἡρευνησάμην. Ρημ. ἀγερεύνητος, ἐρευνητέον, ἐρευνητικός.

Σημ. Ἐκ ρίζης ἐρ-, ἔρε-, ἔξ ής τὰ ἐρευνα, ἐρευνῶ, ἐρευνητής. Ο μέσ. ἐνεστῶς πάντοτε σύνθ. Πολλάκις σύνθετον.

ἐρίζω (ἀμετάβ.=φιλονικῶ), παρατ. ἥριζον, ἀρό. ἥρισα.
 Σημ. Ἐκ τοῦ ἔρις. Τὸ παθ. περιφρ. ἔρις ἐστὶ καὶ γίγνεται. Ἰδὲ ἀμφισβητῶ περὶ διαφορᾶς. Περιφρ. ἐν ἔριδι εἷμι, ἔριν ἔχω καὶ ἔριδι χοθμαὶ πρός τινα. Μεταθ. ἔριδας ἐμβάλλω τινι. Τὸ φιλονικῶ γραπτέον διὰ τοῦ ι καὶ δχι ει.

ἐρμηνεύω, παρατ. ἡρμήνευον, μέλ. ἐρμηνεύσω, ἀρό. ἡρμήνευσα. Παθ. ἐρμηνεύομαι. Ρημ. ἐρμηνεία, ἐρμηνευτής, ἐρμηνεύς.

Σημ. Τὸ δ. τοῦτο γίνεται παρὰ τὸ Ἐρμῆς, δστις ἦτο θεὸς τοῦ λόγου (Δόγιος), ἐρμηνεὺς καὶ ἄγγελος τῶν θεῶν. Ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν ἐλέγετο ἐρμηνεύς

καὶ διερμηνευτής, οὐχὶ δὲ διερμηνεύς. Τὸ δέ τοῦτο εἶναι τῆς αὐτῆς παλαιοτάτης δίζης, ἔξης τὰ δρμῆ, δρμάω, ὑδωρ.

[**ἔσπιω**]: παρ' ἀττικοῖς ὁ ἐνεστ. ἔξ (καθ)έρπει καὶ τὸ ὄημ. ἐπίθ. ἐρπετόν (=τὸ συρόμενον μὲν τὴν κοιλίαν, ζῷον).

Σημ. 'Ρίζα σερπ-, ἦν δυνάμεθα νάνεύρωμεν εἰς τὰ Σαρπηδών, Περσεφόνη.

ἔσυθριάω-ῶ (=κοκχινίζω ἀπὸ ἐντροπήν), ἀόρ. ἡρυθρίασσα,

Σημ. Ἐκ ρίζ. ρυθ- σὺν τῷ προθέμ. ε., ἔξης τά: ἐρύθημα, ἐρυθρός, ἔξ οὐ καὶ τὸ συνών. ἀποθ. ἔσυθριανουμαί (=έρυθριῶ), μόνον κατ' ἐνεστ. σπαν. ἀπαντῶν. Τὸ δὲ ἐρυθρός ἔχ τοῦ ἐρυθρίνω, (ποιητ. καὶ μεταγ.) (=ποιῶ τι ἐρυθρόν).

ἔρύκω (=χναχαῖτίζω, ἀπομακρύνω), ἀόρ. ἀπήρυξα.

Σημ. Θέμ. ἔρυκ-. Τὸ δέ τοῦτο ἐγένετο η ἐκ τῆς δίζης εὐγ τοῦ εἰργω-νύω, ἐπενθέσει τοῦ υ ἡ ἐκ τοῦ ἐρύω, προσθήκῃ τοῦ κ, οὐχὶ σπανίᾳ ἄλλως τε.

ἔρχομαι, παρατ. ἥσειν καὶ ἥχ, μέλ. εἴμι (ἀπαξ ἐλεύσεσθαι), ἀόρ. β' ἥλθον (προστακτ. ἥλθέ, ἐν συνθέσ. ἔξελθε, πάρελθε, κλπ.), παρακ. ἥληλυθε, ὑπερσ. ἥληλυθειν καὶ ἥληλυθώς ἦν. 'Ρημ. ἔπηλυς καὶ ἔπηλύτης, νέγλους.

Σημ. Θέμ. ἔρ- ἔλ- (ἔρ-σκομαι, ἔρχομαι, ἔρχομαι) ἔλ-, ἔλευθ. Τοῦ ἐνεστ. μόνον ἡ δόρ. ἀπλῆ, αἱ δ' ἄλλαι ἔγχλίσεις πάντοτε σύνθ., ἀναπληρούμεναι ὑπὸ τοῦ εἴμι συνήθως (ἰδὲ εἴμι). 'Ρημ. ἐπίθ. ἔχει τὰ τοῦ εἴμι. Ο παρατ. ἥρχόμην ἐν συνθέσει μόνον, ἀναπληροῦται δὲ ὑπὸ τοῦ ἥσειν. Ο παρακ. ἥληλυθα μετ' ἄττ. ἀναδιπλ. ἔκ τοῦ θέμ. ἔλυθ., οἱ δὲ ἴσχυρὰ μορφὴ ἔλευθ-, (ἴξ οὐ ἐλεύθερος), ἔξ οὐ θέμ. καὶ δὲ ἀόρ. ἥλθον (ἀντὶ ἥλυθον κατὰ συγχοπήν). Τοῦ δέ τοῦτου ἐνεργ. μεταβ. τὸ ἄγω, τοῦ κατέρχομαι (=ἐπιτρέψω ἐκ τῆς ἔξορίας μου) τὸ κατάγω. Ἀφγρ. οὐσιαστ. τοῦ ἔρχομαι τὸ δόδος ἀπλοῦν καὶ σύνθ. (τὸ ἔλευσις δὲν ὑπάρχει).

ἔρωτάω-ῶ, παρατ. ἥρώτων, μέλ. ἔρωτήσω καὶ συνηθέστ. δ μεσ. ἔρήσομαι (ἐνεργ.), ἀόρ. ἥρώτησα καὶ συνηθέστ. δ μεσ. ἥρόμην (ἐνεργ.), παρακ. ἥρώτηκα. Παθ. ἔρωτῶμαι, ἀόρ. ἥρωτήθην, παρακ. ἥρώτημαι. 'Ρημ. ἀνερωτητέον, ἔρωτησις, ἔρωτημα, ἔρωτητικός.

Σημ. Θέμ. ἔρ-, ἔρε-, ἔρωτα-. Ιδὲ λέγω. Συνών. πυνθάνομαι (δὲ ιδέ), τὰ σύνθ. διερωτῶ καὶ ἀνερωτῶ=δι' ἔρωτήσεων ἀκριβῶς ἔξετάζω. Περίφρ. ως νῦν. Τὸ δέ τοῦτο ἐλλειπτικόν.

ἔσθιω (=τρώγω), παρατ. ἥσθιον, μέσ. μέλ. ως ἐνεργ. ἔδομαι, ἀόρ. ἔφαγον, παρακ. ἔδήδοκα. Παθ. παρακ. ἔδήδεσμαι. 'Ρημ. ἔδεσμα, ἔδωδη, ἔδωδιμος, ἔδεστός, ἔδεστέον.

Σημ. Θέμ. ἔδ- (δθεν ἔδθιω-ἔσθιω ἔσθιω), ἔξ οὐ δ μέλ. ἔδομαι (ως καὶ δ

τοῦ πλω πίομαι καὶ τοῦ χέω χέομαι;) ἀνευ τοῦ σ ἐσχηματίσθησαν. Τὸ ρῆματ. ἔδωδὴ ἐσχημ. μετ' ἀναδιπλ. (πρᾶ. ἀγωγή, ἀνοκωχή). Συνών. γενομαι, αιτέομαι-οῦμαι, βιβρώσκω (θ ἴδε) καὶ τρόγω (χυρίως ἐπὶ ξηρῶν). Ἐκ τοῦ στερητ. ση καὶ ἔδ- (τοῦ ἐσθίω) τὸ σύνθ. νῆστις. Ἐκ τοῦ ἔδ- τὸ δδούς. Τὸ ρ. τοῦτο ἐλλειπτικόν. Ή διάτα τούτου διετηρήθη εἰς πάσας τὰς ἀδελφὰς γλώσσας.

ἐστιάω-ῶ (=φιλεύω, ξενίζω), παρατ. εἰστίων, ἀδρ. εἰστίασσα, (ἀπαρέμφ. ἐστιάσσαι), παρακ. εἰστίακα. Μέσ. καὶ παθ. ἐστιῶμαι, παρατ. εἰστιώμην, μέσ. μέλ. ἐστιάσσομαι, παθ. ἀδρ. ώς μέσ. εἰστιάθην. παρακ. εἰστίαμαι. Ἄρημ. ἐστίασις.

Σημ. Θέμ. Φεστια-. Αδέξανται καὶ ἀναδιπλ. διὰ τοῦ ει, ώς ἀρχόμενον ἀπὸ Φ. Τὸ ρ. τοῦτο, ώς καὶ τὸ ἐστία ἐκ τοῦ Φεστια-, ἦν ἀνευρίσκομεν καὶ εἰς τὰς συγγενεῖς γλώσσας. Συνών. εὐωχέω-ῶ, δειπνίζω.

ἐτοιμάζω, παρατ. ἡτοιμάζον, μέλ. ἐτοιμάσω. Μέσ. καὶ παθ. ἐτοιμάζομαι, παρατ. ἡτοιμάζόμην, μέσ. ἀδρ. ἡτοιμασάμην, παρακ. ἡτοιμασμαι, ὑπερσ. ἡτοιμάζμην.

Σημ. Περὶ τῆς ρίζης ἴδε τὸ εἰμὶ καὶ ἔξειάς ω. Ἐκ τοῦ ἐτοιμος. Τὸ μέσ. ἐτοιμάζομαι περιφρ. ἐτοιμως ἔχω καὶ ἐτοιμός εἰμι καὶ παρασκενάζω ἐμαντοὺς ἐτοιμος. Συνών. παρασκενάζω.

εὐδαιμονέω-ῶ (=εἰμὶ εὐδαίμων), παρατ. ηὐδαιμόνουν, μέλ. εὐδαιμονήσω, ἀδρ. ηὐδαιμόνησα.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐδαιμων, ἔξ οὐ καὶ τὸ μεταθ. εὐδαιμονίζω (=θεωρῶ τινα εὐδαιμονα, μακαρίζω). Ἰδὲ εὐτυχῶ. Ἀντίθ. κακοδαιμονέω-ῶ. Περίερ. ώς νῦν.

εὐδοκιμέω-ῶ (=ἔχω ὑπόληψιν καλήν), παρατ. ηὐδοκίμουν, μέλ. εὐδοκιμήσω, ἀδρ. ηὐδοκίμησα, παρακ. ηὐδοκίμηκα. Ἄρημ. εὐδοκίμησις.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐδόκιμος, δπερ ἐκ τοῦ εὐδόκω (σπαν. παρὰ τοῖς Αττ.). Ως μεταθ. τοῦ εὐδοκιμῶ τὸ εὐδόκιμόν τινα ποιῶ. Συνών. εὐδοξέω-ῶ. Ἀντίθ. ἀδοξέω-ῶ. Περιφρ. εὐδόκιμός εἰμι ή γίγνομαι.

εὔδω (=κοιμῶμαι) καὶ σύνθ. καθεύδω, παρατ. ηὔδον καὶ σύνθ. ✓
ἔκαθευδον καὶ καθηῦδον, μέλ. καθευδήσω. Ἄρημ. καθευδητέον.

Σημ. Θέμ. θεύδ-, εὔδε-. Ως πρὸς τὴν αὔξησιν διφορεῖται ώς καὶ τὸ κάθημαι, καθίζω καὶ τὸ παρασύνθ. ἐκκλησιάζω. Ἀφηρημ. οὔσιαστ. τοῦ καθεύδω υπνος. Ἀντίθ. ἀγρυπνέω-ῶ. Ἰδὲ ὑπνώττω.

εὔεργετέω-ῶ, παρατ. εὔεργέτουν, μέλ. εὔεργετήσω, ἀδρ. εὔεργετησα, παρακ. εὔε(η)ργέτηκα, ὑπερσ. εὔεργετήκειν. Παθ.

εὐεργετοῦμαι, παθ. ἀόρ. εὐεργετήθην, παρακ. εὐεργέτημαι, ὑπερσ. εὐηγετήμην. Ρημ. εὐεργεσία, εὐεργέτημα, εὐεργετητέον.

Σημ. Παρασύνθετον ἐξ τοῦ εὐεργέτης. Περιφραστικ. εὐεργέτης εἰμὶ τὸ ἔνεργ. καὶ εὐεργεσία ἡ εὐεργέτης γλγνεται τὸ παθ. Τὰ παρασύνθ. ἐξ τοῦ εὗ ἀν μὲν μετὰ τὴν δίφοδογον ἔχωσι 1) βραχὺ φωνῆν, ἔκτείνουσιν αὐτό, 2) ἀν μακρόν, μένουσιν ἀναυξῆτα, 3) ἀν μετὰ τὸ εὖ ἔχωσι σύμφωνον αὐξάνουσιν ἔξωθεν. Τὸ εὐεργετῶ ως πρὸς τὴν αὔξησιν διφορεῖται. Συνών. τὸ εὖ ποιῶ, οὕτο παθ. εὖ πάσχω (=εὐεργετοῦμαι).

εὐθυμέομαι-οῦμαι (=εἰμὶ εὐθυμος), παρατ. ηὐ(εὺ)θυμούμην, μέσ. μέλ. εὐθυμήσομαι. Ρημ. εὐθυμητέον.

Σημ. Παρασύνθ. ἐξ τοῦ εὐθυμος. Τὸ δ. τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθετ. Αντίθ. τὸ ἀθυμῶ. Ἰδέ θύω. Τὸ μεταθ. ἐν περιφράσει: εὐθυμίας παρέχω τινὲς εὐθυμίας ἀποπλαματι τὸ μέσον.

εὐλαβέομαι-οῦμαι (=φοβοῦμαι, φυλάττομαι), παρατ. εὐ-(ηὐ)λαβοῦμην, μέσ. μέλ. εὐλαβήσομαι, παθ. ἀόρ. εὐ-(ηὐ)λαβήθην (ώς μέσ.), παρακ. εὐ-(ηὐ)λαβημα. Ρημ. εὐλαβητέον.

Σημ. Παρασύνθ. ἐξ τοῦ εὐλαβῆς (ὅπερ ἐξ τοῦ εὖ καὶ θέμ. λαβ- τοῦ λαμβάνω). Ἀποθετ. παθητικόν. Περιφρ. εὐλαβῆς εἰμι, εὐλάβειαν ἔχω, εὐλαβῶς διάκειμαι πρός τι.

εὐλογέω-ῶ (=έγκωμιάζω, καλοὺς λόγους λέγω περὶ τινος), παρατ. ηὐλόγουν, ἀόρ. ηὐλόγησα, (καὶ ἀναυξῆτως). Παθ. εὐλογοῦμαι, μέσ. μέλ. εὐλογήσομαι (ώς παθητ.).

Σημ. Τὸ ἐνεργ. λέγεται καὶ εὖ λέγω τινά, οὕτω παθητ. εὖ ἀκούω ὑπό τινος. Παρασύνθ. ἐξ τοῦ εὖ λέγω.

εὐδίσκω, παρατ. (εὗ-) ηὔρισκον, μέλ. εὐρήσω, ἀόρ. εὔρον καὶ ηὔρον, παρακ. ηὔρηκα. Μέσ. καὶ παθ. εὔρισκομαι, παρατ. εὐηὔρισκόμην, μέσ. μέλ. εὔρήσομαι, παθ. εὔρεθήσομαι, μέσ. ἀόρ. δ' εὐ- ηὔρόμην, παθ. εὖ- καὶ ηὔρεθην, παρακ. εὖ- ηὔρημαι, ὑπερσ. ηὔρημην. Ρημ. εὔρετός, εὔρετέον, εὔρετής, εὔρεσις, εὔρημα.

Σημ. Θέμ. εὑρ- εὑρε- εὑρι- σκ. Πρὸ συμφ. ἔκτείνει πανταχοῦ τὸν χαρακτῆρα, πλὴν τοῦ εὑρέθήσομαι, εὑρέθην. 'Ἡ αὔξησις ην εἶναι καὶ ὁρθή ἀττική. 'Η προστακτ. τοῦ ἐνεργ. ἀόρ. δ' δέκυτονος (ἐλθέ, εἰπέ, εὔρε, ἰδέ, λαβέ). Τὸ ρημ. εὐρετής δέκυνεται κατ' ἔξαίρεσιν. Τὸ μέσον εὐοίσκοματι σημαίνει ἐπιτυγχάνω τι. Περιφρ. εὐρῆμα ποιῶμαι, ἔχω, εὐρετῆς γλγνοματι τινος.

εύτρεπιζω (=σιγυρίζω, παρασκευάζω), ἀόρ. ἀπαρέμ. εύτρεπίσαι. Μέσ. ἐνεστ. εύτρεπίσαι, παρατ. εὖ(ηὐ)τρεπιζόμην, ἀόρ. εύτρεπίσηται, παρακ. ηὐτρέπεισται. Τὰ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

Σημ. Παρασύνθ. ἔχ τοῦ εὐτρεπῆς (εὖ τρέπω). Περιφρ. εὐτρεπῆς ἔχω, εὐτρεπής εἰμι.

εὐτυχέω-ῶ, παρατ. εὖ- καὶ ηὔτυχουν, ἀόρ. εὖ- καὶ ηὔτυχησα, παρακ. εὖ- καὶ ηὔτυχηκα, ὑπερσ. ηὔτυχήκειν. Παθ. παρακ. εὐτύχηται. Ρημ. εὐτύχημα.

Σημ. Παρασύνθ. ἔχ τοῦ εὐτυχῆς (εὖ καὶ τύχη). Συνών. τὰ εὖ πράττω (καὶ σπαν. εὐπραγῶ), εὐδαιμονῶ, εὐημερῶ (σπάν.) καὶ εὐθηγῶ ἢ εὐθενῶ (σπάν.). Ιδὲ τυγχάνω.

εὐθροισίνω (=καλῶς διατίθημι τὰς φρένας τινός, τέρπω), παρατ. ηὔφραινον, ἀόρ. ηὔφραινα. Μέσ. εὐφραίνομαι, παρατ. ηὔφραινόμην, μέσ. μέλ. εὐφρανοῦμαι, παθ. μέλ. (ώς μέσ.) εὐφρανθήσομαι, παθ. ἀόρ. (ώς μέσ.) ηὔφρανθην.

Σημ. Παρασύνθ. ἔχ τοῦ εὐθροισῶν (εὖ καὶ φρήν). Συνών. θέλγω, τέρπω, κηλώ-ῶ, τῷ δὲ μέσῳ τὸ ήδομαι (ἰσχυρότερον τοῦ εὐφραίνομαι) χαίρω καὶ ἀγάλλομαι. Περιφρ. εὐθροισύνην τινὶ παρέχω. Ιδὲ σημ. εὐζομαι.

εὔχομαι, παρατ. ηὔχόμην, μέσ. μέλ. εἴξομαι, μέσ. ἀόρ. ηὔξα-μην, παρακ. ηὔκτω (μόνον, μετὰ παθ. διάθ.). Ρημ. εὔκτος, εὔκτεόν.

Σημ. Ἐκ τοῦ εὐχῆς. Εἶναι μέσον ἀποθετ. Παθητ. ἔχει τὸ εὔχαι γλγνονται. Αὔξαν. καὶ ἀναδιπλ. τροπῇ τοῦ εὺ εἰς ηγ, ως καὶ τὰ εὐφραίνω καὶ εὐχαριστῶ, ών τοὺς μετ' αὔξήσεως χρόνους ἡ κοινὴ λαλιὰ διετήρησεν ἀναυξήτους εἰς εὖ- οὐχὶ καλῶς. Περιφρ. ώς νῦν καὶ εὐχῆς χρῶμαι.

εὐωχέω-ῶ (=φιλεύω τινά), παρατ. εὐώχουν. Μέσ. εὐωχοῦμαι, παρατ. εὐωχόμην, μέσ. μέλ. εὐωχήσομαι, παθ. ἀόρ. ώς μέσ. εὐωχήθην. Παθ. εὐωχία γίγνεται.

Σημ. Παρασύνθ. ἔχ τοῦ εὖ καὶ δχή (ποιητ.=τροφή). Συνών. ἐστιάω-ῶ.

ἐφοδεύω (=περιέρχομαι πρὸς παρατήρησιν, περιπολῶ), πα-ρατ. ἐφώδευον, μέλ. ἐφοδεύσω.

Σημ. Παρασύνθ. ἔχ τοῦ ἐφοδος (ὁ στρατιωτικᾶς=περιοδεία περιπλου).

ἔχω, παρατ. εἰχον, μέλ. ἔχω καὶ σχήσω, ἀόρ. 6'. ἔσχον, πα-ρακ. ἔσχηκα. Μέσ. καὶ παθ. ἔχομαι, παρατ. εἰχόμην, μέσ. μέλ. ἔξομαι καὶ -σχήσομαι (παθ.) μέσ. ἀόρ. 6' ἔσχόμην (παθ.), παρακ. ἔσχημαι. Ρημ. ἀνεκτός, ἐκτέος, ἐπισχετέος, μέτοχος, ἔξις, σχέσις, σχῆμα, παροχή.

Σημ. Θέμ. σεχ-, σχ-. σχε-. Αὔξαν. δι' εἰ ἐπειδὴ ἐγ ἀρχῆς εἰχε σ, δηπερ ἐν τῷ ἐνεστ., ἔνεκα τοῦ δασέος, δὲν μετεβλήθη εἰς δασεῖαν χ. Ἐν τῷ μέλ. ἔξελιπε τὸ χ καὶ δασύγεται. Τὸ μέσ. ἀνέχομαι καὶ τὸ δημπέχομαι (=ὑπομένω)

αὐξάνεται ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Τὸ ἔχω ἐνίστε αὔμετάθ. = τῷ μέσω, π. χ. ἐν τῇ φράσει ἔχε δὴ (= στάσου). 'Ως καὶ τὸ σύνθ. ἀνέχω (ἐπὶ ἡλίου=ἀνατέλλω) ἐπὶ βροχῆς=παύομαι). 'Εξ οὗ δι' ἄττ. ἀναδιπλ. τὸ ἀνοκωχή (=παῦσις), ἐξ δὲ τοῦ ἀνέχομαι τὸ ἀνοχή. 'Ιδε ἵσχω. Τὸ ἔχω μετ' ἀπαρεμ.=δύναμαι. Εὔρηται δὲ καὶ οὐδετέρως καὶ ἀπροσώπως.

✓ **ἔψω** (=ψήνω, βράζω), μέλ. ἔψησομαι (ἐνεργ.), ἀόρ. ἦψησα. Παθ. ἔψιμαι, ἀόρ. [ἥψηθην]. 'Ρημ. ἔφθος, ἔψητός, δπτός, ἔψημα, δψον.

Σημ. Θέμ. ἔψ- καὶ ἔψε. Τὸ ἔψω κυρίως=βράζω, π. χ. κρέας ἔψω, τὸ δὲ δπτῶ=ψήνω, ἥτις διαφορὰ καὶ μεταξὺ τοῦ ἔψθος καὶ δπτός. Περὶ τοῦ ὅψη. δψον ἵδε ἀμφιέννυμι. Τὸ δ. τοῦτο εἶναι ἐκ τῆς δίζ. πεστ-, ἐξ ἥς καὶ τὰ πέπων (ῶριμος), πεπτός, πέψις. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀντίληψιν ἡ κοινὴ διάλεκτος ὄντος ἀψεῖται ἀψήτους τοὺς ἀώρους καρπούς.

Z

ζάω-ῶ, **ζῆς**, **ζῆται**, παρατ. **ζέων**, μέλ. **ζήσω** καὶ βιώσομαι, ἀόρ. **ζείων**, παρακ. **ζείωκα**. 'Ρημ. **ζώνη**, **ζῷον**, **ζωός**.

Σημ. Θέμ. **ζα-** καὶ **ζη-**. 'Επειδὴ ἀλλοτε ἡτο **ζήω** συναίρεται: εἰς η, π καὶ ὅχι α, φ. 'Ως καὶ τὰ πεινῶ, διψῶ, κνῶ (=ξύω), χρῶμαι κτλ. Συνών. βιοτένω.

ζεύγνυμι (=ζεύγω), παρατ. **ἀνεζεύγνυν**, ἀόρ. **ζεύξα**. Μέσ. καὶ παθ. **ζεύγνυμαι**, μέσ. ἀόρ. **ζεύξαμην**, παθ. ἀόρ. δ' **ζεύγην** (καὶ σπαν. **ζεύχθην**), παρακ. **ζεύγματι**.

Σημ. Θέμ. **ζεγ-**, **ζευγ-**, **ζευγνυ-**, ἐξ ὧν τὰ **ζυγός**, **ζευγος**, **ζεῦγμα**, **ζεύγνυμι**. Μόνον ὁ ἐνέστ. καὶ παρατ. σύνθ. πάντοτε. Συνών. **ζυγόω-ῶ**.

✓ **ζέω** (=βράζω, **ζεματῶ**). ἀόρ. **ζεσα**.

Σημ. Θέμ. **ζε-**, **ζεο-**, ἐξ ἥς τὸ **ζέσις**. Μεταξὺ δύο φωνηέν. ἀποβάλλεται: τὸ σ καὶ ἔχομεν τότε συναίρεσιν ὅπου μετὰ τὸν χαρακτ. ἔπηται: ε ἥ ει. Εἰς τὸν ἀόρ. δὲν ἔκτείνεται τὸ ε εἰς η, ἐπειδὴ ἐγένετο ἀπλοποίησις τῶν δύο σος (ζεζεσα).

ζηλόω-ῶ (=μιμοῦμαι, **ζηλεύω**), παρατ. **ζεζήλουν**, μέλ. **ζηλώσω**, ἀόρ. **ζεζήλωσα**, παρακ. **ζεζήλωκα**. Παθ. **ζηλοῦμαι** (μόνον). 'Ρημ. **ζήλωσις**, **ζήλωμα**, **ζηλωτής**, **ζηλωτέος**.

Σημ. 'Εκ τοῦ **ζῆλος**, διπερ ἐκ τοῦ **ζέω**. Τὸ **ζῆλω** διαφέρει τοῦ **ζηλοτυπῶ**, διότι: ἐν τῷ δ' ὑπάρχει καὶ ἡ ἔννοια τοῦ φθόνου. Περιφρ. **ζηλωτής** εἴμι τὸ ἐνεργ. καὶ **ζηλωτός** εἴμι ὑπὸ τυνος τὸ παθητ.

ζημιόω-ῶ (=ζημιώνω, **τιμωρῶ**), παρατ. **ζεζημίουν**, μέλ. **ζημιώσω**, ἀόρ. **ζεζημίωσα**, παρακ. **ζεζημίωκα**. Παθ. **ζημιοῦμαι**, παρατ.

ζημιούμην, μέσ. μέλ. ώς παθ. ζημιώσομαι, παθ. ζημιωθήσομαι, άρδ. ζημιώθην, παραχ. ζημίωμαι, ύπερσ. ζημιώμην. Ρημ. ζημίωμα.

Σημ. Ἐκ παλαιοτάτης δίζης ζημίωμαι. Περιφρ. ζημίαν ἐπι(προ)ιέθημαι(-μαι), παθητ. ζημίαν λαμβάνω, ζημία ἴστι μοι, μέσ. δὲ αὐτοπ. ζημίω έμαυτόν.

ζητέω-ω, παρατ. ζητήτουν, μέλ. ζητήσω, άρδ. ζητήσα, παραχ. ζητήηκα. Παθ. ζητοῦμαι, παρατ. ζητούμην, παθ. άρδ. ζητήθην, παραχ. ζητημαι. Ρημ. ζητητος, ζητητέος, ζητήσιμος, ζητητικός, ζητησις, ζητημα, ζητητής.

Σημ. Θέμ. ζητε-. Περιφρ. τὸ ἐνεργ. ζητησιν ποιοῦμαι, τὸ παθ. ζητησέεστι, γίγνεται. Ιδὲ αἰτῶ.

ζωγρέω-ω (=συλλαμβάνω ζῶντα), άρδ. ζωγρησα, παθ. άρδ. ζωγρήθην, παθ. παραχ. ζωγρημένος.

Σημ. Παρασύνθ. ἐξ τοῦ ζωδί-ζώς καὶ ἀγρεύω (δὲ ίδε). Περιφρ. ζωόν τινα λαμβάνω.

-ζώνυμη (=ζώνω), άρδ. -νέπεζωσα. Μέσ. καὶ παθ. παραχ. -ζωται (καὶ μετοχ. διεζω(σ)μένος). Ρημ. ζωστος.

Σημ. Θέμ. ζωσ- (ζώσ-νυμι -ζώνυμι (ζωστήρ) καὶ ζω- (ζῶμα, ζώνη).

H

ήβαω-ω (=εἰμὶ ἔφηδος, ἀχμάζω), μέλ. -ήβήσω, άρδ. ήβησα, παραχ. παρήθηκα.

Σημ. Ἐκ τοῦ ήβη, δωρικῶς ήβα = ήλικία τοῦ ἔφήδου (ἀπὸ 18 ἑτῶν x. ἐ.). Εξ τοῦ ήβάω τὸ ἐναρκτικὸν **ήβατκω** (=ἄρχομαι νὰ ήβω, διπερ σπανίως κατ' ἐνεστ.).

ήγειομαι-οῦμαι (=όδηγῶ, νομίζω), παρατ. ήγούμην, μέσ. μέλ. ήγήσομαι, μέσ. άρδ. ήγησάμην, παθ. -ήγηθην, παραχ. -ήγημαι. Ρημ. ήγεμών, διήγησις, άδιήγητος, ήγητέον.

Σημ. Θέμ. ήγε-. Είναι ἀποθ. ἐνεργ. διαθέσ. Εξ τοῦ δηματ. ήγεμάτ (ἐν φὸ χαρακτήρ δὲν ἔκτείνεται κατ' ἔξαιρεσιν) τὰ δήμ. ήγεμονεύω καὶ ήγεμονέψω (σπαν.) καὶ ἀφηρ. ούσιαστ. ήγεμονία. Ιδὲ οἶμαι. Πολλάκις σύνθετον.

ήδομαι (=εὐχαριστοῦμαι), παρατ. ήδόμην, παθ. μέλ. ήσθήσομαι ώς μέσος, παθ. άρδ. ώς μέσ. ήσθην. Ρημ. ήδονη.

Σημ. Θέμ. ήδ-. Είναι ἀποθ., μέσον δ' αὐτοπαθὲς ώς πρὸς τὴν διαθ. Ήδὲ ἐνεργ. ἐλέγετο τὸ ήδονήν παρέχω (ἢ ἐμποιῶ) τινι. Συγών. εὐφρατίνομαι, χαίρω.

ἡδυπαθέω (=ζῶ τρυφηλῶς), ἀόρ. (καθ)ηδυπάθησα.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἡδυπαθής (ἡδὺς πάσχω).

ἥκω (=ἔχω ἐλθεῖ), παρατ. ἥκον, μέλ. ἥξω.

Σημ. Θέμ. ἥκ-. Ὁ ἐνεσ. πάντοτε ἔχει σημ. παρακ. (=ἐλήγουθα), ὁ παρατ. ὑπερσυν. (=ἐλήγουθειν), δὲ μέλ. ἥξω τετελ. μέλ. (ἐλήγουθώς ἔσομαι). Ὡς ἐνεστώς τοῦ ἥκω τὸ ἔσχομαι. Τὸ ἀπρόσωπον προσήκει (πρέπει, ἀνήκει) μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. Συνών. προσήκον ἔστι. Ἀντίθ. οἰχομαι.

ἥμι (=λέγω), ἵδε φημί.

ἥττάουμαι-ῶμαι (=νικῶμαι), παρατ. ἥττώμην, μέσ. μέλ. ἥττήσομαι, παθ. μέλ. ἥττηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἥττήθην, παρακ. ἥττημαι, ὑπερσ. ἥττήμην. Ἄριθμοι. Κατατάσθια.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἥττα· τὸ ḥ. τοῦτο εἶναι ἀποθετ. παθητ. καὶ ἔχει ἐνεργητ. τὸ νικῶ. Συνών. νικῶμαι καὶ ἀλασσόσομαι-οῦμαι. Εὑρηται καὶ σύνθ. ἀνθητιῶμαι.

θάλλω (=χνθῶ, ἀκμάζω), παρακ. τέθηλα. Ἄριθμοι. θαλλός, θαλερός.

Σημ. Θέμ. θαλ- (θάλω-θάλλω) ἔξ οὗ καὶ τὸ [θάλπω]=θερμαίνω, περιποιοῦμαι. Τὸ θάλλειν ἐπὶ δένδρων, τὸ ἀνθεῖν ἐπὶ ἀνθέων. Συγγενοῦς ῥίζης τὰ θάλπος, θαλπωρή, θάλεια (=θάλλουσα, μεγαλοπρεπής), θαλλα (=πανήγυρις), θαλλός =θάλος = κλῶνος κττ..

θάπτω, παρατ. ἔθαπτον, μέλ. θάψω, ἀόρ. ἔθαψα. Παθ. θάπτομαι, παρατ. ἔθαπτόμην, παθ. μέλ. ταφήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔταφην, παρακ. τέθαψμαι.

Σημ. Θέμ. θαφ-, μετὰ δὲ τὴν προσθήκην τοῦ προσφύμ. τ., τὸ φ ἐγένετο διμόνιουν αὐτῷ. Ἐπειδὴ ἔπειται δασύ, τὸ φ τὸ φ ἔτράπη εἰς τὸ εἰς τὸ ταφήσομαι, ἐτάφην, τέθαψμαι καὶ τὰ ῥῆμα. τάφος, ταφή. Συνών. κατορύσσω. Περιφρ. ταφάς ποιοῦμαι. Τὸ ῥῆμα τοῦτο ἔχει τὴν αὐτὴν ῥίζαν σθαφ-, θαπ-, θαπ-, ἦν καὶ τὸ θαμβέω ὡ.

θαρρέω-ῶ καὶ **θαρρέω-ῶ** (=ἔχω θάρρος), παρατ. ἔθαρρουν καὶ ἔθάρσουν, μέλ. θαρσήσω καὶ θαρρήσω, ἀόρ. ἔθαρσησα καὶ ἔθαρρησα, παρακ. τεθάρσηκα καὶ τεθάρρηκα.

Σημ. Ἐκ τοῦ θάρσος καὶ κατ' ἄφομοίωσιν τοῦ σ μετὰ τοῦ ο θάρρος, ὡς τὰ ἄρρεν (ἄρσην), πόρρω (πόρσω), κόρρη (κόρση), Χερρόνησος (Χερσόνησος) κτλ. Ἰδὲ σημ. τοῦ ἐπομένου, ὃ εἶναι τὸ μεταβατικὸν τοῦ ῥήματος τούτου. Περιφρ. ώς νῦν.

Θαρρύνω καὶ θαρρύνω (=δίδω θάρρος εἰς τινα), παρατ. ἐθάρρυνον καὶ ἐθάρρυνον, ἀόρ. ἐθάρρυνα καὶ ἐθάρρυνα.

Σημ. Τὸ θαρρύνω ἔχει τοῦ [θαρρός], εἴς οὐ κατὰ μετάθεσιν τὸ θρασύς, ὡς καὶ ἔχει τοῦ θάρρους κατὰ μετάθ. θράσος. Τὰ εἰς -ύρω γίνονται ἔχει τῶν εἰς -ύς ἐπιθέτων, εἶναι δὲ συνήθως μεταβατ. Τούτοις πρόσθετες τὰ λαμπρύνω, ταχύνω κτλ. Ἡ ἀπό ἐν τῷ ἀποθαρρύνω σημαίνει ἐπίτασιν, ὡς ἐν τοῖς ἀποδειλιῶ, ἀποτολμῶ κτλ., ἅρα δὲν σημαίνει ποιῶ μὴ θαρρεῖν.

Θαυμάζω, παρατ. ἐθαύμαζον, μέσ. μέλ. θαυμάσομαι (=ἐνεργ.), ἀόρ. ἐθαύμασα, παρακ. τεθαύμασα. Παθ. θαυμάζομαι, παρατ. ἐθαυμαζόμην, παθ. μέλ. θαυμασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐθαυμάσθην. Ἄρημ. θαυμαστής, θαυμαστός, θαυμαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ θαῦμα, διπερ ἐκ τοῦ θεάματι. Συγών. ἄγαμαι. Περιφρ. ἐν θαύματι είμι. Ἰδε σημ. ἐπομένου.

Θεάομαι-ῶμαι (=παρατηρῶ), παρατ. ἐθεώμην, μέσ. μέλ. θεάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐθεασάμην, παρακ. τεθεάμαι, ὑπερσ. ἐτεθεάμην. Ἄρημ. θεατός, θεατέον, θέαμα, θέατρης, θέατρον.

Σημ. Ἐκ τοῦ θέα. Ἔπειδὴ πρό τοῦ αὐτούρχει ἐξέτείνεται εἰς αὐτόν οὐχὶ εἰς η δὲ χαρακτήρα πρό τῶν ἀπό συμφ. ἀρχομ. καταλ. Θεᾶμαι=βλέπω μετὰ προσοχῆς, δρῶ=ἀντιλαμβάνομαι: διὰ τῶν ὀρθαλμῶν, βλέπω=στρέψω τοὺς ὀρθαλμούς ἵνα ἴδω. Τὸ θεᾶμα: εἶναι μέσον ἀποθετ. Τὸ ρῆμα τοῦτο δὲν εἶναι ἀμοιρὸν συγγενείας πρὸς τὸ θαυμάζω: ἀμφότερά εἰσιν ἐκ ρίζης θαῦμα.

Θεραπεύω (=περιποιοῦμαι, λατρεύω, λατρεύω), παρατ. ἐθεραπεύειν, μέλ. θεραπεύσω, ἀόρ. ἐθεράπευσα, παρακ. τεθεράπευκα. Παθ. θεραπεύομαι, παρατ. ἐθεραπεύόμην, μέσ. μέλ. θεραπεύσομαι (=παθ.), παθ. ἀόρ. ἐθεραπεύθην, παρακ. τεθεράπευμαι. Ἄρημ. θεραπεία, θεραπευμα, θεραπευτής, θεραπευτικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ θεράπων, διπερ ἐκ τοῦ θέρομαι (=θερμαίνομαι), διπερ ἐκ ρίζης θερ-, φερ-. Ἀρα τῆς αὐτῆς ρίζης πρὸς τὰ θέρομαι, θέρος, θερίζω, θερμός, θερμαστα, θεράπων, θάλπω. Συγών. περιέπω, λάομαι-ῶμαι.

Θερίζω, ἀόρ. ἐθέρισα. Παθ. παρακ. τεθέρισμαι. Ἄρημ. θεριστής.

Σημ. Ἐκ τοῦ θέρος (ἰδε σημ. θεραπεύω). Τὸ θερίζω ἀμετάθ.=διάγω τὸ θέρος (ὡς χειμάζω=διάγω τὸν χειμῶνα), μεταθ.=θερίζω καρπούς.

Θερμαίνω (=ζεσταίνω), ἀόρ. διεθέρμηνα. Παθ. θερμαίνομαι, παρατ. ἐθερμαίνομην, παθ. ἀόρ. -ἐθερμάνθην.

Σημ. Ἐκ τοῦ θερμός (ἰδε σημ. θεραπεύω). Ἀντίθ. ψύχω. Τὸ θερμαίνομαι

ἐν τῷ ἡλίῳ ἐλέγετο ἡλιοῦμαι· (τὸ ἡλιάζομαι=δικάζω ἐν τῇ ἡλιαίᾳ). Περιφρ. θερμαστῶν παρέχω.

Θεωρέω-ῶ (=ἐξετάζω, παρατηρῶ), παρατ. ἐθεώρουν, μέλ. θεωρήσω, ἀόρ. ἐθεώρησα, παράκ. τεθεώρηκα. Παθ. θεωροῦμαι, παράτ. ἐθεωρούμην. 'Ρημ. θεώρησις, θεώρημα, θεωρητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ θεωρός, δὲ ἐκ τοῦ θεῶματος. Συνών. ἀθρέω-δ. Περιφρ. τὸ μέσον παραθεωρῶ ἐμαυτὸν=παραβάλλω.

Θέω (=τρέχω), παρατ., ἐθεούν, μέσον μέλ. μεταθεύσομαι (ἐνεργ.). Παθ. μεταθέομαι· μόνον δὲ ἐνεστ.

Σημ. Θέμ. θεF-. Τὸ F μεταξὺ δύο φωνηέν. ἀποβάλ. Οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληρ. ὑπὸ τοῦ τρέχω. Ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον. 'Ιδε βιογθῶ.

Θήγω (=χονῶ), παθ. θήγομαι, παράκ. τέθηγμαι.

Σημ. Θέμ. θῆγ-, θηγ. Ἀντὶ τοῦ σπαν. θήγω ἐν χρήσει μᾶλλον τὰ συνών. ἀκονάω-ῶ καὶ δξύνω. Τὸ ῥῆμα τοῦτο ἔχει σχέσιν τῷ θέω.

Θηράω-ῶ (=χυνηγῶ), παρατ. ἐθήρων, μέλ. θηράσω, ἀόρ. ἐθήρασα, παράκ. τεθήρακα. Μέσον καὶ παθ. θηρῶμαι. 'Ρημ. θήραμα, θήρατρον, θηρατέος, θηρατέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ θήρος, θήρα, θηράω καὶ θηρεύω. Συνών. θηρεύω, ἀγρεύω. Τὸ θήραν ποιῶ=ποιῶ ὕστε νὰ γένηται θήρα. Τὸ ἐνεργ.=θηρεύω=περιφρ. θύραν ποιοῦμαι.

Θηρεύω (=χυνηγῶ), παρατ. ἐθηρευον, μέλ. θηρεύσω, ἀόρ. ἐθηρευσα, παράκ. τεθηρευκα. Παθ. καὶ μέσον. θηρεύομαι, παράτ. ἐθηρευόμην, παθ. ἀόρ. ἐθηρεύθην. 'Ρημ. θηρευσις, θηρευτής, θηρευτικός, ἀθηρευτος.

Σημ. Ἡδὲ τὸ ἀνωτέρω καὶ τὴν σημ. τοῦ θερίζω, οὐδὲ ἡ ρίζα κοινὴ πρὸς τὸ ρ. τοῦτο.

[**Θιγγάνω**] (=ἐγγίζω), δὲ ἀόρ. δέ τοι γον (καθ' ὑποτ. θίγης καὶ μετοχ. θιγών). Οἱ λοιποὶ χρόνοι ἐκ τοῦ ἀπτομαι.

Σημ. Θέμ. θιγ-, μετά πρεσφύμ. αν καὶ ν πρὸ τοῦ χαρακτ. θιγγαν-.

Θλίβω (=πιέζω), ἀόρ. ἐθλιψω. Παθ. ἐκθλιθομαι, παθ. ἀόρ. ἐθλιψθην. 'Ρημ. θλιψις.

Σημ. Θέμ. θλιβ- φλιβ- τὸν παντεχοῦ μακρόν. Συνών. πιέζω.

Θηνήσκω, παρατ. ἐθηνησκον, μέσον. μέλ. ἀποθανοῦμαι (ἐνεργ.), ἀόρ. δέ. ἀπέθανον, παράκ. τεθηνηκα, ὑπερσ. ἐτεθηνήκειν, τετελ. μέλ. τεθηνήζω καὶ τεθηνηώς ἔσομαι. 'Ρημ. θάνατος.

Σημ. Θέμ. θαν, καὶ κατὰ μετάθεσιν θρα-, θρη- μετὰ τοῦ προσφύματος μικ, θρηίσλω, θρήσκω. Ὁ παραχ. τέθνηκα κλίνεται ὡς ἔξης· δριστ. τέθνηκα, ας, ε, τέθναμεν, τέθνατε, τεθνᾶσι(ν) καὶ τεθνήκασι(ν)· ὑποτ. τεθνήκω· εὔχτ. τεθναίην καὶ τεθνηκώς καὶ τεθνεώς εἶην, τεθναίη, τεθναῖεν· προστ. τεθνάτω· ἀπαρ. τεθνάναι καὶ τεθνηκέναι μετοχ. τεθνηκώς καὶ τεθνεώς, τεθνεῶσα, τεθνηκός· ὑπερσ. ἐτεθνήκειν, εις, ει, ἐτεθνήκεσαν καὶ ἐτεθνασαν. Μόνον τὸ θρησκω καὶ λιτημι (ἔστηξα) σχηματίζουσιν ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ τετελ. μέλλοντα μονολεκτικόν. Τὸ δῆμ. θάνατος ἔλαβεν ἐπένθ. α. Ἐκ τούτου τὰ θανατ(ι)άω (=ἐπιθυμῶ ν' ἀποθάνω) καὶ θανατόρω (=καταδικάζω τινα εἰς θάνατον, ἀποκτείνω) καὶ τὰ ἐπίθ. διάνατος καὶ θανάσιμος. Ἐνεργητ. τοῦ θρησκω εἶναι τὰ κτελγω. Εὔρηται καὶ σύνθ. μετὰ μιάς ἢ καὶ δύο προθ.

Θορυβέω-ῶ, παρατ. ἐθορυβούσουν, μέλ. θορυβήσω, ἀόρ. ἐθορύβησα. Παθ. θορυβούμαι, παρατ. ἐθορυβούμην, παθ. μέλ. θορυβηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐθορυβήθην, παρακ. τεθορύβημαί, ὑπερσ. ἐτεθορύβημην. Ἄρημ. ἀθορύβητος.

Σημ. Ἐκ τοῦ θρόνυβος (συγγ. τῷ θρόνῳ-θροῦς). Ἡ ρίζα τοῦ ρήμ. τούτου εἶναι 1) θρε- (ἔξ ἡς τὸ θρέοματ=θορυβῶ, τὸ θρηγῶ, θρόος=θρύρυνος), 2) θρευ- (ἔξ ἡς τονθρεύε=ψιθυρισμός, τονθροεύξω=ψιθυρίζω, θρεῦλος, θρευλέω, θρόνυβος-ῶ. Τὸ ἐπιθορυβῶ=ἐπιδοκιμάζω διὰ θορύβου· οὕτω καὶ [ἐπικροτῶ], ἐπισημαίνομαι=ἐπιδοκιμάζω διὰ χρότου, διὰ σημείων.

Θράττω, δρα ταράττω.

Θραύνω (=συντρίβω) καὶ ἀόρ. -ἐθραυσσα. Παθ. θραύσμαί, ἀόρ. παθητ. ἐθραύσθην, παρακ. τέθραυσμαί (καὶ τέθραυμαί). Ἄρημ. θραῦσις, θραῦσμα, θραυστός.

Σημ. Θέμ. θραν- (θραF). Λαμβάνει σ εἰς τοὺς παθητ. χρόνους καὶ εἰς τὸ δῆμ. θραυστός. Συνών. κατάγγυμι.

Διαθροέω-ῶ (=θορυβῶ, ψιθυρίζω), παρατ. διεθρόσουν, καὶ ἀόρ. διεθρόησσα. Παθ. θροῦς διέρχεται.

Σημ. Ἐκ τοῦ θρόδος (θροῦς). Πάντοτε σύνθετον μετὰ τῆς διὰ συνών. τῷ θρευλῷ. Ἰδὲ σημ. τοῦ θορυβῶ.

Θρυλέω-ῶ (=ψιθυρίζω, διαφημίζω τι), παρατ. ἐθρύλουν, μέλ. θρυλήσω. Παθ. θρυλούμαί, παρακ. τεθρύλημαί, ὑπερσ. -ἐτεθρυλήθην. Ἄρημ. πολυθρύλητος.

Σημ. Ἐκ τοῦ θρῦλος, δέον νὰ γράφωνται δι' ἀπλοῦ λ· τὸ δ. τοῦτο ἔχει μαχρὸν τὸ .ν. Συνών. διαθροέω-ῶ. Ἰδὲ σημ. τοῦ θορυβῶ.

Θρύπτω (=συντρίβω, κάμνω θρύμματα), μόνον δ ἐνεστ. Μέσ.

καὶ παθ. θρύπτομαι, παρατ. ἐθρυπτόμην, παρακ. διατέθρυμμαι.
‘Ρημ. θρύψις, τρυφή, θρυπτικός, εὔθρυπτος.

Σημ. Θέμ. θρυψ-. Τὸ δ. τοῦτο εἶναι συγγ. τῷ τείρῳ (=κατατρίβω, βασανίζω), ως δὲ ἔχ. διέ. τερ- καὶ τῷ τρύῳ (=κατατρίβω), καὶ τρύχῳ (=κατατρύχω), ως δὲν ἔχ. διέ. τρυχ-, ἐξ οὐ παρουσιάζεται τὸ ἄκμεσον τοῦ δήμου. τούτου θέμα θρυψ-, οὖτὸ φ μετὰ τὴν προσθήκην τοῦ προστρύμ. τ. γίνεται διδόνουν αὐτῷ (θρυψτ-θρυπτ). Τὸ μέσ. θρύπτομαι=ἀκκίζομαι, καλλωπίζομαι.

Θυμόδομαι-οῦμαι (=θυμώνω), παθ. ἀδρ. ώς μέσ. ἐθυμώθην, παρακ. τεθύμωμαι.

Σημ. Ἐκ τοῦ θυμός, δὲν ἔχ. τοῦ θύρω δὲ ίδε. Εἶναι ἀποθετ. παθ. Θυμός μάν έστι πρόσκαιρος, δογή δὲ πολυχρόνιος μνησικαία. Συνών. Χαλεπανώ, δρυζομαι.

Θύω (=θυσιάζω)· ὁμολῶς. ‘Ρημ. θυμός, θυσία, θύτης, θῦμα, θύτης, θυτέον.

Σημ. Θέμ. θυ-. Συγγενῆ τὰ θέ-ειον—θεῖον, θύσανος, θύασος. “Ἐχει τὸ θραχὺ μόνον πρὸ τῶν ἀπὸ κ., μ καὶ δὲ ἀρχομένων χρονικῶν καταλ. Τὴν κατάλ. στολα λαμβάνουσι τὰ ἀφηρ. οὐσιαστ. τῶν εἰς -άζω δήμ. καὶ τοῦ θύρω π. χ. σκεναστα, δοκιμαστα, εἰκαστα. Συνών. σφαγιάζομαι, καθιερεύω, βουθυτέω-ῶ (δὲ κακῶς ισοδυναμεῖ τῷ ἀπλῷ θύρω), διλοκαντέω-ῶ=θυσιάζω θῦμα καὶ δέμενον δλον, καλλιερέω-ῶ=θυσιάζω μὲ καλὰ σημεῖα, ἐναγλίζω (σπαν.)=προσφέρω νεκρικάς θυσίας. Τὸ μέσον θύομαι εἶναι μέσον διάκμεσον. Τὸ ἐνεργ. περιφρ. θυσίαν ποιοῦμαι.

I

Ιάομαι-ῶμαι (=ιατρεύω), μέσ. μέλ. ιάσομαι, μέσ. ἀδρ. ιατρόμην, παθ. ιαθην. ‘Ρημ. ιατός, ιασίς, ιαμα, ιατρός, ιάσιμος, ιατήρ, ιατρικός, ιατρεύω.

Σημ. Θέμ. ια. Τὸ δ. εἶναι μέσον ἀποθετ. Πρὸ τοῦ συμφώνου τῶν καταλήξεων ἔκτείνει τὸ ἂ εἰς ἀ καὶ δχ: εἰς η, ἐπειδὴ πρὸ τοῦ α ἔχει ι. Συνών. θεραπεύω, ιατρεύω.

Ιδρόω-ῶ (=ιδρώνω), ἀδρ. ιδρωσα.

Σημ. Θέμ. ιδρο-. ‘Ο ἐνεστ. μόνον κατὰ μετοχήν, ἐν τῇ φράσει ιδροῦντι τῷ ιππω. Συνών. τὸ σπανιώτατον ιδιω. ‘Ω; ἐνεργ. μεταθ. ἔχει τὸ ιδρῶτα πρόχω τινί.

Ιδρύω (=ἀνεγείρω, κτίζω), ἀδρ. ιδρυσα. Μέσ. καὶ παθ. ιδρύ-

ομαι, μέσ. ἀόρ. ἰδρυσάμην, παθ. ώς μέσ. ἰδρύθην (=ἰδρυσα ἐμαυτόν, παρακ. ἰδρυμα). Ρημ. ἰδρυσις, ἰδρυμα, ἀνίδρυτος.

Σημ. Θέμ. ιδρυ-. Τὸ δῆμα τοῦτο εἶναι συγγενὲς τῷ ἔδρᾳ, ἐπειδὴ τὸ θέμα αὐτοῦ ιδρυ- εἶναι τέχνων τῆς κοινῆς ἀμφοτέρων ρίζης σεδ-.

ἴζω (ἰδὲ καθίζω).

ἴπυι (=ἱπτω), παρατ. ίην, μέλ. ήσω, ἀόρ. ήκα, ας, ε, εῖτον, -εῖτην, -είμεν, κ.τ.λ. παρακ. -είκα. Μέσ. καὶ παθ. ίεμαι, παρατ. ίέμην, μέσ. μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀόρ. -ήκαμην καὶ β' -είμην, παθ. ἀόρ. -είθην, παρακ. είμαι, ύπερσ. -είμην. Ρημ. ἀνεσις, ἀφεσις, ἔφεσις, σύνεσις, ἔφέτης, κάθετος, συνετός, ἀφετέον, ἀφετος, ἔγκαθετος.

Σημ. Θέμ. σε- καὶ ση , ἔξ οὗ μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. οἰσημι· τὸ ἐν ἀρχῇ στρέπεται εἰς δασεῖν, τὸ δὲ δεύτερον μεταξὺ δύο φων. ἔκπιπτει. Κλίνεται ὡς τὸ τίθημι. Τὸ ἵημι ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. τῆς ἐνεργ. καὶ μέσ. φωνῆς εὑρηται ἀπλοῦν καὶ σύνθ., ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις χρ μόνον σύνθετον. Ο παρακ. -είμαι ἐξ τοῦ σέσεμαι (ἔεμις-είμαι), κατ' ἀναλογίαν δὲ τούτου καὶ ὁ ἐνεργ. παρακ. -είκα καὶ οἱ παρακ. τέθεικα καὶ τέθειμαι (τοῦ τίθημι). Ο παθ. ἀόρ. είθην ἐξ τοῦ ἐσέθην (ἐείθην-είθην). Σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσ. Ο παρατ. τοῦ ἀφίημι εἶναι ἀφίην καὶ οὐχὶ ἡφίην. Τὰ σύνθ. τοῦ ἵημι εἰσι μεταβατικά. Συνών. βάλλω, φίπτω.

ἴκετεύω (=παρακαλῶ ώς ίκέτης), παρατ. ίκέτευον, μέλ. ίκετεύω, ἀόρ. ίκέτευσα. Ρημ. ίκετεία.

Σημ. Εἳ τοῦ ίκέτης, ὅπερ ἐξ τοῦ ίκνέμαι, θ ἴδε. Συνών. ἀπιτιβολέω-ῶ, λιπαρέω-ῶ, λιτανεύω. Περιφρ. ίκετελαγ ποιοῦμαι, ίκέτης τινὸς γλγνομαι, καὶ ίσχυρότερον τὸ ίκέτης προσπλητω.

ίκνεομαι-οῦμαι (=ἔρχομαι, φθάνω), παντοτε σύνθ. **ἀφικνοῦμαι**, παρατ. ἀφικνούμην, μέσ. μέλ. ἀφίξομαι, μέσ. ἀόρ. ἀφικόμην, παρακ. ἀφίγμαι, ύπερσ. ἀφίγμην. Ρημ. ἀφίξις, ίκέτης, ίκανός, προ-ίζ.

Σημ. Θέμ. Φικ- καὶ μετὰ τοῦ προσφύμ. νε ίκνε-. Ἀπλοῦν μόνον τὸ ίκνούμενος (=προσήκων, ἀρμέδεων), σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀπί, ἐπί, ἐκ, εἰσαφ-, διά. Η προστ. τοῦ μέσ. ἀόρ. β' τονίζεται πάντοτε ἐπὶ τῆς ληγούσῃς: ἀφικοῦ. Εἶναι ἀποθετ. μετὰ διαθ. ἐνεργητ. Τῆς αὐτῆς ρίζης Φικ καὶ τὸ οίκος· ώς φαίνεται κάλλιον εἰς τὰς ἀδελφὰς τῆς ἐλλην. γλώσσας. Περιφρ. ἀφίξιν ποιοῦμαι.

ἰλάσκομαι (=ἔξιλεώνω), παρατ. ίλασκόμην, μέσ. ίλμέλ. ίλάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔξιλασάμην, παθ. ἔξιλάσθην.

Σημ. Θέμ. ιλα-, μετὰ προσφ. σκ: ίλασκ-. Εἶναι μέπον ἀποθετ. Συνών. τὸ σπάν. ίλεοῦμαι. Τὸ ιλάσκομαι τηρεῖ βραχὺ τὸ α. Περιφρ. ίλεων ποιῶ.

ἰππεύω (=τρέχω ἔφιππος, εἶμαι ἵππεύς), παρατ. ίππευον, μέλ. ίππεύσω, ἀδρ. ίππευσα, παρακ. ίππευχώς. Μέσου καὶ παθ. στερεῖται.

Σημ. Ἐκ τοῦ ιππεύς, διπερ ἔχ τοῦ ιππος. Τὸ σύνθ. ἡφιππεύω δὲν σημαίνει κατέρχομαι ἔχ τοῦ ιππου, ἀλλ': ἀπέρχομαι ἔφιππος. Συνών. τὸ μέσον ιππάζομαι, ἐξ οὐ τὸ ούσιαστ. ιππασία, δι' ὁ περιφρ. ιππασίαν ποιοῦμαι.

ἱστημι (=στήνω), παρατ. ίστην, μέλ. στήσω, ἀδρ. α' ἔστησα, β' ἔστην, παρακ. ἔστηκα, ὑπερσ. εἰστήκειν καὶ ἔστήκειν (γ' πληθ. εἰστήκεσαν καὶ ἔστασαν), τετελ. μέλ. ἔστηξα. Μέσ. καὶ παθ. ίσταμαι, παρατ. ίστάμην, μέσ. μέλ. ώς παθ. στήσομαι, παθ. σταθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἔστησάμην, παθ. ἔσταθην. Ρημ. ἀνάστατος, ἀνυπόστατος, στατέον.

Σημ. Θέμ. στα- καὶ στη- καὶ σι ὁ ἐνεστ. ἀναδιπλ. (σίστημι-ίστημι). Ἐκ τοῦ αὐτοῦ θέμ. τὰ στάσις, στάμνος, ίστός, στήμων, στήλη (μετ' ἐπενθέματος λ), στῆθος, στάθμη καὶ σταθμός (μετ' ἐπενθ. θ), ἀνά(διά)σιημα, σταθήσ, σταθερός, ἀσταθής, σταυρός, στῦλος, στοά. Ἐκ τοῦ ισχυροῦ θέμ. (στη) ὁ ἐνικής τῆς δριστ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. καὶ παρατ., ὡς ποτ. καὶ τὸ β' πρόσ. τῆς ἐνεργ. προστακτ. Ό παθ. μέλ., ἀδρ. καὶ παρακ. δὲν ἔκτείνουσι τὸν χαρακτ. πρὸ συμφ. Ό ἀδρ. β' ἔστηη ἔχει μέσ. σημ., σύνθετος δὲ παθ. Ό ἐνεργ. παρακ. διὰ τοῦ ἔχω καὶ τῆς μετ. τοῦ ἀδρ. (κατα)στήσας ἔχω, δὲ ἔστηκα μετὰ μέσης καὶ παθητ. σημ. ἀμετάβ. Ό ἔστηκα παρά τὸν ὄμαλὸν σχηματισμὸν καὶ: ἔστατον, ἔσταμεν, ἔστατε, ἔστᾶσι(ν) ὑποτ. ἔστῶμεν, ἔστῶσι(ν) προστ. ἔσταθι: ἀπαρ. ἔστάναι: μετ. ἔστώς, ἔστῶσα, ἔστώς. Κατ' ἀναλογίαν τῷ ἐνεστ. δασύνονται ὁ παρακ. καὶ ὑπερσ. Τὸ μέσ. αὐτοπ. καὶ κατ' ἀνάλυσιν καθίστημι ἐμαυτόν, διέτι τὸ μέσον καθίσταμαι τι σημαίνει ἀλλο τι.

ἰσχυρίζομαι (=διισχυρίζομαι, ἐλπίζω εἴς τι), παρατ. ίσχυριζόμην, μέλ. -ισχυριοῦμαι, μέσ. ἀδρ. ίσχυρισάμην. Παθ. μόνον ὡς μετ. ίσχυριζόμενος. Ρημ. ίσχυριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ισχυρός, διπερ ἔχ τοῦ ισχω (ἰσχύς), δὲ δέ, καὶ ίσχύω. Άποθ. ἐνεργ. διαθ. Ἐκ τοῦ ἐνεργ. μόνον τὸ ἀπαρέμφ. μέλ. συνισχυρεῖν=όμοιος ισχυρὸν ποιήσειν.

ἰσχύω, παρατ. ίσχυον, μέλ. ίσχύσω, ἀδρ. ίσχυσα, παρακ. ίσχυκε. Ρημ. ίσχυρός.

Σημ. Ριζα ἵς, ἵν-ει, ίνιον, ἐξ τῆς ισχύς (=φυσικὴ φύμη· δύναμις=ἡ ἐπί-κτητος). Συνών. κρατέω-ω. Συγγενές τὸ σχοινίον.

ἴσχω (=ἔχω), παρατ. -ισχον. Μέσ. καὶ παθ. ίσχομαι, παρατ. ίσχόμην.

Σημ. Θέμ. σεχ-, ἀσθεν. σχ- καὶ σι ὁ ἔνεστ. ἀναδιπλ. σίσχω, ἵσχω. *Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐπομένη συλλαβὴ ἔχει τὸ δασὺ χ, ψιλοῦται ἀπρεπῶς. Τὸ ἵσχω ἰσχυρότερον τοῦ ἔχω. Συνήθως σύνθετον.

Κ

καθαίσω (=καθαρίζω), μέλ. καθαρῶ, ἀόρ. ἐκάθηρα. Μέσ. καὶ παθ. καθαίρομαι, μέσ. μέλ. καθαροῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐκαθηράμην, παθ. ἐκαθάρην, παρακ. κεκάθαρμαι. *Ρημ. ἀκαθάρτος.

Σημ. Ἐξ ῥίζ. καθ- ἕξ ἡς τὰ καθυερός, καθαίρω (καθάρ-յω), *Κασταλία*, καθαρμός, κάθαρμα (=1) θῦμα θυσίας, 2) σκουπίδι), καθαρεύω (μόνον κατ' ἔνεστ.), καθάρειος.

καθέζομαι, ἵδε ἔσθομαι,
κάθημαι, παρατ. ἐκαθήμην.

Σημ. Θέμ. καθῆσ- (ἰσγυρὸν) καθη- (ἀσθεν. ἐκ ῥίζ. ἡσ). *Ἀποθ. οὐδετ. διαθ. ὡς παρακ. τοῦ καθέζομαι (καὶ σύνθ. μετὰ τῶν παρά, ἐν). Ὁ παρατ. διφορεῖται ὡς πρὸς τὴν αὔξησιν ἐκαθήμην—καθήμην, ἐκάθησο—καθῆσο, ἐκάθητο—καθῆστο (καὶ καθῆτο). *Ἡ ύποτακτ. καθῶμαι ἐκ τοῦ καθή(σ)ωμαι, ἡ εὔκτ. καθήμην ἐκ τοῦ καθῆ(σ)ιμην.

καθίζω (=καθίζω τινά), παρατ. ἐκάθιζον, μέλ. καθιῶ, ἀόρ. ἐκάθισσα καὶ καθίσσα (σπαν.). Μέσ. καθίζομαι, παρατ. ἐκαθιζόμην, μέσ. μέλ. καθίζησομαι, μέσ. ἀόρ. -ἐκαθισάμην.

Σημ. Θέμ. σῖδ-, ἴδ-, ἵδʒω-, ἵζω. Σπανίως λαμβάνεται ἀμεταθ. (=κάθημαι). Ὁ ἀόρ. διφορεῖται ὡς πρὸς τὴν αὔξησιν (ἐκάθισα καὶ καθίσα). *Ἔδε ἔζομαι καὶ καθήμαι.

καίνω (=φονεύω), πάντοτε σύνθ. **κατακαίνω**, παρατ. κατέκαινον, μέλ. κατακανῶ, ἀόρ. β' κατέκανον, παρακ. κατακεκονώς, τετελ. μέλ. κατακεκονῶς ἔσθομαι.

Σημ. Θέμ. κεν- καὶ καν-, κανγω, καίνω. Ὁ παρακ. -κένοντα ἐκ τοῦ Θέμ. κεν- τροπῆ τοῦ ῥίζ. φων. ε εἰς ο. Παθ. τὸ θυήσκω. Συνών. κτείνω, θανατῶ.

καίω καὶ **κάω**, παρατ. ἔκα(ι)ον, μέλ. καύσω, ἀόρ. ἔκκαυσα, παρακ. -κέκαυκα. Παθ. καίομαι-κάρομαι, παρατ. ἐκαόμην, παθ. μέλ. -καυθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκαύθην, παρακ. κέκαυμαι. *Ρημ. ἄκκαυστος, πυρίκαυτος.

Σημ. καF-, καν-, ἕξ οὖ τὰ καῦσις, κηώδης. Τὸ πρόσφ. ι δὲν εἶχον οἱ Ἀττικοί, προστιθεμένου δὲ τούτου τὸ F ἦν μεταξὺ δύο φων. ἀποβάλλεται.

Μετά τὴν ἀποθολὴν τοῦ F τὸ κάω ἄνευ προσφύματος ὅτι, δὲν συνηρέθη, ως τὸ κλάω. Συνών. ἐμπίμποημι, αἴθω, πυρπολέω-ῶ. Τὸ αἴθω καὶ ἀμετάβ., τὸ καίω ἀείποτε μεταβατικόν.

καλέω-ῶ (=δόνομαζω, προσκαλῶ), παρατ. ἔκαλουν, μέλ. καλῶ, ἀόρ. ἔκαλεσα, παρακ. κέκληκα, ὑπερσ. -ἔκεκλήκειν. Μέσ. καὶ παθ. καλοῦμαι, παρατ. ἔκαλούμην, μέσο. μέλ. -ἔκαλοῦμαι, παθ. κλητήσομαι, μέσο. ἀόρ. ἔκαλεσάμην, παθ. ἔκληθην, παρακ. κέκλημαι, ὑπερσ. ἔκεκλήμην, τετελ. μέλ. κεκλήσομαι. Ρημ. κλητός, κλητέος, κλητέον, πολλαπλῶς σύνθ.

Σημ. Θέμ. καλ- καὶ καλε-. Ἐτῷ ἐνεργ. καὶ πχθ. παρακ. καὶ ὑπερσ. παθ. μέλ., ἀόρ. καὶ τετελ. μέλ. βλέπομεν μετάθεσιν καὶ ἔκτασιν τοῦ ρίζ. φων. (καλ-, κλα-, κλη-), ἐξ οὐ τὰ πιράγ. κλῆσις, κλητήρ, κλητεύω, ἔγκλημα. Τὸ καλθ, τελῶ καὶ ἀκοῦμαι ἔχουσιν ἐνεργ. καὶ μέσο. μέλ. περισπώμενον. Τὸ μέσο. αὐτοπ. κατ' ἀνάλυσιν: καλῶ ἔμαυτόν, τὸ δὲ παθ. τοῦ ἐγκαλῶ τινι εἶναι καὶ ἔγκλήματα ἔχω ὑπό τινος. Τὸ ἀποκαλῶ ἐπὶ κακῆς σημ.

καλύπτω, παρατ. -ἔκαλυπτον, μέλ. -καλύψω, ἀόρ. -ἔκαλυψω. Μέσο. -καλύπτομαι, παθ. μέλ. καλυφθήσομαι, μέσο. ἀόρ. -ἔκαλυψάμην, παρακ. κεκάλυμμαί, ὑπερσ. -ἔκεκαλύψην. Ρημ. καλύξ, καλύπτρα, καλυπτός, ἀκάλυπτος.

Σημ. Θέμ. καλύβ. Προστεθέντες τοῦ προσφύμ. τὸ χαρακτήρ β γίνεται ὅμπονος αὐ-ῶ (καλύθω-καλύπτω). Πολλάκις σύνθ. Ἡ ρίζα τοῦ ρήμ. τούτου καλ- διακρίνεται εἰς τὰς ἀδελφὰς γλώσσας καὶ τὰ καλιὰ (=καλύθη), καλιός -ιας κτλ.

κάμνω (=κοπιάζω, ἀποκάμνω, ἀσθενῶ), παρατ. ἔκαμνον, μέσο. μέλ. καμοῦμαι, ἀόρ. β' ἔκαμνον, παρακ. κέκμηκα, ὑπερσ. ἔκεκμήκειν. Ρημ. κάματος (μετ' ἐπενθ. α), ἀποκαμητέον.

Σημ. Ρίζα καμ-, καὶ μετὰ πρόσφ. ν καμν-. Ἐν τῷ παρακ. καὶ ὑπερσ. μετάθεσις τοῦ ρίζ. φων. (καμ-, κμα-, κμη-). Τῆς αὐτῆς ρίζης καὶ τὸ ἐπόμ.

κάμπτω (=λυγίζω), παρατ. -ἔκαμπτον, ἀόρ. ἔκαμψω. Μέσο. καὶ παθ. κάμπτομαι, παθ. ἀόρ. ἔκάμφην, παρακ. -κέκαμψμαι. Ρημ. καμπτός.

Σημ. Θέμ. καμ-π- καὶ καμπτ- μετὰ πρόσφ. Ο παθητ. παρακ. (κέκαμπται, κέκαμψμαι, κέκαμψμαι) ἥπλοποιήθη κατὰ ἐν μ. Ἰδὲ πέμπω. Τοῦ ποιητ. συνών. λυγίζω ἡ μετοχὴ τοῦ μέσο. ἐνεστ. (λυγιζόμενος) ἀττικής: "Αποκάμπτω = ἀποκλίνω, ἀντίθ. δρθιδρομῶ. Τῆς αὐτῆς ρίζης καμ- καὶ τὰ καμάρα (θόλος), κάμ-π-η, καμπ-ή, καμπύλος, καμπτήρ.

καρπόμαι-οῦμαι (=συλλέγω τὸν καρπόν, ἀπολαύω τινός), παρατ. ἐκαρπούμην, μέσ. μέλ. καρπώσομαι, μέσ. ἀρ. ἐκαρπωσάμην, παρακ. κεκάρπωμαι.

Σημ. Ἐξ δίζης καρπ., ἐξ ἡς καὶ τὸ καρπός, ὅθεν τὰ καρπεύω καὶ καρπίζομαι, συνών. τῷ καρποῦμαι καὶ σπανιώτατα· συνών. ἔτι καὶ τὸ καρπὸν συγκομίζω. Εἶναι μέσ. ἀρ. Τῇς αὐτῆς δ. καὶ τὸ Κρωπίλα, Κρωπίδας, Κέκρωψ.

καρτερέω-ῶ (=ύποφέρω), παρατ. ἐκαρτέρουν, μέλ. καρτερήσω, ἀρ. ἐκαρτέρησα. Ῥημ. καρτέρησις, καρτέρημα.

Σημ. Ἐξ δίζ. κρατ- (τοῦ κρατῶ), ἐξ ἡς τὰ κρατύνω, Κρατύλος, κράτος, κρατερός (=καρτερός), κραταιός. Ἐγκαρτερῶ=σταθερῶς ὑπομένω, διακαρτερῶ=έμμενω μέχρι τέλους. Περίφρ. καρτερικός εἰμι.

καταφρονέω-ῶ, παρατ. κατεφρόνουν, μέλ. καταφρονήσω, ἀρ. κατεφρόνησα, παρακ. καταπεφρόνηκα. Παθ. καταφρονοῦμαι, παρατ. καταφρονούμην, μέσ. μέλ. ώς παθ. καταφρονήσομαι, παθ. καταφρονηθήσομαι, παθ. ἀρ. κατεφρονήθην, παρακ. καταπεφρόνημαι. Ῥημ. καταφρόνημα, καταφρόνησις, καταφρονητικός, καταφρόνητος.

Σημ. Ἰδὲ φρονῶ. Καταφρονῶ ἐμαυτοῦ τὸ μέσ. αὐτοπ. Συνών. ὑπεροφράω-ῶ, ἀτιμάζω.

κατηγορέω-ῶ, παρατ. κατηγόρουν, μέλ. κατηγορήσω, ἀρ. κατηγόρησα, παρακ. κατηγόρηκα, ὑπερσ. κατηγορήκειν. Παθητ. κατηγοροῦμαι, παρατ. κατηγορούμην, παθ. μέλ. κατηγορηθήσομαι, παθ. ἀρ. κατηγορήθην, παρακ. κατηγόρημαι. Ῥημ. κατηγόρημα, κατηγορητέον.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ κατηγορος, ὅπερ ἐκ τοῦ καταγορεύω. Περίφρ. κατηγορία χρῆμαι, κατηγορίαν -ημα ποιοῦμαι, οὐ παθητ. τὸ κατηγορία γίγνεται. Τὸ δ. εἶναι διάφορον τοῦ λοιδορῶ, αἰτιῶμαι καὶ ἐλέγχω. Συνών. μέμφομαι, φέγω, κακίζω, ἐγκαλέω-ῶ.

κείμαι (=είμαι κατάκοιτος, κάθημαι, είμαι) καὶ είμι κείμενος, παρατ. ἐκείμην καὶ ἦν κείμενος, μέσ. μέλ. κείσομαι. Ῥημ. κοίτη, ἀπόκοιτος.

Σημ. Ριζα κει-, ἡς τὸ ἀποβάλλεται μεταξὺ φωνηέντων, ὅθεν κένται (=κείνται), κένωνται (=κείνωνται) κτλ. δι' ὃν λόγον τὸ ἀπαρέμφ. δὲν ἀναβίβάζει τὸν τόνον ἐν συνθέσει. Εἶναι ἀπόθετ. οὐδετ. διαθ. Πολλάκις εἶναι καὶ παθ. διαθ. καὶ λαμβάνεται ώς παθητ. παρακ. τοῦ τίθεμαι. Σύνθ. μετὰ πολλῶν προθ., ὅτε ἀναβίβάζει τὸν τόνον ἐν τῇ δριστ. καὶ προστ. Οὔσιαστικὸν ἀφηρημένον ἔχει τὸ θέσις, σπανίως δὲ τὸ κοίτη. Συγγενῆ τὰ Κύμη, κώμος (=συμπόσιον).

κείρω (=κουρεύω), μέλ. κερῶ, ἀδρ. -έκειρα. Μέσ. μέλ. ἀποκεροῦμαι, μέσ. ἀδρ. ἔκειρχμην, παρκκ. κεκαρμένος. Ρημ. καρτός.

Σημ. Ρίζα κερ-, κεργω, κέρω, κελρω. Της αὐτῆς δὲ τὰ κάρφη (=ζημία), κορμός, κέρμα (=τεμάχιον), ἀκέραios, ἵσως τὰ κοῦρος-κούρη=κόρη, ἐπειδὴ ἔκειρον τὴν κόμην κατὰ τὴν ἥβην καὶ ἐξ ῥίζης κερσ- τὸ ποιητ. ἀκερσεκόμης καὶ τὸ κορσ-εὺς—κορρεύς—κουρεύς.

κελεύω (=διατάσσω, προτρέπω), παρατ. ἐκέλευσον, μέλ. κελεύσω, ἀδρ. ἐκέλευσα, παρκκ. κεκέλευικ. Παθ. κελεύματι, παρατ. -έκελευόμην, παθ. ἀδρ. ἐκελεύθην, παθ. παρκκ. κεκέλευσματι. Ρημ. κέλευμα, -κελευστής, ἀκέλευστος, ἐγκέλευστος, αὐτοκέλευστος, κελευστέον.

Σημ. Θέμ. κελευ-, ὅπερ πρὸ τοῦ θ τοῦ παθ. ἀτρ. καὶ τῶν ἀπὸ μ καὶ τὸ ἀρχομένων καταλ. τοῦ παθ. παρακ. καὶ τῶν εἰς· τῆς, -τὸς καὶ -τέος ὁμηρ. λαμβάνει σ. Τὸ σύνθ. δια(παρα)κελεύομαι ἀποθ. ἐνεργ. διαθ. Τὸ δὲ πολλάκις καὶ σύνθετον.

κεράννυμι (=σμείγω) καὶ σπαν. **κεραννύω**, ἀδρ. ἐκέρασσα. Μέσ. καὶ παθ. κεράννυματι, παθ. μέλ. κεραθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐκερασάμην, παθ. ἐκεράσθην καὶ ἐκράθην, παρακ. κεκραμαι, ὑπερσ. ἐκεκράμην. Ρημ. ἀκρατος, εὔκρατος, συγκρατέον.

Σημ. Θέμ. κερ-, κερα-, κρα-, κερασ (σὺν τῷ προσφύμ. -νυ- κεράσνυμι, κεράννυμι), ἔξι ὡν τὰ κέραμος, κέρας, κρατήρ, κρᾶσις, κράμα, ἐν τῷ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀτρ. ἐγένετο ἀπλοποίησις τοῦ σ. Τὸ δὲ τοῦτο κυρίως ἐπὶ μείζωνος ὑγρῶν, ἰδιᾳ οὖν μεθ' ὅπλατος. Συνών. μελέγνυμι (ὅ διέ). Πολλάκις σύνθ. μετὰ τῶν συγ-, ἀνά-, εν-. Ἐκ τούτου τὸ νῦν κερων.

κερδαίνω, παρατ. ἐκέρδαινον, μέλ. κερδανῶ, ἀδρ. ἐκέρδανα [παρακ. κεκέρδηκα].

Σημ. Θέμ. κερδ- (κέρδος) καὶ μετὰ προσφ. -αγ, κερδάν-κερδάνγω, κερδανω. Οἱ ἀδρ. ἐκέρδανα (ἐκ τοῦ ἐκέρδανσα, ἐκέρδαννα), κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐμιλανα, ἐμάραγα, ἐκοιλανα, ἐκτείνει εἰς ἀ καὶ οὐχὶ εἰς η τὸ πρὸ τοῦ χαρακτ. φωνῆσιν. Εὗρ. καὶ σύνθ. μετὰ τῆς κατά. Ἡ λέξις κέρδος ἵσως ἐξ τοῦ κειρω.

κήδομαι (=φροντίζω), παρατ. ἐκηδόμην.

Σημ. Θέμ. κηδ-, ἔξι οὐ καὶ τὸ κηδεύω, ὅπερ ἔχει μόνον ἀδρ.: ἐκήδευσα (=συνηῆψα γάμον). Τοῦ αὐτοῦ θέματος καὶ τὰ κήδος (=φροντίς, λύπη), κηδ-ε-μών, κηδιστος, κηδεία, κήδευμα (ἅνιν τρία δηλοῦσι τὴν ἐπιγαμίαν). Τὸ κήδομαι εἶναι: ἀποθετικὸν ἐνεργ. διαθ.

κηρύττω (=φωνῶ ὡς κήρυξ, προσκελῶ), παρατ. ἐκήρυττον, μέλ. κηρύξω, ἀδρ. ἐκήρυξα, παρακ. -κεκήρυχα. Παθ. κηρύττομαι,

παρατ. ἔκηρυττόμην, παθ. μέλ. κηρυχθήσομαι, μέσ. ἀόρ. -ἔκηρυξά-
μην, παθ. ἔκηρύθην, παρακ. κεκήρυγμαι.

Σημ. 'Ρίζα γᾶρ-, καρ-, φαινομένη κάλλιστα εἰς τὰς συγγενεῖς γλώσσας.
Ἐκ τοῦ κήρυξ (ὅπερ πρέπει νὰ μὴ περισπάται), τὰ κηρύκ-յω, κηρύττω, κή-
ρυγμα, κηρυκεία, κηρύκειον, ἀκήρυκτος, κηρυκεύω (ὅπερ συνήθως ἐν τῇ μέσῃ
φωνῆς προσκηρυκεύομαι=ἴποστέλλω πρὸς τινὰ κήρυκα, ἐπικηρυκεύομαι καὶ
διακηρυκεύομαι=διαπραγματεύομαι διὰ κήρυκος· τὰ δέ ταῦτα καλοῦνται μέσα
περιποιητικὰ διάμεσα. Περιφρ. ἐνεργ. κηρυγμα ποιοῦμαι. παθ κηρυγμα
γίγνεται.

κιθαρίζω (=κιθρόνω κιθράρων), ἀόρ. ἐκιθάρισα. Ρημ. κιθαριστής.

Σημ. 'Ἐκ τοῦ κιθάρα (καὶ κιθαρίς), ἕξ οὖ καὶ τοῦ ἄδω τὸ κιθαρωφόρος, διεν
κιθαρωφόρεω-ῶ, διερ μόνον κατ' ἐνεστ. σπαν. Περιφρ. κιθαρίσει χρῶμαι.

κινδυνεύω (=κινδύνευω, πολεμῶ, φαίνομαι), | παρατ. ἐκιν-
δύνευον, μέλ. κινδυνεύσω, ἀόρ. ἐκινδύνευσα, παρακ. κεκινδύνευκα.
Παθητ. κινδυνεύομαι, παρατ. ἐκινδύνευόμην, παθ. μέλ. κινδυνευθή-
σομαι, παθ. ἀόρ. ἐκινδύνευθην, παρακ. -κεκινδύνευμαι, τετελ. μέλ.
κεκινδύνεύσομαι. Ρημ. κινδύνευμα, κινδυνεύτης, κινδυνευτέον.

Σημ. 'Ἐκ τοῦ κινδυνος, διερ ἐκ δίζ. κι(ν)- ἕξ ής καὶ τὸ κινέω. Μέσ. μόνον
τὸ διακινδυνέομαι (=πολεμῶ ἀμοιβάω). Περιφρ. ζεχομαι, ἐμβαίνω εἰς κιν-
δυνον, ὑπόδυνομαι, ὑπομένω, αἴρομαι κινδυνον. Τοῦ δέ τουτου ἡ σημασία ἵσως
προσῆλθεν ἐκ τοῦ ἐν τῇ κυθείᾳ δίπτειν.

κινέω-ῶ (=κινῶ, ταράττω, ἐνοχλῶ, ἐρεθίζω), παρατ. ἐκίνουν,
μέλ. κινήσω, ἀόρ. ἐκίνησα, παρακ. κεκίνηκα. Μέσ. καὶ παθ. κινοῦ-
μαι. παρατ. ἐκινεύμην, μέσ. μέλ. (καὶ ὡς παθ.) κινήσομαι, παθ.
(καὶ ὡς μέσ.) κινήθσομαι, παθ. ἀόρ. (καὶ ὡς μέσ.) ἐκινήθην, (καὶ
ὡς μέσ.) παρακ. κεκίνημαι. Ρημ. κίνητις, ἀκίνητος, κινητικός, κι-
νητέος, κινητέον.

Σημ. Θέμ. κι- (ἐξ οὖ τὸ ποιητ. κίω=πορεύομαι) μετὰ προσφ. -γε- =κι-
νέω. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς κινῶ ἐμαυτόν, τὸ δὲ ἐνεργ. ὑποκινῶ καὶ ἀμετάβατον.

κίχρομι (=δανείζω), μόνον κατὰ τὸ α' πρόσ. τοῦτο, ἀόρ.
ἔχρησα καὶ μέσ. ἀόρ. ἔχρησάμην, παθ. παρακ. -κέχρημαι. Ρημ.
χρήστης.

Σημ. Θέμ. κεη-, κρα-, μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. κιχρη-. Χοήσιης=δ δανει-
στής, σπαν. δὲ δέ φειλέτες· ἡ γεν. πληθ. κοήστων κατ' ἕξ κίρ. Συν. δανείζω.

κλάζω (=κάρμων κλαγγήν, βοῶ), μόνον δέ ἐνεστ. ἀνακλάζω
καὶ παρακ. κέκλαγγα. Ρημ. κλαγγή.

Σημ. Θέμα πεποιημένον κλαγ-, κλαγγ- μετὰ προσφ. ο κλαγγω-κλάςω. Συνών. κλαγγάνω (σπαν.). Κατὰ τὸν Εινοφῶντα κείται καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ κυνός.

κλαίω καὶ κλάω, παρατ. ἔκλαιον, μέλ. κλαήσω καὶ κλαύσομαι καὶ σπαν. κλαυσοῦμαι, ἀδρ. ἔκλαυσα. Μέσ. ἀδρ. -ἔκλαυσάμην.

Σημ. Θέμ. κλαF. κλᾶ, κλᾶFjω, κλαίω, κλαυ-θ-μός, κλαῦμα. Ἰδε καίω. Τὸ ρῆμ. κλαυθρός μετ' ἐπενθ. θ. Τὸ μέσ. αὐτοπ. ἀποκλαίω ἐμαυτόν. Συνών. δακρύω.

κλάω-ῶ (=σπῶ, θραύω), παρατ. -ἔκλων, ἀδρ. κατέκλασσα. Μέσ. -κλῶμαι, παθ. ἀδρ. ὡς μέσ. ἐπεκλάσθην, παθ. παρακ. ἐκκέκλασμαι, ὑπερσ. ἐκεκλάσμην. Ρημ. κλάσις.

Σημ. Θέμ. κλα- συγγ, τῷ θλα- τοῦ θρῶ, θραύω. Δὲν τρέπει τὸ α βραχὺ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφ. ἀρχομ. χρον. καταλ. Συνών. κατάγνυμι, θράύω, συντρίβω. Περιφρ. κλάσιν ἐμποιῶ.

κλείω καὶ κλήνω, παρατ. ἔκλει(η)ον, μέλ. κλεί(η)σω, ἀδρ. ἔκλει(η)σα. Μέσ. καὶ παθ. -κλεί(η)ομαι, παρατ. -ἔκλει(η)όμην, παθ. μέλ. -κλεί(η)σθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἔκλει(η)σάμην, παθ. ἀδρ. ἔκλει(η)σθην, παρακ. κέκλει(η)μαι, ὑπερσ. ἐκεκλεῖ(η)μην. Ρημ. κλεῖ(η)-σις, κλει(η)στός.

Σημ. Θέμ. κλεF- μετὰ προσφ. ο κλει καὶ συνηθέστ. κλη, ἐξ οὗ τὰ κλεῖς καὶ κλήσι, κλοιός, κλεῖθρον, σύγκλεισις. Τὸ σ λαμβάνει μόνον εἰς τὸν παθ. μέλ. καὶ ἀδρ. καὶ εἰς τὸ ρῆμ. κλειστός.

κλέπτω, παρατ. ἔκλεπτον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. κλέψομαι καὶ σπαν. κλέψω, ἀδρ. ἔκλεψα, παρακ. κέκλοφα. Παθ. κλέπτομαι, παθ. ἀδρ. β' ἔκλάπην, παρακ. κέκλεμμαι. Ρημ. κλέμμα, κλοπή, κλέπτης, κλοπεύς, κλώψ.

Σημ. Θέμ. κλε-, κλεπ-. Βίς τὸν παθ.ἀδρ.τρέπει τὸ ρίζ.ε εἰς α, εἰς δὲ τὸν παρακ. εἰς ο. Τὸ κλέπτω ἐπὶ πραγμάτων μόνον, τὸ δ' ἔκκλεπτι (πάντοτε ἐπὲ προσώπων)=κρυψίας σώζω τινά. Συνών. τῷ κλέπτης τὸ κλώψ, ἐξ οὗ τὸ συνών. κλωπεύω (=κλέπτω) καὶ φώρ, ἐξ οὗ φωρεύω. Συνών. καὶ τὸ ληστεύω.

κληίζομαι (=δύνομαζίομαι). Ἰδε καλῶ.

κλίνω (=γέρνω), παρατ. -ἔκλινον, μέλ. κλινῶ, ἀδρ. ἔκλινα. Μέσ. -κλίνομαι, παρατ. ἔκλινόμην, παθ. μέλ. β' κλινήσομαι, παθ. ἀδρ. β' ἔκλινην ὡς μέσ., παρακ. κέκλιμαι. Ρημ. κλῖμα, κλίσις, κλίνη, κλῖμαξ, κλίσιον.

Σημ. Θέμ. κλι- καὶ μετὰ τοῦ προσφ. ο καὶ τοῦ j κλινήω, κλίνω, δι' ἀπλοποιήσεως δὲ τοῦ ν καὶ ἔκτασεως τοῦ i εἰς ι κλίνω. Ο μέσ. παρακ. ἐκ θέμ-

κλ. Ἀπεκλινηγα = ἀνετράπηγα, ἐγκλινω = δίδωμι ἐμαυτὸν εἰς τροπήγη, ὑποχωρῶ. Συνήθ. σύνθ., μεταβ. καὶ ἀμετάβ. Συνών. δέπω.

κλινήσω (=βρέχω), μέλ. -κλινσω, ἀόρ. ἔκλινσα, παρακ. -κέκλινσα. Παθητ. κλινζομαι, μέσ. ἀόρ. -έκλινσάμην, παθ. -έκλινσθην. *Ρημ. κλιδων, κατακλινσμός.

Σημ. Θέμ. κλιδ-, κλιδήω, κλίνω. Ἐκ τῶν εἰς -ζω δι' υ γράφονται τὰ ἥμηρα γρέζω, κλίνω, διλούζω, σφύζω, κοκκύζω, τρύζω. Τὸ μτγν. κλιδωνίζομαι ἐκ τοῦ αὐτοῦ θέμ. Σύνθ. μετὰ πολλῶν προθ.

[**κοιμάω-ῶ**] (=ἀποκοιμίζω), ἀόρ. κατεκοίμησα. Μέσ. κοιμῶμαι, παρατ. ἔκοιμωμην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἔκοιμήθην, παρακ. -κεκοίμημαι. *Ρημ. κοίμησις.

Σημ. Τὸ κοιμῶ, συγγ. τῷ κατημαι, δὲ ἴδε (θέμ. κει=κοι) ἀχρηστον δ' ὃν ἀντικαθίσταται ὑπὸ τοῦ κοιμίζω. Συνών. τῷ κοιμῶμαι τὸ καθεύδω, καταδράνω, κοιμίζω καὶ ὑπηράττω, δὲ ἴδε. Μεσημβριάζω=κοιμῶμαι τὴν μεσημβρίαν, δυσπνήσω=δυσκόλως κοιμῶμαι.

κοινόω-ῶ (=δημοσιεύω, ἀνακοινῶ), ἀόρ. ἔκοινωσα. Μέσ. κοινοῦμαι, παρατ. ἔκοινούμην, μέσ. μέλ. κοινώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔκοινωσάμην, παθ. ἀόρ. ἔκοινώθην, παρακ. κεκοινώμαι, ὑπερσ. ἔκεκοινώμην. *Ρημ. κοίνωμα.

Σημ. Ἐκ βίζ. κον-, ἦν βλέπομεν εἰς τὸ ρ. τοῦτο, τὸ κοινός, *Kynourela*=γῆ σύνορος. Ἐξ αὐτῆς καὶ τὸ δημῶδες κον-τός (ώς ἐν-τός, ἐκ-τός)=δομοῦ, πλησίου ὄν (ἐπιρ. κοντά ἐγγύς, πλησίον), εἰτα=δὲ δλίγον τεταμένος ἢ ἀπέχων, δὲ βραχύς. Τὸ μέσ. κοινοῦμαι=κοινωνῶ ἢ ἀνακοινοῦμαι.

[**κοινωνέω-ῶ**] (=μετέχω), παρατ. ἔκοινώνουν, μέλ. κοινωνήσω, ἀόρ. ἔκοινώνησα, παρακ. κεκοινώνηκα. Παθ. παρακ. κεκοινώνημαι. *Ρημ. κοινώνημα, κοινώνησις, ἀκοινώνητος.

Σημ. Ρίζ. ίδε ἐν κοινῷ. Ἐκ τοῦ κοινωνός. Περιφραστ. κοινωνίαν ποιοῦμαι καὶ κοινωνός εἰμι ἢ γίγνομαι μεταβ. δὲ τὸ κοινωνόν τυκος τιθημένη τυγα.

κολάζω (=περιορίζω, τιμωρῶ), παρατ ἔκόλαζον, μέλ. κολάσω, ἀόρ. ἔκολασσα. Μέσ. καὶ παθ. κολάζομαι, μέσ. μέλ. κολάσσομαι, παθ. κολασθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔκολασάμην, παθ. ἔκολασθην, παρακ. κεκόλασμαι, ὑπερσ. ἔκεκολάσμην. *Ρημ. κόλασμα, κόλασις, κολαστής, κολαστικός, κολαστήριον, κολαστέος, κολαστέον, ἀκόλαστος.

Σημ. Ἰδε κείρω. Θέμ. κολαδ-, κολάδιω, κολάζω. Κολάζω=χυρίας τιμωρῶ πρὸς σωφρογισμόν, τιμωροῦμαι=τιμωρῶ πρὸς ἔκδίκησιν ἢ ἀλλὰ δὲν τηρεῖται πάντοτε ἢ διαφορὰ αὗτη.

κομίζω (=φέρω), παρατ. ἐκόμιζον, μέλ. κομιῶ, ἀδρ. ἐκόμισα, παρακ. κεκόμικκ. Μέσ. καὶ παθ. κομίζομαι, παρατ. ἐκομίζόμην, μέσ. μέλ. κομιζόμαι, παθ. κομισθήσουμαι καὶ ὡς μέσ., μέσ. ἀδρ. ἐκομισάμην, παθ. ἐκομίσθην καὶ ὡς μέσ., παρακ. κεκόμισμαι, ὑπερσ. ἐκεκομίσμην. Ρημ. κομιδή, ἀσυγκόμιστος, κομιστέον.

Σημ. Θέμ. κομ- κομιδ- (κομιδյω, κομίζω). Τὸ παθητ. κομίζομαι=φέρομαι, τὸ μέσ. κομίζομαι=λαμβάνω ^{Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης} κομι-σώς καὶ τὸ κόσμος, κοσμῶ καὶ τὰ κομέω=περιποιοῦμαι, ἵπποκόμος.

κόπτω (=κτυπῶ, τέμνω), παρατ. ἐκοπτον, μέλ. κόψω, ἀδρ. ἐκοψα, παρακ. -κένοφα. Παθ. κόπτομαι, παρατ. ἐκοπτόμην, παθ. μέλ. β' -κοπήσομαι, παθ. ἀδρ. β' ἐκόπην, παρακ. κέκομμαι, ὑπερσ. -ἐκεκόμημην, τετελ. μέλ. -κεκόψομαι.

Σημ. Θέμ. πεποιημ. κοπ-, μετὰ προσφ. -τ-κόπτω. Τῆς αὐτῆς ῥίζης τὰ κοπή, κοπεύς, κόπανον, κοπίς, κοπετὸς καὶ κομμός, κόπος, κοπῖω, κοπάζω, κωφώς, κάπων καὶ τὸ μέσ. κόπτομαι=κτυπῶ τὸ στῆθός μου (εἰς σημεῖον πένθους), θρηνῶ, ἔξ οὖ τὰ ῥῆμα. κοπετός καὶ κομμός (θρηνος). Συγγενῆ τὴν ῥίζαν (σκαπ) καὶ τὰ σκέπαρνον, σκάπιω, σκαπάνη, σκάφη, σκάφος, κῆπος.

κορέννυμι (=χορταίνω). Παθ. ἀδρ. ἐκορέσθην, παρακ. κεκόρεσμαι. Ρημ. ἀκόρεστος.

Σημ. κορεσ- (χορέσνυμι). Συνών. τὰ πίμπλημι καὶ πληρῶ, ἔξ οὗ ἀναπληροῦνται οἱ ἐλλείποντες χρόνοι. Περιφρ. κόρον ἔχω.

κοράζω (=ἐκβάλλω κραυγήν), ἀδρ. β' ἐκραγον, παρακ. κέκραγα, ὑπερσ. ἐκεκράγειν.

Σημ. Θέμ. πεποιημένον κρα-, κραγ- (κραΓγ, κράγγω, κράζω), ἔξ οὗ τὸ κραυγή καὶ συγγ. τὰ κόραξ καὶ κορώνη. Ο παρακ. κέκραγα (ἀντὶ κέκραχα) δὲν δασύνει τὸν κρακτῆρα κατ' ἔξαιρεσιν.

κορέμαμαι, ὡς παρακ. τοῦ κρεμάννυμαι, παρατ. ἐκρεμάμην.

Σημ. Θέμ. κρεμα-. Κλίνεται κατὰ τὸ ἵσταμαι. Ἰδὲ ἐπόμενον.

κρεμάννυμι (=κρεμῶ), ἀδρ. ἐκρέμαστα. Παθ. κρεμάννυμαι, παθ. ἀδρ. ἐκρεμάσθην.

Σημ. Θέμ. κρεμασ- (κρεμάσνυμι, κρεμάννυμι). Ἡ ῥίζα τούτου ὡς καὶ τοῦ ἡγουμένου κραμ-, ἦν βλέπομεν καὶ ἐν τοῖς κρημάνσι, ἀκρεμής. Ἐν τῷ ἀδρ. ἐκρέμα(σ)σα ἐγένετο ἀπλοποίησις τοῦ διπλοῦ σ, ἦς ἔνεκα ἔκτασις τοῦ ό εἰς α. Συνών. ἀρτάω-ῶ.

κρίνω (=χωρίζω, δικάζω), ὄμωλόν. Ρημ. κριτέον.

Σημ. Θέμ. κριν- (κρίνω κρίνων-κρίνω) καὶ κρι- ἔξ οὗ ὁ παθ. μέλ. καὶ ἀδρ. καὶ ὁ ἐνεργ. καὶ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσ. προσέτι δὲ καὶ τὰ κριτής, κρίσις,

κροῦμα, κρυτήριον. Ἐκ τῶν ἔχοντων χαρακτῆρα γε ἔχουσιν ἐνεργ. παρακ. τὰ ρήμα. κρένω, τελγω καὶ φάνω. Ἀποκρίνω=ἐποχωρίζω, ἀποκρίνομαι μέσ.=δίδω ἀπόχρισιν, παθ.=ἐποχωρίζομαι. Κρίσιν ποιῶ τινι=δικάζω τινά, κρίσιν ἐνίσταμαι=παρασκευάζω δίκην, εἰς κρίσιν καθίστημι τινα=εἰς δίκην εἰσάγω τινά, τὰς κρίσεις ποιοῦμαι περὶ τινος=ποιοῦμαι τὰς δίκας. Περιφρ. τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἀνακρίνω ἐμαυτόν, τὸ παθ. κρίσις τιναχάνω.

κρούνω (=κτυπῶ, βιάζω, δοκιμάζω) ὄμαλόν.

Σημ. Θέμις κρον-, ἐξ οὗ καὶ τὰ κροῦσμα, παράκρουσις, καὶ κρονος· εἰς τὸν παθ. ἀδρ., παρακ. (ἀπεκτῶντα μόνον ἐν τῷ γ' προσ. κέντρονσται καὶ μετ. κεκρουμένος) καὶ ὑπερσ. (ἐκέντρονστο μόνον). Τὸ μέσ. αὐτοπ. ἐκκρούω ἐμαυτόν. Ἀνακρούομαι πρόμυκαν=δόπιςθοδροῦ διὰ τῆς πρύμνης, παρακρούομαι=εἴα-πατῶ. Συνών. κόπτω.

κρύπτω, ὄμαλόν, πλὴν ἀνευ ἐνεργ. παρακ.

Σημ. Θέμ. κρυψ- κρυψ- (κρύπτω, κρύπτω), ἐξ ὧν τὰ κρύψα, κρύψιος, κρύψη (κρύψ-τη), κρυπτός, κρυπτεία, κρυπτεύω (=ἐνεδρεύω· σπάν.). Ὁ παθ. μέλ. κρυψήσομαι είναι ποιητ. καὶ μτγν. καὶ ὁ ἀδρ. ἐκρύψην μτγν. Ἰδὲ καλόπτω.

κτάσιμαι-ῶμαι (=ἀποκτῶ), παρατ. ἐκτάσιην, μέσ. μέλ. κτή-σομαι, μέσ. ἀδρ. ἐκτησάμην, παρακ. κέκτημαι καὶ ἐκτημαι, ὑπερσ. ἐκεκτήμην, τετελ. μέλ. κεκτήσομαι (καὶ σπαν. ἐκτήσομαι). Ρημ. κτητός, κτητέον.

Σημ. Θέμ. κτα-. Μέσ. ἀποθ. Ὁ παρακ. κέκτημαι ἀναδιπλασιάζεται ἀνωμάλως (ἀντὶ ἐκτημαι), ἀλλὰ σχηματίζεται καὶ μονολεκτικῶς ἐν τῇ ὑποτ. (κεκτῆται, κεκτῆσθε) καὶ τῇ εὐκτ. (κεκτήμην, κεκτήτο, κεκτήμεθα). Πιθανὴ ἡ συγγένεια πρὸς τὸ κτίζω, ως καὶ τὰ κτήσις, κτήμα, κτήτηνος. Περιφρ. κτήσιν τινος ποιοῦμαι, τὸ παθ. δὲ κτητός είμι, ἔχω τὴν κτήσιν.

κτείνω καὶ ἀποκτείνω καὶ ἀποκτίννυμ (=φονεύω), παρατ. ἐκτεινον καὶ ἀπεκτίννυν, μέλ. κτενῶ, ἀδρ. ἐκτεινα, παρακ. ἀπέκτονα, ὑπερσ. ἀπεκτόνειν καὶ ἀπεκτονώς ἦν. Ὡς παθ. τὸ θνήσκω ὅπό τινος. Παθ. παρατ. ἐκτεινόμην.

Σημ. Θέμ. κτεν (κτένιω, κτέννω, κτείνω). Τὸ μέσ. αὐτοπ. κτείνω=ἀποκτείνω ἐμαυτόν. Συνών. κατακαλώ, θανατώ-ῶ.

κτίζω, παρατ. ἐκτίζον, ἀδρ. ἐκτισα. Παθ. κτίζομαι, παρατ. ἐκτίζόμην, παθ. ἀδρ. ἐκτίσθην. Ρημ. νεόκτιστος.

Σημ. Θέμ. κτι-, κτιδ- (κτιδήω-κτίζω). Τῆς αὐτῆς ρίζ. τὰ κτίσις, κτίσμα, Αμφικτίόνες. Ἰδὲ κτῖσμα. Συνών. ἰδρύω, δέμω (ποιητ. πλὴν τοῦ μέσ. ἀδρ. ἐδειμάμην).

κυβερνάω-ῶ (=διοικῶ), παρατ. ἐκυβέρνων, μέλ. κυβερνήσω,

ἀόρ. ἐκυθέρηνησα. Παθ. κυθερῶμαι, παρατ. ἐκυθερώμην. Ῥημ. κυθέρηνησις, κυθερήνητης, κυθερηνητέον.

Σημ. Θέμ. κυθερωτα-. Τὸ κυθερῶν κυρίως ἐπὶ τῆς διὰ τοῦ πηδαλίου διεύθυνσεως τοῦ πλοίου καὶ συγγ. τῷ κύμ. βῃ (ἢ λέμβος). Τὸ -ερ- εἶναι: ρίζα τοῦ ἔρεσσω=κωπηλατῶ.

κυλίνδω (=κυλίω), παρατ. ἐκύλινδον. Μέσ. κυλίνδομαι καὶ καλινδοῦμαι, παρατ. ἐκαλινδοῦμην, παθ. ἀόρ. -ἐκυλίσθην, παρακ. -κεκύλισμαι. Ῥημ. κυλίνδησις, καλίνδησις, κυλίστρα.

Σημ. Θέμ. κυλινδ-, ἐξ οὗ ὁ παθ. καὶ μέσ. ἀόρ. καὶ παρακ. καὶ κα(ν)λινδε-

κύπτω, μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. κύψομαι, ἀόρ. -ἔκυψη, παρακ.-κέκυψη.

Σημ. Θέμ. κυβ-, κυπ- (μετὰ προσφ. τ. κυβτ.-κυπτ.), ἐξ ὧν θεμ. τὰ κύπελλον, κύμβη (ἰδὲ κυθερῶν), κύμβαλον, κυφός, γύπη (=φωλεὰ γυπός). Ἐκ τοῦ τοῦ κύπτω τὸ θαμιστικὸν αὐτοῦ κυπτάζω (κύπτω συχνά), ἐξ οὗ τὸ ἡμέτερον κυντάζω, γενθμενον ώς τὸ κυντάζω ἐκ τοῦ νεύω [κεντάζω]. Ἐκ τῶν εἰς πτωθῆμ. μόνον τὰ κύπτω, ὅλπτω, πλπτω ἔχουσι τὸ δίχρονον τῆς παραληγ. μαχρόν.

κωλύω (=έμποδίζω), διμαλὸν ἀνευ ὑπερσ. ἐνεργ. καὶ παθ.

Ῥημ. κωλυτέον, ἀκωλύτως.

Σημ. Θέμ. κωλῦ-, ἐξ οὗ καὶ τὰ κωλύσις, κωλύμη, κωλυμα, κωλυτής, κωλυτικός. Ο μέλ. κωλύσμαι ἔχει παθ. σημασ. Ἀντίθ. βάω-ῶ. Περιφρ. κωλυτής εἷμι, γλγνομαι, κωλυμα ἔχω (=παρέχω) καὶ παρέχω τινα κωλυτήν τινα.

Λ

λαγχάνω (=διὰ κλήρου λαμβάνω, μετέχω, ἐνάγω εἰς δίκην), παρατ. ἐλάγχανον, μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. λήξομαι, ἀόρ. β' ἐλαχον, παρακ. εἰληχα, ὑπερσ. εἰλήχειν. Παθ. λαγχάνομαι, παθ. ἀόρ. ἐλήχθην, παρακ. εἰληγμαι. Ῥημ. ληκτέος.

Σημ. Θέμ. λαχ- ἀσθ, λαχ- (ἐξ ὧν τὰ λάχος, λαχμός (λαχνός), λῆξις), μετὰ προσφ. αν καὶ ν πρὸ τοῦ χαρακτ. λαγχαν-. Ο παρακ. ἀναδιπλ. διὰ τοῦ ει. Λαγχάνω δίκην τιν=κατηγορῶ τινα εἰς τὸ δικαστήριον. Ἐπὶ δικαστικῆς ἐνοίας λέγεται καὶ τὴν λῆξιν ποιοῦμαι καὶ παθ. ἡ λῆξις γλγνεται. Διαλαγχάνομαι=διανέμομαι τι, ἀπολαγχάνω=ἀποτυγχάνω τοῦ κλήρου, ἀντιλαγχάνω = ἐγείρω δίκην κατὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, κάμνω ἀναίρεσιν, ἐπιλαγχάνω=κατόπιν ἄλλου λαγχάνω. Τὸ λαγχάνω διαφέρει τοῦ κληροθε καθ' ὅτι τὸ μὲν λαγχάνω σημαίνει λαμβάνω τι διὰ κλήρου, δηλ. τὸ τῆς κληρώσεως ἀποτέλεσμα, τὸ δὲ κληρῶ=βάλλω κληρον.

λαμβάνω, παρατ. ἐλάμβανον, μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. λήψομαι,

ἀόρ. β' ἔλαθον, παρακ. εἰληφα, ὑπερσ. εἰλήφειν καὶ εἰληφώς ἦν, τετελ. μέλ. εἰληφώς ἔσομαι. Μέσ. καὶ παθ. λαμβάνομαι, παρατ. -ἔλαμβανόμην, παθ. μέλ. ληφθήσομαι, μέσ. ἀόρ. β' ἔλαθόμην, ἀόρ. ἐλήφθην, παρακ. εἰλημματι, ὑπερσ εἰλήμμην· τετελ. μέλ. κατειλημμένος ἔσομαι. Ρημ. ληπτός, ληπτέον.

Σημ. Θέμ. ίσχ. ληβ- ἀσθ. λαβ- (ἐξ ἡς λαβή, ἀμφιλαφῆς=δ περιληπτικός, εὐρύχωρος), λημμα, ληψις, λάφυρον. Ιδὲ καὶ ἀπολαύω. Μετὰ προσφ. αγ καὶ γ πρὸ τοῦ χαρακτ. λαμβαν-. Ο παρακ. ἀναδιπλ. διὰ τοῦ ει. Η προστ. τοῦ ἀορ. τονίζεται ἐπὶ τῆς ληγούστης: λαβέ Πολλάκις σύνθ. Τὰ σύνθ. περιφρ. ὡς νῦν. Τὸ μέσ. αὐτοπ. ἀναλαμβάνω ἐμαυτόν. Ἐπληηψιν ποιοῦμαι=ἐπιλαμβάνομαι τινος, κατηγορῶ. Τὸ λαμβάνω διαφέρει: τοῦ δέχομαι (=λαμβάνω εἰς χεῖρας τὸ προσφερόμενον), τίθεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ δαρείζομαι, ὀροῦμαι, μισθοῦμαι.

Λανθάνω (=μένω ἄγνωστος), παρατ. ἐλάνθανον, μέλ. λήσω, ἀόρ. β' ἔλαθον, παρακ. λέληθα, ὑπερσ. ἐλελήθειν. Μέσ. ἐπιλανθάνομαι (=λησμονῶ), παρατ. ἐπελανθανόμην, μέσ. μέλ. ἐπιλήσομαι, μέσ. ἀόρ. β' ἐπελαθόμην, παρακ. ἐπιλέλησματι, ὑπερσ. ἐπελελήσμην.

Σημ. Θέμ. ίσχ. ληθ-, ἀσθ. λαθ-, μετὰ προσφ. αγ καὶ γ πρὸ τοῦ χαρακτ. λανθάν-. Τοῦ αὐτοῦ θέμ. τὰ λήθη [τὸ μιγγ. λάθος], ἐπιλήσμων, ἀλάστωρ=ἐχεῖνος, οὐτινος οὐδεὶς δύναται νὰ ἐπιλάθηται, καὶ λήθρος. Τὸ μέσ. αὐτοπ. λανθάνω ἐμαυτόν. Τὰ λανθάνω, τυγχάνω, φθάνω, ολχομαι καὶ σπουδάζω συντάσ. μετοχῇ κατηγορηματικῇ, δτε τὰ μὲν ὅμι. ἔξηγοῦνται δι' ἐπιρρ., αἱ δὲ μετοχαι διὰ φήματος, π.χ. ἔλαθεν ἀπών (=λάθρα, χρυφίως ἀπῆλθεν), ἐτύγχανε λέγων (τυχαίως ἔλεγε) κττ. Κακῶς παρ' ἥμιν λέγεται: ἐνίστε λανθάρομαι=τῷ σφάλλομαι. Τὸ ἐπιλανθάνοματινος (ἀντίθ. τοῦ μιμηγήσκομαι) καὶ περιφρ. λήθην ἔχω τινός, λήθη λαμβάνει μὲν τινος, λήθη ἐγγίγνεται μολ τινος. Τὸ ποιῶ τινα ἐπιλανθάνεσθατινος=καὶ λήθην ἐμποιῶ τινι τινος=καὶ εἰς λήθην τινὸς ἐμβάλλω τινά.

1) **-λέγω** (συλλέγω), (πάντοτε σύνθ. μετὰ τῆς σύν, παρά, κατά, ἔξ), παρατ. συνέλεγον, μέλ. συλλέξω, ἀόρ. συνέλεξα, παρακ. συνείλοχχ. Μέσ. καὶ παθ. συλλέγομαι, παρατ. συνελεγόμην, μέσ. μέλ. συλλέξομαι, παθ. συλλεγήσομαι, μέσ. ἀόρ. συνελεξάμην, παθ. συνελέγην, παρακ. συνείλεγμαι. Ρημ. ἐκλεκτός, ἐκλεκτέος, ἐκλεκτέον.

Σημ. Θέμ. λεγ-. Ἐν τοῖς ὄηματ. συλλογή, σύλλογος, λογάς -άδος=δ, ἡ ἐκλεκτός τὸ ε τοῦ θέμ. ἐτράπη εἰς δ, ὡς καὶ ἐν τῷ παρακ., δστις καὶ δασύνει τὸν χαρακτ., ἀναδιπλασιάζεται δέ, ὡς καὶ δ μέσος δι' ει. Τοῦ ἐκλέγω παθητ. παρακ. εὔρηται ἐκλέλεγμαι Περιφρ. τὸ συλλέγω: συλλογὴν ποιοῦμαι· τὸ ἐκλέγω:

ἐκλογὴν ποιοῦμαι. Τὸ λέγω τοῦτο σημαίνει καὶ τὸ νῦν πλαγιάζω, δι' ὃ ἔξ αὐτοῦ τὰ λεχώ, λόχμη, λόχος, λοχεῖα.

2) **λέγω** (ἀπαριθμῶ, διηγοῦμαι, λέγω), παρατ. ἐλεγον, μέλ. λέξω καὶ ἐρῶ, ἀδρ. α' ἔλεξα καὶ εἶπα, β' εἶπον, παρακ. εἰρηκα, ὑπερσ. εἰρήκειν. Παθ. λέγομαι, παρατ. ἐλεγόμην, μέλ. ὥρθήσομαι (σπαν. λεχθήσομαι), ἀδρ. ἐρρήθην (σπαν. ἐλέχθην), παρακ. εἰρημαι (σπαν. λέλεγμαι), ὑπερσ. εἰρήμην, τετελ. μέλ. εἰρήσομαι (σπαν. λελέξομαι). Ρημ. λόγος, λέξις, ρῆμα, ρῆσις, ὥητός, λεκτός, λεκτέος, λεκτέον.

Σημ. Θέμ. λέγ-, Φεπ- (ἔξ οὗ δὲ ἀδρ. μετ' ἄττ. ἀναδιπλ. καὶ αὔξήσεως ἐΦέΦεπον, ἔέπον, ἔειπον, εἶπον) καὶ Φερ- (=Φρε) ἔξ οὗ δὲ μέλ. ἐρῶ, δὲ παρακ. εἰρηκα (=ἔΦερηκα) καὶ ἄλλοι: χρέον, Ἐνταῦθα ἵσως ἀνήκει τὸ Βρᾶσσας, ἀντιστοιχοῦν ἵσως τῷ νῦν Δοριάδης. 'Ο ἀδρ. β' φυλάττει πανταχοῦ τὸ ει, ὡς προερχόμενον ἐκ τοῦ ἀναδιπλ. καὶ τοῦ θέμ., καὶ ἐν μὲν τῇ δριστ. στερεῖται β' πληθ. προσ. ἀναπληρουμένου ὑπὸ τοῦ α' εἴπα (εἴπατε), ἐν δὲ τῇ προσταχ. τονιζεται ἐπὶ τῆς ληγ. εἰπέ: εῦ λέγω=ἐπαινῶ, κακῶς λέγω=κακολογῶ. Περιφρ. δῶς νῦν.

λεπλατέω-ῶ (=διαρπάζω), παρατ. ἐλεηλάτουν, μέλ. λεηλατήσω, ἀδρ. ἐλεηλάτησα.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ λείαν ἐλαύνω. Περιφρ. λείαν ποιεῦμαι τι. Συνών. λῆζομαι. 'Ιδε λῆζω.

λείπω (=ἀφήνω), παρατ. ἐλειπον, μέλ. λείψω, ἀδρ. β' ἐλιπον, παρακ. λέλοιπα, ὑπερσ. ἐλελοίπειν. Μέσ. καὶ παθ. λείπομαι, παρατ. ἐλειπόμην, μέσ. μέλ. -λείψομαι, παθ. -λειφθήσομαι, μέσ. ἀδρ. β' ἐλειπόμην, παθ. ἀδρ. ἐλείφθην, παρακ. -λέλειμμαι, ὑπερσ. ἐλελείμμην, τετελ. μέλ. λελείψομαι. 'Ρημ. ἐλλειψις, ἐλλειμμα, λοιπός, λείψανον, ἀδιάλειπτος, ἀνέκλειπτος, λειπτέον, ἀπολειπτέον, παραλειπτέον.

Σημ. Θέμ. λιπ- καὶ ἰσχυρὸν λειπ-. 'Ο λέλοιπα δὲν δασύνει τὸν χαραχτήρα. Τοῦ λείπω ἐν συνθέσει συνήθως μὲν τὸ ἀσθ. θέμα λαμβάνεται, π.χ. λιποτάκτης, λιπαρδῶ, ἐλιπής, λιπόσαρκος, λιπόγεως, λιποτάξιος, λιπόθυμος, σπανίως δὲ τὸ ἰσχυρόν, ὡς λειψυνδρία, λειθόθριψ, λειψιφαής. 'Εκ τοῦ θέμ. λιπ- καὶ τὸ συνών. λιμπάνω (οὖ μόνον δὲ ἐνεστ. ἐν συνθ.).

ληγώ (=τελειώνω), παρατ. ἐληγον, μέλ. λήξω, ἀδρ. ἐληξα.

Σημ. Θέμ. λαγ-, ληγ-. Τοῦ θέμ. τούτου καὶ τὰ λαγαρδίς=χαῦνος, χαλαρός, λάγνος, λαγόνες. Συνών. παύομαι, ἀντίθ. ἀρχομαι.

[**ληγζώ** (=ληστεύω), παρατ. ἐληζον]. Μέσ. ληγζουμαι, παρατ. ἐληζόμην, μέσ. ἀδρ. ἐλησάμην. 'Ρημ. ληστής, ληστήριον.

Σημ. Ἐκ τοῦ λήις (ἰων.=λεία) γεν. ληῖδος, ληῖδομαι, ληῖζομαι, ληῖζομαι. Εἶναι μέσ. ἀποθ. Περιφρ. ληστείας ποιοῦμαι, ληστής είμι. Ἐκ τῆς δίζης τούτου λαβ τὸ ἀπολαύω (δὶδὲ) καὶ τὰ λάφυν-λαθυτος, ληστής, ληστήριον, ληστέω, ληστεία.

λογιζομαι (=λογχριάζω, συλλογίζομαι), παρατ. ἐλογιζόμην, μέσ. μέλ. λογιοῦμαι, μέσ. ἀδρ. ἐλογισάμην, παθ. ἐλογίσθην, παρασκ. μέσ. καὶ παθ. λελόγισμαι. Ρημ. λογισμός, ἀλόγιστος, -λογιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ λόγος. Εἶναι μέσ. ἀποθ. Περιφρ. λογισμὸν ἔχω, λογισμῷ χρῶμαι, λογισμὸς ἐμπίπτει μοι [ἴοις πρᾶλ. τὰ νῦν: δὲν σοῦ πέφτει κοιρέντα, δὲν χάνεις τὸ λογάνι σου]. Διαλογίζομαι = σχέπτομαι, παραλογίζομαι = κακῶς κρίνω, ἀντιλογίζομαι = ὑπολογίζω ἀφ' ἐτέρου.

λοιδορέω-ω (=κακολογῶ, ὑβρίζω), παρατ. ἐλοιδόρουν, μέλ. λοιδορήσω, ἀδρ. ἐλοιδόρησα, παρασκ. λελοιδόρηκα. Μέσ. καὶ παθ. λοιδοροῦμαι, παρατ. μέσ. ἐλοιδορούμην, μέσ. μέλ. λοιδορήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐλοιδορησάμην, παθ. ἐλοιδορήθην, παρασκ. λελοιδόρημαι, Ρημ. λοιδόρησις.

Σημ. Ἐκ δίζ. λοι-, ἔξ ής τὸ λοιδορος, διπερ ἀπαντᾷ μόνον ἐν συνθ. φιλοιδορος. Τὸ μέσον ἀλληλοπαθὲς λοιδοροῦσιν ἀλλήλους. Συνών. κατηγορέω-ω. Τὸ ἐνεργ. = τῷ μέσῳ, ἀλλὰ τὸ μὲν ἐνεργ. συντάσ. αἰτιατ., τὸ δὲ μέσ. καὶ δοτ.

λούνω. Μέσ. λούομαι, παρατ. ἐλουσόμην, μέσ. μέλ. λούσομαι, μέσ. ἀδρ., ἐλουσάμην, παρασκ. λέλουμαι. Ρημ. λουτρόν, λουτρών.

Σημ. Θέμ. λού-. Μεταξύ δύο φωνήντων τὸ υ ἀποκάλλεται, τὰ δὲ φων. συγαιροῦνται: π.χ. λούομαι, λόδομαι, λοῦμαι: ἐλούομεν, ἐλόομεν ἐλοῦμεν. Ἐν τῷ ἐνεστ. λούνω (ἀντὶ λῶ ἐκ τοῦ λόω, λόF-ω) ἐτέθη πανταχοῦ ἡ δίφθογγος οὐ διὰ τὸ διμοιδόμορφον. Τῷ β. τούτῳ συγγενῆ τὰ λῦμα=ἀπόπλυμα, λύθρον=ἀκαθαρσία ἔξ αἰματος, λύμη=βλάβη, λυμαίνομαι (δὶδὲ), λυμεών, λυμανήρ.

λυμαίνομαι (=βλάπτω), παρατ. ἐλυμαίνομην, μέλ. λυμαίνομαι, μέσ. μέλ. ἀδρ. ἐλυμηνάμην, παρασκ. λελύμασμαι, παθ. ἀδρ. ἐλυμάνθην, τετελ. μέλ. λελυμασμένος ἔσομαι. Ρημ. λυμαντήρ.

Σημ. Ἐκ τοῦ λύμη (=βλάβη, φθορά), δὶδὲ λούνω. Εἶναι παθ. μετ' ἐνεργ. καὶ σπαν. παθ. διαθ. Παθ. τὸ λύμη γίγνεται. Συνών. βλάπτω, λαβῶμαι, κακουργέω-ω. Ιδὲ βλάπτω.

λυπέω-ω, ὄμαλὸν ἄνευ ὑπερσ. ἐνεργ. καὶ παθ. Ρημ. λυπτός, ἀλυπήτως, λυπητέον, ἀλυπος.

Σημ. Ἐκ τοῦ λύπη. Τὸ λυποῦμαι σπαν. παθητ. Περιφρ. λύπην παρέχω-τινι τὸ ἐνεργ., τὸ δὲ μέσ. λυπήρως φέρω, λυπῶ ἐμαντόν. Οἱ ἀδρ. ἐλυπήθην ἔχει σημ. μέσ., δὲ παρασκ. λελύπημαι παθ. Συνών. λυπάω-ω.

λύω (=λύω, ἀπαλλάττω, ἐλευθερῶ, διαλύω). Ρημ. λύσις, λύτρον, διαλύτης, λυτός, λυτέος, λυτέον.

Σημ. Θέμ. λυ-. Τὸν ἔχει: βραχὺ μόνον πρὸ τῶν ἀπὸ κ., μ., καὶ θ ἀρχομ. χρον. καταλ. Τὸ σύνθ. καταλύνω μεταβ. μὲν=καταργῶ, ἀμετάθ. δὲ=κατάγομαι: παρά τινι, κοινῶς κωνεύω (κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἀντικ. (ἴππους, ὑποδύγια, φροτίου). Περιφρ. τὸ μέσον λύσιν εὐθείακομιλ τινος, τὸ δὲ παθ. λύσις ἔστι τινος. Τῶν συνθ. ἡ περίφρ. ώς νῦν.

λωβάδιμαι-ῶμαι (=βλάπτω, ἀτιμάζω), μέσ. μέλ. λωβήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐλωβησάμην, παθ. ἐλωβήθην, παθ. παραχ. λελώθημαι.

Σημ. Ἐκ τοῦ λώβη (=βλάβη, οὔδρις). Εἶναι: ἀποθ. ἐνεργ. διαθ. Περιφρ. λώβη εἰμι τινος, τὸ δὲ παθ. λώβη γίγνεται. Συνών. λυμαίνομαι.

M

μανθάνω, παρατ. ἐμάνθανον, μέλ. μέλ. ώς ἐνεργ. μαθήσομαι, ἀόρ. δέ ἔμαθον, παραχ. μεμάθηκα, ὑπερσ. ἐμεμαθήκειν. Παθ. μανθάνομαι, μόνον. Ρημ. μαθήσις, μάθημα, μαθητής, μαθητός, μαθητέον.

Σημ. μαθ. (ἐκ βίζ. μεθ-, ἐξ ἦς τὸ μέριμνα) μετὰ προσφ. -αν- καὶ ν πρὸ τοῦ χαρακτ. μαιθαν- καὶ μαθε-. Ἐκμανθάνω=έντελῶς μανθάνω, ἀπομανθάνω=λησμονῶ. Τὸ μανθάνω εἶναι: παθητ. τοῦ διδάσκω. Περιφρ. τὴν μάθησιν ποιοῦμαι.

μαντεύομαι (=προφητεύω, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον), παρατ. ἐμαντεύομην, μέσ. μέλ. μαντεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμαντευσάμην, παραχ. μεμάντευμαι. Ρημ. μαντεία, μαντεῖον, μάντευμα, μαντεύτος, μαντευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μάντις, δπερ ἐκ τοῦ μαίνομαι. Εἶναι μέσ. ἀποθ. Τὸ ἐνεργ. μαντεύω μτγν. Πολλάκις σύνθ. Περιφρ. μαντικῆ καὶ μαντείας χρῶμαι. Συγών. χρησμοδοτέω-ῶ, χρηστηριάζομαι.

μαραίνω, ἀόρ. ἐμάρανχ. Παθ. μαραίνομαι, παρατ. ἐμαραχινόμην.

Σημ. Θέμ. μαραν- (μαράνιω-μαραΐνω). Εἰς τὸν ἀόρ. ἐμάρανχα (ἐκ τοῦ ἐμάρανσα, ἐμάραννα) ἐπειδὴ πρὸ τοῦ ἂ ἔχει ρ, ἀναπληγωτικῶς ἐξέπεινεν αὐτὸν εἰς ἄ. Τῆς αὐτῆς βίζης μαρ- καὶ τὸ μαρόλλη=ἡ τέφρα τῶν ἀνθράκων, μόρος=θάνατος, βροτός (μορ-τός), ἄμβροτος, ἄμβροστα (ἀνα-θροστα).

μαρτυρέω-ῶ, ὄμαλόν, ἔνευ παθ. ὑπερσ.

Σημ. Ἐκ τοῦ μάρτυς, δθεν καὶ τὰ μαρτυρία, μαρτυρίου, μαρτύρομαι (=ἐπι-

καλοῦμαι μάρτυρα), δπερ κατ' ἐνέστ, παρατ. καὶ μέσ. ἀδρ. ἐμαρτυράμην μόνον. Ό μέσ. μέλ. μαρτυρήσομαι καὶ ως παθ. Ἐνταῦθα ἀνήκουει καὶ τὰ μέτρα, μεριμνῶ, μέλει (δ ἵδε).

μαστιγώ-ω, παρατ. ἐμαστίγουν, μέλ. μαστιγώσω, ἀδρ. ἐμαστίγωσα. Παθ. μαστιγοῦμαι, μέσ. μέλ. μαστιγώσομαι (παθ.), ἀδρ. παθ. ἐμαστιγώθην, παρακ. μεμαστίγωμαι. Παράγ. μαστιγίας.

Σημ. Ἐκ τοῦ μάστιξ, δπερ συγγενές τοῖς ἴμασι, ἴμοντα (σχοινίον φρέατος), ἴμασθη (μάστιξ).

μάττω (=ζυμώνω, σπογγίζω), ἢ μάσσω, ἀδρ. ἐμαξᾶ. Παθ. ἀδρ. ἐξεμάχην, παθ. παρακ. μέμαχμαι. Ρημ. μάζα, μάγειρος, μάκτρα, χειρόμαχτρον, ἐκμαγεῖον.

Σημ. Θέμ. μαγ- (μάγιω, μάττω). Συνάν. ἀποφάω-ω, δμόργηνμι, ἀποσμήχω.

μάχουμαι (=συνάπτω μάχην, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι), παρατ. ἐμαχόμην, μέσ. μέλ. μαχοῦμαι, μέσ. ἀδρ. ἐμαχεσάμην, παρακ. μεμάχημαι. Ρημ. μάχιμος, μαχητικός, μαχητέον, δυσμαχητέον.

Σημ. Θέμ. μαχ- καὶ μαχε-. Εἶναι ἀποθ. ἐνεργ. διαθ. Παθ. τὸ μάχη γίγνεται, μάχη ἔστι. Διαφέρει δὲ τοῦ πολεμῶ ὡς τὸ μάχη τοῦ πόλεμος. Ἰδὲ πολεμῶ. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ μάχην ποιῶ καὶ μάχην ποιοῦμαι ἵδε ποιῶ. Ἐκ τοῦ αὐτὸς μάχομαι τὸ παρασύνθ. αὐτομαχέω-ω=αὐτοδικῶ. Πρόθλ. ὑπνομαχῶ, πυργομαχῶ, τειχομαχῶ, θεομαχῶ, σκιαμαχῶ, ἱππομαχῶ.

μεθύσκω (=κάμψω τι νά μεθύσῃ), ἀδρ. -ἐμέθυσα. Μέσ. μεθύσκομαι (οὖ συνάν. καὶ συνηθέστ. μεθύνω ἀμετάθ.), παρατ. ἐμεθύσκόμην, παθ. ἀδρ. ως μέσ. ἐμεθύσθην. Ρημ. μεθύσιος, μειγάζεις, μεικτός, μεικτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μέθυ (δ ὅινος ποιητ.), ἔξ οὖ καὶ τὸ μεθύνω, μετὰ προσφ. σχ.

Ζ μείγνυμι (=σμείγω) παρατ. ἐμείγνυον, μέλ. -μείξω, ἀδρ. ἐμειξᾶ. Μέσ. καὶ παθ. μείγνυμαι, παρατ. -ἐμειγνύμην, παθ. μέλ. -μειχθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐμειξάμην, παθ. ἐμειχθῆν καὶ δέ ἐμείγην (μέσ.), παρακ. μέμειγμαι. Ρημ. μείξις, μειγάζεις, μεικτός, μεικτέον.

Σημ. Θέμ. μειγ- καὶ -νυ- τὸ πρόσφυμα μειγνύμι. Λαμβάνει καὶ πρόσφ. σκ καὶ ἔχομεν μειγ-σκω—μειγ-σκω—μείσγω ως λόγη—λόγη). Ό ἐνεσ. σχημ. καὶ βαρυτόνως -μειγνύω. Πολλάκις σύνθ. περιφρ. μειξίς ἔστι. Συγάνυμι, φύρω.

[**μείρομαι**], μόνον παρακ. **εῖμαρται** (=εἶναι πεπρωμένον), ὑπερσ. εῖμαρτο.

Σημ. Θέμ. μερ (σμερ) [**μέριομαι**], μείρομαι (ποιητ.) καὶ σμαρ- (μαρ-) δθειν δ παρακ. [σέσμαρται, ἔσμαρται] εἰμαρται. Ἰδὲ πέπρωται. Τῆς αὐτῆς ὁ ζ.

μερ- τὰ μερίζω, μόρα=μέρος τοῦ στρατοῦ τῆς Σπάρτης, μοῖρα, μόρος (ἰδὲ μαραίνω), μόρσιμος=πεπρωμένος, μέρος, μερίς.

μέλει (=φροντίς ἔστι), ἀπρόσωπον, ὑποτ. μέλη, εύκτ. μέλοι, προστ. μελέτω, ἀπαρ. μέλειν, μετ. μέλον, παρατ. ἔμελε, μέλ. μελήσει, ἀρ. ἔμελησε, παραχ. μεμέληκε, ὑπερσ. ἔμεμελήκει. *Πημ. μελέτη, μελητέον, ἀμεταμέλητος.

Σημ. Θέμ. μελ- καὶ μελε-. Τὸ μέλει ἔχει ῥίζικὴν συγγένειαν πρὸς τὸ μέριμνα. Μεταμέλει=τῷ ἀποθ. μεταμέλομαι=μετανοῶ. Τὸ μεταμέλει δὲν ἔχει παραχ. καὶ ὑπερσ., τὸ δὲ μεταμέλομαι ἔχει παρατ. μετεμελόμην καὶ μέλ. μεταμελήσομαι. Σπαν. τὸ μέλει ὡς προσωπίκν. Τὸ ῥηματ. μελέτη ἔχει ἐπένθ. ε. Συνών. τῷ μέλει μοι τυνος τὸ ἐντρέπομαι τυνος.

μέλλω (=ἔχω σκοπόν, βραδύνω), παρατ. ἔμελλον καὶ ἦμελλον, μέλ. μελλήσω, ἀρ. ἔμέλλησα. Παθητ. μέλλεται. *Πημ. μελλησις, μελλητής, μέλλημα, μελλητέον.

Σημ. Θέμ. μελλ- (μελή) καὶ μελε-. Περιφρ. διαμέλλησιν ποιοῦματ. Εὔρηται καὶ σύνθ. μετὰ τῆς διὰ καὶ λαντί.

μέμφομαι (=ψέγω), παρατ. ἔμεμφόμην, μέσ. μέλ. μέμψομαι, μέσ. ἀρ. ἔμεμψάμην, ὡς μέσ. δὲ πάντοτε καὶ ὁ παθ. ἔμέμφην. *Πημ. μέμψις, μομφή, μεμπτός, μεμπτέος.

Σημ. Θέμ. μεμφ-. Εἶναι ἀποθ. ἐνεργ. διαθ. Τὸ μέσ. αὐτοπ. μέμφομαι ἐμιαντόν. Μέμφομαι τινα=ἐπιτιμῶ τινι, μαλάνω, μέμφομαι τινα=ψέγω τινά. *Ἐκ τοῦ μέμφομαι καὶ μοῖρα τὸ μεμψίμοιρος, ἐξ οὐ παρασύνθ. τὸ μεμψιμοῖρω-ᾶ=παραπονοῦμαι. Εὔρηται καὶ σύνθ. Περιφρ. κατάμεμψιν ἔχω τινι καὶ παθητ. κατάμεμψις τινός ἐστιν.

μένω (=μένω, πειριμένω, εὐχαριστοῦμαι εἰς τι), παρατ. ἔμενον, μέλ. μενῶ, ἀρ. ἔμεινα, παραχ. μεμένηκα. *Πημ. μονή, μενετός, μενετέος.

Σημ. Θέμ. μεν-, μενε-. Εἶναι διαθ. οὐδετέρας. Τὸ ἔμμένω (ταῖς σπουδαῖς, τοῖς δρυχοῖς χλπ.)=μένω πιστός, δηλ. λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, τὸ συμμένω=διαρκῶ, π. χ. αἱ σπουδαὶ συμμένουσιν' δηλ. ἐπὶ πραγμάτων. *Ἐν τῇ εύκτ. τοῦ μέλ. καὶ τύποι μετ' ἀττικῶν καταλ. παραμενόην καὶ ὑπομενόην. Περιφρ. μονήρη ποιοῦμαι καὶ παθητ. ἐπιμονὴ γίγνεται.

μερίζω (=διαιρῶ εἰς μερίδας), μέλ. μεριῶ, ἀρ. ἔμερισα. Παθ. μερίζομαι, μέσ. μέλ. μεριοῦμαι. μέσ. ἀρ. ἔμερισάμην, παθ. ἔμερισθην, παραχ. μεμέρισμαι. *Πημ. μερισμός, μεριστός, ἀμέριστος, ἐπιμεριστός.

Σημ. *Ἐκ τοῦ μερίσ (μερίδյω, μερίζω), ὅπερ ἔκ τοῦ [μερίσματ], διὰ. Συνών. γέμω.

μεταχειρίζω (=μεταχειρίζομαι), ἀδρ. μετεχείρισα. Μέσ. μεταχειρίζομαι, παρατ. μετεχειρίζομην, μέσ. μέλ. μεταχειριοῦμαι, μέσ. ἀδρ. μετεχειρησάμην, παθ. μετεχειρίσθην, παρακ. μεταχεχείρισμαι. 'Ρημ. ἀμεταχείριστος, δυσμεταχείριστος.

Σημ. Παρασύνθετον ἔχ τῆς προθ. μετὰ καὶ χεῖρας ἔχω τι. Τὸ ἀπλοῦν χειρίζω μηγν. Τὸ μεταχειρίζω καὶ μεταχειρίζομαι (μέσ.) ἰσοδύναμα. ('Ιδε στρατεύω). Τὰ τοιαῦτα καλοῦνται ἀποθετικὰ δικατάληχτα, τὸ δὲ μέσον τούτων συνηθέστερον τοῦ ἐνεργητικοῦ. Συνών. χράομαι-ῶμαι.

μηχανάομαι-ῶμαι (=τεχνικῶς τι κατασκευάζω, πανούργως ἐπινοῶ, μηχανεύομαι), παρατ. ἐμηχανώμην, μέσ. μέλ. μηχανήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐμηχανήσαμην, παρακ. ἐνεργ. καὶ παθ. μεμηχάνημαι, ὑπερσ. ἐμεμηχανήμην. 'Ρημ. μηχάνημα, μηχανητέον.

Σημ. 'Ἐκ τοῦ μηχανή, ἔξ οὐ καὶ τὰ ἄ-(βιο-, πολυ-)μήχανα, μηχανικός καὶ ἀμηχανέω-ῶ. Συνών. μήδομαι (σπαν.) εὔρηται καὶ σύνθ.

μιαίνω (=μολύνω), παρατ. ἐμιαίνον, μέλ. μιανῶ. Παθητ. μιαίνομαι, μέλ. μιανθήσομαι, παθ. ἀδρ. ἐμιαίνθην, παρακ. μεμιαίσμαι. 'Ρημ. μίασμα, μιαρός, ἀμίαντος.

Σημ. Θέμ. μι- καὶ πρόσφ. αγ- (μιάνյω, μιαίνω)). "Ισως ἔχει συγγένειαν τῷ Φίός—ἴδιος (δηλητήριον) κατὰ τὴν συνήθη τροπὴν τοῦ Φ εἰς μ.

μίγνυμι κακὴ γραφὴ τοῦ μείγνυμι, ὁ ίδε.

μιμέομαι-οῦμαι, παρατ. ἐμιμούμην, μέσ. μέλ. μιμήσομαι, παθ. μιμηθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐμιμητάμην, παθ. ἐμιμήθην, (παρακ.). μεμιμημαι παθ. καὶ μέσ.). 'Ρημ. μιμητής, μιμητός, μιμητέος.

Σημ. 'Ἐκ τοῦ μῆκος. Εἶναι ἀπόθ. ἐνεργ. διαθ. Ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. Αἱ περιφρ. ώς νῦν. Συνών. ζηλόω ὡ.

-μιμητήσκω (=ἐνθυμίζω), παρατ. ἐμίμηνησκον, μέλ. -μητήσω, ἀδρ. ἐμνηστα. Μέσ. μιμητήσκομαι, παρατ. ἐμιμηνησκόμην, μέσ. μέλ. -μητήσομαι, παθ. ώς μέσ. μητήσθησομαι, παθ. ἀδρ. (πάγντοτέ μέσ.) ἐμνησθην, παρακ. μέμηνημαι (ώς μέσ.), ὑπερσ. ἐμεμηνήμην, τετελ. μέλ. μεμηνήσομαι. 'Ρημ. ἀναμηνηστός, ἀείμηνηστος, ἐπιμηνηστέον.

Σημ. Θέμ. μη- μετὰ προσφ. ισκ (μηνίσκω- μητήσκω καὶ μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. μητήσκω). Τῆς αὐτῆς ρίζ. μεγ-, μ(ε)ρ- ἔχομεν τὰ Μέντωρ, Ἀγαμέμνων, μηνήμη (=τὸ μηνημονεύειν), μηνήμων, μηνημονεύω, μοῦσα (μέν-τια—μόντια—μοῦσα=ἡ ἐννοοῦσα, ἡ ἐπινοοῦσα). Τὸ ἐνεργ. παρὰ τοῖς ἀττικοῖς πάντοτε σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀτὰ καὶ ὑπό. Παθ. τοῦ ρήμ. τούτου τὸ μηνημονεύομαι, ἀγνίθ. τὸ ἀμηνημονῶ. 'Ο παρακ. μέμηνημαι πολλ. ἀντὶ τοῦ ἐνεστ., ἐν δὲ τῇ ὑποτ. κα

εύχτ. καὶ μονολεκτικῶς (μεμυδμαῖ, μεμνῆται, μεμνώμεθα καὶ μεμνῆσο, μεμνῆτο, μεμνῆσθε. Πρόβλ. κτῶμαῖ).

μισθέω-ῶ, παραχτ. ἐμίσουν, μέλ. μισήσω, ἀόρ. ἐμίσησα, παραχ. μεμίσηκα. Παθ. μισοῦμαι, ἀόρ. ἐμισήθην, παραχ. μεμίσημαι. 'Ρημ. μισητός, εύμισητος, μισητέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ μισος. *Mīsos* ἔχω τινὸς=μισῶ τινα μὲ παθ. μισος ἔχω πρὸς τινος καὶ μιση γίγνεται. Ἐν συνθέσει: τὸ μισῶ, θεωρούμενον ἀσυναίρετον. πρὸ συμφ. μὲν μισ-, (μισόδημος) πρὸ φων. δὲ μισ-, (μισέλλην). Τὸ μέσ. αὐτοπ. μισῶ ἐμαυτόν. Συνάν. βδελύτομαι, ἔχθραίνω.

μισθόω-ῶ (=δίδωμι τι ἐπὶ μισθῷ), δύμαλόν, ἀνευ ἐνεργ. ὑπερσ. 'Ρημ. μισθωσις, μίσθωμα, μισθωτός, ἀμίσθωτος, μισθωτικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ μισθός. Τὸ παθ. μισθοῦμαι=λαμβάνομαι ἐπὶ μισθῷ, τὸ μέσ.=λαμβάνω τι ἐπὶ μισθῷ, ἐνοικιάζω, ναυλώνω, οὖ συνάν. τὰ μισθαργῶ (μισθάρνης, μισθὸν ἄρνυμαι) καὶ μισθωφορῶ (μισθοφόρος, μισθὸν φέρω). Τὸ μέσ. αὐτοπ. μισθῶ ἐμαυτόν. Τὸ δ. συγγενὲς καὶ τῷ μετρεῖν.

μινθικακέω-ῶ (=ἐνθυμοῦμαι τὸ κακόν, φυλάττω πάθος), μέλ. μνησικακήσω, ἀόρ. ἐμνησικάκησα.

Σημ. Παρασύνθ. ἐξ τοῦ μινηγόκομαι κακόν.

μοχθέω-ῶ (κοπιάζω), μέλ. μοχθήσω, ἀόρ. ἐμόχθησα. 'Ρηματ. μοχθηρός.

Σημ. Ἐκ τοῦ μόχθος, ὅπερ ἐξ τοῦ ποιητ. μορ-έω (μοχθέω), μετ' ἐπενθ. θ ως τὸ ἄχ-θ-ος ἀντὶ ἔχος. Συνάν. πονέω-ῶ, ταλαιπωρέω-ῶ, κάμικω.

μυέω-ῶ (εἰσάγω τινὰ εἰς τὰ μυστήρια), μέλ. μυήσω, ἀόρ. ἐμύησα. Παθ. μυοῦμαι, παθ. ἀόρ. ἐμυήθην, παραχ. μεμύημαι. 'Ρημ. ἀμύητος.

Σημ. Θέμ. μυε-. Ἰδὲ μύω.

μυδάττομαι (=σικχαίνομαι), μόνον ὁ ἐνεστώς.

Σημ. Θέμ. μυσαγ- (μυσαγ-γομαι, μασάττομαι), ἐξ οὗ καὶ τὰ μυσ-αχθής, μυ αχ-ηδε=μυσαρός. Βίναι ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. Συνάν. βδελύτομαι, ἀποτρέφομαι.

μύω (=κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ στόμα), ἀόρ. ἐμυσα, παραχ. μέμυκα.

Σημ. Θέμ. μυ- ἐξ οὗ καὶ μύέω-ῶ σὺν τῷ προσφύμ. -ε-. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ θέμ. καὶ τὰ μᾶμος (ἐξ τοῦ κλείειν τὸ στόμα καὶ ἄρα κρυψίως καὶ ἀσαφῶς λέγειν, ζθεν λοιδορεῖν), ἀμύμων (ἄμωμος, ἔξοχος), μῆδος, μύστης, μυστήριον, μυνῆδα, μύσωψ. Ἐχει τὸ υ βραχὺ μόνον πρὸ τοῦ σ, ως ἔμιστα, ἀλλὰ μέμυκα. Ἐκ τοῦ καταμύνω τὸ καμμύνω μτγ. Τὸ καταμύνω κυρίως ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ συμμύνω ἐπὶ τοῦ στόματος, τὸ [βυνέω] ἐπὶ διτῶν.

N

ναυαγέω-ῶ, ἀδρ. ἐναυάγησα. *Ρημ. ναυαγία, ναυάγιον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ναῦς ἄγγυμι τὸ ναυαγός καὶ τὸ παρασύνθ. ναυαγῶ. Ναυαγλα (θηλ.) μὲν ἡ συντριβὴ τῆς νεώς, ναυάγια δὲ (οὐδ. πληθ.) τὰ ἔξ αὐτῆς ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐχθρασθέντα καὶ ναυάγιον (πολλ.) δ τῶν νεῶν κίνδυνος.

ναυαρχέω-ῶ (=εἰμαι ναύαρχος), παρατ. ἐναυάρχουν.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ναῦς ἄρχω, ναύαρχος.

ναυμαχέω-ῶ, παρατ. ἐναυμάχουν, μέλ. ναυμαχήσω, ἀδρ. ἐναυμάχησα, παρακ. νεναυμάχηκα. Παθ. ἀδρ. ἐναυμαχήθην.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ναῦς καὶ μάχομαι. "Εχει ἐφετικὸν ναυμαχησεῖν, παραγόμ. ἐκ τοῦ μέλλ. Καταναυμαχῶ=νικῶ ἐν ναυμαχίᾳ. Εὕρ. καὶ σύνθ.

ναυπηγέω-ῶ (=κατασκευάζω ναῦν, εἰμαι ναυπηγός). Μέσ. ναυπηγοῦμαι, παρατ. ἐναυπηγοῦμην, μέσ. μέλ. ναυπηγήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐναυπηγησάμην, παθ. ἐναυπηγήθην, παθ. παρακ. νεναυπήγημαι. *Ρημ. ναυπηγία, ναυπήγιον, ναυπηγεῖν, ναυπηγήσιμος.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ναῦς-πήγυμι, ναυπηγός. Τὸ μέσ. εἶναι διάμεσον (=διὰ τοῦ ναυπηγοῦ κατασκευάζω ναῦν) καὶ περιφρ. ναῦς ποιοῦμαι.

νέμω (=μοιράζω, βόσκω), παραν. ἐνεμον, μέλ. νεμῶ, ἀδρ. ἐνειμα, παρακ. νενέμηκα. Μέσ. καὶ παθ. νέμομαι, παρατ. ἐνεμό-μην, μέσ. μέλ. νεμοῦμαι, μέσ. ἀδρ. ἐνειμάμην, παθ. ἐνεμήθην, παρακ. νενέμημαι, ὑπερσ. ἐνενεμήμην. *Ρημ. ἀνέμητος, διανεμη-τέος, ἐπινεμητέον.

Σημ. Θέμ. νεμ- καὶ νεμε-, δθεν νέμος (τόπος σύδενδρος πρὸς νομῆν), νομή, διανομή, νόμος (ἔθος τάξις), νομίζω, νόμισμα, νομός, νέμησις, νέμεσις, Νέμεα. Τὸ μέσον αὐτοπ. προσσέμω-διανέμω ἐμαντόν. Συνών. τῷ νέμω (βόσκω) καὶ τὸ σπάγ. νομεύω. *Ιδὲ βόσκω.

νεύω (=γνεύω, γνέφω), παρατ. -ἐνευον, μέσ. μέλ. ὥς ἐνεργ. νεύσομαι, ἀδρ. ἐνευσα, παρακ. -νένευκα. *Ρημ. νεῦμα.

Σημ. Θέμ. νευ-. Ἐν τῷ δ. τούτῳ τὸ υμεταξὺ δύο φωνηέντων δὲν ἀπεβλήθη κατ' ἔξαιρεσιν, ἐπειδὴ ἀρχικῶς ἵσως ἦτο νεῦ-μι (πρβλ. σεύω, πλέω, ὁσώ), οὔτε πεπλάσθη εἰς βαρύτονον. Πολλάκις σύγθ. Ἐκ τοῦ νεύω τὸ θαυμι-στικὸν νευστάζω (ποιητ.), ἐξ οὗ τὸ κοινὸν νυστάζω. *Ιδὲ κύπιτω.

νέω (=πλέω), παρατ. ἐνεον, μέσ. μέλ. ὥς ἐνεργ. νεύσομαι, ἀδρ. ἐνευσα, παρακ. νένευκα. *Ρημ. νευστέον.

Σημ. Θέμ. νιΓ-. Περὶ τῆς συναιρέσεως ἵδε πλέω. "Εἰτι καὶ νέω = σωρεύω, ταῦτα παρὰ τοῖς Ἀττ. Ἰδὲ γένω. Τῆς αὐτῆς βίζης σνα-, να-, τὰ δέναος, νάμα, δῆμος, νησόν (οὖδε), Νησέν, Νησής, Νηάς, Νέδων, Νέ(σ)τος, νότος, νοτα, νοτερός, νοτίζω.

νικάω-ῶ, ὄμαλόν. Παθ. νικῶμαι, ἀδρ. ἐνικήθην, παρακ. νεγί-κημαι, μόνον. *Ρημ. ἀνίκητος.

Σημ. Ἐκ τοῦ νίκη. Ἀντὶ τοῦ νικῶμαι οἱ Ἀττ. χρῶνται τῷ ήτιῶμαι καὶ νίκη γίγνεται. Περιφρ. ποιῶ τινα νικᾶν καὶ νίκην ἀπεργάζομαλ τινι. Συγών. κρατέω-ῶ καὶ περιγίγνομαι.

νίφω (χιονίζω), παρατ. οὐπένιφε. Παθ. νίφομαι.

Σημ. Θέμ. νιφ-. Συνήθως κατὰ γ' ἐν πρόσ. "Εχει τὸ μαχρόν, τὰ δ' ἔξ αὐτοῦ βραχύ.

νοέω-ῶ (=ἐννοῶ, σκέπτομαι), ὄμαλ. ἀγνευ ὑπερσ., ἐνεργ. καὶ παθ. *Ρημ. νόσις, νόημα, νοητός, ἀνόητος, κατανοητέον, κατα-νόη(μα)σις, ἐπί(πρό, παρά, ἐπί, σύν)νοια.

Σημ. Θέμ. γοε-. Τὸ μέσ. πάντετε σύνθ. Ὁ παθ. ἀδρ. ἐν συνθ. ἔχει σημ. μέσην. Περιφρ. πρόσοιαν ἔχω τινός, πρόσοιαν ποιοῦμαι (=προνοῶ), εἰς ἐπίνοιάν τινος ἔρχομαι, εἰς σύννοιαν ἀφικοῦμαι. "Ορα διανοοῦμαι καὶ ἐννοῶ. Τὸ ἥηματ. ἀνόητος λαμβάνεται ἐνεργητικῶς (=δο μὴ νοῶν), καὶ παθητ. (=δο μὴ νοούμενος), ώς καὶ τὰ ἀπροσδόκητος, ἀνέλπιστος, ἀφύλακτος, ἅπρακτος κτλ. Τὸ ἀπονοέομαι-οῦμαι=(χάνω τὸν νοῦν μου), διανοέομαι-οῦμαι (=σκέπτομαι) είναι μέσα ἀποθ. Πολλάκις σύνθ.

νομίζω (=πιστεύω, κατὰ νόμον ὁρίζω, χρῶμαι), ὄμαλόν μετ' ἀττ. μέλ. νομιῶ, καὶ ἀγνευ ὑπερσ. ἐνεργ. καὶ παθ. *Ρημ. νόμισμα, νό-μισμα, νομιστέον.

Σημ. Ἰδὲ σημ. νέμω. Ὁ ἐνεργ. μέλ. νομίσω καὶ μέσ. νομιοῦμαι μτγγ. Ἰδὲ οἴομαι. Τὸ μέσ. νομίζω ἐμαντόγ.

νοσέω-ῶ (=ἀσθενῶ), παρατ. ἐνόσουν, μέλ. νοσήσω, ἀδρ. ἐνόσησα, παρακ. νενόσηκα. *Ρημ. νόσημα, νοσηρός, ἔξ οὖ νοσηλεύω.

Σημ. Ἐκ τοῦ νόσος. Ἐνεργ. μετεθ. τὸ νόσον ποιῶ, ἀμετάθ. δὲ εἰς νόσον ἐμπλήπω. Τὸ δ. τοῦτο, ἔνεκα τῆς βίζης αὐτοῦ νεκ-, εἶναι διμόρφοις τοῦ νε-κρὸς καὶ τῶν ἐν ταῖς ἀδελφαῖς γλώσσαις λέξεων τῶν σηματινουσῶν ἔξαλειψιν, ἀπώλειαν, βλάβην. Συγών. ἀρρωστέω-ῶ, ἀσθενέω-ῶ, κάμνω.

νυκτερεύω (=πράττω τι ἐν καιρῷ νυκτός), παρατ. ἐνυκτέ-ρευον, μέλ. νυκτερεύσω, ἀδρ. ἐνυκτέρευσα. *Ρημ. νυκτερεία, νυκτε-ρευτής, νυκτερινός, νύκτωρ, καὶ τὸ ποιητ. νυκτερίς.

Σημ. Ἐκ τοῦ γάξ. Διανυκτερεύω=πράττω τι δι' ὅλης τῆς νυκτός.

ξενίζω (φιλοξενῶ, ὅμιλῶ διαλεκτον ξένην τῆς Ἀττικῆς), παρατ. ἐξένιζον, ἀδρ. ἐξένισα. Παθ. ξενίζομαι, ἀδρ. ἐξένισθην. Ρημ. ξένισις, ξενισμός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ξένος=ὁ ἔκ ξενίας φίλος, ὁ ξενίζων καὶ ὁ ξενιζόμενος. Περιφρ. ξενίσεις ποιοῦμαι (ἐνεργ.) καὶ ξενίας τυγχάνω ὑπὸ τυρος (παθ.).

ξενόομαι-οῦμαι (ἐνεργ.=κάρμνω τινὰ φίλον, παθ.=φιλοξενοῦμαι), παθ. ἀδρ. κυρίως ως μέσος ἐξενώθην, παρακ. ἐξένωμαι.

Σημ. Ἐκ τοῦ ξένος. Πολλάκις σύνθ. μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ ἀπό.

ξηραίνω, ἀδρ. ἐξήρανα. Παθ. ξηραίνομαι, ἀδρ. ἐξηράνθην.

Σημ. Ἐκ. τοῦ ξηρός. Θέμ. ξηράν-, ξηράν-γω, ξηραίνω. Ὁ ἀδρ. ἐξήρανα ἐπειδὴ πρὸ τοῦ ἂ ἔχει το ἔκτείνει αὐτὸ εἰς ἄ. Συνών. αναλογούμαι, ὁ ίδε. Ἡ ἀρχικὴ βίζα τοῦ φήμ. τούτου ἵσως εἶναι ἡ σεχ- τοῦ ἔχω καὶ σχε- (σχερδες-ξερός), χέρσος.

ξυλίζομαι (=συλλέγω ξύλα) μόνον κατ' ἐνεστ. Ἰδὲ ξύνω.

[**ξύνω** (=ξύνω)], ἀδρ. -ξύνσα. Μέσ. ξύνομαι, μέσ. ἀδρ. ἐξύσα-μην, παθ. -ξύνσθην. Ρημ. ξυστός, ξυκήλη (τὸ ῥοκάνι τῶν ξυλουργῶν), ξύλον, ξυλίζομαι.

Σημ. Θέμ. ξυ-. Τὸ ξέω ἐπὶ ξύλων καὶ λίθων, τὸ ξύνω ἐπὶ σαρκός. Συνών. ξέω, γλύφω.

όδοιποιέω-ῶ (=ποιῶ ὄδόν), παρατ. ὠδοιποίουν, ἀδρ. ὠδοί-ποιησα. Μέσ. ὄδοιποιοῦμαι, παθ. παρακ. μετοχὴ ὠδοιποιημένος, παθ. ὑπερσ. ὠδοιποιημένος ἦν.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὄδοιποιός (ἔξ οὖ καὶ ὄδοιποια). Περιφρ. ως νῦν ὄδον ποιοῦμαι.

όδυρομαι (=θρηνῶ), παρατ. ὠδυρόμην, μέλ. ὠδυροῦμαι, μέσ. ἀδρ. ὠδυράμην. Ρημ. ὠδυρούμός.

Σημ. Θέμ. δδύρ- (όδύρομαι, ὠδύρρομαι, ὠδύρομαι). Εἶναι μέσ. ἀποθ. Εἶναι τῆς αὐτῆς βίζης ἐξ ἦς καὶ τὸ σπάν, δδυνθμαί. Πολλάκις σύνθ. Συνών. δλοφύρομαι, οιμώζω, γοάω-ῶ.

օζω (=καθολικῶς, ἐπὶ εὐαρέστου καὶ δυσαρέστου δσμῆς, ὡς τὸ νῦν μυρίζω), μόνον ὁ ἔνεστ. Ῥημ. ὀδυρμός.

Σημ. Θέμ. δδ. - (δδήω, ὄζω).

·οῖγω, ίδε ἀνοίγω.

ζοῖδα (γνωρίζω), ὑπερσ. ἥδη καὶ ἥδειν, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. εἰσομαι καὶ σπάν, εἰδήσω. Ῥημ. ίστοριά, [εἰδησίς], ίστέον.

Σημ. Θέμ. ίδ. - (Φιδ-) Φειδ- (ἐξ οὐ κατὰ τρόπην τοῦ εἰ εἰς οι οίδα). Τὸ οίδα είναι δ' παραχ. μὲ σημασίαν ἔνεστ. Ὁ δυϊκες καὶ πληθ. τῆς ὄριστ. καὶ ἡ προστ. ἐκ τοῦ ἀσθ. Θέμ. (ιδ-). Τὸ γ' πληθ. τῆς ὄριστ. είναι ίσασιν ἀντὶ ίδαις κατ' ἀναλογίαν τῶν ἀλλων προσώπων. Τὸ οίδα διαφέρει τοῦ σύνοιδα καθ' ὅτι τὸ μὲν οίδα=γινώσκω τι ἐξ ἀκοῆς ή ἐκ πληροφορίας ἀλλων, τὸ δὲ σύνοιδα=γινώσκω τι ἐξ ίδιας ἀντιλήψεως, γενόμενος αὐτοῦ αὐτόπτης καὶ αὐτήχοος. Διαφέρει δὲ καὶ τοῦ γιγνώσκω καθ' ὅτι τὸ μὲν οίδα, ως ἐλέχθη, σημαίνει τὴν ἔξωθεν ἐρχομένην γνῶσιν, τὸ δὲ γιγνώσκω τὴν ἐξ ὑποκειμένου, ητοι ἔννοιο καὶ οὕτω μανθάνω. Τὰ ρήμα. ίστορία, ίστέον δασύνονται ἐν φ τὸ οίδα ψιλοῦται (ἰδε ἔπομαι). Τὸ μέσ. αὐτοπ. οίδα ἐμανιόν.

οίκεω-ῶ (=κατοικῶ, κυβερνῶ; ἐπὶ πόλεως δε=κυβερνῶμαι), ὄμαλόν. Ῥημ. ἐν (ἐξ-, κατ-, μετ-, παρ-, συν) οίκησις, οίκημα, ἀοίκητος.

Σημ. Ἐκ τοῦ οίκος, ἐξ οὐ καὶ τὸ μεταβ. οίκισω=βάλλω ἀλλον νὰ οικήσῃ. Ὁ μέσ. μέλ. οίκησομαι είναι καὶ παθητ. Περιφρ. οικήτωρ—οικητής ειμο καὶ οίκησιν ποιοῦμαι, μεταβ. δὲ οίκησιν παρέχω καὶ γέμω.

οίκτιόω καὶ **οίκτείρω** (=εὔσπλαγχνίζομαι), παρατ. ϕκτ(ε)ιρον, ἀόρ. ϕκτ(ε)ιρα. Παθ. οίκτ(ε)ιρομαι. Ῥημ. οίκτιρμός, οίκτιρμων.

Σημ. Θέμ. οίκτιρ- (τὸι μακρὸν) καὶ οίκτερο- (ὅθεν οίκτερίω, οίκτέρρω, οίκτείρω). Ορθοτέρα ή διὰ τοῦ Ι γραφή. Τὸ ρ. τοῦτο ἐκ τοῦ οίκτος, ἐξ οὐ κατ τὸ σπάν. οίκτισω=οίκτιρω. Παθ. τὸ οίκτου τυγχάνω ὑπό τυνος. Συνών. ἐλεέω-ῶ.

οἰμώζω (=θρηνῶ), μέσ. μέλ. ως ἐνεργ. οἰμώξομαι, ἀόρ. -ῷμωξα. Ρημ. οἰμωγή.

Σημ. Ἐις -ζω λήγουσι τὰ ἐξ ἐπιφωνημάτων ρήματα π. χ. ἀλαλάζω (ἀλαλά), ἐλελίζω (ἐλελεῦ), γρύζω (γρῦ). Τινὲς γράφουσιν οἰμώζω.

οἰνοχέω-ῶ (=κερνῶ οἶνον), μέλ. οἰνοχοήσω.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ οἰνοχόδος (οἰνος-χέω).

οἴομαι καὶ **οἴμαι** (=νομίζω), παρατ. ϕόμην καὶ ϕημην, μέσ. μέλ. οἰήσομαι, παθ. ἀόρ. ως μέσ. ϕήθην. Ῥημ. οἴησις.

Σημ. Θέμ. οἱ- καὶ οἰε-. Είναι ἀποθ. ἐνεργ. διαθ. Τὸ α' πρόσ. τοῦ ἔνεστ. καὶ παρατ. τῆς ὄριστ. καὶ κατὰ τὰ εἰς -μι, ἄγει θεματ. φωνήσει. (οἰμαι,

φμην). Συνών. ἡγοῦμαι, νομίζω, ὑπολαμβάνω, δοκῶ, δοξάω, γνῶμην ἔχω. Τοῦ ἡγοῦμαι διαφέρει κατά τὸ διτι τὸ μὲν οἴομαι=ἔχω τὴν γνῶμην μου, τὸ λέγω μὲ τὸ χεφάλι μου, ὡς λέγομεν νῦν, τὸ δὲ ἡγοῦμαι=ἰχνηλαστῶ, ἀνερευνῶ, προ· πορεύματι, δδηγῶ, λέγω μὲ τὸν νοῦν μου, νομίζω. Ἰδὲ ἡγοῦμαι καὶ οἶδα.

οἴχουμαι (=ἀναχωρῶ, φεύγω), παρατ. ωχόμην, μέσ. μέλ. οἰχόμοματι. Ῥημ. οἰχητέον.

Σημ. Θέλι. οἰχ-, οἰχε-. Ἐχει σημ. παραχ., ὁ δὲ παρατ. ἀορίστου. Εἶναις ἀποθ. ἐνεργ. διαθ. Ὁχειο ἀπιάθ=ἀνεχώσησε ταχέως, ἐγένετο ἄφαντος. Εὔρηται καὶ σύνθ. Ἰδὲ ἥκω καὶ λανθάνω (διτι συντάσσονται ταῦτα πρὸς κατηγορηματικὴν μετοχήν).

οἰωνίζομαι (=ἐκ σημείων μαντεύω), παρατ. οἰωνιζόμην, μέσ. ἀδρ. οἰωνισάμην. Ἀνευ αὐξήσεως. Ῥημ. οἰωνιστήριον, οἰωνιστικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ οἰωνὸς=πτηνὸν σαρκοφάγον καὶ ἡ ἐκ τῆς πτήσεως αὐτοῦ πρόγνωσις· τὸ οἰωνίζομαι ἀρα σημαίνει χυρίως προγιγνώσκω ἐκ τῆς πτήσεως τῶν ὄρνεων. Εἶναι μέστ. ἀποθ.

όκελλω (=πλησιάζω πλοιοῖν εἰς τὴν ξηράν), παρατ. ὥκελλον, ἀδρ. ὥκειλα.

Σημ. Θέμ. δικέλ- (δικέληω, δικέλλω). Τὸ σύνθ. ἐξοκέλλω χυρίως ἐπὶ τῶν πλοίων=ναυαγῶ, μεταφορ. δὲ ἐμπίπτω εἰς πλάνας ἢ κακίας. Τὸ δὲ τοῦτο ἵσως συγγενὲς τῷ κέλ-ης= (παχὺ πλοῖον), κελητίζω, βουκολῶ κτλ.

όκνέω-ῶ (=βαρύνομαι, φοβοῦμχι, βραδύνω, δικνῶ), παρατ. ὥκνουν, μέλ. δικνήσω, ἀδρ. ὥκνησσα. Ῥημ. δικνηρός, δικνητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὥκνος. Εἶναις ἀμετάθ., μεταθατ. δὲ τὸ ὥκνον παρέχω (ἐγτίθημι, φέρω) τινὲς. Περιφρ. μεστός εἰμι δικνου καὶ δικνος ἐστι μοι ποιεῖν τι. Παθ. τὸ δικνος ἐγγίγνεται. Ἀποκνῶ=ἐκ φόβου ἀποφεύγω.

όλιγαρχέομαι-οῦμαι (όλιγαρχιῶς κυβερνῶμαι), παθ. ἀδρ. ὥλιγαρχήθην. Ῥημ. ὥλιγαρχία, ὥλιγαρχιός.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ διλγοῖς καὶ ἀρχειν. Εἶναις ἀποθ. παθητ. διαθ. Περιφρ. διλγαρχλαν ἔχω καὶ καὶ διλγαρχλαν ποιεῖν το.

όλιγωρέω-ῶ (=όλιγον φροντίζω, ἀμελῶ), παρατ. ὥλιγώρουν, μέλ. διλγωρήσω, ἀδρ. ὥλιγώρησσα. Παθ. διλγωροῦμαι, παθ. ἀδρ. διλγωρήθην, παραχ. ὥλιγώρημαι. Ῥημ. διλγωρητέον.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ διλγωρος (ὅπερ ἐκ τοῦ διλγοῖς καὶ φρα=φροντίς). Ἡ λέξις φρα παρὰ τοῖς πεζοῖς μόνον ἐν τοῖς συνθ. [ειμωρός], θυρωρός, [πυλωρός]. Ἀντίθ. τοῦ διλγωρῶ τὸ πολυνωρῶ (=φροντίζω) σπάν. Περιφρ. διλγώρως ἔχω πρός τι.

όλισθάνω (=γλιστρᾶ) [καὶ ὀλισθαίνω]. Μόνον κατ' ἐνεστ.

Σημ. Θέμ. δλισθ- καὶ μετὰ προσφ. αγ δλισθαγ-. Τοῦ διοισθάνω (=ξεγλυστρᾶ, διαφεύγω) συνών. διαδύμαι. Τὸ δ-λισ-θ-άνω, ὃν ἄντι τοῦ δ-γλισ-θ-άνω, εἶναι τῆς αὐτῆς ρίζης πρὸς τὸ νῦν δημῶδες γλισ-τρᾶ καὶ τὸ ἐπίθ. γλισχρος (=γλιστερός, ἀσημασία).

-ὅλλυμι (=ἀφανίζω), (ἀπ-, ἀνταπ-, προσαπ-) καὶ ἀπολλύω, παρατ. ἀπώλλυν καὶ ἀπώλλυον, μέλ. ἀπολῶ, ἀόρ. ἀπώλεσσα, παρακ. ἀπολώλεκα (μεταχθατικός) καὶ β' ἀπόλωλα (παθ. ἀμετάβ.=εἴμαι χαμένος), ὑπερσ. ἀπωλωλέκειν καὶ β' ἀπωλώλειν, τετελ. μέλ. ἀπολωλεκώς ἔσομαι. Παθ. ἀπόλλυμαι, παρατ. ἀπωλόμην. μέσ. μέλ. ἀπολούμαι, μέσ. ἀόρ. β' ἀπωλόμην.

Σημ. Θέμ. δλ- μετὰ πρόσφ. νῦ (ὅλλυμι, ὅλλυμι, δλεθρος), καὶ δλε-, ἔξ οὗ τὰ ἔξωλης, προώλης, πανώλης, ἀπώλεια. Τὸ μέσ. αὐτοπ. ἀπόλλυμι ἔμαυτρον. Περιφρ. δλεθρον φέρω τινι. Διαφέρει τοῦ φθείρω ἐνίστε καθ' δτι τὸ μὲν ἀπόλλυμι σημαίνει παντελῇ φθοράν τινος, τὸ δὲ φθείρω ἀλλοίωσιν εἰς τὸ κακόν. Πάντοτε σύνθετον, ίδιᾳ μετὰ τῆς ἀπό.

όλοιλύζω (=φωνάζω μεγαλοφώνως, ἐπὶ χαρᾶς καὶ λύπης), παρατ. ὡλόλυζον, ἀόρ. -ώλωλυζα. *Ρημ. δλοιλυγή.

Σημ. Θέμ. δλοιλυγ- (δλοιλύγω, δλοιλύζω). Περιφρ. δλοιλυγη χρῆματι. Κυρίως ἐπὶ γυναικῶν.

όλοφύρουμαι (=θρηνῶ, ὀδύρομαι), παρατ. ὡλοφυρόμην, μέλ. ὀλοφυροῦμαι, μέσ. ἀόρ. ὡλοφυράτην, παθ. ὡλοφύρθην. *Ρημ. δλοφυρ-μός, δλόφυρσις.

Σημ. Θέμ. δλοφυρ- σὺ, τῷ προσφύμ. j (όλοφύρογμα: -όλοφύρρομαι: -όλοφύρ-ρομα:) διὰ τὴν ἀπλοποίησιν τῶν δύο ρ, τὸ δὲ ū ἔκτεινεται ἀναπληρ. εἰς o. Συνών. δλύρομαι. Περιφρ. δλόφυρρον ποιοῦμαι, δλοφυρμφ χρῶμαι.

όμιλέω-ῶ (=συναναστρέφομαι), παρατ. ὡμίλουν, μέλ. ὀμιλήσω, ἀόρ. ὡμίλησα, παρακ. ὡμίληκα, ὑπερσ. ὡμιλήκειν. *Ρημ. ὀμιλία, ὀμιλητής, ὀμιλητικός, ἀγορίλητος.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ δμιλος (δμοῦ-ῆλη) ἔξ οὗ δμιλία—συναναστροφή, συνδιάλεξις. Συνών. σύνειμι, συγγέγνομαι. Τὸ δμιλῶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐδέποτε σημαίνει τὸ διαλέγομαι, ὡς ἔχομεν τοῦτο ἡμεῖς.

όμυνμι [καὶ δμυνύω] (=όρκιζομαι), παρατ. ὡμνυγ καὶ ὡμνυον, μέσ. μέλ. δμοῦμαι, ἀόρ. ὡμοσσα, παρακ. δμώμοκα, ὑπερσ. ὡμωμόκειν. Μέσ. καὶ παθ. -όμυνμικι, παρατ. -ώμνυμην, παθ. μέλ. ὁμοσθήσο-

μαι, μέσ. ἀρό. -ώμοισάμην, παθ. ὡμόθην, παρακ. ὁμώμοται, μετοχὴ ὁμωμοσμένος. Ρημ. ἀνώμοτος, συνωμότης, ἀντ(συν)ωμοσία.

Σημ. Θέμ. δμ-, δμνυ-, δμο-. Τὸ θέμα δμο- φυλάττει τὸν χαρακτῆρα βραχὺν ἐν πᾶσι τοῖς χρ., λαμβάνει δὲ σὲν τῷ παθ. μέλ. δμοσθήσομαι καὶ τῇ μετ. τοῦ παρακ. δμωμοσμένος. Ὁ παρακ. καὶ ὑπερσ. ἀναδιπλασιάζονται ἀττικῶς. Πλειστάκις σύνθετον. Περιφρ. πλειεις δίδωμι (ποιοῦμαι) τινι, καὶ παθ. πλειεις λαμβάνω παράτινος.

δμολογέω-ῶ (=λέγω τὰ αὐτά, συμφωνῶ, δμολογῶ), δμαλόν.

Σημ. Παρασύνθ. ἔχ τοῦ δμόδογος (δμοῦ-λέγω), δθεν καὶ δμολόγημα-γία. Τὸ μέσ. σχεδὸν πάντοτε σύνθ. μετὰ τῆς διά. Περιφρ. δμολογίαν ποιοῦμαι (τὸ ἐνεργ.), δμολογία γίγνεται (τὸ παθ.).

δμονοίσω-ῶ (=συμφωνῶ τινι), παρατ. ὁμονόουν, μέλ. ὁμονόησω, ἀρό. ὁμονόησα. Ρημ. δμονοητέον, δμονοητικός.

Σημ. Παρασύνθ. ἔκ τοῦ ἀχρήστου δμόνους, ἔξ οὐ καὶ τὸ ἀφηρ. οὐσ. δμόνουα. Συνών. δμογγωμέω-ῶ (οὐ ἀντίθ. τὸ ἀντιγγωμονῶ) καὶ δμοδιέω-ῶ. Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ «ἔχω δμόνουα» ἔχει ἀντίθ. τὸ στασιάζω. Περιφρ. τὸ μεταβ. δμόνουαν ἐμβάλλω, εἰς δμόνουαν καθίστημι τινα.

δνειδίζω (=έλεγχω, ἐπιτιμῶ), παρατ. ὀνείδιζον, μέλ. ὀνειδιῶ, ἀρό. ὀνειδισα, παρακ. ὀνειδικα. Παθ. ὀνειδίζομαι, μόνον. Ρημ. δνειδιστέον, ἐπονείδιστος.

Σημ. Ἐκ τοῦ δνειδος (=ὕδριας, κατηγορία, φήμη μέση λέξις). Ὡπερ ἔκ τοῦ ποιητ. δνομαι (=μέμφομαι, ὕδριζω). Τῆς αὐτῆς δίζης καὶ ἡ λέξις δνομα. Περιφρ. δνειδος φέρω, τίθημι, περιάπτω τινί, παθ. δὲ τὸ δνειδος γίγνεται μοι, δνειδεῖ ἐνέχομαι, δνειδή ἔχω.

δνίνημι (=ώφελῶ), παρατ. ὡφέλουν, μέλ. δνήσω, ἀρό. δνησα. Μέσ. δνίναμαι, παρατ. ὀνινάμην, μέσ. μέλ. δνήτομαι, μέσ. ἀρό. ὀνήμην, παθ. ὀνήθην. Ρημ. δνησις, ἀνόητος.

Σημ. Θέμ. δνα- καὶ ἰσχ. δνη-. Μετὰ τὸ πρόθεμα ο (δνιη-) λαμβάνει ἐνεστ. ἀναδιπλ. Ὁ ἐνεστ. μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. δνιησιν, ἀπαρ. δνιηάναι καὶ θηλυκὸν μετ. δνιηᾶσσα. Τὸ μέσ. περιφρ. δνησιν ἔχω τινός.

-δξύνω (=ποιῶ τι δξύ), πάντοτε σύνθ. παροξύνω, παρατ. παρωξύνον, μέλ. παροξυνῶ, ἀρό. παρωξυνα. Μέσ. καὶ παθ. παροξύνομαι, παρατ. παρωξυνόμην, παθ. ἀρό. ὡς μέσ. παρωξύνθην, παρακ. παρωξυμαι, ὑπερσ. παρωξύμην. Ρημ. παροξύσμός.

Σημ. Ἐκ τοῦ δξύ. Θέμ. δξῆγ- (δξύγνω δξύνω). Τὸ δέ εἰναι συγγενὲς τῷ δκ-έομαι. Συνών. θήγω.

δπλιζω, παρατ. ὅπλιζον, ἀρό. ὅπλισα. Μέσ. δπλίζομαι, παρατ.

ώπλιζόμην, μέσ. ἀόρ. ωπλισάμην, παθ. ωπλίσθην, παρακ. ωπλισμαῖ, ὑπερσ. ωπλίσμην. Ρημ. δπλισις, δπλισμαῖ, ὁπλιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ δπλοῦ (ἰδὲ ἔπομαι). Τὸ ἀφοπλίζω μτγν, τὸ ἐξοπλίζω ἔχει ἀφηρ. οὐσιαστ. ἐξοπλιστα καὶ ἐξόπλιστις. Περιφρ. ἐν δπλοῖς εἰμι.

δράω-ῶ (=βλέπω), παρακτ. ἐώρων, μέσ. μέλ. ως ἐνεργ. ὄψομαι, ἀόρ. β' εἰδον, παρακ. ἐόρακε καὶ (σπαν. ὅπωπα), ὑπερσ. ἐωράκειν. Μέσ. καὶ παθ. δρᾶμαι, παρακτ. ἐωράμην, παθ. μέλ. δρθήσομαι, μέσ. ἀόρ. β' -εἰδόμην, παθ. δρθην, παρακ. ἐόραμαι (καὶ σπαν. ωψαι, ὕπται). Ρημ. ὄψις, ὅμμα, δρθαλμός, δραμα, δρατός, ἀόρατος, ὑποπτος, περιοπτεον, ἀπερίοπτος, δπνή, δπτήρ, ὄψις.

Σημ. Θέμ. δρα, δπ-, ίδ-. Τὸ δρῶ καὶ τὰς δύο αὐξήσεις. Ο παρακ. ἐδρακα καὶ ἐνίστεται ἐόδρακα ἔχει ἀναδιπλ. ε, δι: δι: τὸ ῥῆμα ἐν ἀρχῇ εἰχε F. Ο ἀόρ. β' εἰδον (ἐκ τοῦ ἔΓιδου) ἐν τῇ προστ. ἀπλοῦς ὥν τονίζεται ἐπὶ τῆς ληγ. ίδέ. Τὸ ῥῆματ. δρθαλμός ἐκ τοῦ θέμ. δπ- μετ' ἐπενθέμ. θαλ. Ιδὲ σημ. θεῶμαι. Τὸ δρεψ διαφέρει τοῦ βλέπω κατὰ τὸ δτι τὸ μὲν δρῶ=ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν δρθαλμῶν, τὸ δὲ βλέπω=στρέψω τὰ δηματα ἵνα ἴδω.

δργίζω (=παροργίζω τινά), μέλ. -δργιψ, ἀόρ. ωργισα. Μέσ. δργίζομαι, παρακτ. ωργίζόμην, μέλ. δργιοῦμαι καὶ παθ. ως μέσ. δργισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ως μέσ. ωργίσθην, παρακ. ωργισμαῖ. Ρημ. δργιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ δργή. Στερεῖται παθ. διαθ. Συνών. θυμδομαι· οῦμαι· ἀκραχολεψ-ῶ=δργίζομαι: εύχδλως. Περιφρ. εἰς δργὴν καθίστημι τινα καὶ δργὴν ἐμποιῶ τινι.

δρέγω (=έκτείνω τὰς χεῖρας), ἀόρ. ωρεξα. Μέσ. δρέγομαι, παρακτ. ωρεγόμην, μέσ. μέλ. -δρέξομαι, μέσ. ἀόρ. ωρεξάμην, παθ. ως μέσ. ωρέχθην. Ρημ. δργιαί.

Σημ. Θέμ. δρεγ-. Τὸ δρέγομαι συνών. τῷ ἐφίεμαι καὶ ἐπιθυμῶ, ἄνευ παθ. διαθ. Τῆς αὐτῆς βίζ. ορ τὸ δρεχοῦμαι, δρεχησις καὶ δρενυμ (=βάλλω εἰς κίνησιν, σηκώνων), δρ-θ-ρος.

δρθόω-ῶ (=ἀνορθῶ), μέλ. δρθώσω, ἀόρ. ωρθωσα, παρακ. ωρθωκα. Μέσ. καὶ παθ. δρθοῦμαι, παρακτ. -ωρθούμην, παθ. ἀόρ. ωρθώθην, παρακ. ωρθωμαῖ. Ρημ. διόρθωσις, ἀδιόρθωτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ δρθός. Ορθῶ=σηκώνω τι δρθόν, διορθῶ=βελτιῶ, ἐπανορθῶ (ἀόρ. ἐπηρώρθωσα)=ἀποκαθίστημι τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ δρθῆν κατάστασιν, κατορθῶ=φέρω τι εἴς τι τέλος. Τὸ ἐπανορθῶ αὐξάν. καὶ ἀναδιπλ. ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς β' προθέσεως καὶ μετ' αὐτήν. Περιφρ. δρθὸν τιθημ, ἀνίστημι τι.

όδυμάω·ώ (=βάλλω εἰς κίνησιν, παρορμῶ), παρατ. ὕρμων, μέλ. ὕρμήσω, ἀόρ. ὕρμητα, παρακ. ὕρμηκα. Μέσ. ὕρμῶμαι, παρατ. ὕρμάμην, μέσ. μέλ. ὕρμήσομαι, παθ. ἀόρ. ώς μέσ. ὕρμήθην, παρακ. ὕρμημαι, ὑπερσ. ὕρμήμην. Ἄρημ. παρόρμησις, ὕρμητήριον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὕρμή. Περιφρ. ἐν δρμῇ εἴμι, δρμῇ ἐμπλήπει τινί (=ἐπιθυμία), παθητ. δὲ δρμῇ γίγνεται. Πολλάκις σύνθ. Τῷ ὕρμῶμαι πολλάκις συνάν. τὸ (ξυν)δρμῶ.

όδυμέω·ώ (=χράζω), παρατ. ὕρμουν. Παθ. ἐφορμεῖσθαι (=πολιορκεῖσθαι, ἀποχλεῖσθαι) καὶ μετ. ἐφορμούμενος.

Σημ. Ἐκ τοῦ δρμος (=λιμήν). Τοῦ δρμοῦ εἶναι ἐκ τῆς ῥίζης δρμός, ἐξ ἣς καὶ τὸ δρμάω καὶ δρμίζω. Πολλάκις καὶ σύνθ. Ἀμετάβ. Ἐφορμῶ=πολιορχῶ διὰ θαλάσσης.

όδυμίζω (=φέρω τὸ πλοῖον εἰς δρμον), παρατ. ὕρμιζον, ἀόρ. ὕρμισα. Παθ. ὕρμίζομαι, παρατ. ὕρμιζόμην, μέσ. μέλ. ὕρμισμαι, μέσ. ἀόρ. ὕρμισάμην, παθ. ώς μέσ. ὕρμισθην.

Σημ. Ἐκ τοῦ δρμος. Πολλάκις σύνθ. Ἰδὲ σημ. δρμέω.

όδυττω (=σκάπτω, ἀνοίγω χάνδακα), παρατ. ὕρυττον, μέλ. -δρύξω, ἀόρ. ὕρύξ. Παθ. δρύττομαι, παρατ. -ὕρυττόμην, παθ. μέλ. δρυχήσομαι, παθ. ἀόρ. ὕρυχθην, παρακ. -δρύώρυγμαι, ὑπερ. ὕρωρυκτο. Ἄρημ. δρυγμακ, διάρυξ, δρυκτός.

Σημ. Θέμ. δρυχ- (όρυχτω, δρύσσω, δρύττω). Πολλάκις σύνθ. ‘Ως β’ συνθ. τὸ δρύσσω ἔκτεινε τὸ ο εἰς ω (διάρυξ, τυμβωρύχος, τοιχωρύχος). Ἀττικὸς ἀναδιπλασιασμὸς εἰς τὸν παρακ. καὶ ὑπερσ.

όδυχέομαι·οῦμαι (=χορεύω), παρατ. ὕρχούμην, μέσ. μέλ. ὕρχήσομαι, μέσ. ἀόρ. ὕρχησάμην. Ἄρημ. δρυχησις, δρυχηστής, δρυχηστικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ δρυχος=στοιχος, σειρά κλημάτων ἴδιως. Ἀποθ. ἐνεργ. διαθ. Τὸ δρυχοῦμαι κυρίως ἐπὶ ἔνδος ἔκάστου ἀνθρώπου, τὸ χορεύω ἐπὶ πολλῶν. Εὔρηται καὶ τὸ ἐνεργ. δρυχεῖν σπανιώτατα.

όδφραινομαι (=μυρίζομαι), μόνον κατ' ἐνεστ. Ἄρημ. δσφρησις.

Σημ. Θέμ. δσφρ-, δσφρε-, δσφραγ- (δσφράν-γομαι, δσφραινομαι). Ἀποθ. ἐνεργ. διαθ. Ἐχει τὴν αὐτὴν ῥίζαν, ἦν καὶ τὸ δέω—οδ καὶ δρμή—οσ.

όδφειλ·ω (=χρεωστῶ), παρατ. ὕφειλον, μέλ. δφειλήσω, ἀόρ. ὕφειλησα, ἀόρ. β' ὕφειλον, ὑπερσ. ὕφειλήκειν. Παθ. δφειλομαι, παρατ. ὕφειλόμην, παθ. ἀόρ. κατὰ μετ. δφειληθεῖσα. Ἄρημ. δφειλημα.

Σημ. Θέμ. δφέλ- (δφέλιω, δφέλλω, δφείλω) καὶ δφειλε-. Συνήθως σύνθ. μετὰ τῆς πρός, ἐν κτλ. 'Ο ἀδρ. β' δφελον ἐκ τοῦ ἴσχ. θέμ., σημαίνει δὲ εὐ-χῆν ἀνεκπλήρωτον, δταν συντάσσηται μετ' ἀπαρεμ.: Ιδὲ δφλισκάνω. Τὸ δφελώ ἐπὶ ἰδιωτικοῦ χρέους, τὸ δφλισκάνω ἐπὶ δημοσίου χρέους ἐκ προστίμου ἢ κα-ταδίκης. 'Ως καὶ τὰ δρματ. δφελημα (=χρέος ἰδιωτικὸν), καὶ δφλημα (= πρόστιμον χρηματικόν). Τὴν φίζαν τεῦ δφείλω δπ- εύρισκομεν ύπὸ πολλὰς μορφάς ἐν τῇ ἑλλ. γλώσσῃ καὶ ταῖς συγγενέστιν ἐλληνικαὶ λέξεις ὅμορφοι εἰναι αἱ: Πηγ-ελ-όπ-εια (=ἡ πανία ἐργαζομένη), ἄφ-νος (=πλοιότος), ἀφνειδες (=πλούσιος).

όφλισκάνω (=καταδικάζομαι εἴς τι), παρατ. ὁφλίσκανον, μέλ. δφλήσω, ἀδρ. δφλον, παρακ. ὁφληκα, ὑπερσ. ὁφλήκειν. Παθ. παρακ. ὁφλημένος. 'Ρημ. δφλημα.

Σημ. Θέμ. δφλ- μετὰ προσφ. ισκ καὶ αν δφλισκάνω. 'Ιδὲ δφελώ.

όχέω-ῶ (=φέρω τινὰ ἐπ' ὁχήματος, κρατῶ), μόνον κατ' ἔνεστ. Μέσ. ὁχοῦμαι (=φέρομαι ἐπὶ ὁχήματος) καὶ παρατ. ωχούμην. 'Ρημ. ὁχησις, ὁχημα, ὁχετός.

Σημ. 'Εκ τοῦ ποιητ. ὁχος (=ὅχημα). 'Εκ τοῦ δχετός τὸ δχετεύω=φέρω δι: ὁχετοῦ (=ὑδραγωγείου). Τὸ μέσ. συνήθως σύνθ. μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ πασά. Τῆς αὐτῆς φίζης Φεχ- καὶ τὰ δχλος, δχλεύς (μοχλὸς), δχλέω (ἐν-, δι-), γαι-ήχος=δ κρατῶν τὴν γῆν (ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος), ἐκ τῆς γνώμης ὅτι ἡ θάλασσα κρατεῖ τὴν γῆν πλέονταν ἐφ' ἐαυτῆς).

Π

παιανίζω (=ἄδω παιανα), παρατ. ἐπαιανίζον, ἀδρ. ἐπαιανισα.

Σημ. 'Εκ τοῦ παιᾶν (=ἐπινίκιον ἄτμα), δστις καὶ παιῶν ἐλέγετο, ἐξ οὗ τὸ [παιανίζω], ἐπαιώνιζον, ἐπαιώνισα, ἐπεπαιώνιστο. Περιφρ. παιᾶνα ἄδω, ποιοῦ-μαι καὶ τὸ παιᾶν ὑμιγῶ.

παιδεύω (=διδάσκω, ἀνατρέφω), δμαλὸν ἀνευ ἐνεργ. ὑπερσ. 'Ρημ. παιδευμα, παιδευσις, παιδευτής, παιδεία, παιδευτέος, ἀπαι-δευτος, παιδευτέον, παιδευτέος.

Σημ. 'Εκ τοῦ παιᾶς, ως καλκεύω, βασιλεύω κτλ. Τὸ μέσον σπάνιον. 'Ο μέσ. μέλ. ἔχει παθ. σημ. Περιφρ. τὸ παθ. παιδείας τυγχάνω, παιδείᾳ χρῶμαι, παι-δείαν μεταχειρίζομαι.

παιίζω, παρατ. ἐπαιζον, μέλ. δωρ. παιξοῦμαι, ἀδρ. ἐπαιξα. Παθ. παρακ. πεπαιίσθω, πεπαιίσθαι, διαπεπαισμένος, σπάνια. 'Ρημ. παιδιά, παίγνιον, συμπαίστωρ, φιλοπαίσμων.

Σημ. Θέμ. παιδ- καὶ παιγ- (παιδ-ιώ, παιζώ). Ἰδὲ σπουδάζω. Τὸ δὲ τοῦτο πρόδε τῇ συνήθει σημ. ἔχει παρ' ἀρχαίοις, ἦν ἐν Κρήτῃ νῦν=σκάπτω, περι- παίζω. Περιφρ. παιδίαν ποιοῦμαι, παιδικός χρῶμαι.

παίω (=κτυπῶ, πληγώνω), παρατ. ἔπαιον, μέλ. παίσω, ἀδρ. ἔπαισσα, παρακ. πέπαικα. Παθ. παίσομαι, παρατ. ἔπαιόμην, μέσ. ἀδρ. ἔπαισάμην. Ρημ. ἀνάπαιιστος.

Σημ. παι. Τὸ παίω χυρίως=κτυπῶ διὰ τῆς χειρός, τὸ δὲ βάλλω=κτυπῶ μαχρόθεν διὰ λίθων. Συνών. τὰ πλήγια, τύπτω, πληγάς διδωμι, πληγάς ἐμβάλλω, πληγάς ἐτείνω, πληγάς ἐντοίβω, ὡς παθητ. τὰ παλομαῖ, πλήγιομαι, τύπτομαι, πληγάς λαμβάνω. Ἐνταῦθα ἵσως ἀνήκει καὶ τὸ πιαίω ὡς πόλις πτόλις, πόλεμος-πτόλεμος. Ἰδὲ πλήγια καὶ τύπτω.

παλαιάω, παρατ. ἐπάλαιον, ἀδρ. ἐπάλαισσα. Ρημ. πάλαισμα, παλαιιστής, παλαιόστρα, παλαιιστὴ (=μέτρον 4 δακτύλων), δυσπά- λαιιστος.

Σημ. Ἐκ τοῦ πάλη. Σύνθ. μετὰ τῆς πρός.

πάομαι-ῶμαι (=κτῶμαι). εἵρηται κατὰ παρακ. πέπαμαι καὶ ὑπερσ. ἐπεπάμην.

Σημ. Ἐκ τῆς φίξης τούτου πα- αἱ λέξεις Πάν (=ὁ κεκτημένος τι· ὁ θεὸς οὗτος ἐκέκτητο τὰ ποίμνια καὶ τὰ δρη τῆς Ἀρκαδίας), καὶ πατήρ.

παραινῶ (=συμβουλεύω), δύμαλὸν ἀνευ ὑπερσ. Ρημ. παραίνεσις.

Σημ. Ἐκ τῆς παρὰ καὶ τοῦ **αἰνέω-ῶ**, δὶδέ. Ὁ μέσος μέλλων παραινέσομαι σχεδὴ πάντοτε ἔχει σημασίαν παθ. Συνών. νουθετέω-ῶ.

παραιτέομαι-οῦμαι (=παρακαλῶ, αἰτοῦμαι τι παρά τινος), παρατ. παρητούμην, μέσ. μέλ. παραιτήσομαι, μέσ. ἀδρ. παρητησά- μην. Ρημ. παραιτησίς, παραιτητός, ἀπαραίτητος.

Σημ. Εἶναι μέσ. ἀποθ., δύθεν προέκυψεν ἡ σημασία τοῦ ἀποποιοῦμαι, παρ- αιτῶ (μτγν.). Ἐκ τῆς προθ. παρὰ καὶ αἰτοῦμαι. Σημαίνει καὶ ἀποθέτι τι ἀπ' ἐμαυτοῦ. Παθ. τὸ παραιτησίς γίγνεται.

παραμυθέομαι-οῦμαι (=παρηγορῶ), παρατ. παρεμυθούμην, μέσ. μέλ. παραμυθήσομαι, μέσ. ἀδρ. παρεμυθησάμην. Ρημ. παρα- μυθία, παραμύθιον, δυσ(εύ)παραμύθητος, παραμυθητέον.

Σημ. Ἐκ τῆς παρὰ καὶ μυθοῦμαι (=λέγω), ἔξ οὐ παρὰ τοῖς πεζολόγοις μόνον τὸ ἀμύθητος. Εἶναι μέσ. ἀποθ. Περιφρ. παραμύθιον ποιοῦμαι, παραμύ- θια τιθημι τινα, παθ. δὲ τὸ παραμύθια ἔστι μοι τι καὶ παραμύθιον ἔχω.

παρανομέω-ῶ (=ποιῶ τι παράνομον), παρατ. παρενόμουν, ἀδρ. παρενόμησα, παρακ. παρανενόμηκα, ὑπερσ. παρενενομήκειν.

Παθ. παρανομοῦμαι, **παθ.** ἀδρ. παρενομήθην, **παρακ.** παρανενόμημαι. ***Ρημ.** παρανόμημα.

Σημ. Παρασύνθ. ἐξ τοῦ παράνομος. ‘Η διὰ τοῦ η αὔξησις (παρηγόμουν κτλ.) μτγν. Περιφρ. ἀμετάβι παράνομός είμι, γλγνομαι, παράνομόν τι δρῶ, παρενομίας ἐμπίλαμαι, παράνομα ποιῶ, μεταβ. δὲ τὸ παρανόμους ποιῶ, παρανομαὶ τινα.

παρασκευάζω (=έτοιμάζω), ὅμαλόν. ***Ρημ.** παρασκευαστός, παρασκευαστέον, παρασκεύασμα, παρασκευαστής, παρασκευαστικός.

Σημ. Παρασύνθ. ἐξ τοῦ παρασκευής, Τὸ μέσ. αὐτοπ. παρασκευάζω ἐμαυτόν. Περιφρ. παρασκευαστής είμι τινος τὸ ἐνεργ., τὸ μέσ. ἐν παρασκευῇ είμι, τὸ δὲ παθ. παρασκευὴ γλγνέται, παρασκευαστός είμι ὑπό τινος. Σκευάζω = δι τι καὶ τοῦτο: ποιῶ, καταρτίζω, καλλωπίζω, κατασκευάζω=ταχτοποιῶ, ποιῶ. Ἀνασκευάζω=συλλέγων τὰ σκεύη μου μετακομίζω. Ἀνασκευάζομαι (μέσ.)=συλλέγω τὰ σκεύη μου καὶ ἀπέρχομαι: ἀποσκευάζω=ἀφαιρῶ (π. χ. ἀποσκευάζω τὴν δροφήν): διασκευάζομαι=ἔξοπλίζομαι, δάπανῶ, ἔτοιμάζομαι: ἐργαζόμενος=παρασκευάζω, ἀμφιέννυμι, τὸ δὲ μέσ.=μετατριέννυμαι, δηλίζομαι: ἐπισκευάζω=διορθῶ: συσκευάζω=έτοιμάζω τινὰ ἵνα φύγῃ, τὸ δὲ μέσ.=έτοιμάζομαι πρὸς ἀναχώρησιν.

παροινέω-ῶ (=χτακτῶ, ἔνεκα μέθης ὑδρίζω), παρατ. ἐπαρ-ώνουν, ἀδρ. ἐπαρώνησα, παρακ. πεπαρώνηκα. **Παθ.** παροινοῦμαι, ἀδρ. **παθ.** ἐπαρφυνθῆν. ***Ρημ.** παροινία.

Σημ. Παρασύνθ. ἐξ τοῦ πάροινος (=μέθυσος). Αὔξανεται ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν συγχρόνως. Περιφρ. πάροινός είμι.

παροητιάζομαι (=παρρησίαν μεταχειρίζομαι), παρατ. ἐπαρ-ρησιαζόμην, μέσ. μέλ. παρρησιάσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐπαρρησιασάμην, παρακ. ἐνεργ. πεπαρρησίασμαι καὶ παθ. τὰ πεπαρρησιασμένα (=τὰ εἰρημένα μετὰ παρρησίας).

Σημ. Παρασύνθ. ἐξ τοῦ παροητοῦ (πᾶξ-ρῆσις, ὅπερ ἐξ τοῦ λέγω). Μέσ. ἀποθ. Περιφρ. παροητας ἐμπίλαμαι, μεστὸς γλγνομαι, παροητὴ κρῶμαι: τὸ μεταβ. παροηταν δίδωμι τινι, τὸ δὲ παθ. παροητα.

πάσχω, παρατ. ἐπασχον, μέσ. μέλ. πείσομαι, ἀδρ. β' ἐπαθον, παρακ. β' πέπονθα, ὑπερσ. ἐπεπόνθειν, τετελ. μέλ. πεπονθὼς, ἔσομαι. ***Ρημ.** πάθος, πένθος.

Σημ. Θέμ. παθ- (ἔξ οὐ δένεστ. πάσχω ἐξ τοῦ πάθος) καὶ πενθ-. Τὸ δ. είναι παθ. διαθ. Τὸ εὖ ποιῶ τινα (=εὐεργετῶ) ἔ/ει παθ. τὸ εὖ πάσχω ὑπό τινος (=εὐεργετοῦμαι), τὸ δὲ κακῶς ποιῶ (=βλάπτω), τὸ κακῶς πάσχω (=κακοποιοῦμαι).

[**πατάσδω** (=κτυπῶ)], μόνον δ ἀδρ. ἐπάταξα· οἱ δὲ λοις χρόνοι ἐκ τοῦ τύπιω, παίω, πλήττω.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. πάταγος (=χρότος).

παύω, ὁμαλόν, ἀνευ ἐνεργ. ὑπερσ. Ἄριμ. παῦλα, ἀνάπαυσις, ἀπαυστος, παυστέον, ἀναπαυτήριος.

Σημ. Θέμ. παν-. Τὸ δ. εἶναι συνήθως μεταβ.=ποιῶ τινα ή τι νὰ παύσῃ, σπανίως δὲ ἀμετάβ.=τῷ μέσ. παύομαι. Ὁ παθ. ἀδρ. εἶναι ἐπαύσθην καὶ ἐπαύθην. Περιφρ. τὸ μέσ. παῦλαν ἔχω τινάς, τὸ παθ. παῦλα δοῦτι τινός.

πείθω, παρατ. ἐπειθον, μέλ. πείσω, ἀδρ. ἐπεισα, παρακ. πέπεικα (μεταβ.) ὑπερσ. ἐπεπείκειν, καὶ (β' ἐνεργ. ὡς μέσος) ἀμετάβ. =ἔχω πεισθῆ) πέποιθα, ἐπεποίθειν. Μέσ. καὶ παθ. πείθομαι, παρατ. ἐπειθόμην, μέσ. μέλ. πείσομαι, μέλ. παθ. πεισθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐπειθόμην, παθ. ἐπεισθην, παρακ. πέπεισμαι, ὑπερσ. ἐπεπείσμην, τετελ. μέλ. πεπεισμένος ἔσομαι. Ἄριμ. πίστις, πιθώ, πιθυνός, εὖ-πειστος, δύσπειστος, πειστέον.

Χημ. ἀσθ. πιθ καὶ ισχ. πιειθ. Τὸ μέσ. πειθω ἐμαυτόν. Περιφρ. πειθώ (ἐμι)ποιῶ τινι, πειθοῦ χρῶμαι.

πεινάω-ῶ, πεινῆς, πεινῆ κτλ. παρατ. ἐπεινων, μέλ. πεινήσω, ἀδρ. ἐπεινησα, παρακ. πεπεινηκα.

Σημ. Ἐκ τοῦ πεῖνα (ὅπερ ἐκ τοῦ θέμ. πεν- τοῦ πένομαι). Ἰδὲ τὸ δ. ζῶ δὲ τὴν συνάρτεσιν. Πεινῶ ὑπερβαλλόντως=βουλιμιῶ. Περιφρ. πεῖναν ἔχω, πεῖνά ἔστι, πεῖνα ἔνεστιν.

πειράω-ῶ (=λαμβάνω πεῖραν, πειράζω), παρατ. ἐπειρων, μέλ. πειράσω, ἀδρ. ἐπειρασα. Μέσ. καὶ παθ. πειρῶμαι, παρατ. ἐπειρώμην, μέσ. μέλ. πειράσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐπειρασάμην, παθ. ὡς μέσ. ἐπειράθην, παρακ. πεπειραμαι. Ἄριμ. πειρασις, ἀπειρατος, πειρατέος, πειρατέον.

Στημ. Ἐκ διζ. περ-, ἐξ ής καὶ περάω, πεῖρα, περονῶ, περόνη, περαιῶ, πορ-πάξω=θηλυχάνω, κομβῶ, περίω=πριονίζω, πόρη (=βελόνη), πορθμὸς καὶ τὸ λεγόμενον κοινῶς πόρ-τα (ἐκ τοῦ λατινικοῦ), ὅπερ σημαίνει ἐκεῖνο δι' οὐ περῶμεν, τὴν διόδον, ἔχει δὲ ο ἐν τῷ θέμ. ἀντὶ τοῦ ε ὡς τὰ λόγος (λέγω), τρόχος (τρέχω), ἀμοιβὴ (ἀμείω) κτλ.

πέμπω (=στέλλω), παρατ. ἐπεμπον, μέλ. πέμψω, ἀδρ. ἐπεμψα, παρακ. πέπομψα, ὑπερσ. ἐπεπόμψειν. Μέσ. καὶ παθ. πέμπομαι, παρατ. ἐπεμπόμην, μέσ. μέλ. πέμψομαι, παθ. -πεμφθήσομαι, μέσ.

ἀόρ. -έπεμψάμην, παθ. ἐπέμφθην, παραχ. πέπεμψαι, ὑπερσ. ἐπεμψην. Ῥημ. πέμψις, πομπή, πεμπτός, πεμπτέον.

Σημ. Θέμ. πεμπ-. Ἐν τῷ παραχ. πέπεμψαι (ἐκ τοῦ πέπεμψαι) ἵπεθλήθη τὸ ἐν τῶν τριῶν μ. Ἰδὲ κάμπιω. Τὸ δ. τοῦτο πλειστάχις σύνθ. Τὸ μέσ. πάντοτε σύνθ. Μεταπέμπομαι=πέμπω καὶ καλῶ τινα πρὸς ἐμαυτόν. Περιφρ. πέμψιν ποιοῦμαι.

πενθέω-ῶ (=ἔχω πένθος), παρατ. ἐπένθουν, μέλ. -πενθήσω, ἀόρ. ἐπένθησα, παραχ. -πεπένθηκα. Παθ. πενθοῦμαι.

Σημ. Ἐκ τοῦ πένθος (ἰδὲ πάσχω). Περιφρ. πένθος ἔστι τινι, πενθικῶς ἔχω, ἐν πένθει εἰμι, ἐν πένθεσιν ἔχομαι.

πέπαυμαι, ἵδε πάρομαι.

πέποακα, ἵδε πιπράσκω.

[**πέποωται**] (=εἶναι πεπωμένον), παραχ. ἀχρόστου ὥνμ., οὔτινος εὔρηται καὶ ἀόρ. β' ἐπορον, ἀπαρέμ. πορεῖν.

Σημ. Θέμ. πορ- κατὰ μετάθ. προ-. Ἐκ τοῦ παραχ. πέποωται μόνον ἡ μετ. πεπωμένον ἔστι παρὰ τοῖς πεζοῖς Ἀττικοῖς. Συνών. εἴμαιρται.

περαίνω (=φέρω τι εἰς πέρας), παρατ. ἐπέραινον, μέλ. περανῶ, ἀόρ. ἐπέρανα. Παθ. περαίνομαι, παρατ. ἐπεραίνομην, μέσ. μέλ. -περανοῦμαι, μέσ. ἀόρ. -ἐπερανάμην, παθ. ἐπεράνθην, παθ. παραχ. πεπέρασμαι. Ῥημ. ἀπέραντος, διαπεραντέον.

Σημ. Θέμ. περ-, πέρα, πέραν (περάγω, περάίνω). Τὸ περαίνομαι περιφρ. πέρας ἔχω καὶ πέρας ἔστι τινος. Τὸ περατῶ μτγν. Ὁ ἀόρ. ἐπέρανται ἔχει τὸ α μαχρόν, ώς προελθὸν ἐξ ἀναπληρ. ἔκτάσεως (ἐπέρανσα, ἐπέραννα, ἐπέρανα). Ἰδὲ πειράω-ῶ.

περάσω-ῶ, μέλ. περάσω, ἀόρ. -ἐπέρασσα, παραχ. πεπέραχα.

Σημ. Ἐκ τοῦ πέρα. Τὸ περῶ εἶναι σπανίως μεταθ. (=διαβιθάζω), συνήθως δ' ἀμετάθ. (=διαβαίνω), δτε=τῷ περαιοῦμαι. Πολλάχις σύνθετον.

(ἀνα) **πετάννυμι**, πάντοτε σύνθ. (ἀνοίγω), παρατ. ἀνεπετάννυν, ἀόρ. ἀνεπέτασσα. Παθ. ἀναπετάννυμαι, παρατ. ἀνεπεταννύμην, παραχ. ἀναπέπταμαι.

Σημ. Θέμ. πετασ- (πετάσνυμι πετάννυμι). Ἐν τῷ ἀορ. ἐπέτασ(σ)α ἀνευ ἔκτάσεως τοῦ πρὸ τοῦ σ φωνήντος ἐγένετο ἀπλοποίησις αὐτοῦ. Καὶ μετὰ τῶν προθ. περὶ, ἐν, κατά, ἐπὶ, πρὸ εὔρηται σύνθ. Ἐκ τῆς δίζ. τούτου πετ-, πατ- ἔχομεν τὸ πατάνη=ἀπλάδα.

πέτομαι (=πετῶ), μέλ. -πτήσομαι, ἀόρ. β' -ἐπτόμην. Ῥημ. πίπτω (δ ἵδε), πτέρυξ, πτερόν καὶ τὰ : πτῶμα, πτῶσις, εὐπετής προπετής.

Σημ. Θέμ. πετ-, καὶ κατὰ μετάθ. πτε- καὶ πτη-. Ὁ ἀρ. ἐπιόμην (θεμ. πτε-) ἄνευ προστ. Πολλάκις σύνθ.

πήγνυμι καὶ **πηγνύω** (=πήγω), ἀρ. ἐπηξα. Μέσ. καὶ παθ. πήγνυμαι, παρατ. ἐπηγνύμην, παθ. μέλ. παγήσομαι, μέσ. ἀρ.-ἐπηξάμην, παθ. ἐπάγην, παρακ. ώς μέσ. πέπηγα, ὑπερσ. ἐπεπήγειν. Ρημ. πῆξις, πηκτός.

Σημ. Θέμ. παγ- (έξ οὐ πάγος, πάχη, πάχος, -παχύνω, καὶ τὸ μτγν. πάσσαλος), πηγ- καὶ πηγνυ-. Παραχ. πέπηγα, κατ'έξαίρεσιν δὲ δὲν δασύνει τὸν χαρακτήρα (έδει ἀφα νὰ ἔπειχα). Πολλάκις σύνθ.

πιδάω-ῶ, παρατ. -ἐπήδων, μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ.-πηδήσομαι, ἀρ. ἐπήδησα, παρακ. -πεπήδηκα, ὑπερσ. -ἐπεπηδήκειν καὶ ἐκπεπηδηκώς ἦν. Ρημ. πήδησις.

Σημ. Θέμ. πηδα-. Συνών. ἄλλοματ, σκιρτάω-θ. Πρὸς τὴν σημασίαν τοῦ πηδφ ἔχει καὶ τὴν τοῦ πάλλω. Πολλάκις σύνθετον.

πιέζω (=σφίγγω, στενοχωρῶ), παρατ. ἐπίεζον, ἀρ. ἐπίεσα. Παθ. πιέζομαι, παρατ. ἐπιεζόμην, παθ. ἀρ. ἐπιεσθην.

Σημ. Θέμ. πιεδ-. Ἐκ τοῦ μτγν. ἀρ. ἐπίσα ἐγένετο ὁ ἐπισα, έξ οὐ δὲ ἔνεστως πιάνω.

+ **πιύμπλημι** (=γεμίζω), συνήθ. σύνθ. ἐμπίμπλημι, παρατ. ἐνεπίμπλην, μέλ. ἐμπλήσω, ἀρ. ἐνέπλησα, παρακ. ἐμπέπληκα. Μέσ. καὶ παθ. ἐμπίμπλαμαι, παρατ. ἐνεπιμπλάμην, παθ. μέλ. ἐμπλησθήσομαι, μέσ. ἀρ. α' ἐνεπλησάμην καὶ β' ἐνεπλήμην, παθ. ἐνεπλήσθην, παρακ. ἐμπέπλησμαι. Ρημ. ἀπλησίς, ἐμπληστέος, ἀπλετος=ό ὑπερβαίνων τὸ μέτρον, πλέως, πλεῖτος, πλείων, πληθος, πληθύς, πλήρης.

Σημ. Θέμ. πλα-, πλη- καὶ πληθ- (έξ οὐ καὶ ἡ μετ. πλήθουσα τοῦ ἀχρήστου πλήθω). Συνήθ. σύνθ. μετὰ τῆς δι', ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς ἀνά, ἀπό, ἐκ καὶ π. Τὸ πρόσφυμα μ μετὰ τὴν ἔνεστ. ἀναδιπλ. διατηρεῖται πανταχοῦ.

πίμπρομι (=καίω), συνήθ. σύνθ. ἐμπίμπρημι, παρατ. ἐνεπίμπρην, μέλ. ἐμπρήσω, ἀρ. ἐνέπρησα. Παθ. ἐμπίπραμαι, ἀρ. παθ. ἐνεπρήσθην.

Σημ. Θέμ. πρα-, πρη-, πρηθ .Τὸ πρόσφ. μ ώς ἐν τῷ προηγουμένῳ. Συνών. καίω (δὲ δὲ), αἴθω, πνεπολῶ.

πίνω, παρατ. ἐπινοι, μέλ. πίομαι, ἀρ. β' ἐπιον (προστακτ. πιθι, πιέτω), παρακ. πέπωκα. Παθ. παρατ. ἐπινόμην, παθ. ἀρ.

-επόθην, παρακ. -πέποται. Ῥημ. πότος, πόσις, πῶμα, πότης, ποτήριον, ποτὸν (ἐπίθ. ώ; οὐσ.), ἀποτος, ποτέος, ποτέον.

Σημ. Θέμ. πι-, πιγ-, πο-. Τὸ θέμα πο- ἔκτεινει τὸν χαρακτ. ἐν τῷ παρακ. πέπωνται καὶ τῷ ὅμη. πᾶμα. Τὸ ἀπλοῦν πότης (ποιητ.) διὰ τοῦ ο, ἀλλὰ διὰ τοῦ ω τὰ σύνθ. ὑδροπάτης (ὑδροποιέω-ω), οἰνοπάτης, αἴματοπάτης, ἀλλὰ συμπάτης. Ο μέλ. πλομαὶ, ὁ χέομαι τοῦ χέω καὶ ὁ ἔδομαι τοῦ ἐσθίω ἐσχηματίσθησαν ἄνευ τοῦ χρον. χαρακτ. σ. Διαπλω=άμιλλωμαι ἐν τῷ πίνειν, ὑποπλω=κουτσοπίνω, προπλω=πίνω εἰς ὑγείαν τινός, ἐκπλω=ἐντελῶς πίνω. Ἐκ τῆς ἥιζης τοῦ β. τούτου πι- τὸ δημοτικ. τῆς ἐν Ἡλείᾳ ἀρχαιοτάτης πόλεως Πίσα (=πηγὴ), Πισάτις κ.τ.λ.

[πιποδάσκω (=πωλῶ)], παρακ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράκκειν. Παθ. πιπράσκομαι, παθ. ἀρ. ἐπράθην, παρακ. πέπραμαι, ὑπερσ. ἐπεπράμην, τετελ. μέλ. πεπράσομαι. Ῥημ. πρᾶσις, πρατήρ, ἀπρατος, πρατέος.

Σημ. Θέμ. πρᾶ-, μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. καὶ προσφ. σκ., πιπρασκ-. Ὁ θεμ. χαρακτ. ἡ ἔκτεινεται εἰς ἄ καὶ οὐχὶ εἰς η, ἐπειδὴ προηγεῖται ρ. Ὁ ἐνεστ. ἀχρηστος παρὰ τοῖς Αττ., οἱ δὲ ἐλλείποντες χρόνοι σχηματίζονται ἡ περιφρ. διὰ τοῦ πρᾶσιν ποιοῦμαι ἢ ἐκ τοῦ πωλῶ καὶ ἀποδίδομαι. Τὸ μέσ. πέπρακα ἐμαυτόν. Ἰδὲ περάω ϖ.

πίπτω, παρατ. ἐπιπτον, μέλ. πεσοῦμαι, ἀρ. β' ἐπεσον, παρακ. πέπτωκα, ὑπερσ. ἐπεπτώκειν. Ῥημ. πτῶσις, πτῶμα.

Σημ. Θέμ. πετ- καὶ πι- μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. πιπτ-. Ὁν παθητικόν, ἔχει ἐνεργ. δι βάλλω π χ. ἐκβάλλω τινὰ τῆς πόλεως—ἐκπίπτω τῆς πόλεως ὑπό τινος, περιβάλλω τινὰ συμφοραῖς—περιπίπτω συμφοραῖς. Ὁ μέλ. πεσοῦμαι δωρικός, ως καὶ τῶν πλέω, παῖς καὶ φεύγω. Ὁ ἀρ. ἐπεσον ἔχει χρον. χαρακτ. α' ἀορίστου καὶ κατάλ. β', ἐγένετο δ' ἐκ τοῦ ἵσχ. θέμ. πετ-. Τὰς γεις—πέτης σύνθ. ὅταν ἔχωσι β' συνθετικὸν. τὸ θέμ. τοῦ πίπτω, εἰσὶ τριτόχλιτα καὶ ὁξύνονται π χ. προπετής, γονυπετής· ὅταν δ' ἔχωσι β' συνθ. θέμα τοῦ πέτομαι, εἰσὶ πρωτόχλιτα καὶ παροξύνονται ως ὑψηπέτης, ὀχυρότης. Ἰδὲ χούπτω καὶ ὅγγυμι.

πλανάω-ω (=χποπλανῶ, ἔξαπατῶ), παρατ. ἐπλάνων, παρακ. πεπλάνηκα. Μέσ. καὶ παθ. πλανῶμαι, παρατ. ἐπλανώμην, μέσ. μέλ. πλανήσομαι, παθ. ἀρ. ώς μέσ. ἐπλανήθην, παρακ. πεπλάνημαι. Ῥημ. πλάνησις, πλάνης, πλανητός, ἀπλανής, πλανητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πλάνος, πλάνη (ἄτινα ἐκ τοῦ ποιητ. πλάνω=πλανῶ). Ἀντὶ τοῦ ποιητ. πλανήτης οἱ Ἄττ. εἶχον τὸ πλάνης (π.χ. πλάνητες ἀστέρες). Περιφρ. πλάνησιν παρέχω τῷ ἐνεργ., τὸ δὲ παθ. πλάνην ἵσχω, πλάνης γίγνομαι ἢ εἰμι, πεπλανημένως ἔχω περὶ τι=σφάλλομαι. Πολλάκις σύνθ. Συνών. τῷ πλανῶμαι (=περιπλανῶμαι) τὸ ἀλάομαι-ῶμαι.

πλάττω (=πλάθω, μορφώνω, πλάττω ψευδῆ); παρατ. ἐπλαττόν, ἀδρ. ἐπλασσα. Μέσ. καὶ παθ. πλάττομαι, παρατ. ἐπλαττόμην, μέσ. ἀδρ. ἐπλασάμην, παθ. ἐπλάσθην, παρακ. πέπλασμαι.

Σημ. Θέμ. πλαθ- ἥπλάθω, πλάττω), ἐξ οὐ καὶ τὰ: κοροπλάθος (=ο κατασχεύαζων κούχλας), πλαίς, πλάτος, πλάτη, πλάτανος, πλάσμα, πλαστός, ἔμπλαστρον, πλάσις, πλαστικός.

πλέκω, ἀδρ. ἐπλεξα. Μέσ. καὶ παθ. πλέκομαι, παρατ. ἐπλεκτόνη, παθ. ἀδρ. α' ἐπλέχθην καὶ β' (καὶ ως μέσ.) -ἐπλάκην, παρακ. πέπλεγμαι. Ρημ. πλοκή, πλέγμα, πλεκτός, [πλόκαμος].

Σημ. Θέμ. πλεκ-. 'Ο παθ. ἀδρ. β' τὸ βίζιχδν ε τρέπει: εἰς α (πρόβλ. κλέπτω) καὶ πάντοτε είναι σύνθ. 'Ο ἐπλέχθην σπάν. Πολλάκις σύνθετον.

πλέω, πλεῖ, πλεῖ, κτλ. παρατ. ἐπλεον, μέσ. μέλ. πλεύσομαι καὶ δωρ. πλευσοῦμαι, ἀδρ. ἐπλευσα, παρακ. πέπλευκα, ὑπερσ. -ἐπεπλεύκειν. Παθ. παρακ. κατὰ μετοχ. πεπλευσμένος. Ρημ. πλοῦς, ἀπλευστος, πλευστέον.

Σημ. Θέμ. πλεF-, πλευ- τὸ F ἦν μεταξὺ δύο φωνηέντων ἀποβάλλεται καὶ γίνεται συναίρεσις ὅπου μετὰ τὸν χαρακτ. ἐπεται ε ἦ ει. Περὶ τοῦ μέλ. πλευσοῦμαι ίδε πλίτω. Ταχυναυτέω=ταχέως πλέω, πελαγίζω=πλέω διὰ τοῦ πελάγους. Συνών. νέω.

πληντώ (=χτυπῶ), παρατ. -ἐπληνττον, μέλ. πλήξω, ἀδρ. -ἐπληγά, παρακ. πέπληγα. Μέσ. καὶ παθ. -πλήντομαι, παρατ. -ἐπληντόμην, παθ. μέλ. πληγήσομαι, παθ. ἀδρ. ἐπλήγην, παρακ. πέπληγμαι, ὑπερσ. -ἐπεπλήγμην, τετελ. μέλ. πεπλήξομαι. Ρημ. πληγή, ἔκπληξις, -ἐπίπληξις, ἐκπληκτικός, καταπλήξ, παραπλήξ, ἀπληκτος, καταπληκτέον.

Σημ. Θέμ. πληγ- (πλήγ-յω-πλήξτω). Οἱ χρόνοι, ἐν οἷς δὲν εὑρηται ἀπλοῦν, ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ παιω καὶ τύπιω, πληγῆς ἐμβάλλω, διδωμι, ἐντείνω, ἐντρίψω. 'Ο παρακ. πέπληγα πάντοτε ἐνέργ. σημ. καὶ δὲν δασύνει τὸν χαρακτ. 'Ο παθ. μέλ. σύνθ. είναι ἐκ(κατα-)πλαγήσομαι, δ ἀδρ. ἐξ(κατ-)ἐπλάγηη, μετὰ σημ. μέσ. Περιφρ. ἐκπληξιν ποιῶ, παρέχω, ἔχω, ἐντριγάζομαι, εἰς ἐκπληξιν καθίστημι τυνα, τὸ μέσ. ἐν ἐκπλήξει είμι, τὸ δὲ παθ. ἐκπλήξῃ ἐστι, γίγνεται, ἐμπλικει. ίδε πατάσσω.

πλύνω, μέλ. πλυνῶ, ἀδρ. -ἐπλυνα. Παθ. παρακ. -πέπλυμαι. Ρημ. ἐκπλυτος.

Σημ. Θέμ. πλυ- καὶ πλύγ-. ίδε κρίω. Παρὰ τὴν κυρίαν σημαστ. ἔχει καὶ τὴν τοῦ ἐξυβριζω. Κυτοπλύνω (=καλὰ πλύνω), ως ἡμεῖς λέγομεν κοινῶς θάσε λούσω, τὸν ἔλουσα. Συνήθως σύνθ.

πνέω (=φυσῶ) παρατ. ἔπνευσον, ἀόρ. -ἔπνευσα, παράκ. -πέ-
πνευκα. Παθ. διαπνέομαι. Ρημ. πνοή, πνεῦμα, πνεύμων.

Σημ. Θέμ. πνε- καὶ πνευ- (πνεF-). Διὰ τὴν ἀποδολὴν τοῦ υ καὶ συναί-
ρεσιν ἴδε πλέω. Τὸ πνέω συνηθίστατα σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἐν-, ἐκ-, ὑπεκ-,
ἀνα-, συν-, ἐξαν-, ἐπ .

πνίγω, ἀόρ. -ἔπνιξα. Μέσ. καὶ παθ. -πνίγομαι, παρατ. ἔπνι-
γόμην, παθ. ἀόρ. -ἔπνιγην. Ρημ. πνῆγος, πνιγμός.

Σημ. Θέμ. πνῆγ· τὸ ι βιαχὺ μένον εἰς τὸν ἄρρ. -ἔπνιγην. Τὸ πνίγω ἔχει
εὐρεῖαν σημ. Τὸ πνίγω, δὲν ἔκ τῆς αὐτῆς ρίζης ἐξ ἣς καὶ τὸ πνέω, σηματίνει κυ-
ρίως κλεψιν πνοήν. Τὸ ἄγχω=πνίγω σφίγγων τὸν λαιμόν.

ποθέω-ῶ (=ἐπίθυμῶ ἀπόντα), παρατ. ἐπόθουν, μέλ. ποθήσω
καὶ ποθήσομαι (σπαν. ποθέσομαι), ἀόρ. ἐπόθησα (σπαν. ἐπόθεσα).
Παθ. ποθοῦμαι.

Σημ. Ἐκ τοῦ πόθος. Περιφρ. πόθον ἔχω τὸ ἐνεργ., ὡς μεταβ. ποιῶ τινα
ποθεῖν, πόθον ἐμφύω, ἐνεργάζομαι τινι, ὡς παθ. δὲ τὸ πόθος ἐγγίγνεται τινὶ τινος.

ποιέω-ῶ (=έργαζομαι, κατασκευάζω, κάμνω), δύμαλόν. Ρημ.
ποίησις, ποίημα, ποιητής, -ποιητός, ποιητέον.

Σημ. Θέμ. ποιε-. Τὸ μέσον μετ' ἀφηρ. οὔσιαστ. ἀποτελεῖ περίφρασιν,
ἰσοδυναμοῦσαν πρὸς τάντιστοιχα ἐνεργ. ἢ μέσα φήμ., ὡς π. χ. ποιοῦμαι μά-
κην, λόγον, διδασκαλῶν κτλ. Τὸ ἐνεργ. ποιῶ μετὰ τῶν τοιούτων οὔσιαστ.=
εἴμι αἴτιος τοῦ γενέσθαι τι κτλ. Παθητικὸν τοῦ ποιεῖ μεστ. ποιοῦμαι εἶναι
συνήθως τὸ γέγονοι, π.χ. διάστατον ποιῶ τὴν πόλιν παθητικόν: ἢ πόλις ἀνά-
στατος ὅπ' ἐμοῦ γίγνεται. Διὰ τὸ εὖ ποιῶ κτλ. ἴδε πάσχω. Συνών. δρῶ, δογά-
ζομαι, πράττω, μετά τινος δύμως διαφορᾶς, δταν ἐκφέρωνται μετὰ τῶν εὖ, κα-
κῶς, δημειον, κεῖσθαι.

ποικιλλω (=ποιῶ ποικίλον, κεντῶ καὶ ζωγραφῶ ποικίλως),
ἀόρ. -έποικιλα. Παθ. ποικιλομαι, παράκ. πεποίκιλμαι. Ρημ. ποί-
κιλσις, ποικιλμα, ποικιλτής, ποικιλτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποικίλος, θέμα ποικιλ- (ποικίλ-じω- ποικίλλω). Τὸ ποικίλλω
ἀμετάβ.=μεταβάλλομαι, δημιλῶ διλημματικῶς, πανουργεύματι, καὶ ἐκφέρεται
καὶ περιφρ. ποικίλως ἔχω, ποικίλος είμι.

πολεμέω-ῶ (=κάμνω πόλεμον), παρατ. ἐπολέμουν, μέλ. πο-
λεμήσω (ἐξ οὗ τὸ ἐφετικὸν πολεμήσω), ἀόρ. ἐπολέμησα, παράκ.
πεπολέμημα. Παθ. πολεμοῦμαι, παρατ. ἐπολεμούμην, μέσ. μέλ. ὡς
παθ. πολεμήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπολεμήθην, παράκ. -πεπολέμημαι,
τετελ. μέλ. πεπολεμήσομαι. Ρημ. δυσπολέμητος, πολεμητέος, πο-
λεμητέον.

Σημ. 'Εκ τοῦ πόλεμος, ἐξ οὗ καὶ τὸ πολέμου-ῶ (=καθιστῶ πινα πολέμιν τινι) εὔχρηστον μένον σύνθ. Περιφρ. πόλεμον ποιοῦμαι, τὸ δὲ πόλεμον ποιῶ=έγειρω πόλεμον. Τοῦ πολεμῶ ἀντίθ. τὸ εἰρήνην ἄγω. Μάχη=ἡ ἐν τοῖς πολέμοις ἐνέργεια· πόλεμος=ὁ χρόνος καὶ ἡ διὰ τὴν μάχην ἔτοιμασία.

πολιορκέω-ῶ, παρατ. ἐπολιόρκουν, μέλ. πολιορκήσω, ἀδρ. ἐπολιόρκησα. Παθ. πολιορκοῦμαι, παρατ. ἐπολιορκούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. πολιορκήσομαι καὶ παθ. πολιορκηθήσομαι, παθ. ἀδρ. ἐπολιορκηθῆν, παρακ. -πεπολιόρκημαι. 'Ρημ. πολιορκητέος.

Σημ. 'Εκ τοῦ πόλις-ἔσοχος (εἴργυνμι). 'Ἐκπολιορκῶ=κυριεύω διὰ πολιορκίας, μένον κατ' ἐνεργ. ἀδρ. καὶ παθ. παρακ. Περιφρ. τὸ παθ. πολιορκοῦμαι εἰς πολιορκίαν καθίσταμαι ὑπὸ τινος, πολιορκίαν ὑπομένω.

πολιτεύω (=εἰμαι πολίτης, κυβερνῶ, διάχω), παρατ. ἐπολίτευον, μέλ. πολιτεύσω, ἀδρ. ἐπολίτευσα. Μέσ. καὶ παθ. πολιτεύομαι, παρατ. ἐπολίτευσόμην, μέσ. μέλ. πολιτεύσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐπολίτευσάμην, παθ. ὡς μέσ. ἐπολίτευθην, παρακ. πεπολίτευμαι. 'Ρημ. πολιτεία, πολίτευμα.

Σημ. Πόλις, ἐξ οὗ τὸ πολίζω (=κτίζω πόλιν, σπαν. μένον κατ' ἐνεστ.), πολίτης, πολιτεύω, διπερ., ὡς καὶ τὸ πολιτεύομαι, περιφρ. =πράττω τὰ τῆς πόλεως, πράττω τὰ πολιτικά. 'Αποθ. τὰ καταπολιτεύομαι (=καταπολεμῶ πολιτικῶς), διαπολιτεύομαι (=ἀντιπράττω τὰ πολιτικά τοῦ αὐτοῦ πολιτ. κόρματος). Πολλάχις σύνθ. μετὰ τῆς σὺν καὶ ἐν.

πονέω-ῶ (=κοπιάζω, ἀγωνίζομαι), παρατ. ἐπόνουν, μέλ. πονήσω, ἀδρ. ἐπόνησα, παρακ. πεπόνηκα, ὑπερσ. ἐπεπονήκειν. Μέσ. καὶ παθ. πονοῦμαι, παρατ. -ἐπονούμην, μέσ. ἀδρ. -ἐπονησάμην, παθ. -ἐπονήθην, παρακ. πεπόνημαι, ὑπερσ. -ἐπεπονήμην. 'Ρημ. [πόνημα], διαπόνημα, πονητέον.

Σημ. 'Εκ τοῦ πόνου. Τὸ πονῶ ἀμετάθ.=κοπιάζω, μεταθ.=μετὰ κόπου ἀποκτῶ τι. Τὸ μέσ. καὶ παθ. συνήθ. σύνθ. μετὰ τῆς διά, ἐκ. 'Αντίθ. δραμυμέω-ῶ.

+ **πορεύω** (=διαβιβάζω τι, κάμων νὰ ὅδοιπορῃ τις), μέλ. πορεύσω, ἀδρ. ἐπόρευσα. Μέσ. πορεύομαι, παρατ. ἐπορεύσμην, μέσ. μέλ. πορεύσομαι, παθ. ὡς μέσ. πορευθήσομαι, παθ. ἀδρ. ὡς μέσ. ἐπορεύθην, παρακ. πεπόρευμαι. 'Ρημ. πορεία, πορεύσιμος, πορευτέον, δυσπόρευτος.

Σημ. 'Εκ τοῦ πόρος, ἐξ οὗ καὶ πορείω. Τὰ ἐνεργ. σπανιώτατα. Περιφρ. τὸ πορεύομαι πορείαν ποιοῦμαι.

πορθέω-ῶ (=λεηλατῶ, ἐρημώνω), παρατ. ἐπόρθουν, μέλ.

πορθήσω, ἀδρ. ἐπόρθησκ, παρακ. πεπόρθηκα. Παθ. πορθοῦμαι, παρατ. ἐπορθούμην, παροκκ. πεπόρθημαι (=έχαθηκα). Ρημ. ἀπόρθητος.

Σημ. Θέμ. πορθε- (συγγ. τῷ πέρθω). Καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐκ.

πορίζω (= προμηθεύω), παρατ. ἐπόριζον, μέλ. ποριῶ, ἀδρ. ἐπόρισα, παρακ. πεπόρικα. Μέσ. καὶ παθ. πορίζομαι, παρατ. ἐπορίζομην, μέσ. μέλ. ποριοῦμαι, παθ. πορισθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐπορισάμην, παθ. ἐπορίσθην, παροκκ. πεπόρισμαι, ὑπερσ. ἐπεπορίσμην. Ρημ. πόρισμα, ποριστής, ποριστικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ πόρος (ἰδὲ πορεύω), ἔξ οὖ καὶ τὸ συνών. πορσύνω. Ἐκπορίζω =έφευρίσκω, ἐπινοῶ, προμηθεύω. Περιφρ. ποριστής εἴμι καὶ γλυκομαλ τυρος. Πολλάκις σύνθ. μετὰ τῶν σύν, ἐκ, πρός.

πραγματεύομαι (=ἀσχολοῦμαι εἰς τι, φιλοπονῶ), παρατ. ἐπραγματεύμην, μέσ. ἀδρ. ἐπραγματευσάμην, παθ. ὡς μέσ. ἐπραγματεύθην, παρακ. πεπραγμάτευμαι (καὶ ὡς μέσ.). Ρημ. πραγματεία.

Σημ. Ἰδὲ πράττω. Εἶναι μέσ. ἀποθ.

πράττω, παρατ. ἐπράττον, μέλ. πράξω, ἀδρ. ἐπράξα, παρακ. πέπραχα (μεταβ.) καὶ β' πέπραγα (ἀμετάβ.), ὑπερσ. ἐπεπράχειν καὶ β' ἐπεπράγειν. Μέσ. καὶ παθ. πράττομαι, παρατ. ἐπράττομην, μέσ. μέλ. πράξομαι, παθ. πραχθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐπράξαμην, παθ. ἐπράχθην, παρακ. πέπραγμαι, ὑπερσ. ἐπεπράγμην, τετελ. μέλ. πεπράξομαι. Ρημ. πράξις, πράγμα, πράκτωρ, ἀπρακτός, πρακτέος, πρακτέον.

Σημ. Θέμ. πρᾶγ- (πράγγω-πράττω). Τὸ ρ. τοῦτο καὶ οὐδέτερον: εῦ πράττω (=εὔτυχῶ), κακῶς πράττω (δυστυχῶ), ἀμεινον πράττω, χεῖρον πράττω κτλ. Τὸ ρήμ. ἀπρακτός ἐνεργητικῶς (=οὐ μὴ πράξας), παθ. (=οὐ μὴ πραχθείς). Τὸ πράττω κυρίως =ἀσχολοῦμαι: πρός τι, τὸ ποιῶ =είμαι αἰτίος νὰ γένηται τι. Ἰδὲ ποιῶ. Τὸ ποιεῖν ἀντιτίθεται τῷ πάσχειν, τὸ πράττειν τῷ σχολάζειν. Εὑρηται καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσ. Σύνθετον μετὰ τοῦ εὗ εἶναι εὐπραγῶ καὶ ἀντίθ. δυσπραγῶ.

πραῦνω (=καταπραῦνω), παρατ. -ἐπράυνον, μέλ. πραῦνῶ, ἀδρ. ἐπράυνα. Παθ. πραύνομαι, παθ. ἀδρ. ἐπραύνθην.

Σημ. Ἐκ ρίζης πρᾶ-̄, ἔξ ής καὶ τὸ πρᾶξος, πραστής. Περιφρ. πρᾶξον καθηστημένα, (τὸ ἐνεργ. πρᾶξον ποιῶ) καὶ πρᾶξως ἔχω πρᾶξ τι, πραστήτης χρῶμαι, πρᾶξος εἴμι καὶ γλυκομαλ τὸ παθ. Τὸ πρᾶξος θέλει ὑπογεγραμμένην, διότι ἐγένετο ἐκ τοῦ πρα-ξος.

πρόεπω (διαπρέπω, ἐξέχω, ἀριστῶ), παρατ. ἔπρεπον, μέλ-
πρέψω, ἀδρ. ἔπρεψε. ᾧημ. εὐπρεπής, μεγαλοπρεπής.

Σημ. Θέμ. πρεπ-. Συνηθέστ. ἀπρόσωπον πρέπει, ἔπρεπε, πρέψει, ἔπρεψε,
καὶ περιφρ. πρέπον ἔστι, εὔκτ. πρέπον εἴη, πρέπον ἦν, πρέπον ἔσται.

πρεσβεύω (=εἰμὶ πρεσβύτερος καὶ πρεσβευτής, τιμῶ), παρατ.
ἐπρέσβευον, μέλ. πρεσβεύσω, ἀδρ. ἐπρέσβευσα, παρακ. πεπρέσβευ-
κα, ὑπερσ. ἐπε πρεσβεύκειν. Μέσ. καὶ παθ. πρεσβεύομαι, (τὸ μέσ.=
πέμπω πρέσβεις, τὸ παθ.=πέμπομαι πρεσβευτής), παρατ. ἐπρεσβεύ-
μην, μέσ. μέλ. πρεσβεύσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐπρεσβευσάμην, παρακ.
πεπρέσβευμαι. ᾧημ. πρεσβεία, πρεσβευσις, πρεσβευτής.

Σημ. Ἐκ τοῦ πρόσβιν. Τὸ μέσ.=διὰ πρέσβεων διαπραγματεύομαι, πέμπω
πρέσβεις, δπερ καὶ περιφρ. πρέσβεις ἢ πρεσβείαν πέμπω, καὶ ἀποστέλλω. Ἀντι-
πρεσβεύομαι=πέμπω καὶ ἔγὼ πρέσβεις, ἀποπρεσβεύω=εκθέτω ὡς πρεσβευτής,
διαπρεσβεύομαι=ἀμο:βαίως πέμπω πρέσβεις, παραπρεσβεύω=παρανόμως ἔκτελῶ
τὴν ἀνατεθεῖσάν μοι πρεσβείαν, συμπρεσβεύω=εἰμαι ἀπεσταλμένος μετ' ἄλλων
πρεσβευτής.

προθυμοῦμαι (=εἰμαι πρόθυμος), παρατ. προυθυμούμην,
μέσ. μέλ. προθυμήσομαι, παθ. ὡς μέσ. προθυμηθήσομαι, παθ. ἀδρ.-
ώς μέσ. προυθυμήθην. ᾧημ. προθυμητέον.

Σημ. Παρασύ.θ. ἐκ τοῦ πρόθυμος (πρὸ καὶ θυμός, ητο: ὁ μετὰ φρενῶν
χλίνων εἰς τὰ ἐμπρός, ὃ ἔτοιμος καὶ οὐχὶ διεισθοδρομῶν). Εἶναι μέσ. ἀποθ.
Συμποθυμοῦμαι=δεικνύω τὴν αὐτὴν προθυμίαν. Περιφρ. πρόθυμος εἰμι πρός,
ἐπι, εἰς τι, πρόθυμον ἐμαντόν παρέχομαι, προθυμίαν ἔχω καὶ παρέχομαι.

προξενέω-ῶ (=εἰμαι πρόξενος, δημόσιος φιλοξενητής, γίνο-
μαι αἰτιός τινος, συνιστῶ), παρατ. προξένουν, ἀδρ. προξένησα.

Σημ. Ἐκ τοῦ πρόξενος=πολίτης διωρισμένος, ὅπως ἐκ μέρους τῆς ἑαυτοῦ
πόλεως ὑποδέχηται καὶ φιλοξενῇ τοὺς ἐπισήμους ξένους. Περιφρ. πρόξενός εἰμι,
πρόξενον ποιοῦμαι τινα.

προσδοκάω-ῶ (=προσδέχομαι, ἐλπίζω), παρατ. προσεδόκων,
ἀδρ. προσεδόκησα. Παθ. προσδοκῶμαι, παρατ. προσεδοκώμην, παθ.
ἀδρ. προσεδοκήθην. ᾧημ. ἀπροσδοκητός, προσδοκητέος.

Σημ. Θέμ. προσδοκ-. (ἐκ τῆς προθ. πρός καὶ τῆς ὅτι. δεκ- τοῦ δέχομαι:)
παρασύνθ., ἐξ ὅν καὶ προσδόκημα, προσδοκία, προσδόκιμος. Προσδοκέω-ῶ=φαί-
νομαι, νομίζομαι: πρός τούτοις. Συνών. προσδέχομαι, καραδοκέω-ῶ. Περιφρ. τὸ
ἔνεργ. ἀμετάβ. προσδοκίαν ἔχω, τὸ μεταβ. προσδοκίαν παρέχω, ἐμβάλλω, ἐμποιε-
τική, τὸ παθ. προσδόκιμός είμι, προσδοκία ἔστι.

προσκυνέω-ῶ, παρατ. προσεκύνουν, μέλ. προσκυνήσω, ἀόρ. προσεκύνησα. Παθ. προσκυνοῦμαι.

Σημ. Τὸ ἀπλοῦν κυρέω-ῶ (θέμ. κν μετὰ προσφ. νε) ποιητ. καὶ μτγν. Τὸ προσκυνέω κυρίως=προσπίπτων μέχρι τοῦ ἐδάφους τιμῶ τὸν Θεόν.

προφασίζομαι (=προβάλλω πρόφασιν), παρατ. προυφασίζομην, μέσ. μέλ. προφασιοῦμαι, μέσ. ἀόρ. προυφασισάμην, παθ. προυφασίσθην. Ῥημ. ἀ(εύ-)προφάσιστος, προφασιστέον.

Σημ. Παρασύνθ. ἔκ τοῦ πρόφασις, (θπερ ἔκ τῆς πρὸ καὶ φημι), ὡς καὶ τὰ ἀπό(κατά)φασις. Εἶναι μέσ. ἀποθ. Περιφρ. πρόφασις ἔστι μοι, πρόφασιν ἔχω, πρόφασιν λαμβάνω, πρόφασιν ποιοῦμαι. Τὸ δὲ μεταθ. πρόφασιν ἔχω τινε=παρέχω τινὶ πρόφασιν. Συνών. σκήπτομαι.

πταίω (=προσκόπτω, σφάλλομαι, ἀμαρτάνω, ἀποτυγχάνω), μέλ. πταίσω, ἀόρ. ἔπταισα, παρακ. ἔπταικα. Ῥημ. πταιῆσμα, ἀ-πταιστος.

Σημ. Θέμ. (πταίω πτάյω-πταίω). Προσπταίω=προσκρούω. Παρεσχηματίσθη ἔκ τοῦ παίω, δὲ διέ, ἔχει δὲ παθητητικὸν τὸ πταῖσμα συμβαίνει τινε, πταῖσμα λαμβάνει τινά.

πτήσθω (=ἴπò φόδου ζαρώνω, τρομάζω), παρατ. ὑπέπτησσον, ἀόρ. ἔπτηξα, παρακ. ἔπτηχα.

Σημ. Θέμ. πτη-, πτηκ (յω-πτήσσω). Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζ. (πτηκ-πτωχ, ὡς φργ-ἔρρωγα), πτωχός=ζαρωμένος ὑπὸ φόδου, συνεσταλμένος, ἐπαίτης, πτωχεύω=εἰμὶ πτωχός, ἐπαιτῶ, πτωχός=δ λαγώς (ώς δειλός) καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ὑπό.

-**πτύσθω** (=διπλώνω), ἀόρ. ἔπτυξα. Μέσ. καὶ παθ. πτύσσομαι, ἀόρ. παθ. -ἔπτυχθην, παρακ. -ἔπτυγμαι.

Σημ. Θέμ. πυκ-, πτυκ- (πτύκ-յω πτύσσω). Παρὰ τοῖς Ἀττ. πάντοτε σύνθ. ἀναπτύσσω=ξεδιπλώνω, πειριπτύσσω=περιβάλλω, διαπτύσσομαι=έξηγοῦμαι. Τῆς αὐτῆς ῥίζ. τὰ πυκνός, πύξ, πύκτης, πυγμή [καὶ τὰ μτγν. πτυχή, πτύχιον].

πυνθάνομαι (=ἐρωτῶ, μανθάνω), παρατ. ἔπυνθανόμην, μέσ. μέλ. πεύσομαι, μέσ. ἀόρ. δέ ἐπυθόμην, παρακ. πέπυσμαι, ὑπερσ. ἐπεπύσμην. Ῥημ. πύστις, ἔμπυστος, πευστέον.

Σημ. Θέμ. πυθ- καὶ πευθ- καὶ πρόσφ. αγ καὶ ν πρὸ τοῦ χαραχτ. Εἶναι μέσ. ἀποθ., παθητ. δὲ τὸ πύστις ἐστί. Σύνθ. μετὰ τῶν ἀνά, πρό, διά. Τὸ δέ σημαίνει καὶ τὸ ἀκούειν καὶ τὸ μανθάνειν.

πωλέω-ῶ καὶ ἀποδίδομαι, παρατ. ἔπωλουν καὶ ἀπεδιδόμην, μέλ. πωλήσω καὶ ἀποδώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἀπεδόμην, παρακ. πέ-

πρακτική, ίπερσ. ἐπεπράκτειν (ιδὲ πιπράσκω). Παθ. πωλούμαται καὶ πι-
πράσκομαται, παρατ. ἐπωλούμην, παθ. ἀόρ. ἐπωλήθην καὶ ἐπράθην,
παρακ. πέπραμαται, ίπερσ. ἐπεπράμην, τετελ. μέλ. πεπράσσομαται. *Ρημ.
πωλητήριον, πωλητής, πώλησις, πώλημα.

Σημ. Θέμ. πωλε—(ιδὲ πιπράσκω). Πωλῶ=ἐχτίθημι τι πρὸς πώλησιν, ἀπο-
διδοματε=διδωμι τι καὶ λαμβάνω τὸ ἀντίτιμον, ἐκποιῶ. Τὸ πωλῶ εὐθηγνὰ=
ἐπευνωτίζω. Καὶ σύνθ. μετὰ τῆς πρὸς καὶ διά. *Ἀντίθ. τοῦ ὀγκοῦμαται.

P

ὅρθυμέω-ῶ (=χμελῶ), μέλ. -ράθυμήσω, ἀόρ. -έρραθύμησα,
παρακ. ἔρραθύμηκα. Παθ. παρακ. τὰ κατερραθυμημένα = τὰ διὰ
ράθυμίας ἀπολαότα.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὁράθυμους (ὑπὲπίρρ. Αἰολ. = φάδιον καὶ θυμός.
*Απορρεφθυμω=θλῶς ὁρθυμῶ, ἐκ ῥαθυμίας ἀπέγχομαί τινος καὶ καταρρεφθυμω=
ῥάθυμω τελείως καὶ χάνω ἐκ ῥαθυμίας. Τὸ ὁράθυμον ἴσχυρότερον τοῦ ἄμελετον.
Περιφρ. ὁράθυμός είμι, ὁράθυμιας ἔχω, ως μεταβ. δὲ ὁράθυμίας ἐμβάλλω τοῦ.
*Ἀντίθ. τοῦ πονῶ.

ὅρπτω, μέλ. -ράψω. Παθ. ἀόρ. ἔρραψην, παρακ. ἔρραμμαται.
*Ρημ. ὁρπτός.

Σημ. Θέμ. ὁρπ- (ἀρχ. σραφ-). Τὸ φ μετὰ τὴν προσθήκην τοῦ προσφ. τ
γίνεται ὅμοπνουν αὐτῷ. Πρὸς τὴν κυρία σημασία ἔχει καὶ τὴν τοῦ κεντῶ, μη-
χανορραφῶ.

ὅρπτω (=κλίνω, γέρνω), ἀόρ. ἔρρεψα. *Ρημ. ῥοπή, ἀντίρροπος,
ἀμφιρρεπής, ῥόπαλον, ῥέμβος.

Σημ. Θέμ. ὁρπ- (ἀρχ. Φερπ.). *Αμετάβ. Κυρίως ἐπὶ τῆς πλάστιγγες. Τὸ
ὅρπτω ἐπ' ἀμφότερα τὰ μέρη=ταλαντόμαται-οῦμαται. Συγγ. τὰ ῥάθδος, ῥαθδωτός.
Περιφρ. ὁρπήν ἔχω τὸ ἐνεργ., τὸ δὲ παθ. ὁρπή ἔστι.

ὅρεω, ῥεῖς, ῥεῖ καὶ λπ. παρατ. ἔρρεον, ἔρρεις κτλ. μέλ. -ρύσησομαται,
ἀόρ. -ἔρρευσσα καὶ συνήθ. ἔρρυην (ἀπαρ. ῥυπναί, μετ. ῥυεῖς), παρακ.
ἔρρυηκα, ίπερσ. -ἔρρυηκειν. Παθ. παρατ. περιερρεῖτο. *Ρημ. ῥοῦς,
ῥοή, ῥύξ, ῥεῖθρον, ῥύμη, ῥυθμὸς, ῥυθμώ-ῶ, Εὔρωτας, Στρυ-μών, ῥύ-
σις, ῥεῦμα, ἐπίρρυτος, ἀπόρρυτος, κατάρρυτος.

Σημ. Θέμ. ῥε- (ἀρχ. σρεF-) καὶ ῥυε-. Περὶ τῶν συνατρ. ίδε πλέω. Τὸ ῥη-
ματ. ὁρθμός μετ' ἐπενθέμ. θ. Πλειστάκις σύνθ. μετὰ πολλῶν προθ.

-ὅργνυμι (=σχίζω), παρατ. -ἔρρηγνυν, μέλ. -ρήξω, ἀόρ. ἔρ-

ρηξα, παρακ. 6' (μέσ. καὶ παθ.) ἔρρωγχ, ὑπερσ. (μέσ. καὶ παθ.) ἔρρωγειν. Μέσ. καὶ παθ. ῥήγνυμαι, παρατ. ἔρρηγνύμην, μέσ. ἀόρ.-ἔρρηξάμην, παθ. ἔρραγην. *Ρημ. ῥῆγμα.

Σημ. Θέμ. ὁαγ- (Fragy-), ὁηγ- καὶ ὁηγρυν-. “Ο παρακ. ἔρρωγα καὶ ὑπερσ. -ἔρρωγειν ἔτρεψαν τὸ η εἰς ω (ώς τὰ πίπτω (Θέμ. πιη-) πέπτωκα, ἀρήγω-ἀρωγός, πτήστω πιωχὸς κττ.). Τὸ ἐνεργ. ἀεὶ σύνθ., πλὴν τοῦ ἀορ., ἐνίστε ὅντος ἀπλοῦ. Τῆς αὐτῆς ρίζ. καὶ τὸ δάκις, φάκια (=παραλία πετρώδης, ἐφ' ἡς μετὰ χρότου συντρίβονται τὰ κύματα, χρότος).

ὅιγόω-ῶ (=χρώνω), ὑποτ. ῥιγῶ, ἀπαρ. ῥιγῶν, μετ. ῥιγῶν ῥιγῶντος, μέλ. ῥιγώσω.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὁιγος, ἐξ οὗ καὶ τὸ ποιητ. ὁιγέω (=φοθοῦσθαι). Τὸ ὁιγόω ἐν τῇ συναρτέσει ἔχει φ καὶ ω ἀντὶ τοῦ οι καὶ ου.

ὅιπτω καὶ **ὅιπτέω-ῶ**, παρατ. ἔρριπτον καὶ ἔρριπτουν, μέλ. ῥίψω, ἀόρ. ἔρριψχ, παρακ. ἔρριφα. Παθ. ῥίπτομαι καὶ ῥιπτοῦμαι, παθ. ἀόρ. α' ἔρριφθην, 6' ἔρριφην, παρακ. ἔρριψμαι. *Ρημ. ῥίψις, ῥίψασπις.

Σημ. Θέμ. ὁῖπ- μετὰ προσφ. τ ὁιπτ- καὶ ὁῖπτε. Διαφέρει τοῦ βάλλω, διότι τοῦτο μὲν συνήθ. σημαίνει τὸ ῥίπτω σχοπίμως, τὸ δὲ ὁῖπτω σημ. τὸ ἀσκόπως βάλλω. Συνών. Ἰημι, βάλλω (ἢ ἴδε, ως καὶ τὸ κύπτω).

ὅιφέω-ῶ καὶ ἀόρ. -ἔρροφησα.

Σημ. *Ρίζα ροφ-, ἦν ἀνευρίσκομεν εἰς τὰς ἀδελφάς γλώσσας, σὺν τῷ προσφ. ε. Κυρίως σύνθ. μετὰ τῆς ἀπό.

[**ὅώνυμι**] (=ἐνδυναμώνω), καὶ ὁώνυμω, ἀόρ. -ἔρρωσα. Παθ. [**ὅώνυμαι**], παθ. ἀόρ. ἔρρώσθην, παρακ. ἔρρωμαι (=καὶ τῷ ἐνεστ.) ὑπερσ. ἔρρώμην. *Ρημ. ῥώμη, ἔρρωστος, εὔρωστος.

Σημ. Θέμ. ὁώθ- (ρώθυμι-ὅώνυμι). “Ο ἐνεστ. δὲν εὔρηται παρὰ τοῖς Αττ., λέγεται δὲ περιφρ. ὁώμην ἐμποιῶ, παρέχω, ἐμβάλλω τινί· τὸ δὲ παθ. ὁώμην ἔχω καὶ ὁώμη γίγνεται τινί. ‘Η μετ. τοῦ παρακ. ἔρρωμένος (=ο ἔχων δυνάμεις) ἔχει καὶ παραθετικά ἔρρωμενέστερος, -έστατος.

Σ

σαλπίζω, ἀόρ. ἐσάλπιγξα. *Ρημ. σαλπιγκτής, σάλπισμα.

Σημ. Θέμ. σαλπιγγ- (ἰδὲ κλάζω). ‘Η ἀρχαιοτάτη σημασία τοῦ ρ. εἰνας ἦτος συρίζω, ως ἀποδείκνυται ὑπὸ τῶν συγγενῶν γλωσσῶν.

σθέννυμι (=σθήνω), ἀόρ. ἐσθεσα καὶ 6' ἐσθην, παρακ. (ἐνεργ.

ώς παθ.) ἔσβηκα, ὑπερσ. (ἐνεργ. ὡς παθ.) -έσβήκειν. Παθ. -σβένυμαι, παρατ. ἔσβεννύμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. -σβήσομαι, παθ. ἀόρ. -έσβεσθην. *Ρημ. σβεστηριος.

Σημ. Θέμ. σβεσ- (σβέσνυμαι-σβένυμι). Ἐν τῷ ἀορ. ἔσβεσ(σ)α ἐγένετο ἀπλοπίσησις τῶν σσ. Τοῦ ἀορ. δ' ἔσβην μόνον τὸ ἀπαρ. ἀποσβῆναι μετὰ σημ. παθ. Καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ κατά. Ἡ ύπό τινων νῦν γραφὴ σβύνω πι-στοποιεῖ ἄγνοιαν τῆς ἀληθείας.

σέβω (=σέβομαι). Μέσ. σέβομαι, παρατ. ἔσεβόμην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. σεφθεῖσα. *Ρημ. σεμνός, σεπτός.

Σημ. Θέμ. σεβ-. Τὸ σέβω καὶ σέβομαι ἴσοδύναμα, τὸ ἐνεργ. σπανιώτερον. Ἀδόκιμα δὲ καὶ τὰ ῥήματα σεβασμὸς καὶ σεβαστός. Συνών. αἰδέομαι-οῦμαι.

σείω (=κινῶ, ταράπτω), παρατ. ἔσειον, ἀόρ. ἔσεισα. Μέσ. καὶ παθ. σείομαι, μέσ. ἀόρ. -έσεισάμην, παθ. ἔσεισθην. *Ρημ. σει-σμός, διαθηστος.

Σημ. Θέμ. σει- (σείψω-σείω). Τὸ μέσ. ἀποσείομαι τι=σείων ἀποτινάσσω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ. Πολλάκις σύνθετον.

σεμνύνω (=σεμνῶ, καλλωπίζω), παρατ. ἔσεμνυνον. Μέσ. σε-μνύνομαι, παρατ. ἔσεμνυνόμην, μέσ. ἀόρ. ἔσεμνυνάμην.

Σημ. Ἐκ τοῦ σεμνὸς (ἰδὲ σέβω). Τὸ υ μακρόν. Τοῦ μέσ. σεμνύνομαι (=μεγαλοπιάνομαι, ὑπεργφανεύομαι) συνών. τὰ μεγαλύνομαι, θρύπτομαι, ἀκκιζο-μαι, βρευθύνομαι, καλλύνομαι, ὀβρύνομαι κττ. Περιφρ. σεμνός εἶμι, γλγνομαι, ἡ παθ. δὲ τὸ σεμνόν τι περιτίθεται μοι.

σηκάζω (=μανδρίζω), μετ. παθ. ἀόρ. σηκασθέντες.

Σημ. Ἐκ τοῦ σηκός=τόπος περίφρακτος, μάνδρα.

σημαίνω (=δίδω σημεῖον, προστάσσω, δηλῶ, σφραγίζω), παρατ. ἔσήμαινον, μέλ. σημανῶ, ἀόρ. ἔσήμηνα. Μέσ. καὶ παθ. ση-μαίνομαι, μέσ. μέλ. σημανοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἔσημηνάμην, παθ. ἔση-μάνθην, παραχ. σεσήμασμαι. *Ρημ. ἀσήμαντος, σῆμα, σημεῖον.

Σημ. Θέμ. σημα- (σημάνω-σημαίνω). Τὰ μέσα ἀποσημαίνομαι=δημεύω, ἐπισημαίνομαι=δηλῶ διὰ σημείου τι καὶ ἔγκρινω, ἐνσημαίνομαι=ἐνδείχνυμαι (μέσ.), ἐντυπώνω, παρασημαίνομαι=παραχαράτω, κατασημαίνομαι=σφραγίζω.

σήπω (=σαπίζω). Παθ. σήπομαι, παθ. μέλ. δ' -σαπήσομαι, παθ. ἀόρ. δ' ἔσάπην, παραχ. ἐνεργ. δ' ὡς παθ. ἀμετάθ. -σέσηπα. *Ρημ. σήψις, σαθρός, σαπρός, ἀσηπτος.

Σημ. Θέμ. (ἀσθ./ σαπ- καὶ (ἰσχ.) σηπ-. Τὸ σαμρός περὶ τῶν πεπαλαιω-

μένων καὶ ἐφθαρμένων. Τὸ σαπρὸς (=σάπιος) περὶ τῶν σεσηπτῶν καὶ κακὴν ἀποφορὰν ἀποπεμπόντων.

Σιγάω-ῶ, παρατ. ἐσίγων, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. [σιγήσομαι]. ἀδρ. ἐσίγησα, παρακ. σεσίγηκα. Παθ. σιγάομαι-ῶμαι, παθ. μέλ. σιγηθήσομαι, παθ. ἀδρ. ἐσιγήθην, παρακ. σεσίγημαι, τετελ. μέλ. σεσιγήσομαι.

Σημ. Ἐκ τοῦ σιγῆ, ἐξ οὐ καὶ σιγάζω (=ποιῶ τινά νὰ σιγήσῃ), δπερ μόνον κατ' ἐνεστ. Σιωπῶ=παύομαι τοῦ λόγου, σιγῶ=οὐδέλως ὄμιλῶ. Ἄλλ' ἡ διαφορὰ αὕτη οὐχ ἀνεξαίρετος. Περιφρ. τὸ παθ. σιγή ἐστιν ἢ γίγνεται. Συνών. εὐφημεώ-ῶ, σιωπάω-ῶ. Ἀντίθ. φθέγγομαι.

Σιτέω-ῶ (=τρέφω), παρατ. -ἐσίτουν, ἀδρ. -ἐσίτησα, παρακ. -σεσίτηκα. Μέσ. σιτέομαι οὖμαι, παρατ. ἐσιτούμην. Ρημ. σίτησις.

Σημ. Ἐκ τοῦ σῖτος (=οὐ μόνον ὁ χυρίως σῖτος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἄρτος καὶ καθόλου, πᾶσα τροφή). Τὸ ἐνεργ. μόνον ἐν τοῖς παρασυνθ. ἀλφιτοσιτῶ (=τρώγω ἔλφιτα), ἀποσυσιτῶ (δὲν μετέχω τοῦ συσσιτίου), ἀετοσιτῶ (=τρώγω ἄετον μόνον), ἀσιτῶ (=μένω ἀσιτος), μονοσιτῶ (=τρώγω ἀπατ. τῆς ἡμέρας), παρασιτῶ (=εἴμαι παράσιτος), συσιτῶ (=συντρώγω). Τὸ σιτίζω (=τρέφω) απάν., ἐξ οὐ τὰ σιτίσις (=σίτησις), σιτισμός, σιτισής, τὰ δὲ σιτοῦμαι καὶ σιτίζομαι (=τρώγω, τρέφομαι) ίσοδύναμα. Τὸ ἐπισιτίζομαι (=προμηθεύομαι ζωτροφίας) είναι ἀποθ.

Σιωπάω-ῶ, παρατ. ἐσιώπων, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. σιωπήσομαι, ἀδρ. ἐσιώπησα, παρακ. σεσιώπηκα. Παθ. σιωπῶμαι, παθ. μέλ. σιωπηθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐσιωπησάμην, παθ. ἐσιωπήθην. Ρημ. σιωπηρός.

Σημ. Ἐκ τοῦ σιωπῆ. Ἰδὲ σιγῶ. Περιφρ. σιωπήγη ποιοῦμαι, σιωπή διάγω καὶ κάθημαι, τὸ μεταβ. σιωπήν ποιῶ, τὸ παθ. σιωπή γίγνεται καὶ ἐστί.

Σκάπτω, παρατ. ἐσκαπτον, μέλ. σκάψω, ἀδρ. -ἐσκαψα, παρακ.-ἐσκαφχ. Παθ. σκάπτομαι, παρατ. -ἐσκαπτόμην, παθ. ἀδρ. -ἐσκάφη, παρακ. ἐσκαμψένα. Ρημ. -σκαφή, σκάφος.

Σημ. Θέμ. σκαπ- (καὶ πρόσφ. τ σκαπτ-). Τὰ ἐσκαμψένα=ό χάνδαξ ὁ χρησιμέυων ὡς δρίον εἰς τοὺς τὸ πένταθλον ἀγωνίζομένους. Τῆς αὐτῆς ᾧδι. κατὰ ποιητ. καὶ μτγν. σκάψη καὶ σκέπαρχον. Πολλάκις σύνθ μετὰ τῶν ἀπο-, (συ)κατα-

-σκεδάννυμι (=σκορπίζω), παρατ. -ἐσκεδάννυν, ἀδρ. -ἐσκέδασσα. Μέσ. καὶ παθ. σκεδάννυμαι, παρατ. -ἐσκεδαννύμην, μέσ. ἀδρ. -ἐσκεδάσαμην, παθ. ὡς μέσ. -ἐσκεδάσθην, παρακ. -ἐσκέδασμαι, ὑπερσ. -ἐσκεδάσμην. Ρημ. σκεδαστός.

Σημ. Θέμ. σκεδασ- (σκεδάσνυμι—σκεδάννυμι). Τὸ ἐνεργ. πάντοτε σύνθ. (δια-), τὸ δὲ μέσ. καὶ παθ. πολλάκις. Τῆς αὐτῆς βίζ. κε-, σκε-, τά: Καλάδας (βάραθρον), κόσκινον, κῆτος (χάσμα), μεγαλήτης, ἡ σκεδία, σχίζω. Συνώνυμασπείρω, διαρρέπτω.

ΣΚΕΥΑΖΩ Ιδὲ παρασκευάζω.

ΣΚΝΔΩ-Ω (=στρατοπεδεύομαι, διατρίβω που, δειπνῶ), παρατ. ἐσκήνουν, μέλ. σκηνώσω, ἀρ. ἐσκήνωσα, παρακ. -ἐσκήνωκα. Μέσ. σκηνοῦμαι, παρακ. ἐσκήνωμαι. *Ρημ. σκήνωμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ σκηνή. Συσκηνέω ὥ καὶ συσκηνώ ὥ=συνδειπνῶ, διασκηνόω-θ=ἀπομακρυνθεὶς τοῦ δείπνου ἀναπαύμαι, ἀποσκηνέω=μακρὰν σιτοῦμαι. Πολλάκις σύνθ. μετὰ τῶν διά, παρά, κατά, ἀπό, σύν.

ΣΚΗΠΤΩ (στηρίζω, πίπτω εἰς τι μεθ' ὅρμης, παραγγέλλω), παρατ. -ἐσκηπτον, μέλ. -σκήψω, ἀρ. -ἐσκηψα. Μέσ. σκηπτομαι (ἐνιοτε=προφασίζομαι), παρατ. ἐσκηπτόμην, μέσ. μέλ. σκήψομαι, μέσ. ἀρ. ἐσκηψόμην, παθ. -ἐσκεφθην, παρακ. -ἐσκηψμαι. *Ρημ. σκήψις, σκηπτός, σκηπτρον, σκηπτοῦχος καὶ ἐξ ἀσθ. θέμ. σκιπ- τὸ σκίμπους (=κλίνη, σκαμνί).

Σημ. Θέμ. σκηπ- (μετὰ προσφ. τ σκηπτ-). Παρὰ τοῖς Ἀττ. πάντοτε σύνθ. μετὰ τῶν ἐπί, κατὰ καὶ ἐγκατα-.

ΣΚΟΠΕΩ-Ω (=παρατηρῶ, σκέπτομαι), παρατ. ἐσκόπουν. Μέσ. κατά παθ. σλοποῦμαι, παρατ. ἐσκοπούμην, μέσ. μέλ. σκέψομαι, μέσ. ἀρ. ἐσκεψόμην, παρακ. ἐσκεψμαι, τετελ. μέλ. ἐσκέψομαι. *Ρημ. σκέψις, σκέμμα, ἀσκεπτός, σκεπτέος, σκεπτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ σκοπός (θέμ. σκεπ-, ἐξ οὗ τὸ σκέπτομαι, ὅπερ Ἰωνικόν, ποιητ. καὶ μτγν.). Τοῦ παρ' ἡμῖν σκέπτομαι (ἀνθ' οὗ οἱ Βετ. εἶχον τὰ σκοπῶ-οῦμαι, σκέψιν ποιοῦμαι) ἀντίστοιχον τὸ ἀρχαῖον βουλεύομαι. Τὸ μέσ. εἶναι ἐπισκοπῶ ἐμαυτόν.

ΣΚΩΠΤΩ (=περιπατίζω), παρατ. ἐσκωπτον, ἀρ. ἐσκωψ, Παθ. σκώπτομαι, παρατ. -ἐσκωπτόμην, παθ. ἀρ. ἐσκωφθην. *Ρημ. σκῶμμα.

Σημ. Θέμ. σκωπ- (μετὰ προσθ. τ σκωπτ-). Σύνθ. καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ διά. Συνών. λοιδορέω-ῶ, καταγελῶ, τωθάζω, χλευάζω.

ΣΠΑΩ-Ω (=ἔλκω, ἀνάσπῶ, τραυῶ), παρατ. -ἐσπων, ἀρ. -ἐσπασα, παρακ. -ἐσπακα Μέσ. καὶ παθ. -σπῶμαι. παρατ. -ἐσπώμην, μέσ. μέλ. σπάσομαι, παθ. σπασθήσομαι, μέσ. ἀρ. ἐσπασά-

μην, παθ. -έσπάσθην, παρακ. -έσπασμαι. Ρημ. σπασμός, σπάσθη, διάσπαστος.

Σημ. Θέμ. σπα- (σπασ-). Ὁ ἀρχικὸς χαρακτήρος (σ) μεταξὺ δύο φωνηέν. ἀποβάλλεται, ἀλλὰ πρὸ συμφ. ἀναφαίνεται. Ἐν τοῖς ἀρ. ἔσπασ(σ)α καὶ ἔσπασ- (σ)άμην ἐγένετο ἀπλοποίησις τῶν στοιχίων, οὐ δὲ ἐγένετο ἀναπληρός. ἔκτασις τοῦ θεμ. βραχέος φων. α. Συνηθέστατα σύνθ. Συνών. Ἐλκω.

-σπειράσματα-δματα (=συστρέφομαι, τυλίσομαι σπειροειδῶς), παθ. ἀρ. ώς μέσο. ἔσπειράθην, παρακ. -έσπειραμαι.

Σημ. Ἐν τοῦ σπειρα (=τύλιγμα, συστροφή). Ἐν τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἣς καὶ τὸ ἀσπαλω. Πολλάκις σύνθ. μετὰ τῆς κατὰ καὶ διά.

σπείρω, μέλ. σπερῶ, ἀρ. ἔσπειρα. Μέσ. καὶ παθ. σπείρομαι, παρατ. -έσπειρόμην, παθ. ἀρ. ώς μέσο. ἔσπάρην, παρακ. ἔσπαρμαι. Ρημ. σπαρτός, σπορητός, σπορά, σπόρος, σπέρμα.

Σημ. Θέμ. [περ- (σπέρω-σπέρω-σπείρω, δι' ἀπλοποιήσεως τῶν δύο ρρ καὶ ἀναπληρ. ἔκτάσεως τοῦ εἰς εἰ). Περιφρ. σπέρματα χρῶμαι εἰς τι.

σπένδω (=ποιοῦμαι σπονδήν), παρατ. ἔσπενδον, ἀρ. ἔσπεισα. Μέσ. σπένδομαι (ποιοῦμαι σπονδάς), παρατ. ἔσπενδόμην, μέσο. μέλ. σπείσομαι, μέσο. ἀρ. ἔσπεισάμην, παρακ. ἔσπεισμαι, ὑπερσ. ἔσπεισμην. Ρημ. σπονδή, ἀ(ἐν-, παρά-, ὑπό-)σπονδος, ἀσπειστος.

Σημ. Θέμ. σπενδ-. Σπονδὴ μὲν (ἐκ τοῦ σπένδω) =θυσία οἴνου, ἦτοι ὁ οἶνος διν ἔχυνον εἰς τιμὴν τῶν θεῶν· σπονδαὶ δὲ (ἐκ τοῦ σπένδομαι) συνθήκη, ἀνοχαχὴ ἢ σύμβασις, ἐπικυρουμένη διὰ σπονδῶν =θυσιῶν. Σπονδὰς ποιῶ =έπιτρέπω νὰ γένωντα: σπονδαί. Παρασπονδέω-ῶ =παρασχαίνω τὰς συνθήκας. Τὸ σπένδεσθαι ἐπὶ ἐπισήμων συνθηκῶν πρὸς τοὺς πολεμίους. Τὸ συντιθεσθαι ἐπὶ συμφωνιῶν ἴδιωτικῶν. Σύνθ. μετὰ τῆς σύν καὶ κατά.

σπεύδω (=βιάζομαι), παρατ. ἔσπευδον, μέλ. σπεύσω, ἀρ. ἔσπευσα. Ρημ. σπουδή.

Σημ. Θέμ. σπευδ-. Τὸ σπεύδω συνήθ. ἀμετάθ. (=βιάζομαι), σπανίως δὲ μεταθ. (=βιάζω τινά), ὅτε συνών. τῷ κατασπέρχω (ὅπερ σπάνιον). Ἐσχηματίσθη τὸ ῥῆμα. σπονδή, τροπὴ τῆς διφθόγγου εὐ εἰς οὐ (ώς τὸ ἀκόλουθος ἐκ τοῦ κέλευθος), οὐ ἀντίθ. τὸ βραδύτης καὶ παιδιά. Ἀντίθ. τοῦ σπεύδω τὸ βραδύτω καὶ μέλλω. Πολλάκις σύνθ. μετὰ τῆς ἐπι, ἀπό, κατά, ὑπὸ καὶ συνεπι-.

σπουδάζω (=μετὰ σπουδῆς ἀσχολοῦμαι, πονῶ, παρασκευάζω, σπουδαιολογῶ), παρατ. ἔσποιδαζον, μέσο. μέλ. ώς ἐνεργ. σπουδάσμαι, ἀρ. ἔσποιδασα, παρακ. ἔσποιδακα, ὑπερσ. ἔσποιδάκειν.

Παθητ. σπουδάζομαι, παρακ. ἐσπούδασμαι. *Ρημ. σπουδαστικός, σπουδαστέος, σπουδαστός, σπουδάσματα.

Σημ. Ἐκ τοῦ σπουδή (ἴδε σπεύδω). Πειφρ. σπουδὴν ἔχω, σπουδὴν ποιοῦμαι τὸ ἐνεργ., τὸ δὲ παθ. σπουδὴ γίγνεται. Τὸ σπουδάζω (οὗ ἀντίθ. τὸ παῖς· καὶ χαριεντίζομαι)=μετὰ σπουδῆς συμπράττω, συμπροθυμοῦμαι. Διασπουδάζω=μετὰ ζῆλου εἰς τι ἀσχολοῦμαι.

στέλλω (=ἐνδύω, παρασκευάζω, πέμπω), παρατ. -ἐστελλον, μέλ. -στελῶ, ἀόρ. ἐστειλά, παρακ. -ἐσταλκα, ὑπερσ. -ἐστάλκειν. Μέσ. καὶ παθ. στέλλομαι, παρατ. -ἐστελλόμην, μέλ. -σταλήσομαι, μέσ. ἀόρ. -ἐστειλάμην, παθ. -ἐστάλην, παρακ. -ἐσταλμαι, ὑπερσ. -ἐστάλμην. *Ρημ. στολή, στόλος.

Σημ. Θέμ. στελ- (στέλλω-στέλλω) καὶ σταλ-. Πάντες οἱ χρόνοι πάντοτε σύνθετοι, πλὴν τοῦ ἐνεργ. ἀόρ. καὶ τοῦ μέσ. ἐιστ. 'Ο μέσ. παρακ. ἐσταλμαι=εῖμαι ἐνδεδυμένος. Διαστέλλω=ἔξαπλώνω, ἐπιστέλλω=ἀγγέλλω δι' ἐπιστολῆς, περιστέλλω=περικαλύπτω, συστέλλω=συμμαζένω. Ἐκ τῆς ρίζ. στελ- τὸ στέλχος. Πολλάκις σύνθ. μετὰ πολλῶν προθ.

[**στενάζω**] (=χραστενάζω), μέλ. στενάξω, ἀόρ. ἐστέναξα.
*Ρημ. ἀστένακτος, στεναγμός.

Σημ. Θέμ. στεναγ- (στενάյω-στενάζω). Θαμιστικὸν τοῦ στένω, κατ' ἐνεστ. μόνον ἀπαντῶντος καὶ ἀναπληροῦντος τὸ ποιητ. στενάζω. *Ἐκ τοῦ στένω καὶ τὸ βῆμ. στόνος=στεναγμός. Πειφρ. στεναγμοὺς ἦμι.

στέργω (=εὐχαριστοῦμαι, ἀρκοῦμαι, ἀγαπῶ), μέλ. στέρξω, ἀόρ. ἐστεργάξα. Παθ. στέργομαι. *Ρημ. στερκτέον.

Σημ. Θέμ. στεργ-. 'Ο παρακ. ἐστοργα ἀπαξ εἰρημένος. Τὸ δὲ τοῦτο κατ' ἄλλους εἶναι τῆς αὐτῆς ρίζης, ἐξ ἣς καὶ τὸ στερεός, κατ' ἄλλους ἐξ ἣς καὶ τὸ οτέρον, στοργή.

στερεώ-ω (=χποστερῶ) καὶ στερίσκω, παρατ. -ἐστέρουν, μέλ. στερήσω, ἀόρ. ἐστέρησα, παρακ. -ἐστέρηκα. Παθ. -στεροῦμαι, στερίσκομαι καὶ στέρομαι (ὅς καὶ ὡς παρακ.), παρατ. -ἐστερούμην καὶ ἐστερόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. στερήσομαι, παθ. -στερηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐστερήθην, παρακ. ἐστέρημαι, ὑπερσ. ἐστερήμην. *Ρημ. στερησις, ἀποστερητής.

Σημ. Θέμ. στερ-, στερε-, στερισκ-. Συνών. τὸ τητάομαι (σπάν.). Τὸ μέσον οτερφ ἐμαυτόν. Τὸ ἐνεργ. συντάσσεται: ἀπλῆς αἵτιατ., τὸ δὲ παθητικὸν γενικῆ.

στεφανώ-ω, ὅμαλὸν ἄνευ ὑπερσ. ἐνεργ. καὶ παθ. *Ρημ. ἀστεφάνωτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ στέφανος, ὅπερ ἔχ τοῦ στέφω (συνωνύμου τῷ στεφανῷ), οὐ εὑρηται ὁ ἐνεστῶς μόνον, δ ἀρ. ἔστεφα καὶ ὁ παθ. παραχ. ἔστεμπαι. Περιφρ. στεφάνῳ γεραίῳ τινά, στέφανον δίδωμι τινὶ τὸ ἐνεργ., τὸ δὲ παθ. στεφάνωσιν λαμβάνω παρά τινος.

στοχάζομαι (=σκοπεύω, ἐπιτυγχάνω, εἰκάζω), ἀποθετ.. παρατ. ἔστοχαζόμην, μέσ. μέλ. στοχάσομαι, μέσ. ἀρ. ἔστοχασάμην, παραχ. ἔστόχασμαι. Ἄριμ. στόχασις καὶ στοχασμός, στοχαστικός, ἀστοχός.

Σημ. Ἐκ τοῦ στόχος (=σκοπός, σημεῖον ἀνωρθωμένον εἰς τὸ βάλλειν ἐπὶ σκοπόν, σημάδι), ὅπερ εἶναι ταῦτὸν τῷ στοῖχος (=σειρά)· στοιχέω-ῶ (=ἀξολουθῶ), στοιχίω (=ἴστημι γραμμὴν πασσάλων μὲ δίκτυα).

στρατεύω (=ἐκστρατεύω), παρατ. ἔστρατευον, μέλ. στρατεύσω, ἀρ. ἔστρατευσα. Μέσ. στρατεύομαι, παρατ. ἔστρατευόμην, μέσ. μέλ. στρατεύσομαι, μέσ. ἀρ. ἔστρατευσάμην, παραχ. ἔστρατευματι, ὑπερσ. ἔστρατεύμην. Ἄριμ. στρατεία, στράτευμα, στρατεύσιμος, ἀστράτευτος, ἐκστρατευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ στρατός. Ὡς τὰ μεταχειρίω-μεταχειρίζομαι, σκοπῶ-σκοποῦμαι, σέβω-σέβομαι, σφετερίω-σφετερίζομαι. Οὐδόλως διαφέρει τὸ στρατεύω τοῦ στρατεύομαι, ὃ συνήθεστερον τοῦ ἐνεργ. Περιφρ. στρατείαν ἄγω-ποιοῦμαι, ἢν στρατείᾳ εἰμι, ἢν στρατείας εἰμὶ τὸ ἐνεργ., τὸ δὲ παθ. στρατεία γίγνεται. Στρατείᾳ=τὸ τῶν στρατιώτῶν πλῆθος, στρατεία=τὸ στρατεύεσθαι.

στρατηγέω-ῶ, παρατ. ἔστρατηγον, μέλ. στρατηγόσω, ἀρ. ἔστρατηγησα, παραχ. ἔστρατηγηκα, τετελ. μέλ. ἔστρατηγηκὼς ἔσομαι. Παθ. στρατηγοῦμαι, παραχ. ἔστρατηγηματι. Ἄριμ. ἀστρατηγητος, στρατηγητέον.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ στρατηγὸς (στρατὸς-ἄγω), ἐξ οὗ καὶ τὰ στρατηγία, στρατηγῆμα, στρατηγεῖον, στρατηγικός. Ἀντιστρατηγῶ = εἴμαι στρατηγὸς τῶν ἔχθρων. Τὸ ἐφετικὸν στρατηγία-ῶ = ἐπιθυμῶ νὰ στρατηγῶ. Πολλάκις σύνθ. μετὰ τῆς ὑπό, ἀντὶ καὶ σύν.

στρατοπεδεύω, ἀμετάβ. καὶ μεταβ., παρατ. ἔστρατοπεδεύουν, ἀρ. ἔστρατοπεδεύσα. Μέσ. καὶ παθ. στρατοπεδεύομαι, παρατ. ἔστρατοπεδεύόμην, μέσ. μέλ. στρατοπεδεύσομαι, μέσ. ἀρ. ἔστρατοπεδεύσάμην, παραχ. ἔστρατοπεδεύματι, ὑπερσ. ἔστρατοπεδεύμην. Ἄριμ. στρατοπεδεία, στρατοπεδεύσις.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ στρατόπεδον (=δ τόπος, ἐν φίσταται δ στρατὸς ἦ κατεσκηνωμένον στράτευμα). Ἀντίθ. τὸ ἀραζεύγνυμι. Ἀποθ. τὰ μεταστρα-

τοπεδεύομαι (=μετατίθημι τὸ στρατόπεδον), ἀποστρατοπεδεύομαι (=στρατ. μαχράν), ἐκστρατοπεδεύομαι (=στρατ. ἔξω), συστρατοπεδεύομαι (=στρατ. δμοῦ). Περιφρ. στρατόπεδον συνιστημ·μαι, ἐγκαθίσιημι, ποιοῦμαι, κατασκευάζομαι.

στρεβλώσω-ώ (στρέφω ἢ βασανίζω διὰ τῆς στρεβλῆς), ἀόρ. ἐστρεβλωσα. Παθ. στρεβλοῦμαι, μέσ. μέλ. ὡς παθ. στρεβλώσομαι, παθ. ἀόρ. ἐστρεβλώθην.

Σημ. Ἐκ τοῦ στρέφω τὸ στρέβλη (ὅπερ ἐκ ρίζης στρεφ-, ἔξ ής καὶ τὸ στρέφω) = είδος ὄργανου βασανιστικοῦ, στρεβλὸς (= ὁ ἔχων διεστραμμένους τοὺς ὄρθαλμούς).

στρέψω, παρατ. ἐστρεφον, μέλ. -στρέψω, ἀόρ. ἐστρεψα. Μέσ. καὶ παθ. στρέφομαι, παρατ. ἐστρεφόμην, μέσ. μέλ. -στρέψομαι, παθ. -στραφήσομαι, μέσ. ἀόρ. -ἐστρεψάμην, παθ. μέσ. ἐστράψην (καὶ ἐστρέψθην), παρακ. ἐστράψματι, ὑπερσ. -ἐστράψμην. Ρημ. στρεπτός, -στροφή, στρόβιλος.

Σημ. Θεμ. στρεφ- (ἀσθ. στρεφ-, ἔξ οὐ στραφ-). Ἄντι τοῦ μέσ. στρέφομαι, δπερ καὶ στρέφω ἐμαυτόν, ἐνίστε τὸ ἐνεργ. στρέψω, δπερ=ποιῶ τὰ ἔνδον ἔξω καὶ τάναπαλιν· τὸ τρέπω=φέρω τὰ ἄνω κάτω καὶ τάναπαλιν. Τὸ μέσον καταστρέφομαι=χυριεύω, ὑποτάσσω. Καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθ.

στρώνυμη (=στρώνω), παρατ. ἐστρώνυν, ἀόρ. ἐστρόεσσα. Παθ. -στρώνυμα, παρακ. ἐστρωματι. Ρημ. ἀστρωτός, στρωμνή, στρῶμα, στέρον, στρατός.

Σημ. Θεμ. στρεφ- καὶ στρεψ-. Παρὰ ποιηταῖς καὶ ὁ ἐνεστ. στρέρνυμι. Πλὴν τῶν στρώνυμη καὶ ϕώνημι (θέμ. ἔωθ-), σχηματισθέντων ἀναλογικῶς τῷ ζώνυμῳ (ζώσυμι) δηλ. νὰ γράφωνται διὰ νν, πάντα τὰ εἰς -ώνυμη ἔχουσι χαρακτήρα σ., ἀφομοιούμενον πρὸς τὸ ν.

συκοφαντέω-ώ (=εἰμι αι συκοφάντης), παρατ. ἐσυκοφάντουν, μέλ. συκοφαντήσω, ἀόρ. ἐσυκοφάντησα, παρακ. σεσυκοφάντηκα. Παθ. συκοφαντοῦμαι, παρατ. ἐσυκοφαντούμην, παθ. ἀόρ. ἐσυκοφαντήθην, παρακ. σεσυκοφάντημαι. Ρημ. συκοφάντημα, ἀσυκοφάντητος.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ συκοφάντης (σύκα-φίνω). Ἡ ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἔξαγωγή τῶν σύκων ἦτο ἀπηγορευμένη, δὲ καταγγέλλων (φαίνων) τὸν ἔξαγοντα σύκα ὀνομάζετο συκοφάντης. Ἡ διὰ τὴν συκοφαντίαν ταύτην ἀμοιβὴ ἦ καὶ πρότεραι διαφοραὶ ἡνάγκαστάν τινας ψευδῶς νὰ φήνωσι συκοπώλας· διὰ τοῦτο συκοφάνται ἐχλήθησαν οἱ ψευδῶς κατηγοροῦντες, οἱ διαβολεῖς καὶ ῥιδιουργοί.

συλάω-ώ (=γυμνώνω πολεμιστήν, λεηλατῶ, τὸ κοινῶς κουρ-

σεύω), μέλ. συλήσω, ἀόρ. ἐσύλησα, παρακ. σεσύληκα. Παθ. συλῶμαι, παθ. ἀόρ. ἐσύληθην, παρακ. σεσύλημαι, ὑπερσ. ἐσεσύλημην. *Ρημ. σύλησις.

Σημ. Ἐκ τοῦ σύλητοῦ δικαιώματοῦ συλλαν πλοῖα ξένα ἐν καιρῷ πολέμου. Σῦλα=τὰ κατὰ γῆν ἡ θάλασσαν ὑπὸ ληστῶν συλώμενα· λάφυρα = τὰ ἀπὸ τῶν πολεμίων ζώντων λαμβάνομενα· συῦλα=ὅσα νόμῳ πολέμου λαμβάνονται ἀπὸ πεσόντων πολεμίων.

δυμμαχέω-ῶ (=εἰμὶ σύμμαχος), παρατ. συνεμάχουν, μέλ. συμμαχήσω, ἀόρ. συνεμάχησα.

Σημ. Παρασύνθ. ἐξ τοῦ σύμμαχος (σὺν· μάχῃ), ὅπερ ἐξ τοῦ συμμάχου=συμπολεμῶ. Περιφρ. συμμαχίαν ποιοῦμαι τὸ ἐνεργ., τὸ παθ. συμμαχία γίγνεται.

σφαγιάζομαι (=θύω, σφάζω θύματα), παρατ. ἐσφαγιαζόμην, μέσ. ἀόρ. ἐσφαγιασάμην.

Σημ. Ἐκ τοῦ σφάγιου (ἰδὲ σφάττω)=τὸ σφραζόμενον πρὸς θυσίαν ζῷον, τὸ θῦμα. Εἶναι: ἀποθ. ἐνεργ. καὶ σπαν. παθ. Ἰδὲ θύω.

σφάλλω (=ποιῶ τινα νὰ παραπατήσῃ καὶ πέσῃ, κλονῶ τινα, σκλεύω), μέλ. σφαλῶ, ἀόρ. ἐσφηλα. Μέσ. καὶ παθ. σφάλλομαι, παρατ. ἐσφαλλόμην, μέσ. μέλ. σφαλοῦμαι, παθ. σφάλλητομαι, παθ. ἀόρ. ἐσφάλην (=ἡττήθην), παρακ. ἐσφαλμαι (=ἡττημαι), ὑπερσ. ἐσφάλμην. *Ρημ. σφάλμα, σφαλερός, ἀσφαλής, ἐπισφαλής.

Σημ. Θεμ. σφαλ- (σφαλյω-σφάλλω). Ο παθ. ἀόρ. ἔχει μέσ. (=ἡττήθην) σημασίαν. Περιφρ. τὸ μέσ. σφάλμα ποιῶ, τὸ δὲ παθ. σφάλμα γίγνεται· τὸ παθ.=πλανῶμαι, ἀπατῶμαι, ἀποτυγάνω. Εὑρητα: καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀνά, ἀπό, παρά.

σφάττω (=σφάζω), παρατ. ἐσφάττον καὶ ἐσφάζον, ἀόρ. ἐσφάξα. Μέσ. καὶ παθ. σφάττομαι, παθ. μέλ. -σφαγήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐσφάγην, παρακ. ἐσφαγμαι. *Ρημ. σφαγή, σφάγιον.

Σημ. Θέμ. σφάγ- (σφαγյω-σφάττω). Τὸ μέσ. (ὅπερ καὶ σφάττω ἐμαυτόν), πάντοτε σύνθ. ἀποσφάττομαι, δὲ ἀόρ. ἐπεσφαξάμην=ἐπέσφαξα ἐμαυτόν. Περιφρ. σφαγὰς ποιοῦμαι· τὸ σφαγὰς ποιῶ=γίνομαι αἰτιος, ἐνεργῶ νὰ γένωνται σφαγαί. Τὸ παθ.=σφαγαὶ γίγνονται.

σφενδονάω-ῶ (=σφενδονίζω), παρατ. ἐσφενδόνων, ἀόρ. ἐσφενδόνησα. Παθ. παρατ. -ἐσφενδονώμην. *Ρημ. σφενδόνησις, σφενδονήτης, σφενδονητικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ σφενδόνη. Τὸ σφενδονέω μτγν. Τῆς αὐτῆς ῥίζης σφαδ- καὶ τὰ σφοδρός καὶ σφαδάζω, ὅπερ=πηδῶ, ταράττομαι σφοδρῶς, κυριολεκτεῖται ἐπὶ τετραχυματισμένου ἵππου.

σφετερίζω (=ξένον τι κάμνω ίδικόν μου, οἰκειοποιοῦμαι), ἀδρ. ἐσφετέρισα. Μέσ. σφετερίζομαι, ἀδρ. ἐσφετερισάμην.

Σημ. Ἐκ τῆς κτητ. ἀντωνυμ. σφέτερος. Τὸ ἔνεργον = τῷ μέσῳ σφετερίζομαι. Ἰδὲ σιρατεύω.

σχετλιάζω (=νομίζων ἐμαυτὸν σχέτλιον, ταλαίπωρον, ἀθλιον, ἀγανακτῶ, μεμψιμοιρῶ), παρατ. ἐσχετλίαζον, μέλ. σχετλιάσω, ἀδρ. ἐσχετλίασα. Ρημ. σχετλιασμός.

Σημ. Ἐκ τοῦ σχέτλιος (θέμ. σεχ-, σχε- τοῦ ἔχω), ὅπερ = καὶ καρτερικός, ἀκαμπτος.

σχίζω, παρατ. ἐσχίζον, μέλ. -σχίσω, ἀδρ. ἐσχισα. Μέσ. καὶ παθ. σχίζομαι, παρατ. -ἐσχιζόμην, παθ. μέλ. -σχισθόμαι, παθ. ἀδρ. καὶ ὡς μέσο. ἐσχίσθην, παρακ. ἐσχισμαι, τετελ. μέλ. -ἐσχι-σμένος ἐσομαι. Ρημ. σχίσις, σχιστός.

Σημ. Θέμ. σχιδ- (σχιδήσω-σχίζω). Συγγενὲς τὸ σχάζω (=χαράσσω μὲ τὸ νυστέρι, σχίζω, ἀφήνω νὰ πέσῃ τι) οὖ μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ἀδρ. ἐσχασα. Καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀπό, κατά, διά. Συνών. ἀγήγνυμι.

σχολάζω (=ἀργῶ, εὐκαιρῶ, καὶ ἀσχολοῦμαι εἰς τι), παρατ. ἐσχόλαζον, ἀδρ. ἐσχόλασα, παρακ. ἐσχόλακα.

Σημ. Ἐκ τοῦ σχολὴ (ὅπερ ἔχ θέμ. σχ- τοῦ ἔχω). Περιφρ. ἔστι μοι σχολή, σχολὴ ἄγω, οὖ ἀντίθ. τὸ ἀσχολιαν ἄγω. Τὸ παθ. σχολὴ ἀπό τυνος γλγνεται. Τὸ ἀργεῖν (=οὐδὲν πράτειν) διαφέρει τὸ σχολάζειν (=οὐδόλως φροντίζειν).

σφύζω (=σφύω, ἐλευθερῶ, διαφυλάττω, διατηρῶ), δύμαλόν.

Σημ. Θέμ. σφ(δ) καὶ σφ. Πάντες οἱ χρόνοι ἔχ θέμ. σφδ- τοῦ ḥ. σφύζω, πλὴν τοῦ παθ. μέλ., ἀδρ. καὶ παρακ., οὔτινες γίνονται: ἔχ θέμ. σω- τοῦ ποιητ. σώω, ὡς καὶ τὰ ἡρμ. σῶμα, σωτήρ, ἀσωτος, ἀγραπτέα ἄνευ ύπογεγραμμ. "Ο παθ. παρακ. σέσωμαι, ἀλλὰ καὶ σέσφιμαι καὶ ὑπερσ. ἐσεσώμην, ἀλλὰ καὶ ἐσεσφιμην." Αντίθ. ἀπόλλημι. Εὔρηται: καὶ σύνθ. μετὰ τῆς διά, ἀνά, ἔκ, συνδια.

σωφρονέω-ῶ (=εἰμὶ σώφρων), παρατ. ἐσωφρόνουν, μέλ. σωφρονήσω, ἀδρ. ἐσωφρόνησα, παρακ. σεσωφρόνηκα. Ρημ. σωφρόνημα, σωφρογνητικός.

Σημ. Παρασύνθ. ἔχ τοῦ σώφρων (σῶς-φρήν)=δ ἔχων τὰς φρένας σώπας, ἔμφρων, οὖ ἀντίθ. τὸ ἀφρων, ἔκφρων. Ἐκ τοῦ σώφρων καὶ τὸ μεταβατ. σωφρονίζω=ποιῶ τι σώφρονα καὶ τὸ παρὰ τοῖς χριστιανοῖς μοναχικὸν ὄνομα Σωφρόνιος. Περιφρ. σώφρων εἰμι.

Τ

ταγεύω (=είμαι ταγός=χρηγός), ἀδρ. ἐτάγευσα. Παθ. ταγεύομαι. Ρημ. ταγεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ ταγός, ὅπερ ἔχ θέμ. ταγ- τοῦ τάσσω (ἢ ἴδε)· λέξις παρὰ Θεσ- σαλοῖς ιδιάζουσα. Περιφρ. καθίστημι τινα ταγόν, τὸ δὲ παθ. καθίσταμαι ταγός.

ταλαιπωρέω-ώ (χυρίως μεταβ.=ποιῶ τινα ταλαιπωρον, κα- τατρύχω, καταπονῶ, ὡς ἀμετάβ. δέ=τῷ ταλαιπωροῦμαι = κακο- παθώ), παρατ. ἐταλαιπώρουν, ἀδρ. ἐταλαιπώρησα, παρακ. τετα- λαιπώρηκα. Μέσ. καὶ παθ. ταλαιπωροῦμαι, παρατ. ἐταλαιπωρού- μην, παθ. ἀδρ. ὡς μέσ. ἐταλαιπωρήθην, παρακ. τεταλαιπώρημαι.

Σημ. Ἐκ τοῦ ταλαιπωρος, ὅπερ παρατηχηματισμὸς τοῦ ποιητ. ταλαιπεῖρος = ὁ ὑπομείνας (ἢ τάλας) πολλὰς δοκιμασίας (πείρας) τῆς τύχης, πολυπαθής. Ἰδε μοχθῶ.

ταμιεύω (=είμαι ταμίας), παρατ. ἐταμίευσον, μέλ. ταμιεύσω, ἀδρ. ἐταμίευσα. Μέσ. ταμιεύομαι, ἀδρ. ἐταμιευσάμην, παρακ. τε- ταμίευμαι. Ρημ. ταμιεία, ταμιεῖον, ταμίευμα, ἀταμιεύτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ταμίας (τέμνω), οὐ θηλ. ἡ ταμία. Περιφρ. τὸ μεταβ. ταμίαν τινὰ ποιει, καθίστημι, τὸ δ' ἀμετάβ. ταμίας είμι.

ταράττω (=εἰς ταραχὴν ἐμβάλλω τι), παρατ. ἐτάραττον, μέλ. -ταράξω, ἀδρ. ἐτάραξα. Μέσ. καὶ παθ. ταράττομαι, παρατ. ἐταράττομην, μέσον. μέλ. καὶ ὡς παθ. ταράξομαι, παθ. ἀδρ. καὶ ὡς μέσον. ἐταράχθην, παρακ. τετάρατγμαι, ὑπερσ. ἐτεταράχγμην. Ρημ. ταραχή, τάραχος, ἀτάρακτος.

Σημ. Θέμ. ταραχ- (ταράχ-յω) ταράττω καὶ, κατὰ συγκοπῆν, θράττω, ἀδρ. ἔθρατα, τάρεχη, ἄταρχος. Τῆς αὐτῆς δίζης ταρ- καὶ ἡ λέξις Τάρατρος. Περιφρ. ταραχὴν ποιῶ, παρέχω, εἰς ταραχὴν καθίστημι τινα· τὸ μέσον. ἐν ταραχῇ είμι, εἰς ταραχὴν καθίσταμαι ἢ καθίστημι ἐμαυτόν, τὸ δὲ παθ. τάραχος γίγνεται, ταραχὴ δημιπίπτει καὶ γίγνεται. Συνών. κυκάω-ώ.

τάττω (=εἰς τάξιν βάλλω, τακτοποιῶ, παρατάττω, προσδιο- ρίζω), παρατ. ἐταττον, μέλ. τάξω, ἀδρ. ἐτάξα, παρακ. τέταχα, ὑπερσ. -έτετάχειν. Μέσ. καὶ παθ. τάττομαι, παρατ. ἐταττόμην, μέλ. -τάξομαι, παθ. -ταχθήσομαι, μέσον. ἀδρ. ἐταξάμην, παθ. καὶ ὡς μέσον. ἐτάχθην, παρακ. τέταγμαι, ὑπερσ. ἐτετάγμην, τετελ. μέλ.

τετάξομαι. 'Ρημ. -τάξις, -τάγμα, ταγός, τακτός, ἀτακτός, εὔτακτος, τακτέος.

Σημ. Θέμ. τάγ= (τάγιω-τάττω). Τῆς ρίζης ταγ- καὶ τὰ τῆς χυδαίας: τα(γ)-λέω, τα(γ)λιον. Περιφρ. εἰς τάξιν καθίσταμαι -ιλθεμαι, ἔχω τι ἐν τάξει, τάξιν ποιοῦμαι, τὴν τάξιν ποιῶ.

ταχύνω (=ποιῶ τι ταχέως, σπεύδω), παρατ. ἐταχύνον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ταχύς. Τὸ ταχύτων εἶναι ἀμετάβ., τὸ ἐπιταχύνω μεταβατ. Περιφρ. ταχύς είμι.

τείνω (=τεντώνω), παρατ. ἐτεινον, μέλ. -τενῶ, ἀδρ. -ἔτεινα, παρακ. -τέτακα. Μέσ. καὶ παθ. τείνομαι, παρατ. ἐτεινόμην, μέσ. μέλ. -τενοῦμαι, παθ. -ταθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐτεινάμην, παθ. -ἐτάθην, παρακ. τέταμαι, ὑπερσ. ἐτετάμην. 'Ρημ. τόνος, τάσις (ἐν συνθ.), ἀτενής, σύντονος, ἔντονος, ἔκτατός, συντατέον.

Σημ. Θέμ. τεν-, τένγω τένων' ἀπλοποιοῦνται τὰ δύο γ καὶ ἔχεται ἀναπληρωτικῶς τὸ ε εἰς ει, τενω) καὶ τα-. Περὶ τοῦ παρακ. ἵδε κρίω. Σύνθ. μετὰ πολλῶν προθ. Περιφρ. τὸ μέσον συντελέω ἐμαντόν. 'Ο παθ. ἀδρ. δι-(εξ)-ετάθην ἐνίστε καὶ μέσ.

τειχίζω (=κτίζω τεῖχος, περιβάλλω διὰ τείχους, ὁχυρῶ), παρατ. ἐτειχίζον, μέλ. τειχιῶ, ἀδρ. ἐτείχισα, παρακ. τετείχικα, τετελ. μέλ. -τετειχικῶς ἔσομαι. Μέσ. καὶ παθ. τειχίζομαι, παρατ. ἐτειχίζόμην, μέσ. μέλ. τειχιοῦμαι, μέσ. ἀδρ. ἐτειχισάμην, παθ. ἐτειχισθην, παρακ. τετείχισμαι, ὑπερσ. ἐτετειχίσμην. 'Ρημ. τείχισις, τείχισμα, τειχισμός, ἀτείχιστος, εὐαποτείχιστος.

Σημ. Ἐκ τοῦ τεῖχος. Τὸ τεῖχος=τὸ τῆς πόλεως, δι τοῖχος=δ τῆς οἰκίας. Ἐκ τοῦ τεῖχος-μάχομαι παρασύνθ. τειχομαχῶ=μάχομαι κατὰ τείχους. Τὸ σύνθ. διπτειχίζω=χλείω διὰ τείχους. ἐπιτειχίζω=κατά τινος τεῖχος ἐγείρω. Περιφρ. τεῖχος ποιοῦμαι, ἐν τειχισμῷ είμι, τειχισμὸν παρασκευάζομαι.

τεκμαίσομαι (=συμπεράίνω), παρατ. ἐτεκμαιρόμην, μέσ. μέλ τεκμαροῦμαι, μέσ. ἀδρ. ἐτεκμηράμην. 'Ρημ. τέκμαρσις, τεκμήριον, ἀτέκμαρτος, ἀξιοτέκμαρτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. τέκμαρ (τεκμάρομαι-τεκμαίρομαι)=τεκμήριον, ὃ ἀπὸ τοῦ θέμ. τεχ-, διπερ ἀλλοτε σημαίνει γεννᾶν, ώς π. χ. εἰς τὰ τέκνον, τόκος, τίκτω, ἀλλοτε ἐπιτυγχάνειν, ώς π. χ. εἰς τὰ τέκμαρ, τεκμήριον, τεκμαίρομαι, τόξον, τυχεῖν (χ=χ), ἀλλοτε παρασκευάζειν ώ; π. χ. εἰς τὰ τέκτων, τέχνη κττ. Εἶναι μέσ. ἀποθ.

τελευτάω-ῶ (=τελειώνω, ἀποθνήσκω), παρατ. ἐτελεύτων,

μέλ. τελευτήτω, ἀόρ. ἐτελεύτησα, παρακ. τετελεύτηκα, ὑπερσ.-
ἐτετελευτήκειν.

Σημ. Ἐκ τοῦ τελευτῆς. Περιφρ. τὸ ἐνεργ. τελευτῶ τὸν βίον, τελευτῶ τοῦ
βίου, τέλος ἔχω, τελευτὴν τοῦ βίου ποιοῦμαι, καὶ ἀπλῶς τελευτῶ=ἀποθνήσκω,
τὸ μέσ. τελευτῶ ἐμαυτόν, παθ. δὲ τὸ τελευτῶ ὑπό τυνος=φονεύομαι.

τελέω-ῶ (=έκτελῶ, φέρω τι εἰς πέρας, δαπανῶ, πληρώνω),
παρατ. ἐτέλουν, μέλ. τελῶ, ἀόρ. ἐτέλεσα, παρακ. τετέλεκα, ὑπερσ.-
-ἐτετελέκειν. Παθ. τελοῦμαι, παρατ. ἐτελούμην, παθ. μέλ. -τελε-
σθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐτελεσάμην, παθ. ἐτελέσθην, παρακ. τετέλε-
σμαι, ὑπερσ. ἐτετελέσμην. Ρημ. τελετή, τελεστήρια, τελεστικός,
ἀτέλεστος.

Σημ. Θέμ. τελεσ-. Μεταξὺ δύο φωνηέν. τὸ σ ἐκπίπτει: (τελέ(σ)ω-τελῶ),
ἀναφαίνεται δὲ πρὸ συμφώνου. Ἐν τῷ ἐνεργ. ἀόρ. ἐγένετο ἀπλοποίησις τῶν σσ.
Συνηρημένον μέλλοντα ἔχουσι καὶ τὰ φωνηεντόληχτα ἀλῶ, ἀκοῦμαι, ἐλαύνω,
(θέμ. ἐλα-), ἐμῶ, καλῶ. Διατελῶ=τελειώνω ἀμετάβ. μετὰ μετοχῆς=διαρκῶς
εἴμι. Περιφρ. τέλος ἐπιτίθημι τινι, οὐ παθ. τὸ τέλος ἔχω, τέλος λαμβάνω. Συγ-
γενῆ τὰ τέρ-μα, τέρ-μών (ὅριον), ἵσως δὲ καὶ τὰ Τάρας, Τεοία, Τεοίην.

τέμνω (=κόπτω), παρατ. ἔτεμνον, μέλ. τεμῶ, ἀόρ. 6' ἔτε-
μον, παρακ. -τέτμηκα. Μέσ. καὶ παθ. τέμνομαι, παρατ. ἔτεμνόμην,
μέσ. μέλ. -τεμοῦμαι, παθ. -τμηθήσομαι, μέσ. ἀόρ. 6' ἔτεμόμην,
παθ. ἔτμηθην, παρακ. τέτμημαι, ὑπερσ. ἔτετμημην, τετελ. μέλ.
-τετμήσομαι. Ρημ. τμῆσις, τομή, τμῆμα, ἀτμητος, τμητέος.

Σημ. Θέμ. ταμ- καὶ τεμ- (ἰσχ-) καὶ τιμ- (ἀσθ.). Οἱ ἐνεσ. καὶ παρατ. μετὰ
προσφύμ. ν. Οἱ ἀόρ. 6' ἐξ τοῦ ἰσχ. θέμ., οἱ παρακ., ὁ παθ. μέλ. καὶ ἀόρ.
ἐξ τοῦ ἀσθ. μετὰ ῥίζ. ἐπεκτάσεως διὰ τοῦ η. Ἐν τοῖς ὑγρολήκτοις ῥήμ. δὲν
ὑπάρχει τετελ. μέλ., πλὴν τοῦ ἐπετεμήσομαι καὶ τεμνήσω. Πολλάκις σύνθ. μετὰ
πολλῶν προθ. Τὸ ἀποτέμνεται τις τι ἐπὶ ζώντων, τὸ ἀποτέμνεται τι ὑπό τυνος
ἐπὶ νεκρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐνίστε αντιστρόφως: ἀποτέμνω=ἀποκόπτω βιαίως, ἐκ-
τέμνω=κόπτω τι μετὰ προσοχῆς.

τέρπω (=εὐφραίνω), μέλ. τέρψω, ἀόρ. ἔτερψα. Μέσ. τέρπομαι,
παθ. ἀόρ. ώς μέσ. ἔτερφθην. Ρημ. τέρψις, τερπνός.

Σημ. Θέμ. τερπ-. Περιφρ. τέρψιν (παρ)έχω ποιῶ. Συγών. εὐφραίνω, θέλγω,
κηλέω-ῶ, τῷ δὲ μέσῳ τά: εὐφραίνομαι, ἀγάλλομαι, ἥδομαι, ἥδομένῳ μοι ἐστι,
χαλεω, στέργω, ἀρίσκομαι.

τεχνάομαι-ῶμαι (=μετὰ τέχνης κατασκευάζω, τεχνάσμασι
χρῶμαι), παρατ. ἔτεχνόμην, μέσ. ἀόρ. ἔτεχνησάμην. Ρημ. τέχνημα.

Σημ. Ἐκ τοῦ τέχνη (ἰδὲ τίκτω), ἐξ οὐ καὶ τὸ τεχνάζω (= τεχνάσμασι χρῶμαι) καὶ τὰ ἐπίφρ. ἀτέχνως=ἄνευ τέχνης, ἀμελῶς καὶ ἀτέχνως=ἄνευ τεχνάσματος, ἀληθῶς. Τεχνήσασθαι=μετὰ τέχνης ποιῆσαι τι, τεχνάσσασθαι=κακουργῆσαι: τέχνημα=τὸ ἀπὸ τέχνης, τέχνησμα=κακούργημα.

τίκω (=λειώνω τι μεταβ.), παρατ. -ἔτηκον, ἀόρ. -ἔτηξα, παρακ. τέτηκα (ἀμετάβ.), ὑπερσ. ἔτετήκειν. Παθ. τήκομαι, παθ. ἀόρ. α' ἔτηχθην, β' ἔτάκην. Ρημ. τήγανον (τὸ τηγάνι), τηκεδών, τηκτός.

Σημ. Θέμ. τηκ- καὶ τακ-. Πολλάκις σύνθετον. Τὸ τῆς χυδαίας λειώνω γραπτέον δι' ει.

τηρέω-ῶ (=φυλάττω, παρατηρῶ), παρατ. ἔτηρουν, μέλ. τηρήσω, ἀόρ. ἔτηρησσα. Παθ. τηροῦμαι, παρατ. ἔτηρούμην, μέσ. μέλ. ως παθ. τηρήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔτηρηθην, παρακ. τετήρημαι. Ρημ. τήρησις, τηρητέον.

Σημ. Θέμ. τηρε-. Πολλάκις σύνθ. μετὰ τῆς ἐπί, παρά, διά, σύν.

τίθημι (=θέτω), παρατ. ἔτιθην, μέλ. θήσω, ἀόρ. ἔθηκα, παρακ. τέθεικα. Μέσ. καὶ παθ. τίθεμαι, παρατ. ἔτιθέμην, μέλ. θήσομαι, παθ. τεθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔθέμην, παθ. ἔτέθην, παρακ. τέθειμαι (μέσ.), παθ. δ' κεῖμαι, ὑπερσ. ἔκειμην. Ρημ. θήμα [θέμα], θέσις, θεσμός, θέμις, θεμέλιον, θέμεθλον, θήκη, θετός, (ἀ)σύνθετος, πρός(ἐπί-, ἀπό-, ἀνυπο-, εὐεπί-, ἐγχά-)-θετος, πρόσθημα, ἀνάθημα, θέτης, θετέος, -θετέον.

Σημ. Θέμ. ἀσθ. θη- καὶ ισχ. θη- καὶ τι ἐνεστ. δ' ἀναδιπλ. τιθη (ἀντὶ θιθη). Η δριστ. καὶ προσταχ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. εἰς τὸ δ' ἐν. προσ. καὶ τὸ δ' καὶ γ' ἐνικ. τοῦ παρατ. κατὰ τὰ εἰς- ὥστη συνηρημένα. Αἱ ὑποτ. καὶ εὔκτ. τοῦ ιθημι καὶ ἵημι ἐνίστοις ὡς αἱ τῶν βαρυτόνων. 'Ο α' ἀόρ. ἔθηκα εἶναι εὔχρηστος μόνον εἰς τὰ τρία ἐν. πρός., εἰς δὲ ταῦλα πάντα ἀναπληροῦται ὑπὸ τοῦ δ', ἀχρήστους ὅντος εἰς τὸν ἐνίκην τῆς δριστ. 'Ἐν τῷ παθ. μέλ. καὶ ἀόρ. (τευθήσομαι, ἔτεθη) δὲν ἔκτεινεται πρὸ συμφώνου δ' χαρακτήρ. Οἱ παρακ. διὰ τοῦ ει ὡς οἱ τοῦ ἵημι. Τὸ δῆμ. θεσμός μετ' ἐπενθ. θ (ἀντὶ θεθμός). Περιφρ. τὸ διατίθεμαι=διατήκας ποιοῦμαι, τὸ συντίθεμαι=συντήκας—σύνθημα ποιοῦμαι, οὐ παθ. τὸ συνθῆκαι γίγνονται. Τὸ μέσ. αύτοπ. (δια)τίθεμαι ἐμανιόν.

τίκτω (=γεννῶ), παρατ. ἔτικτον, μέσ. μέλ. ως ἐνεργ. τέξομαι, ἀόρ. δ' ἔτεχον, παρακ. τέτοκα. Ρημ. τόκος, τέκνον, τέχνη, τοκεύς, ἐπίτοκος.

Σημ. Θέμ. τεκ- καὶ τακ-, ἐξ οὐ καὶ (τοῦ τι- τοῦ ἐνεστ. ἀναδιπλ.) τιτκ-τικτ.

‘Ο παρακ. δὲν δασύνει τὸν χαρακτῆρα. ‘Ο ἀδρ. β’ ἔκ τοῦ ισχ. θέμ. Τὸ τίκτω (καὶ τεκνοποιῶ) κυρίως ἐπὶ γυναικός, τὸ γεννᾶν (καὶ τεκνοποιοῦμα) ἐπὶ ἀνδρός, οὐ ἔνεκα γενγήτωρ, γενέτης=δ πατήρ. Τὸ δυστοκέω (=τίκτω δυσκόλως), μόνον δὲ σπάνιον κατ’ ἔνεστ. Πολλάκις καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀπό, ἐν, ἐκ. Ἰδὲ καὶ κύν.

τιμωρέω-ῶ (=βοηθῶ τινι, κολάζω τινα), διμαλὸν ἀνευ ἐνεργ. ὑπερσ. Ρημ. τιμώρημα, ἀτιμώρητος, τιμωρητός, τιμωρητέον.

Σημ. Παρασύνθ. ἔκ τοῦ ιμωρὸς (τιμὴ καὶ φρα ποιητ.=φροντὶς)=δ ζητῶν ια λάθη τιμήν, πληρωμήν, ἔκδικησιν (ἰδὲ δλιγωδῶ). Τὸ ἐνεργ. τιμωρῶ τινι=βοηθῶ, ἔκδικω τὸ μέσ. τιμωροῦμα τινα=βοηθῶ ἐμχυτῷ κολάζων τὸν βλάπτοντά με. ‘Ο ἔνεστ. τιμωροῦμα οὐδέποτε εἶναι παθητ., σπανίως δ’ ἔχεις τὴν σημ. τοῦ βοηθῶ. Ἰδὲ ἀμύνω καὶ διδωμι καὶ τὸ ἐπόμ.

τίνω (=πληρώνω, ἀποδίδω τι ἵσα), παρατ. -ἔτινον, μέλ. τίσω, ἀδρ. ἔτισα, μέσ. ἔτισχμην, παθ. -ἔτισθην, παρακ. -τέτικα. Παθ. παρακ. -τέτισμαι, ὑπερσ. -ἔτετισμην. Ρημ. τίσις, ἔκτισμα, ἀποτιστέον.

Σημ. Θέμ. τὶ καὶ τίν σὺν τῷ προσφ. ν. Συγήθως σύνθ. μετὰ τῆς ἀπό, ἐκ καὶ συνεκ. Τὸ τίσις δὲν εἶναι κυρίως Ἀττικόν, ἀντ’ αὐτοῦ δ’ ἐλέγετο τὸ δικη καὶ τιμωρία. Τοῦ αὐτοῦ θέμ. τὸ κύριον δνομικ Τίσιας. Ἀντὶ τοῦ μέσου είχον τὴν περίφρ. τιμωροῦμα τινα, δικην λαμβάνω παρά τινος, οὐ παθ. τὸ δικην διδωμι τινι καὶ δικην ἐπιτίθημι τινι.

τιτρώδκω (=πληγώνω), παρατ. ἔτιτρωσκον, μέλ. -τρώσω, ἀδρ. ἔτρωσα. Παθητ. τιτρώσκομαι, παρατ. ἔτιτρωσκόμην, παθ. μέλ. τρωθήσομαι, παθ. ἀδρ. ἔτρωθην, παρακ. τέτρωμαι, ὑπερσ. ἔτετρώμην. Ρημ. τρωτός, ἀτρωτος.

Σημ. Θέμ. τρω- καὶ σὺν τῷ ἐνεστ. ἀναδιπλ. καὶ τῷ προσφ σκ τιτρώσκ-. Δὲν ἔχεις μέσον. Τὸ δ. ἔνεκα τῆς δίζ. τερ- εἶναι συγγενὲς τοῖς : τείρω (=τρίθω φθείρω, καταβάλλω), τρῦπα, τραῦμα (ὅπερ Ἰωνιστὶ τραῦμα καὶ τρόμα), θραύνω, τρόγνος κτλ. καὶ ἵσως καὶ τοῖς τρυ-γάω, ἀτρύ-γητος. Συνών. τραυματίζω.

[**τλά́ω-ῶ**] (=χνέχομαι, τολμῶ), ποιητ., μόνον ἡ δριστ. τοῦ ἀδρ. δ’ ἔτλην καὶ τὸ ἀπαρέμφ.—τληναι. Ρημ. τλήμων.

Σημ. Θέμ. τλα-. Συνών. ὑπομένω, ἀνέχομαι.

τρέμω (=τρέμω ἐκ φόβου, τρομάζω), μόνον ὁ ἐνεστ. Ρημ. τρόμος, ἀτρέμας, ἀτρεμίζω.

Σημ. Θέμ. τρεμ-. Τὸ ἔκ τοῦ τρόμος τρομέω-ῶ, ποιητ., ώς καὶ τὸ τρομε-ρός. Περιφρ. τὸ ἐνεργ. μεταθ. τρόμον παρέχω.

τρέψω (=στρέψω, γυρίζω), παρατ. ἔτρεπον, μέλ. τρέψω, ἀδρ.

ἔτρεψα, παρακ. τέτροφα. Μέσ. καὶ παθ. τρέπομαι, παρατ. ἔτρεψόμην, μέσ. μέλ. τρέψωμαι, παθ. τραπήσομαι, μέσ. χόρ. α' ἔτρεψάμην καὶ β' ἔτροχόμην, παθ. ἔτρέφθην καὶ β' ἔτρέπην, παρακ. τέτραμμαί, ὑπερσ. ἔτετράμμην. Ἄημ. τρόπος, τροπή, ἀτρεκής (= ἀμετάτρεπτος, ἀληθής), τρόπις (=ἢ κοινῶς καρίνα), ἐπιτροπεύω, -εία, -ευσις, ἀγα(προ-, περι-)τροπή, ἀνατροπεύω, τρεπτέον.

Σημ. Θέμ. τρεπ- καὶ τραπ- (ἐκ τοῦ ἀσθ. τρεπ) καὶ τρεκ-, τρακ-. Ἐτρεπόμηρ εἰς τι, πρὸς τι=ἔτρεψε ἐμαυτόν, ἐπορεύθην. Τὸ γ' πληθ. τοῦ παθ. καὶ μέσ. παρακ. ἔχει καὶ τύπον τιτράφαται. Τρέπω=1) κλίνω τὰ ἄνω εἰς κάτω καὶ τάναπαλιν, 2) τρέπω εἰς φυγὴν τὸν ἔχθρόν (ἀδρ. ἐτρεψάμην), 3) ἀποβλέπω εἰς τι μέρος. Στρέψω=τὰ ἔνδον ποιῶ ἔχω καὶ τάναπαλιν. Τὸ ἐντρέπομαι τινο =φροντίζω περὶ τινος. Πολλάκις σύνθ. Περιφρ. τὸ ἐνεργ. τροπὴν ποιοῦμαι, τροπὴν ποιῶ τινος, ἀνατροπεύω τινός εἰμι, ὡς μέσ. τὸ τροπὴν ἔχω (ἐπὶ τῶν ἀστέρων), τὸ δὲ παθ. τροπῇ γίγνεται, ἀποτροπῇ ἔχω.

τρέψιφω (=παρέχω τροφήν, ἀνατρέψω), παρατ. ἔτρεφον, μέλ. θρέψω, ἀδρ. ἔθρεψα. Μέσ. καὶ παθ. τρέφομαι, παρατ, ἔτρεφόμην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. θρέψομαι, παθ. τραφήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἔθρεψάμην, παθ. ἔθρεψθην καὶ β' (καὶ ὡς μέσ.) ἔτραφην, παρακ. τέθραμμαί, ὑπερσ. ἔτεθράμμην. Ἄημ. τροφή, τροφός, τροφεύς, τρόφιμος, εὐτραφής, τροφεῖα, θρέπτρα, θρεπτέος, θρεπτέον.

Σημ. Θέμ. θρεφ-, τρεφ-, ἀσθ. τροφ- (ἴξ οὖ τραφ-). Τοῦ ἀρχικοῦ θέμ. θρεφ- τὸ δ, δταν ἐπιφέρηται δασὺ (φ), τρέπεται εἰς φιλόν, ἐλλείποντος δὲ τούτου ἐπανέρχεται. Οἱ ἀδρ. ἔθρεψθην καὶ τὸ δ' πληθ. τοῦ παρακ. τίθραφθε διετήρησαν τὸ θ τοῦτο, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐπομ. συλλαβῆντες εἶναι δύο δασέα. Τὸ μέσ. = τρέψω ἐμαυτόν. Τὸ παρασύνθ. γηροτροφέω-ῶ = γηροχομῶ. Πολλάκις σύνθ. Συνών. σιτίζω.

τρέχω, παρατ. ἔτρεχον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. δραμοῦμαι, ἀδρ. β' ἔδραμον, παρακ. -δεδράμηκα, ὑπερσ. ἔδεδραμήκειν. Παθ. -θέομαι, παρακ. ἐπιδεδράμημαι. Ἄημ. δρόμος, δρομεύς, ἐπιδρομὴ, δρομαῖος, περιθρεκτέον.

Σημ. Θέμ. τρεχ- (ἴξ οὖ καὶ τὰ τρέχος = δρόμος, τροχίζω, τρέχηλος=διχινούμενος) καὶ δραμ-. Συνών. τροχάζω, θέω, συχνὴ δ' ή περίφρ. δρόμω φθέω = τρέχω. Ομοδρομέω-ῶ καὶ συνθέω=δρόμω τρέχω. Τὸ σπάν. δροθοδρομέω ὡς = τρέχω κατ' εὐθείαν καὶ ἔχει ἀντίθ. τὸ ἀποκάμπω). Ετέρα περίφρ. ή δρόμον ποιοῦμαι, δρόμω χρᾶμαι, δρόμω χωρῶ.

[**τρέω**] (=φοβοῦμαι), μόνον ὁ ἀδρ. ἔτρεσσα. Ἄημ. ἔτρεστος.

Σημ. Θέμ. τρε- (ἀρχικ. τρεσ-). Ἐν τῷ ἀδρ. ἡ πλοκοποιήθησαν τὰ δύο σσ.

*Ενταῦθα ἵσως ἀνήκει καὶ τὸ δημῶδες τρε-λός. Ή χυδαία ὄνομασία τοῦ ὅρους 'Υμηττοῦ «τρελός» ἀλλοθεν ἐγένετο, οὐχὶ δ' ἐκ τοῦ τρελός=παράφρων.

τρίβω, παρατ. -ἔτριβον, μέλ. -τρίψω, ἀόρ. ἔτριψα, παρακ. -τέτριψα. Μέσ. καὶ παθ. τρίβομαι, παρατ. ἔτριβόμην, μέσ. μέλ. -τρίψομαι, τριβήσομαι, μέσ. ἀόρ. -ἔτριψάμην, παθ. ἔτριψθην καὶ δὲ ἔτριβην, παρακ. τέτριψμαι. 'Ρημ. τριβή, τρίβων (=εἱμπειρος, πανοῦργος), δια(ἀπο)τριβή, τρίψις, τριμύσις, ἀτριβής, ἐντριβής, ἀτριπτος, παιδοτρίβης.

Σημ. Θέμ. τερ-, τριβ-. Ἐκ τοῦ φημ. τρίβων τὸ τριβωνεύοντα = εἰμὶ τρίβων, οὐ μόνον ἐνεστ. Τὸ συνδιατρίβω ἐπὶ προσώπων, τὸ ἐνδιατρίβω ἐπὶ πραγμάτων. Περιφρ. διατρίβω ἔν τινι πράγματι. διατριβὴν ποιοῦμαι περὶ τι, οὐ παθ. τὸ διατριβὴν γίγνεται. Πολλάκις σύνθ. Μεταβ. τὸ διατριβὴν ἐμποιῶ, παρέχω.

τριπραρχέω-ῶ (=εἱμὶ τριήραρχος), παρατ. ἔτριηράρχουν, μέλ. τριηραρχήσω, ἀόρ. ἔτριηράρχησα, παρακ. τετριηράρχηκα. Μέσ. καὶ παθ. τριηραρχοῦμαι, παρακ. τετριηράρχημαι, ὑπερσ. -ἔτετριηράρχημην. 'Ρημ. τριηράρχημα.

Σημ. Παρασύνθ. ἐξ τοῦ τριήραρχος (τριήρης-ἄρχω)· τριήρης (ἐξ φίζης ἐρ-, ἐξ ἡς τὸ ἐρέσσω=καπηλατῶ)=ναῦς ἔχουσα τρεῖς σειρὰς καρπῶν, τριηράρχος δ=δὶδικα δαπάνη ἔξοπλίζων τριήρη, δις πολλάκις καὶ ἐπέθαινε τῆς ἐστοῦ τριήρους ὡς ἀρχων. Τῆς αὐτῆς φίζης καὶ τὰ πεντηκόντορος, ἐρέσις, ὑπηρέτης, ἐρεσία, κυβ-ερ-νῶ, Περιφρ. ὡς νῦν τὸ μεταβ. τριήραρχόν τινα καθίστημι.

τρυπάω-ῶ, μέλ. τρυπήσω. Παθ. παρακ. τετρύπημαι. 'Ρημ. τρυπητής, τρύπανον.

Σημ. Ἐκ τοῦ τρῦπα, ὅπερ ἐξ τοῦ τρύπω (=κατατρίβω, καταπονῶ), οὐ μόνον ὁ παθ. παρακ. τέτρυμμαι.

τρυφάω-ῶ (=ζῶ τρυφηλῶς), ἀόρ. ἐνετρύφησα, παρακ. τετρύφηκα.

Σημ. Ἐκ τοῦ τρυφή (τρύω, ἴδε τρυπᾶ). Περιφρ. ἐν τρυφῇ εἰμι, τρυφῇ χρῶμαι τὸ ἀμετάβ., τὸ δὲ μεταβ. τρυφὴν ποιῶ (περὶ πλούτου). Συνών. εὐ-παθέω-ῶ, ἥδη παθέω-ῶ, χλιδαίγομαι.

τρώγω (=φοκανίζω, τρώγω ὅσπρια, καρποὺς κττ. ὡμὰς καὶ σκληράς), μέλ. τρώξομαι. 'Ρημ. τράγημα (=ἐπιδόρπιον), τρωκτός (=ό τρωγόμενος).

Σημ. Θέμ. τρωγ- καὶ τραγ-. Τὸ συνών. ἐσθιω ἀναπληροῦ τοὺς ἐλλείποντας χρόνους. Τὸ ἐσθιω κυρίως ἐπὶ βραστῶν καὶ ὀπτῶν.

τυγχάνω (=εὑρίσκω, συμβαίνω, ἐπιτυγχάνω, συναντῶ), πα-

ρατ. ἐτύγχανον, μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. τεύξομαι, ἀόρ. 6' ἔτυχον, παρακ. τετύχηκα, ὑπερσ. τετυχηκώς ἦν. Ρημ. τύχη, εύτυχής, ἀτυχής, ἔντευξις, ἐπίτευξις, τεῦχος=Αττικῶς, τὸ ἀγγεῖον, καθόλου ἐλληνικῶς τὸ βιβλίον.

Σημ. Θέμ. τυχ-, καὶ πρόσφυμ. αὐ καὶ ν πρὸ τοῦ χαρακτ. τυγχαν- καὶ τευχ-. Περὶ τῆς σημ. τοῦ ρ. ἵδε ἀπαντῶ, διδωμι καὶ λανθάνω. Πολλάκις σύνθ. μετὰ πολλῶν προθ. Τὸ ἔτυγχάνω=ἔντευξιν ποιοῦματ τινι = συναναστρέφομαι τινα.

τύπτω (=κτυπῶ), παρατ. ἔτυπτον, μέλ. τυπτήσω, ἀόρ. ἐπαισακαὶ ἐπάταξα, παρακ. πέπληγα. Παθ. τύπτομαι. Ρημ. τύπος, τύμπανον (=ξύλον ώς ῥόπαλον), τυπτητέος.

Σημ. Θέμ. τυπ- (μετὰ προσφ. τ.) τυπτ. Τὰ παῖω, πατάσσω, πλήττω ἀναπληροῦσι τοὺς ἔλλειπον τας τύπους (ἵδε τὰ ρήμα.). Τὸ ρήμ. τύμπανον (=τύπανον) μετ' ἐπενθέμ. μ. Τῆς αὐτῆς ρίζ. καὶ τὸ Τυδεύς (=ὁ βάλλων, ὁ τύπτων), Τυνδάρεως. Τὸ τυγχάνω μετὰ γενικῆς=ἐπιτυγχάνω τι, τινά, μετὰ δοτικῆς=συναντῶ τινα, μετὰ μετοχῆς δὲ τὸ μὲν ῥῆμα ἐρμηνεύεται δι' ἐπιρρ., ἢ δὲ μετ. μεταβάλλεται εἰς ῥῆμα τοῦ αὐτοῦ χρόνου, ἀριθμοῦ καὶ προσώπου τοῦ ρήμα.

τυραννεύω καὶ τυραννέω-ῶ (=εἰμὶ τύραννος, διοικῶ τυραννικῶς), παρατ. ἐτυράννουν, ἀόρ. ἐτυράννευσα καὶ ἐτυράννησα, παρακ. τετυράννευσα. Παθ. τυραννεύομαι καὶ τυραννοῦμαι, μέσ. μέλ. ώς παθ. τυραννήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐτυραννήθην καὶ ἐτυραγγεύθην. Ρημ. ἀτυράννητος.

Σημ. Ἐκ τοῦ τύραννος (συγγ. τῷ ποιητ. κοίρανος, ὃ ἔκ τοῦ καῆρος=κύριος). Τὸ τυραννεύω καὶ τυραννέω ἰσοδύναμα ώς τὰ καταποντέω-ῶ—καταποντίζω, σιτῶ-σιτίζω, ὑστερῶ-ὑστερίζω. Ἐκ τοῦ τύραννος καὶ τὸ τυραννίζω=τὰ τῶν τυράννων φρονῶ. Ἡ περίφρ. ώς νῦν τὸ μέσ.=καθίστημι ἐμαυτὸν τύραννον, μεταθ. δὲ τὸ καθίστημι τινα τύραννον.

τυφλόω-ῶ, ἀόρ. ἐτυφλωσα. Παθ. τυφλοῦμαι, παθ. ἀόρ. ἐτυφλώθην.

Σημ. Ἐκ ρίζ. τυφ- τοῦ τυφω (ἢ ἵδε), ἕξ ἥς καὶ τὸ τυφλός=ό νέφει καὶ ἀτμῷ κεκαλυμμένος, ἄφα δὲ μὴ βλέπων. Περίφρ. τυφλός εἰμι, γίγνομαι καὶ τυφλῶς ἔχω. Τὸ τυφλώττω μτγν.

τύφω (=σκοτίζω, καπνίζω, κρύψῃ καίω). Παθ. ἐντύφομαι, παρακ. τετύφωμαι (ὅς τοῦ ἀχρόστου τυφόω) καὶ -τέθυμμαι. Ρημ. τῦφος, τυφώς, τυφών, τυφλός.

Σημ. Θέμ. τυφ.

τ

ύβριζω (ἀμετάθ. = εἰμὶ ύβριστής, αὐθάδης, μεταθ. = ὑπερηφάνως, αὐθαδῶς μεταχειρίζομαι τινα, ἀτιμάζω), παρατ. ύβριζον, μέλ. ύβριῶ, ἀόρ. ύβρισα, παρακ. ύβρικα, ὑπερσ. ύβρικειν. Παθ. ύβριζομαι, παρατ. ύβριζόμην, παθ. μέλ. ύβρισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ύβρισθην, παρακ. ύβρισμαι, υπερσ. ύβρισμην. Ρημ. ύβριστής, ύβριστικός, ύβριστέος, ύβρισμα.

Σημ. 'Εκ τοῦ ύβρις (δέ ἔχ τῆς ύπερ) = αὐθάδεια, ἔπαρσις, προσθολή. Περιφρ. ύβρεις χρῶμαι πρός τινα, χρῶμαι τινι ύβριστικᾶς. Τὸ μέσ. ύβριζω ἐμαυτόν. Καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐξ, πρός, ἐπι. Συνών. προπηλακίζω.

ύγιαινω (= ὑγίης εἰμι), παρατ. ύγίαινον, μέλ. ύγιαινῶ, ἀόρ. ύγίαινα.

Σημ. 'Εκ τοῦ ύγιης, ἐξ οὗ καὶ τὸ ύγιεια—ύγεια. Περιφρ. ώς νῦν. Μεταθ. δὲ τὸ ύγιάζω τινα = ύγια τινα ποιῶ, λεμματι. 'Η προσταχτ. ύγιεινε ώς νῦν. Τὰ εἰς -αίνω εἶνα: συνήθως μεταθ. π. χ. λευκαίνω, ύγραίνω κττ., τὰ δὲ ἀμετάθ. συνήθως ἐξ ἐπιθέτων, δηλούντων κακίαν (ἀνοησαίνω, κολασταίνω, ἀσελγαίνω κλπ.) πλὴν τοῦ ύγιεινω' ίδε ύγραίνω.

ύγραίνω (= ὑγρόν τι ποιῶ). Παθ. ύγραίνουμαι, ἀόρ. ύγραίνθην.

Σημ. 'Εκ τοῦ ύγρος. Τὰ εἰς -αίνω ἀναλογικῶς μελαίνω. Ιδὲ ύγιεινω σημ. Συνών. τέγγω, ροτίζω.

ύδρεύομαι (= ἀντλῶ ύδωρ δι' ἐμαυτόν), μόνον ὁ ἐνεστ.

Σημ. 'Εκ τοῦ ύδωρ. Τὸ ἐνεργ. ποιητη. 'Υδρεία = ύδρευσις, ύδροια (ἔκ τοῦ ύδωρ) = στάμνα, δοχεῖον, κάλπη διὰ τὴν τέφραν τοῦ νεκροῦ ἢ ψηφοφορίαν.

ύμνεω-ῶ (= ἔξυμνῶ, ἔγκωμιάζω δι' ὕμνων καὶ ἀσμάτων), παρατ. ύμνουν, μέλ. ύμνησω, ἀόρ. ύμνησα, παρακ. ύμνηκα. Παθ. ύμνουμαι, παρατ. ύμνούμην, παρακ. ύμνημαι. Ρημ. ύμνητής, ύμνητέον.

Σημ. 'Εκ τοῦ ύμνος (= φῶς ἀδομένην εἰς τιμὴν θεοῦ ἢ ἥρωος), ὅπερ ἔκ διζ. ύφ-, ἐξ ἦς τὸ ύφαλκω κττ., ύμνος ἄρα εἶναι ἀντὶ ύφ-μνος, ἥτοι ώς ύφασμα θεωρούμενος. 'Η λέξις ύμνος λέγεται κυρίως ἐπὶ τῶν μετὰ κιθάρας συνοδευομένων ἀτμάτων, ἐξ ταύτης δὲ καὶ τοῦ ἄδω (ύμνῳδες) τὸ συνών. ύμνω-δίω-ῶ, δ μόνον κατ' ἐνεστ.

ύπνορετέω-ῶ (= εἰμὶ ύπνηρέτης, καὶ κυρίως κωπηλάτης), παρατ. ύπνηρέτουν, μέλ. ύπνηρετήσω, ἀόρ. ύπνηρέτησα, παρακ. ύπνηρέ-

τηκα, ὑπερσ. ὑπηρετήχειν. Παθ. ὑπηρετοῦμαι. Ἄρημ. ὑπηρέτημα, ὑπηρεσία, ὑπηρέσιον.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὑπηρέτης (ὑπό-ἔρεσσω)=χυρίως ὁ δουλεύων εἰς πλοῖον, θεράπων. Ὑπηρέσιον=τὸ προσκεφάλαιον, ἐφ' οὐ οἱ χωπῆλάται: ἕκατηντο. Συνών. ὑπουργῷ, διακονῷ καὶ θεραπεύῳ. Ἰδὲ τειχεαχῶ.

ὑπιδχνοῦμαι (=ὑπόσχομαι), παρατ. ὑπισχνούμην, μέσ. μέλ. ὑποσχήσομαι, μέσ. ἀδρ. ὑπεσχόμην, παρακ. ὑπέσχημαι, ὑπερσ. ὑπεσχήμην. Ἄρημ. ὑπόσχεσις.

Σημ. Θέμ. σχ- καὶ σὺν τῷ ἔνεστ. ἀναδιπλ. σι- σισχ-, ἴσχ-, τῇ προσλήψεις ἐδὲ τοῦ προσφύμ. -νε- ὑπισχνε-. Είναι μέσ. ἀποθ. Τὸ ὑπισχνοῦμαι = δίδωμι ὑπόσχεσιν κατ' αἰτησιν ἄλλου, ἐπαγγέλλομαι=δίδωμι ὑπόσχεσιν αὐθορμήτως· ἀλλ' ἡ διαφορὰ οὐκ ἀνεξαίρετος. Περιφρ. ὑποσχέσεις δίδωμι.

ὑπνώτιω (=νυσταζῶ, κοιμῶμαι), ἀδρ. ὑπνωσα (χυρίως τοῦ ὑπνόω). Παθ. [ὑπνοῦμαι].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑπνος. Τὸ φ. τοῦτο μόνον κατ' ἔνεστ. εὔρηται, ώς καὶ πάντα τὰ εἰς -ώτιω (λιμωττώ, δρειράτω κττ.), κατ' ἀναλογίαν τοῦ πτώσσω (πτώξη). Τὸ ὑπνομαχέω-ῶ=μάχομαι πρὸς τὸν ὑπνον, ἀνθίσταμαι: αὐτῷ. Τὸ δὲ ὑπνήσιο-ῶ=κοιμῶμαι: δυσκόλως. Τὸ ἀνθίστασθαι ἢ ἀντιπράττειν τῷ ὑπνῷ λέγεται: καὶ ὑπνον κρατεῖν. Συνών. καθεύδω, καταδαρέσκω. Περιφρ. δὲ ὑπνον λαγκάνω, ὑπνος ἔχει μὲ, ὑπνος λαμβάνει με, ὑπνον αἴροῦμαι.

ὑποκορίζομαι (=σμικρύνω τι διὰ κολακείων ἢ κοιλάζω· αἰτχρόν τι). Ἄρημ. ὑποκόρισμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ κόρος (παῖς), θηλ. κόρη (κορίζομαι) [ἰδὲ κείρω] ὑποκορίζομαι (ἀποθετ.)=διμιῶ ώς μικρὸν παιδίον, μιμοῦμαι: τοὺς παῖδας, δι' εὐφώνου δινόματος μετριάζω δύσφημόν τι.

ὑποπτεύω (=ἔχω ὑποψίαν), παρατ. ὑπώπτευον, ἀδρ. ὑπώπτευσα. Παθ. ὑποπτεύομαι, παρατ. ὑπωπτεύόμην, παθ. ἀδρ. ὑπωπτεύθη.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὑποπτος, διπερ δταν ἢ ἔνεργ.=δ ὑποπτεύων, δταν δὲ παθ.=δ ὑποπτεύομενος. Περιφρ. τὸ ἔνεργ. ἐν ὑποψίᾳ ποιοῦμαι τι, τὸ δὲ παθ. ὑποπτός εἰμι ἢ γλγνομαι τινι, ὑποπτος καθίσταμαι, ὑπόπτως διάκειμα τινι, ὑπόπτως ἔχω τινι (διπερ καὶ ἔνεργ.) ώς καὶ τὸ ὑπόπτως ἔχω πρός τινα. Συνών. ὑποποπέω-ῶ καὶ ὑποποεύω.

ὑποτοπέω·ῶ (=ὑποπτεύω, εἰκάζω, ὑπονοῶ), παρατ. ὑπετόπτευον (χυρίως τοῦ σπαν. ὑποτοπεύω), ἀδρ. ὑπετόπησα. Μέσ. παρατ. ὑπετοπούμην.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὑπότοπος, ἐκ τοῦ τόπο: δὲ τούτου τὸ τοπάζω (=εἰ-
χάζω).

ὑπουργέω-ῶ (=ὑπηρετῶ, βοηθῶ), ἀόρ. ὑπούργησα.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὑπουργὸς (ὑπὸ-ἔργον)=ὑπηρετικός, συνεργός, θε-
ράπων, ἐξ οὐ καὶ τὰ ὑπουργία, ὑπούργημα. Περιφρ. ὡς νῦν.

ὕστερέω-ῶ (=εἰμαι ὕστερος, βραδύτερός τινος, κατόπιν ἢ
βραδύτερόν τινος ἔρχομαι, μένω ὅπίσω), μέλ. ὕστερήσω, ἀόρ. ὕστέ-
ρησα, ὕπερσ. ὕστερήκειν.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὕστερος, ἐξ οὗ τὸ ὕστερικός καὶ ὕστερίζω=τῷ ὕστερῷ· ἵδε
τυραννεύω. Περιφρ. ὕστερός τινος ἀφικούμαι-ἔρχομαι.

ὑφαίνω, παρατ. ὕφαινον, ἀόρ. ὕφηνα. Παθ. ὕφαίνομαι, μέσ.
ἀόρ. ὕφηνάμην, παθ. ὕφάνθην, παρακ. -ὕφασμα. Ρημ. ὕφή (=ὕφα-
σμα), ὕφασμα, συνύφωνσις, ὕφάντης, ὕφαντός.

Σημ. Θέμ. ὕφαν- (ὑφάντω-ὑφαίνω). Ἰδε ὕμιν. Τὸ ὕφαίνω, πλὴν τῆς συ-
νήθους γνωστῆς σημασίας ἔχει καὶ τὴν τοῦ μηκανῶμαι· πρβλ. καὶ τῷδε τὴν
νεοελληνικὴν χρῆσιν.

ὕω (=βρέχω), παθ. παρακ. -ὕσμα. Ρημ. ὕετός.

Σημ. Θέμ. ὕ-. Τὸ ὕω=βίπτω βροχήν, περὶ θεοῦ, τὸ δὲ βρέχω=μου-
σκεύω· τὸ βήματ. ὕετός μετ' ἐπενθέμ. ε (ώς τὰ τοκετός, μελέτη κττ.). Περιφρ.
ζυμβρος—ὕειός—ὕδωρ (ἐξ οὐρανοῦ) γίγνεται.

φαιδρύνω (=πλύνω, καθαρίζω, λαμπρύνω, εύφραίνω), ἀόρ.
ἔφαιδρυνα. Μέσος ἀόρ. ἔφαιδρυνάμην, παθ. ὡς μέσ. ἔφαιδρύνθην.

Σημ. Ἐκ τοῦ φαιδρὸς (φαιών), ἐξ οὐ καὶ τὸ συνών. **φαιδρόω-ῶ** (οὖ μό-
νον ὁ παθ. ἀόρ. ἔφαιδρώθην). Αντὶ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. φαιδρύνομαι οἱ Ἀττ.
εἶχον τὸ φαιδρὸς γλύνομαι. Ἐκ τοῦ θέμ. φχ- τοῦ φαιών τὸ φαιδρός, ἐξ οὐ τὰ
Φαιδρος, Φαιδρα. Ἰδε φαιών διὰ τὰ λοιπά.

φαίνω (=δεικνύω, φανερῶ, φέγγω), παρατ. ἔφαινον, μέλ.
-φανῶ, ἀόρ. ἔφηνα, παρακ. -πέφαγκα (μεταβ.), καὶ μέσ. β' πέφηνα
(ἀμετάβ.). Μέσ. καὶ παθητ. φαίνομαι, παρατ. ἔφαινόμην, μέσ. μέλ.
φανοῦμαι, παθ. μέσ. φανήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔφηνάμην, παθ. ἀόρ. α'
ἔφάνθην καὶ β' ὡς μέσ. ἔφάνην, παρακ. πέφασμα. Ρημ. φάσις (τὸ
ἀφηρ. οὐσιαστ. τοῦ ὄρημ.).

Σημ. Θέμ. (φαγ-, φάνγω-φαίνω). Τοῦ παθ. παραχ. πέφασμαι μόνον τὸ γ' ἔνικ. πέφανται καὶ τὸ γ' πληθ. τῆς δριστ. πεφασμένοι εἰσι, τὸ ἀπαρέμ. πεφάνθαι καὶ ἡ μετ. πεφασμένος. Ἐκ τῆς βίζης τοῦ φαίνω καὶ τὰ φάσις (=φῶει), φατιδρός-ύνω, -δω, φέγγος, φαίσις, φαληρός (μετὰ λ., =λάμπων), Φάληρον, φαλακρός, τὰ εἰς -φέρου κύρια, τὰ φαντάζομαι, φάσμα, συκοφάντης (ἰδὲ συκοφαντῶ), ἐπικατα-, προ-, δια-, ὑπερ-, περι-ιφανής-άνεια.

[**φάσκω**] (=λέγω, διισχυρίζομαι, κομπάζω), παρατ. ἔφασκον.

*Ρημ. φάσις καὶ ἀντίθ. ἀπόφασις, κατάφασις.

Σημ. Θέμ. φα- καὶ προσφ. σκ-. Ἡ δριστ. καὶ προστ. ἀχρηστοί· ἡ μετ. φάσκων ἀναπληροῦ τὴν ἐλλείπουσαν μετ. τοῦ φημι, ἀναπληρουμένου ὑπὸ τούτου εἰς; τὰ ἐλλείποντα. Τὰ σύνθ. καταφάσκω καὶ ἀποφάσκω μιγν.

φειδούμαι (=λυποῦμαι νὰ δαπάνησω, φειδωλεύομαι), παρατ. ἐφειδόμην, μέσ. μέλ. φείσομαι, ἀόρ. ἔφεισάμην. *Ρημ. φειδώ, φειδωλός, φειστέον.

Σημ. Θέμ. φειδ-. Εἴναι ἐνεργ. ἀποθ., ἀντίθ. τὸ ἀφειδῶ. Ἐκ τῆς πιθανῆς ἀρχ. βίζ. φεβ- τούτου καὶ τὸ φέβομαι-φοβοῦμαι. Περίφρ. ὡς νῦν.

φενακίζω (=ἐπατῶ), παρατ. ἔφενάκιζον, μέλ. φενακιῶ, ἀόρ. ἔφενάκιστα, παρακ. πεφενάκικα. Πχθ. φενακίζομαι, παθ. ἀόρ. ἔφενάκισθην, παρακ. πεφενάκισμαι.

Σημ. *Ἐκ τοῦ φενάκη=πρόσθετος κόμη, περροῦσκα, ἄρα ἀπάτη. Τὸ μέσ. = φενακίζω διαυτόν. Ἡ φενάκη ἐλέγετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πηγής, τὸ δὲ φενακίζω πηγηκίζω. Συνάν. ἔξαπατῶ καὶ παρακροῦμαι.

φέρω (=φέρω, βιστάζω, παράγω, καρποφορῶ, ὁδηγῶ), παρατ. ἔφερον, μέλ. οἴσω, ἀόρ. α' ἡνεγκα καὶ β' ἡνεγκον, παρακ. ἐνήνοχα, ὑπερσ. -ένηνόχειν. Μέσ. καὶ παθ. φέρομαι, παρατ. ἔφερόμην, μέσ. μέλ. οἴσομαι, παθ. οἰσθήσομαι καὶ -ένεχθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡνεγκάμην, παθ. ἡνέχθην, παρακ. ἐνήνεγμαι, ὑπερσ. -ένηνέγμην. *Ρημ. φόρος, φορά, φερνή, φόρτος, φέρετρον, φαρέτρα, οἰστόν, οἰστέον, σύνθ. διηνεκής.

Σημ. Θέμ. φερ-, οι-, ἐν(ε)κ-. Τὸ φέρω (=βιστάζω τι ἐπὶ τῷ χειρῶν ἢ τῶν ὅμων) συνηθέστ. διχρέρει τοῦ ἄγω (=δῆληγῶ). Ὁ ἀόρ. β' ἡνεγκον (Θέμ. ἐνκ) ἔλαβεν ἀττ. ἀναδιπλ. καὶ πρὸ αὐτοῦ αἴξ., ἐν δὲ τῇ δριστ. εὔρηται μόνον κατὰ τὸ α' ἐνίκην διηνεγκον. Ὁ παραχ. μετὰ τὸν ἀττ. ἀναδιπλ. ἔτρεψε τὸ ε τοῦ θέμ. εἰς ο, ὡς π. χ. τὰ γέγονα (γίγνομαι), ἐδήδοκα (ἐσθίω), κέκλιφα (κλέπτω), πέπομφα (πέμπω) κττ. Ἰδὲ φορῶ. Ἀντὶ τοῦ φέρω καὶ τῶν συνθ. αὐτοῦ οἱ Ἀττ. είχον τὰς περιφρ. εἰσφορὰς ποιοῦμαι (οὐ πιθητ. εἰσφοραὶ εἰσι),

ἀποφορὰς λαμβάνω, διαφορὰν λαμβάνω, διαφορὰν ἔχω, διάφορός εἰμι, εἰς διαφορὰν ἢ ἐν διαφορᾷ καθίσταμαι τινα (παθ. διαφορά ἐστι, διαφορὰ γίγνεται, συμφορά μοι ἐστι). 'Ως μεταβ. δὲ τὰς: εἰς συμφορὰς καθίστημι τινα (οὐ παθ. εἰς συμφορὰν πίπτω, συμφοραῖς περιπλέπω, συμφοραῖς ἔχοματ). Τὸ διαφέρει μοι (= μὲ μέλει) καὶ τὸ συμφέρει ἀπρόσ. Τὸ φέρει δὴ ἀμετάβ.=εἴλα λοιπόν.

Φεύγω (=φεύγω, τρέπομαι εἰς φυγήν, καταδιώκομαι, ἔξορίζομαι), παρατ. ἔφευγον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. φεύξομαι καὶ δωρ. φευξοῦμαι, ἀόρ. β' ἔφυγον, παρακ. πέφευγα, ὑπερσ. ἐπεφεύγειν. 'Ρημ. φυγή, φυγάς, ἀφυκτός, φευκτός, φευκτέος, φευκτέον.

Σημ. Θέμ. (ἀσθ.) φυγὴ καὶ (ἰσχ.) φευγ-. Τὸ φεύγω δικαστικῶς (=κατηγοροῦμαι), εἶναι παθ. τοῦ διώκω (κατηγορῶ). τοῦ δὲ ἀποφεύγω (τὴν δίκην) (=ἀθωῦμαι) ἀντίθετον τὸ ἀλλοκομαι (=καταδικάζομαι). Τὸ ἀποφεύγω θάνατον, ἰσοδύναμον τῷ ἐκ(δια)φεύγω θάνατον. Τὸ ἐκφεύγω σημαίνει καὶ τὸ ἐκκλίνω καὶ πορεμεῖται καὶ τὸ διαφεύγω. Περὶ τοῦ δωρ. μέλ. ἴδε πίπτω. 'Ο παρακ. πέφευγα δὲν δασύνει τὸν χαρακτ., ἐν δὲ τῇ εὐκτ. ἔχει καὶ τύπον ἀττικὸν ἐκπεφευγοληγ. Περιφρ. φυγὴν ποιῶμαι, εἰς φυγὴν καθίσταμαι, τρέπομαι. Μεταβ. δὲ ποιῶ τινα φεύγειν, εἰς φυγὴν καθίστημι τινα, ἀναγκάζω τινὰ φεύγειν, παθ. δὲ τὸ φυγὴ γίγνεται κττ.

Φοῦμι (=λέγω), μέλ. φήσω, ἀόρ. ἔφησα. 'Ρημ. φάσις, φήμη, φατέος, φατέον.

Σημ. Θέμ. φῦ καὶ φη-, ἀ βλέπομεν εἰς τὰ φαίνω (ἰδὲ) καὶ φωτίζω, φωνῶ. Εἰς τὸ β' ἐν. πρόσ. τῆς δριστ. δὲν πρέπει νὰ τίθεται ὑπογεγραμμένη ὡς δὲν τίθεται καὶ εἰς τὸ ίστης κττ. Σπάν. τὸ μέσ. φάμενος καὶ παθ. παρακ. περάσθω (=εἰρήσθω). 'Η μετ. ἐκ τοῦ φάσκω, δὲν. 'Ο παρατ. καὶ τὸ ἀπαρέμ. φάνατ ἔχουσι; καὶ σημασ. ἀορ. Συνών. τὸ ήμιν, δι μόνον εἰς τὰς φράσεις ἦν δ' ἄγω (=εἰπον ἄγω), ἥ δ' δε (=εἰπεν οὗτος), ἥ δ' ἦ (=εἰπεν αὕτη). Τὸ φημι ἐν συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόγον, π. χ. σύμφημι, σύμφης, σύμφησιν κτλ.

Φθάνω (=φθάνω, προφθάνω, προκάμνω, πράττω τι ταχύτερον ἀλλού), παρατ. ἔφθανον, μέλ. φθάσω καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. φθήσομαι, ἀόρ. ἔφθασα καὶ β' ἔφην.

Σημ. Θέμ. φθᾶ καὶ φθαρ-. Τοῦ ἀορ. ἔφθην μόνον ἡ ὑποτ. φθῶ, καὶ τὸ ἀπαρέμ. φθῆναι ἀττικά. 'Η τοῦ φήμ. τούτου πρός μετοχὴν σύνταξις διμοίᾳ τῇ τοῦ τυγχάνω (δ' ιδέ) τὸ ῥῆμα ἐνταῦθα ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ πρὸ διλέγουν. π. χ. ἔφθην εἰπὼν=πρὸ διλέγου εἰπον.

Φθέγγομαι (=ἐκβάλλω φωνήν, ἐπὶ ἀνθρώπου μόνον, φωνάζω, λαλῶ), παρατ. ἔφθεγγόμην, μέσ. μέλ. φθέγξομαι, μέσ. ἀόρ. ἔφθεγξάμην, παρακ. ἔφθεγμα. 'Ρημ. φθέγμα, φθόγγος.

Σημ. Θέμ. φθεγ- καὶ τὸ πρόσφ. φθέγγομαι, φθέγγομαι. Εἶναι: ἐνεργ. ἀπόθ.

φθείρω (=ἀφανίζω, καταστρέψω), παρατ. ἔφθειρον, μέλ. φθε-
ρῶ, ἀδρ. ἔφθειρα, παρακ. ἔφθαρκα (μεταβ.), ὑπερσ. -έφθάρκειν. Παθ.
φθείρομαι, παρατ. ἔφθειρόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. φθεροῦμαι, παθ.
φθαρήσομαι, παθ. ἀδρ. ἔφθαρην, παρακ. ἔφθαρμαι, ὑπερσ. ἔφθαρμην.
Τημ. φθορά, φθόρος, ἀδιάφθαρτος.

Σημ. Θέμ. φθέρ- (φθέρ-γ) φθέρεω καὶ ἀπλοποιήσει τῶν ϰραι καὶ ἀναπληρω-
τικῇ ἔκτάσει τοῦ ε εἰς ει: φθέρω). Τὸ μέσ. διαφθείρω ἐμαυτόν. Συνών. πολλάκις
τῷ ἀπόλλυμι. Ἀποθ. εἴναι τὸ περιφθείρομαι (=πρὸς βλάβην, ἀνωφελῶς, ἐλεει-
νῶς περιφέρεσμαι). Διαφθείρω=διὰ τέλους, ἐντελῶς φθείρω. Εἰς πάντας τοὺς
χρόνους σύνθετον μετὰ τῆς διά, προσέπι δὲ καὶ κατά, προσ(συν)δια-

φθίνω (ἀμετάβ. = φθείρομαι, κατατήνομαι, ἐπὶ χρόνου δὲ
= λήγω, παρέρχομαι), παρατ. ἔφθινον. Μέσ. ἀδρ. 6' φθίμενος. Τημ.
φθίσις.

Σημ. Θέμ. φθῖ-, φθῖν-. Εἶναι: ἀμετάβ. Συγών. τήκομαι.

φθονέω-ῶ (=αἰσθάνομαι φθόνον, ζηλεύω), παρατ. ἔφθόνουν,
μέλ. φθονήσω, ἀδρ. ἔφθόνησα. Παθ. φθονοῦμαι, μέσ. μέλ. ὡς παθ.
φθονήσομαι, παθ. φθονηθήσομαι, παθ. ἀδρ. ἔφθονήθην. Τημ. φθονερός.

Σημ. Ἐκ τοῦ φθόνος (φθίνω), ἐξ οὗ καὶ τὸ φθονερός-φθόνος, δις κυρίως=
ἡ ἔλλειψις ἀγαθοῦ. Περιφρ. φθόνοις ἐμποιεῖ τινι.

φιλέω-ῶ (=ἀγαπῶ, φιλῶ, συνηθίζω), παρατ. ἔφίλουν, μέλ.
φιλήσω, ἀδρ. ἔφίλησα, παρακ. πεφίληκα. Παθ. φιλοῦμαι, παρατ.
ἔφιλούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. φιλήσομαι, παθ. ἀδρ. ἔφιλήθην, παθ.
παρακ. πεφίλημαι. Τημ. φίλημα.

Σημ. Ἐκ τοῦ φίλος. Ὡς α' συνθετικὸν τὸ φιλῶ πρὸ συμφώνου εἶναι: φιλο-
(π.χ. φιλόθεος, φιλότιμος), πρὸ φωνήντος φιλ-(π.χ. φιλέλλην, φίλαθλος): πρόλ.
καὶ μισῶ. Τὸ μέσ.=φιλῶ ἐμαυτόν· περιφρ. οἰκείως διάκειμα τινι· πολλάκις
σύνθ. μετὰ τῶν ἀντι, κατά, ὅπερ.

φιλονίκεω-ῶ (=ἀγαπῶ τὴν νίκην, προσπαθῶ νὰ γένωμαι
πρῶτος· ἐκ τούτου πᾶσαι αἱ σχετικαὶ ἔννοιαι), παρατ. ἔφιλονίκουν,
μέλ. φιλονικήσω, ἀδρ. ἔφιλονίκησα. Παθ. παρακ. πεφιλονίκηνται.
Τημ. φιλονικία, φιλονικητέον.

Σημ. Παρασύνθ. ἐξ τοῦ φιλονίκος, σύνθ. ἐξ τοῦ φίλος καὶ νίκη, διὸ γρα-
πτέον διὰ τοῦ ἡ. Περιφρ. φιλόνικός εἰμι, φιλονίκως ἔχω, μεταβ. δὲ τὸ φιλονι-
κίας ἐμβάλλω, μέσον τὸ ἐκ φιλονίκιας καθίσταμαι, παθ. δὲ τὸ φιλονίκιας γή-
νονται.

φιλοτιμέομαι-οῦμαι (=εἰμι καὶ φιλότιμος, καυχῶμαι διά τι, ἀμιλῶμαι), παρατ. ἐφιλοτιμούμην, μέσ. μέλ. φιλοτιμήτομαι, παθ. ἀδρ. ώς μέσ. ἐφιλοτιμήθην, παρακ. πεφιλοτίμημαι.

Σημ. Παρασύνθ. ἔχ τοῦ φιλότιμος (φιλῶ-τιμή). Εἶναι μέσ. ἀποθ. Τὸ μεταβ. =φιλοτιμίας ἐμβάλλω, περιφρ. δὲ τὸ ὅ. φιλότιμος εἰμι, μεστός εἰμι φιλοτιμίας, φιλοτιμίας ἔχω, διάκειμαι.

φιλοφρονέομαι-οῦμαι (=προσφέρομαι φιλοφρόνως, μεταχειρίζομαι τινὰ εὐγενῶς), παρατ. ἐφιλοφρονούμην, μέσ. ἀδρ. ἐφιλοφρονητομην, παθ. ώς μέσ. ἐφιλοφρονήθην. *Ρημ. φιλοφρόνημα.

Σημ. Παρασύνθ. ἔχ τοῦ φιλόφρονων (φιλῶς-φρήν). Εἶναι μέσ. ἀποθ. Περιφρ. φιλόφρονων εἰμι, φιλοφρόνως ἔχω, φιλοφρονούντην ἐνδεικνυμαι.

φλέγω (=καίω, φλογίζω), ἀδρ. -ἔφλεξα. Παθ. φλέγομαι, παρατ. ἐφλεγόμην, παθ. ἀδρ. -ἔφλέχθην. *Ρημ. παράγ. φλέγμα, φλεγμαίνω, φλεγμονή, φλόξ.

Σημ. Θέμ. φλεγ-. Τὸ φλεγμαίνω μόνον κατ' ἔνεστ. Τοῦ φλέγω παρασκήματισμὸς τὸ φλεγέθω δὲ ποιητ.

φλυαρέω-ῶ, παρατ. ἐφλυάρουν, μέλ. φλυαρήσω.

Σημ. *Ἐκ τοῦ φλυαρος, δὲ ἔκ τοῦ ποιητ. φλύω=ἐναερίζω, ἀναερίζω καὶ μεταφ. φλυαρῶ. Περιφρ. φλυαρία ἔχει με, εἰς φλυαρίαν ἐμπίπτει, φλυαρίας μεταχειρίζομαι. Τῆς αὐτῆς ῥίζ. (φλυ-, φλι-, φλεF) καὶ τὰ φλυοῦς, φλέψ, φλύαξ (=φλύαρος), φλύκταινα. Συνών. ἀδολεσχέω-ῶ, ληρέω-ῶ.

φοβέω-ῶ (=έμβαλλω εἰς φόβον, φοβίζω), παρατ. ἐφόβουν, μέλ. φοβήσω, ἀδρ. ἐφόβησα. Μέσ. φοβοῦμαι, παρατ. ἐφοβούμην, μέσ. μέλ. φοβήσομαι, παθ. ἀδρ. ώς μέσ. ἐφοβήθην, παρακ. πεφόβημαι, ὑπερσ. ἐπεφοβήμην. *Ρημ. φόβητρον.

Σημ. *Ἐκ τοῦ φόβος (ῥίζ. φεβ-, δθειν τὸ ποιητ. φέβομαι=φεύγω ἀπὸ φόβον. Ἰδὲ φείδομαι. *Ἀντὶ τοῦ μέσ. καὶ εἰς φόβον καθίσταμαι, καὶ παθ. φόβος ἐμπίπτει τινὲς. Τὸ ἐνεργ. φόβον ἐμποιῶ, παρέχω, ἐπιφέμω) βάλλω τινὲς. Συνών. τῷ φοβοῦμαι τὰ δεδιττομαι, δέδοικα, (-δέδια), δειματόω-ῶ, μορμολύτομαι, δρρωδέω, τρέω.

φοιτάω-ῶ (=συχνίζω), παρατ. ἐφοιτῶν, μέλ. -φοιτήσω, ἀδρ. ἐφοιτησα, παρακ. πεφοιτηκα. *Ρημ. φοιτητις, φοιτητής, φοιτητέον.

Σημ. *Ἐκ τοῦ ποιητ. φοῖτος=σύχνασμα. Τῆς αὐτῆς ῥίζης φοιτ- καὶ ἡ λέξις ποιητή. Συνών. θαμίζω.

φονεύω, παρατ. ἐφονευον, ἀδρ. ἐφονευσα. Παθ. φονεύομαι, παθ. ἀδρ. ἐφονεύθην.

Σημ. Ἐκ τοῦ φονεὺς (φόνος). Περιφρ. φονεὺς εἰμί τυνος, φόνον ἔξεργάζομαι, τὸ δὲ παθ. φόνος πράττεται, γίγνεται καὶ θνήσκω ὑπό τυνος. Συνών. θανάτω-σ, κτενώ.

φορέω-ῶ (=φέρω), παρατ. ἐφόρουν, μέλ. -φορήσω, ἀδρ. ἐφόρησα, παρακ. -πεφόρηκα. Μέσ. καὶ παθ. φοροῦμαι, μέσ. ἀδρ. ἐ-ἐφορησάμην, παθ. ἀδρ. ἐφορήθην, παρακ. πεφόρημαι. Ῥημ. φόρημα, φορητός, ἀφόρητος.

Σημ. Θέμ. φορε-. Τὸ φορῶ τίθεται ἐπὶ παντός, ὅπερ πρὸς θεραπείαν τοῦ σώματος ἢ στολισμὸν φέρομεν, ἐφ' ὃν δὲν τίθεται τὸ φέρω φορῶ, ἄρα, τὴν ἀσπίδα, ἀλλὰ τὰ δένδρα φέρουσι. Τὸ φορῶ ἐντοιώτερον. Τὸ ἐμφοροῦμαι μηγν.

φράζω (=ἐκφράζω, δεικνύω, φανερῶ, λέγω, κελεύω), παρατ. ἐφράζον, μέλ. φράσω, ἀδρ. ἐφρασκ., παρακ. πέφρακα. Παθ. φράζομαι, παρακ. πέφρασμαι. Ῥημ. φράσις, φραστέον, εὑφραζῆς.

Σημ. Θέμ. φράδ- (φράδγω-φράζω). Συνών. λέγω, φημί, φάσκω.

φράττω (=περικλείω μὲ φράκτην), παρατ. -ἐφραττον, ἀδρ. ἐφραξα. Μέσος ἀδρ. ἐφραξάμην, παθ. ἐφράχθην. Παθ. παρακ. πέφραγμαι. Ῥημ. φράγμα, ἀπόχραξις, δρύφακτον, ἀφρακτος.

Σημ. Θέμ. φραγ- (φράγγω-φράττω). Τῆς δίζης ταύτης ἵσως καὶ τὰ σφράγις, σφραγίζω. Ο παρατ. διπεφράγνυσαν τοῦ ποιητ. φράγνυμι, ὅπερ παρασχηματισμὸς τοῦ φράττω. Τὸ ἡγματ. δρύφακτον κατ' ἀνομοίωσιν ἀντὶ δρύφρακτον, ώς καὶ τὰ βάτραχος (ἀντὶ βράτραχος), ἔκπαγλος (ἀντὶ ἔκπλαγλος) κ.τ.τ. Εὔρηται καὶ σύνθετον.

φρίττω (ἀνατριχιάζω, φρίττω, τρομάζω), ἀδρ. ἐφριξα, παρακ. πέφρικα. Ῥημ. φρίκη.

Σημ. Θέμ. φρικ- (φρεκγω-φρίττω). Τὸ θεματ. φωνῆεν εἶναι μακρόν. Παθ. τὸ φρέκη ἐγγίγνεται τινι.

φρονέω-ῶ (=εἴμαι ἐμφρων, σκέπτομαι, νομίζω, ἔχω φρόνημα, αἰσθάνομαι), παρατ. ἐφρόνουν, μέλ. φρονήσω, ἀδρ. ἐφρόνησα, παρακ. πεφρόνηκα. Ῥημ. φρόνησις, φρόνημα, φρονητέον, φροντίς.

Σημ. Ἐκ τοῦ φρήγ-φρενός. Εὖ φρονθ=εἴμαι φρόνιμος, οὐ ἀφηρ. οὐσιαστ. τὸ φρόνησις ὁ δινάμενος νὰ (εὖ) φροιῇ εἶναι ἐν ἡλικίᾳ, ἄρα φρονθ πολλάκις=ὁ ἔχων ἡλικίαν, μέγα φρονθ=ἔγω ὑψηλὰς ἴδεας, εἴμαι μεγαλόφρων, οὐ ἀφηρ. οὐσ. τὸ φρόνημα, ὁ καὶ μεγαλοφροσύνη. Ἐκ τοῦ παθ. μόνον ὁ ἐνεστ. ὑπερφρονοῦμαι=περιφρονοῦμαι.

φροντίζω (=φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, μέλει μοι, ώς παθ. δὲ =εἰμὶ ὑποκείμενον φροντίδος), παρατ. ἐφρόντιζον, μέλ. φροντιῶ,

ἀόρ. ἐφρόντισα, παρακ. πεφρόντικα. Ἄρημ. φροντιστής, φροντιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ φροντίς (ἰδὲ φρονῶ). Ἐκ τοῦ παθ. μόνον ὁ ἔνεσ. φροντίζομαι (=τυγχάνω φροντίδος). Περιφρ. ἔστι-εἰσρχεται μοι φροντίς περι τυπος, φροντιστής εἰμι- γλυκομαι, μέτεστι μοι φροντίδος, ἐν φροντίδι εἰμι, μεταβ. δὲ τὸ φροντίδας ἐμβάλλω τινι, εἰς φροντίδα καθίστημι τινα. Συνών. ἐπιμέλομαι, κήδομαι, ἀντίθ. ἀφροντιστέω-ω, διλγωρέω-ω.

Φρούριον-ω (=φυλάττω ὡς φρουρός), παρακτ. ἐφρούρουν, μέλ. φρουρήσω, ἀόρ. ἐφρούρησα. Πχθ. φρουροῦμαι, παρακτ. ἐφρούρομην.

Σημ. Παρατύνθ. ἐκ τοῦ φρονδὸς (πρὸ-δράω). Περιφρ. φυλακὰς φυλάττω. Ἰδὲ φυλάττω.

Φυγγάνω (=φεύγω), παρακτ. -ἐφύγγανον, οἱ λοιποὶ ἀπὸ τοῦ φεύγω (δὲ ίδε).

Σημ. Θέμ. φυγ- (ἴξ οὖ μετὰ προσφύμ. αν καὶ ἐτέρου ν πρὸ τοῦ χαρακτ.) φυγγαν-, φενγ-. Τὸ δὲ τοῦτο ἀείπτε σύνθ. μετὰ τῆς ἀπό, ἢ διά, ἢ κατά.

Φυλάττω (=παραφυλάττω, διαφυλάττω, προσέχω, ἀγρυπνῶ), παρακτ. ἐφύλαττον, μέλ. φυλάξω, ἀόρ. ἐφύλαξα, παρακ. -πεφύλαχχα. Μέσ. καὶ παθ. φυλάττομαι, παρακτ. ἐφυλαττόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. φυλάξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐφυλαξάμην, παθ. ἐφυλάχθην, παρακ. πεφύλαχγμαι. Ἄρημ. φυλακή, φυλακτέος.

Σημ. Θέμ. φυλακ- (φυλαξ) φυλάκιον-τικά σώματα φρουροῦντα τὴν πόλιν, οἱ δὲ φυλάσσοντες στρατιῶται=φρουροὶ καὶ οὐχὶ φύλακες. Ἰδὲ φρονδῶ. Τὸ μέσ. φυλάττομαι (=φυλάττω ἐμαυτόν), ῥυθμίζεται κατὰ τὸ εὐλαβοῦμαι καὶ φροντίζω. Πολλάκις σύνθ. μετὰ τῆς δια-, προ-, παρα-, συν-, διντι-. Περιφρ. φυλακήν τινος ποιοῦμαι, διὰ φυλακῆς ἔχω τι

Φύω (=γεννῶ, παράγω, φυτρώνω, βλαστάνω), παρακτ. ἔφυον, ἀόρ. ἔφυσα καὶ δέ (μέσ. καὶ παθ.) ἔφυν, ὑποτ. φύω, εὔκτ. -φύομι, ἔγειν προστ., ἀπαρέμφ. φῦναι, μετ. φύεις (=ἴ γονεύεις), παρακ. πέφυκα (μέσ. καὶ παθ.), ὑπερσ., ἔπεφύκειν. Μέσ. καὶ παθ. φύομαι, παρακτ. ἔφυόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. φύσομαι. Ἄρημ. φύσις, φῦμα, φυρή, φῦλον, φύλλον, φυτόν (φυτεύω).

Σημ. Θέμ. φῦ-- (φύγω-φύω). Εὑρηται καὶ σύνθ. μετὰ τῶν ἀνά, ἐκ, περι, πρός, σύν.

Φωνέω-ω (=φθέγγομαι, λαλῶ), μέλ. -φωνήσω, ἀόρ. ἐφώνησα, παθ. ἀόρ. ἐφωνήθην.

Σημ. Ἄριξα φα-, φω- (ἰδὲ φημί), ἔξ ής τὰ φωνή, φωνῶ, ἄφωνος, φωνήεις, συμ(διε)φωνία. Τὸ φωνῶ οὐδέποτε δηλοῖ βοῶ, κέκραγα, ἀλλὰ πάντοτε

φθέγγομαι, δι' ὅν λόγον ἡ φωνὴ διαφέρει τῆς βοής καὶ κραυγῆς. Σχεδὸν πάντοτε σύνθ. συμφωνθ=είμαι σύμφωνος, ταῖράζω, οὐ ἀντίθ. τὸ διαφωνῶ=είμαι ἀσύμφωνος, προσφωνῶ=προσταγορεύω, φ. συνών. τὸ προσφθέγγομαι.

φωράω-ῶ (=συλλαμβάνω κλέπτην ἐπ' αὐτοφύρῳ, ἀνακαλύπτω τι κεκρυμμένον), παρατ. -έφωρων, ἀόρ. ἔφωρασσα. Παθ. ἐνεστ. σπάν. φωρῶμαι, παρατ. ἔφωρώμην, παθ. ἀόρ. ἔφωράθην.

Σημ. Ἐκ τοῦ φώρο (=κλέπτης), διπερ ἐκ ῥίζ. φερ- (φέρω), ἔνθα ἐγένετο ω τὸ ε, ὡς ἐν τοῖς ταλαπείροις, ταλαπωροῖς, δέμ- δῶμα.

X

-χάζω (ὑποχωρῶ, διστάζω), μόνον ὁ ἐνεστ. σύνθ. μετὰ τῆς διακαὶ ἀνά, δι μέσ. παρατ. ἀνεχάζετο καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. διαχάσσασθαι.

χαίρω, παρατ. ἔχαιρον, μέλ. χαιρήσω, παθ. ἀόρ. ώς ἐνεργ. ἔχάρην, παραχ. γέγηθα. Ρημ. χαρά, χάρις (χαρίζομαι), χαρμογή, χαρτάς.

Σημ. Θέμ. χαρ- (χαρέω-χαρώ) καὶ χαιρε-. Ὁ παραχ. γέγηθα ἐκ ποιητ. ἐνεστ. γηθέω=χαίρω), καὶ ἔχει σημ. ἐνεστ. Ἡ χρῆσις τοῦ μέσ. ἐνεστ. χαλδομαι λέγεται δατισμὸς (ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ τοῦ Θέρξου Δάτιδος=βαρβαρισμός). Περιφρ. τὸ ἐνεργ. περιχαρής εἰμι, τὸ μεταβ. χαρὰν ἐνεργάζομαι τινι, τὸ δ' ἀμετάθ. χαρὰν ἔχω. Συνών. ἥδομαι, εὐφράντομαι, ἀγάλλομαι.

χαλάω-ῶ (χαλαρώνω), ἀόρ. ἔχαλασσα. Παθ. χαλῶμαι, παθ. ἀόρ. ἔχαλάσσθην. Ρημ. χάλασσις, χαλαρός.

Σημ. Θέμ. χαλᾶ-. Μετὰ τὸν χαρακτ. ἄλαμβάνει σ πρὸ τῶν ἀπὸ μ., τ., θ ἀρχομένων ῥημ. χαταλήξεων καὶ τῶν εἰς -τὸς καὶ -τέος ῥηματ. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ χωρίς καὶ χωρίζω. Συνών. ἀνήμη, ἀντίθ. ἐντείνω. Ὡ; ἀμετάθ.=χαλαρὸς γίνομαι, ἀνοίγομαι.

χαλεπαίνω (=δργίζομαι, ἀγνακτῶ), παρατ. ἔχαλέπαινον, μέλ. χαλεπανῶ, ἀόρ. ἔχαλέπηνα. Μέσ. ἐνεστ. χαλεπαίνομαι, παθ. ἀόρ. ώς μέσ. ἔχαλεπάνθην.

Σημ. Ἐκ τοῦ χαλεπός. Τὸ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἴσοδύναμα (ἰδὲ σέρω). Περιφρ. χαλεπῶς ἔχω-φέρω-διάκειμαι διατίθεμαι πρὸς τινα. Ἰδὲ δυσχεραίνω.

χαριζομαι (=πράττω ἢ λέγω τι πρὸς χάριν τινός, δωροῦμαι), παρατ. ἔχαριζόμην, μέσ. μέλ. χαριζομαι, μέσ. ἀόρ. ἔχαρισάμην, παραχ. (ἐνίστε παθ.) κεχάρισμαι, τετελ. μέλ. κεχάρισμένος ἔσομαι. Ρημ. ἀχάριστος, χαριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ χάρεις (χαίρω). Εἶναι μέσ. ἀπόθ. Ἡ μετ. τοῦ παραχ. κεχαριμένος σχηματίζει παραθετικὰ κεχαρισμενώτερος, -ώτατος (πρβλ. ὁώγυνμι). Εὔρηται καὶ σύνθ.

χάσκω (=ἀνοίγω τὸ στόμα, χάσκω), παραχ. κέχηνα.

Σημ. Θέμ. χεν καὶ χα- (χα-σκ). Ο παραχ. κέχηνα ἐξ θέμ. χεν-. Τὸ χαίρω ἀνάττικον. Τὸ χάσκω=ἀνοίγω τὸ στόμα, α') ἐξ συντόνου προσοχῆς, προσδοκίας καὶ ἐλπίδος, β') ἐκ χαυνότητος, θάμβους καὶ ἐκπλήξεως, δηλ. τίθεται ἐπὶ προσεκτικοῦ καὶ ἐπὶ μωροῦ.

χασμάουμαι-ῶμαι (=χασμουριοῦμαι), μέλ. χασμήσομαι.

Σημ. Ἐκ τοῦ χάσμη (χάσκω)=χασμούργμα, νυσταγμός. Περιφρ. χάσμης ἐμπλικηματικοῖς.

χειμάζω (ἰδὲ σημ.), παρατ. ἔχειμαζον, μέλ. -χειμάσω, ἀόρ. ἔχειμασα. Παθ. χειμάζομαι, παρατ. ἔχειμαζόμην, παθ. ἀόρ. ἔχειμάσθην. Ρημ. χειμάδιον.

Σημ. Ἐκ τοῦ χειμῶν (ἐξ τοῦ χέω=χιονίζω), ἐξ οὗ τὸ χειμάζω=διάγω που τὸν χειμῶνα (ώς -ὸ φερέω, ἑαρίζω=διέρχομαι τὸ θέρος, τὸ ἔαρ), τὸ δὲ παθ. χειμάζομαι (=βασανίζομαι ὑπὸ χειμῶνος) καὶ περιφρ. χειμῶνι, χρῶμαι, χειμασθεῖσι φερμαι. Πελλάκις σύνθ. μετὰ τῆς ἐν, διά, παρά.

χειρόουμαι-οῦμαι (=ὑποχείριόν τινα ἐμαυτῷ ποιῶ), παρατ. ἔχειρούμην, μέσ. μέλ. χειρώσομαι, παθ. χειρωθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔχειρωσάμην, παθ. ἔχειρώθην, παραχ. κεχείρωμαι. Ρημ. χείρωσις, χειρωτικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ χειρό. Ἀπόθ. Τὸ ἐνεργ. χειρόω-ῶ ποιητ. καὶ μτγν. Περιφρ. ώς μέσον ὑποχείριόν τινα ποιοῦμαι, ἔχω, λαμβάνω, ώς παθ. δὲ ὑποχείριός είμι, γλύνομαι. Τῆς αὐτῆς βίζ χειρ- καὶ τὰ ὑποχείριος, εὐ(δυσ)χερής, πιθανῶς δὲ καὶ τὰ χορδός (περιωρισμένος τόπος εἰς χορδόν), χθέτος, χρόνος (ώς περιλαμβάνων διάστημά τι χρονικέν), χράω-ῶ καὶ χράομαι-ῶμαι. Συνών. καταστρέφομαι, δουλόμοιαι-οῦμαι, προσάγομαι.

χέω (=χύνω), παρατ. -ἔχεον, μέλ. -χέω, ἀόρ. -ἔχεα. Μέσ. καὶ παθ. χέομαι, παρατ. -ἔχεόμην, μέσ. μέλ. χέομαι, παθ. -χυθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔχεάμην, παθ. -ἔχύθην, παραχ. κέχυμαι, ὑπερσ. -έκεχύμην. Ρημ. χοή, χοῦς, χυμός, χῦμα, χυλός, χύτρα, πρόχους, χύδην, χυτός.

Σημ. Θέμ. χε(ν-) καὶ χυ-. Τὸ υ τοῦ θέμ. χυ- βραχὺ μόνον πρὸ τῶν ἀπὸ μ καὶ θ ἀρχομ χρον. καταλ. Ο ἐνεστ. καὶ μέλ. χέω δμοιοι: διαχρίνονται ἐξ τῆς ἐννοίας, πάντοτε δὲ σύνθ. Ο μέλ. καὶ κατὰ γ' ἐνικ. ἔγχει. Τοῦ μέσ. ἀόρ.

ἔχομεν μόνον τὴν ὑπὸτ. ὑπεγχέωμαι, καὶ μετ. ἔγχεάμενος. Σύνθ. μετὰ τῆς ἐπίγ.
διά, κατά, ἐν, ἐκ, σύν, πρός, περ. Τὰ ἐπιτρ. συγ(δια)κεχυμένως μτγν., ὡς καὶ
τὸ χυδαῖος.

χορεύω, παρατ. ἔχόρευον, μέλ. χορεύσω, ἀδρ. -έχόρευσα,
παρακ. κεχόρευκα. Παθ. ἀδρ. ἔχορεύθην. Ρημ. χορεία, χορευτής,
χόρευμα, ἀχόρευτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ χορός, διπερ ἐκ τοῦ χειρός, διότι ἐλαμβάνοντο ἀπὸ τῶν χειρῶν
κατὰ τοὺς χορούς. Περιφ. χορεύω χρῶμαι, χορευτής εἰμι, περὶ δὲ χοροδιδα-
σκάλου χορευταῖς χρῶμαι· ἵδε χειροῦμαι. Συνών. δροχοῦμαι.

χορηγέω-ῶ (=δαπανῶ πρὸς ἔξαρτυσιν χοροῦ), παρατ. ἔχο-
ρήγουν, μέλ. χορηγήσω, ἀδρ. ἔχορήγησα, παρακ. κεχορήγηκα. Μέσ.
καὶ παθ. χορηγοῦμαι. Ρημ. χορηγεῖν ἢ χορήγιον (=ό τόπος δπου
παρεσκευάζετο ὁ χορός), αὐτοχορήγητος.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ χορηγός (χορός ἄγω)=δ καταρτίζων καὶ συντη-
ρῶν ἵδια δαπάνη τὸν χορόν. Ἡ λέξις χορός ἐνταῦθα=σύστημα ἀνδρῶν ἢ
νέων ἢ παιδῶν, οἵτινες πρὸς τιμὴν θεοῦ τινος περὶ τὸν βωμόν, ἢ ἐν τῷ θεά-
τρῳ περὶ τὴν θυμέλην ἥδουσιν ἢ καὶ ὅρχοινται. Περιφρ. χορηγός καθίσταμαι,
περὶ δὲ τῆς πόλεως ἢ φυλῆς χορηγὸν φέρειν, χρῶμαι τινι χορηγῷ, χορηγὸν
λαμβάνω.

χόω-ῶ ἵδε χώνυμο.

χρή (=πρέπει, εἶναι χρεία), παρατ. (ἐ)χρῆν, μέλ. χρήσει.

Τὸ ἀπρόσωπον δ. χρὴ κυρίως ἦν οὐσιαστικὸν ἀχλιτον (=χρεία) καὶ ἐν
μὲν τῇ δριστ. ἔλαβε τόπον ὥρματος κατὰ παράλειψιν τοῦ ἐστί, μεθ' οὐ ἀπ-
ετέλει περιφρασιν: χρεών ἐστι, χρεών εἴη, χρεών ἔστω, χρεών είγαι, χρεών ἦν,
ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἔγχλ. συνεχωνεύθη μετ' αὐτοῦ ὡς ἀνωτέρω. Ἐν συνθ. εἶναι
δριστ. ἀπόχρη, ἀπαρέμ. ἀποχρῆν (οὐχὶ ἀποχρῆναι), μετοχ. ἀποχρῶν, παρατ.
ἀπέχρη, μέλ. ἀποχρήσει, ἀδρ. ἀπέχρησεν. Ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστ. χρεῶν ἀχλι-
τος, ἀλλ' ἐνάρθρως=δ θάνατος, τὸ πεπρωμένον. Ρημ. ἀποχρώντως=ἰκανῶς,
ἀρκετά.

χορήζω (=ἔχω ἀνάγκην) καὶ παρατ. ἔχρηζον.

Σημ. Θέμ. χει-, χειχήζω (ποιητ.) χειχέω, ἵδε χρῶμαι. Περιφρ. ἔστι μοι
χρεῖα, χειλαῖ ἔχω τινός, (τὸ χειλαῖ ἔχω τινι=παρέχω ωφέλειαν), ἐν χρείᾳ είμι-
γίγομαι τινος.

χρηματίζω (=διεξάγω πολιτικὰς ὑποθέσεις, διαπραγματεύο-
μαι, διαλέγομαι), παρατ. ἔχρηματίζον, μέλ. χρηματιώ, ἀδρ. ἔχρη-
ματισα, παρακ. κεχρημάτικα. Μέσ. χρηματίζομαι (συλλέγω χρή-
ματα ἐμαυτῷ) μέσ. μέλ. χρηματιοῦμαι, μέσ. ἀδρ. ἔχρηματισάμην,

παρακ. κεχρημάτισμαι. *Ρημ. χρημάτισις, χρημάτισμός, χρημάτιστής, χρηματίστικος, χρηματίστεον.

Σημ. Το ένεργ. ἔχ τοῦ χρῆμα = πρᾶγμα, τὸ μέσ. ἐκτοῦ πληθ. χρήματα, δι περιφρ. χρήματα συλλέγομαι, χρηματισμὸν ποιῶ ἐμαντόν.

χρήσιμαι-ώμαι (=μεταχειρίζομαι), παρατ. ἔχρωμην, μέσ. μέλ. χρήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἔχρησμην, παθ. ἔχρησθην, παρακ. κέχρημαι, ὑπερσ. ἔκεχρήμην. *Ρημ. χρῆσις, χρῆμα, χρηστός, χρηστέον.

Σημ. Θέμ. χερ-, χει-, ἔξ οὗ χερήμαι-ώμαι, ἵδε χειρούμαι. Ἐπειδὴ ἔχει χαρακτῆρα γ, ἔχει τὴν συναίρεσιν η-η ἀντὶ τῆς α-η, ἵδε ζ. Παθ. τὸ ἐν χειρὶ (=χρήσει) εἰμι. Συντάσσεται δοτικῇ τὸ μεταχειρίζομαι αἰτιατικῇ.

[**χρήσι-ώ**] (=χρησμοδοτῶ), ἀδρ. ἔχρησα. Μέσ. ἐνεστ. μετ. χρώμενος (ἐρωτῶν τὸ μαντεῖον), μέσ. ἀδρ. ἔχρησμην, παθ. ἔχρησθην. *Ρημ. χρησμός, χρηστήριον, πυθόχρηστος.

Σημ. Θέμ. χει- (ἵδε χρῶμαι). Οἱ Ἀττ. ποιηταί, παρ'οίς ὁ ἐνεστώς, συναρροῦσι: χεῖς χεῖ.

-**χρίω** (=χλείφω, μυρώνω), Μέσ. καὶ παθ. χρίομαι, παρατ. ἔχριόμην, μέτρ. ἀδρ. ἔχριστέμην, παρακ. κέχριμαι, ὑπερσ. ἔκεχρίμην. *Ρημ. χρῖμα καὶ μτγν. χρῖσμα.

Σημ. Θέμ. χει-. Ἐνταῦθα ίσως ἀνήκουσι καὶ τὰ χροιά, χρώς (=δέρμα), χεῶμα. Οἱ ἐνεστ. πάντοτε σύνθ. μετὰ τῆς ἐν ἡ ὑπό.

χωλαίνω (ἀμετάθ. = είμαι χωλός).

[**χωλεύω**], (ἴσον τῷ χωλαίνῳ), ἀδρ. ἔχώλευσα. Παθ. χωλεύομαι, παρακ. -κεχώλευμαι. *Ρημ. χωλεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ χωλός (ὅπερ ἔχ τοῦ χαλάω) τὰ χωλαίνω, χωλεύω καὶ χολόω-ώ (μεταθ.) = ποιῶ τινα χωλόν.

[**χώνυμη**] (=σκεπάζω μὲ χῶμα) καὶ **χόω-ώ**, μέλ. χώσω, ἀδρ. ἔχωσα, παρακ. -κεχώκα. Παθ. παρατ. προσ. ἔχοῦτο, παθ. ἀδρ. ἔχωσθην, παρακ. -κεχώσμαι. *Ρημ. χώνησις, χῶμα, |χωστός|.

Σημ. Θέμ. χωσ- (χώσνυμη-χώνυμη καὶ χο-). Οἱ ἐνεστ. χώνυμη-μαι μτγν. ὁ χόω μόνον κατὰ γ' ἐνικ. προσοχοῦ, ἀπαρέμ. χοῦν, παρατ. ἔχουν καὶ μέσ. -έχονύμην. Τὶς χέω, οὐ ἐνταῦθα ἡ βίζα χε-. Οἱ ἀδρ. καὶ παρακ. σύνθ. μετὰ τῶν ἀνά, κατά, διπλ.

χωρέω-ώ (=πορεύομαι, περιλαμβάνω, τὸ κοινῶς χωράω), παρατ. ἔχώρουν, μέλ. χωρήσω καὶ μέσ. ως ἐνεργ. χωρήσομαι, ἀδρ. ἔχώρησα, παρακ. κεχώρηκα, ὑπερσ. -έκεχωρήκειν. Παθ. [συγχω-

ροῦμαι], παρατ. συνεχωρούμην, παθ. ἀόρ. συνεχωρήθην, παρακ. συγκεχώρημαι. Ἄρημ. συγχώρησις, συγχωρητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ χωρος. Τὸ ἐνεργ. σύνθ. μετὰ πολλῶν προθ. Τὸ μέσ. συγχωρῶ διματόν. Ἀπρόσ. εἴναι τὰ ἐγχωρεῖται (=εἴναι δυνατόν), συγχωρεῖται (=εἴναι ἐπιτετραμμένον, δυνατόν), προχωρεῖται (=εἴναι εὔχολον). Τὸ χωρῶ δὲν στερεῖται: συγγενείας πρὸς τὸ χαλῶ.

χωρίζω, παρατ. ἐχώριζον, ἀόρ. ἐχώρισα. Μέσ. καὶ παθ. χωρίζομαι, παρατ. ἐχωρίζομην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐχωρίσθην, παρακ. κεχώρισμαι. Ἄρημ. ἀχώριστος, χωριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ χωρεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ χώρα, ὅτε χωρεῖται = ἐν χώρᾳ τίθημι. Τὸ καταχωρεῖται παρασύνθ. ἐκ τοῦ καὶ τὰ χώραν τίθημι. Ἀναχωρεῖται = ἀναχωρεῖν ποιῶ. Ἰδὲ χωρῶ. Τὰ χώρα (=ώρισμένη θέσις), εἴναι μερικώτερον τοῦ χωρος, ὡς τὸ καιρός, τὸ χρόνος.

Ψ

ψάλλω (=ψηλαφῶ, ἐγγίζω τὴν χορδήν, κιθαρίζω), μόνον τὸ ἀπαρέμ. τοῦ ἀορ. ψῆλαι. Ἰδὲ ἄδω.

ψαύω (=ψηλαφῶ, ἐγγίζω, πλησιάζω), ἀόρ. ἐψυχοῦσα. Ἄρημ. ψαυστός, ἀψαυστος, ψαῦσις.

Σημ. Θέμ. ψαυ- (ψαF). Ἐκ τῆς αὐτῆς βίζ. καὶ τὸ ψάω-ω. Συνάν. ἀπτομαι, ὑφ' οὐ ἀναπληροῦται. Ἰδὲ καὶ θιγγάνω.

[**ψάω·ω**] (=τρίβω, ψύνω), ἀόρ. -ἐψησα. Μέσ. ἀποψῶμαι (=σποιγγίζομαι).

Σημ. Ἰδὲ ψαύω. Ἐπειδὴ ἀρχικῶς ἦτο ψήσω, συναιρεῖ ὁ ἐνεστώς, δστις εἴναι ποιητ., τὸ αε εἰς η.

ψέγω (=κατηγορῶ), παρατ. ἐψεγον, μέλ. ψέξω, ἀόρ. ἐψεξα. Παθ. ψέγομαι. Ἄρημ. ψέκτης, ψέκτος, ψέκτεον, ψόγος.

Σημ. Θέμ. ψεγ-. Τὸ αὐτόπ. μέσ. ψέγω ἐμανιόν. Τὸ παθ. ψόγος τινὸς γιγνεται, ψόγον ὑπέχω τινός. Τὸ ἐνεργ. ψόγον ἐπιφέρω καὶ ποιῶ τινι. Συνάν. φαυλίζω, ἐπιτιμάω-ω, δηειδίζω.

[**ψεύδω**] (=ἔξελέγχω ψευδόμενον, λέγω ψεύματα, ἀπατῶ), μέλ. ψεύσω καὶ δωρ. ψευσθ, ἀόρ. -ἐψευσα. Μέσ. ψεύδομαι (=λέγω ψεύδη, ἀπατῶμαι), παρατ. ἐψευδόμην, μέσ. μέλ. ψεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐψευδάμην (=εἰπον ψεύδη), παθ. ὡς μέσ. ἐψεύσθην (=ἡπα-

τήθην, ἀπέτυχόν τινος), παρακ. (μέσ. καὶ παθητ.) ἔψευσματι, ὑπερσ. ἔψεύσμην, τετελ. μέλ. ἔψευσμένος ἔσομαι. Ρημ. ψεῦδος, ψευδής, ψεύστης, ψεῦσμα.

Σημ. Θέμ. ψευδ. Ὁ ἐνεργ. ἐνεσ. ἀχρηστος. Συνών. τῷ ψεύδομαι τὸ ψευδολογέω-ῶ, ἀντίθ. τὸ ἀψευδέω-ῶ. Άντι τοῦ μέσου λέγεται καὶ ψεύδει χρῆματι, ψεύδεσι παράγω τινά.

ψυφίζω (=ἐπιτρέπω τι εἰς ψηφοφορίαν), παρατ. ἔψηφιζον, μέλ. ψηφιῶ, ἀδρ. -ἔψηφισα, παρακ. -ἔψηφικα. Μέσον (ψηφοφορῶ, γνωμοδοτῶ, ἀποφασίζω· χυρίως ἐπὶ τοῦ δήμου), καὶ παθ. ψηφίζομαι, παρατ. ἔψηφιζόμην, μέσ. μέλ. ψηφιοῦμαι, μέσ. ἀδρ. ἔψηφισάμην, παθ. ἔψηφίσθην, παρακ. ἔψηφισματι, ὑπερσ. ἔψηφίσμην, τετελ. μέλ. ἔψηφισμένος ἔσομαι. Ρημ. -ψήφισις, ψήφισμα, ψηφιστέον (σύνθ.).

Σημ. Ἐκ τοῦ ψῆφος (ψάω). Τὸ ἐνεργ. πάντοτε σύνθ. ἐπιψηφίζω=προτείνω ψηφοφορίαν (λέγεται περὶ τῶν προέδρων τῶν παρεχόντων τὴν τοῦ ψηφίζεσθαι: ἔξουσίαν), καταψηφίζομαι=καταδικάζω διὰ τῆς ψῆφου, οὗ ἀντίθ. τὸ ἀποψηφίζομαι=ἴπολλάττω, ἀθωώνω τινὰ διὰ τῆς ψῆφου μου (πρᾶλι καταγγείσκω· ἀπογιγνώσκω, καταδιαιτῶ ἀποδιαιτῶ). Παθητ. εἶναι: τὸ ψῆφος ἐπάγεται τινὲς περὶ τίνος. Συγγενοῦς βίζης τὰ (ψ)άμμος, ψάμαδος.

ψύχω (=ἀερίζω, στεγνώνω, ψυχράνω), ἀδρ. -ἔψυχα. Παθ. ψύχομαι, παθ. ἀδρ. ἔψυχθην, παρακ. ἔψυγματι. Ρημ. ψύξις, ψῦχος, ψυχή, ψυκτήρ.

Σημ. Θέμ. ψῦχ-. Ἀντίθ. τὸ θερμαλίνω. Σύνθ. μετὰ τῆς ἀπό, ἀνά, διά.

ώδινω (=γεννῶ), μόνον ὁ ἐνεστ.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὥδις-ῆνος (ποιητ. καὶ μτγν.)=πόνος τῆς γέννας, πόνος δριμύς.

ώθέω-ῶ (=σπρώχω, ἀποκρούω, ἀπομακρύνω, ἀντίθ. τοῦ ἔλκω), παρατ. ἐώθουν, μέλ. ὕστω, ἀδρ. ἔωσα. Μέσ. καὶ παθ. ὥθουμαι, παρατ. ἐωθούμην, μέσ. μέλ. -ώσομαι, παθ. -ώσθήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐώσαμην, παθ. ἐώσθην, παρακ. ἔωσματι. Ρημ. ἀπωσίς.

Σημ. Θέμ. ὥθ (Fωθ) καὶ ὥθε-. Ἐπειδὴ κατ' ἀρχὰς είχε F, ὡς καὶ τὰ κατάγνυμι, οὐρῶ καὶ ὥροῦμα λαμβάνει: συλλαβήκην αὔξησιν καὶ ἀναδιπλασιά-ζεται δι' ε. Τὸ μέσον=προωθῶ ἐμαυτόν, παθητ. δὲ τὸ ὥθισμός ἔσιν.

ώνέομαι-οῦματι (=ἀγοράζω, μισθώνω), παρατ. ἐωνούμην,

μέσ. μέλ. ώνήσομαι, μέσ. ἀρό. ἐπειάμην, παθ. ἐωγήθην, παραχ. ἐώνημαι. Ρημ. ώνή, ώνησις, ώνητής, ώνιος, ώνητός, ώνητέος.

Σημ. Θέμ. ώνε-. Είναι ἐνεργ. ἀποθ. 'Ο ἀδρ. ἐπειάμην, δστις σχηματίζεται κατὰ τὰ τὰ εἰς -μι, ἐν τῇ ὑποτ. πρίωμαι καὶ εύκτ. πριαίμην, τονίζεται κατὰ τὰ βαρύτονα' ἡ προστ. πρίω-ἀσθω, τὸ ἀπαρ. πρίασθαι, ἡ μετ. πριάμενος. Διὰ τὴν αὔξησιν ἵδε ὁδός. Περιφρ. ώνήγη ποιοῦμαι, ώνητής είμι τὸ ἐνεργ., τὸ δὲ παθ. ώνιος καὶ ώνητός είμι.

ῳφελέω·ῶ (=φέρω ὄφελος, βοηθῶ), παραχτ. ώφέλουν, μέλ. ώφελήσω, ἀρό. ώφέλησα, παραχ. ώφέληκα, ὑπερσ. ώφελήκειν. Μέσ. καὶ παθ. ώφελοῦμαι, παρατ. ώφελούμην, μέσ. μέλ. ώς παθ. ώφελήσομαι, παθ. ώφεληθήσομαι, παθ. ἀρό. ώφελήθην, παραχ. ώφέλημαι, ὑπερσ. ώφελήμην, τετελ. μέλ. ώφελημένος ἔσομαι. Ρημ. ώφελεια καὶ ώφελία, ώφέλημα, ώφέλιμος, ώφελητέος, ώφελητέον.

Σημ. Θέμ. ώφελε-. Τὸ μέσ. ώφελοῦμαι σπανιώτατον, ἀνθ' οὐ τὸ ώφελῶ ἐμαυτόν. Συνών. τῷ ώφελῷ τὰ λυσιτελῶ καὶ δυίνημι, ἐν καιρῷ γλγνομαι ἡ εἰμί τινι, ώφέλειαν (ἢ ώφελήματα) παρέχω τινί, δφελος είμι τινι. Τὸ ἐν καιρῷ τι ποιῶ =ώφελιμόν τι ποιῶ. Παθ. τὸ ώφέλεια, δφελος ἔστι τινος.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΑΝΩΜΑΛΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Α

(Ε=ένικός, Δ=δυϊκός, Π=πληθυντικός).

άδελφός (ό)· χλητ. ὁ ἀδελφες.

ἀνρ (ό)· ἀέρος, ἀέρι, ἀέρα, ὁ ἀήρ· Π. μόνον αἰτ. ἀέρας.

"**Αθως** (=τὸ Ἀγιον ὄρος) (ό καὶ σπαν. ὥ)· τοῦ "Αθω, τῷ "Αθωφ, τὸν "Αθω(γ), ὁ "Αθως.

αιθήρ (ό)· τοῦ αἰθέρος, τῷ αἰθέρι, τὸν αἰθέρα, ὁ αἰθήρ. Π. μόνον αἰτ. τοὺς αἰθέρας.

αιδώς (=έντροπή) (ή)· τῆς αἰδόσ-οῦς, τῇ αἰδόι-οῖ τὴν αἰδόα-ῶ, ὁ αἰδώς καὶ παρὰ τοῖς γραμματικοῖς αἰδοῖ. 'Ο Δ. καὶ Π. κατὰ τὴν έ' κοινὴν κλίσιν: τὰ αἰδώς, ταῖν αἰδοῖν. Π. αἱ αἰδοῖ, τῶν αἰδῶν, ταῖς αἰδοῖς, τὰς αἰδούς, ὁ αἰδοῖ.

ἄλιενς (ό)· γεν. ἄλιέως καὶ ἄλιές, αἰτ. ἄλιέα καὶ ἄλια. Π. δύ. ἄλιης καὶ ἄλιες, ἄλιέων καὶ ἄλιῶν, ἄλιέας καὶ ἄλιας. Αἱ ἄλιαι πτώσεις ὅμαλῶς.

[**ἄλας** (ή) (=ή θάλασσα) ποιητ.]· Π. ἄλεις (τὰ ἄλατα), ἄλων, ἄλσι, ἄλας, ἄλεις.

ἄλως (ή) (=τὸ ἄλων)· ἄλω, ἄλφ, ἄλω, ἄλως. Π. ἄλωφ, ἄλων, ἄλφη, ἄλωρ, ἄλφι. Τοῦτο καὶ τὸ ἔως ἐτερόκλιτα κατὰ τὴν αἰτ. ἐν, ἔνει ν κατὰ τὰ τριτόκλιτα.

άμνος (ό) (=ἄρνιον) (καὶ ἀρήν σπαν.)· ἄρνος, ἄρνι, ἄρνα, ὁ ἄμνε. Δ. ἄρνε, ἄρνοιν. Πλ. ἄρνεις, ἄρνῶν, ἄρνάσι, ἄρνας, ἄρνες.

άμυγδαλον (ή) καὶ ἀμύγδαλον (τὸ) ὁ καρπός (τὸ δένδρον ἀμυγδαλῆ). 'Ετερογενές. Ιδὲ βλάβη.

Ανάχαρσις (ό). Αναχάρσιος, Αναχάρσι, Ανάχαρσιν, Ανάχαρσι. ἄναξ ἔχει κλητ. ἄναξ καὶ ἄνα.

ἀνήρ ἀνδρός, ἀνδρί, ἀνδρα, ἀνερ. Δ. ἀνδρε, ἀνδροῖν. Π. ἀνδρες, ἀνδρῶν, ἀνδράσιν, ἀνδρας, ἀνδρες. Τὰ ἀσύγχοπτα εἶναι ποιητικά.

ἄνθος (τὸ). ἔχει γεν. πλ. ἀνθέων καὶ σπαν. ἀνθῶν.

Απόλλων (ό). Απόλλωνος, Απόλλωνι, Απόλλωνα (καὶ ἐπὶ δρου) Απόλλω), "Απόλλον.

Ἄρης (ό). Αρεώς, Αρεῖ ει, "Αρη καὶ Αρην, ὁ Αρες καὶ Αρης.

Αριοβαρζάνης (ό). Αριοβαρζάνους καὶ ου, Αριοβαρζάνει, Αριοβαρζάνην, Αριοβαρζάνη.

Ἄρτεμις (ή). Αρτέμιδος, Αρτέμιδι, Αρτεμιν καὶ -ιδα, ὁ Αρτεμι.

ἀστήρ (ό). ἀστέρος κτλ. ὁμαλ. πλὴν τῆς δοτ. πλ. ἀστράσιν. Ποιητ. Π. ἀστρα.

ἀστεύ (τὸ). ἀστεως, ἀστει, ἀστυ, ἀστυ. Δ. ἀστει, ἀστέοιν, ὁ ἀστει. Πλ. ἀστη, ἀστεων, ἀστεσι, ἀστη, ἀστη.

B

Βλάβη (ή) -ης καὶ βλάβος (τὸ) -ους. Ανήκει εἰς τὰ πλεονά-
ζοντα. Ιδέ ἀμυγδάλη, βράγχος, δίψη, δαπάνη, ὕροφος, πλῆθος,
σκάφη, σκότος, σκύφος, φθορά.

Βορέας (ό). κτλ. καὶ βορρᾶς, βορρᾶ (καὶ βορροῦ), βορρᾶ, βορ-
ρᾶν. Τὸ ἀσυναίρ. Βορέας κτλ. εἶναι ὄνομα θεοῦ.

Βοῦς (ό καὶ ή). βοός, βοέ, βοῦν, ὁ βοῦ. Δ. βόε, βοοῖν. Π. βόες,
βοῶν, βουσέ, βοῦς, βόες.

Βράγχος (ό) (=βράγχιασμα) -ους καὶ τὸ βράγχος -ους. Ιδέ
βλάβη.

Γ

γάλα (τὸ). γάλακτος, γάλακτι, γάλα. Π. [γάλακτα, γαλά-
κτων], γάλαξι.

γαστήρ (ή) (=κοιλία). γαστρός, γαστρί, γαστέρα, γαστήρ.

Δ. γαστέρε, γαστέροιν. Π. γαστέρες, γαστέρων, γαστράσι καὶ γαστήρσι, γαστέρας, γαστέρες.

γέλως (ό). ταῦλλα ὄμαλῶς· ἡ αἰτ. τοῦ ἐν. γέλωτα καὶ γέλων.

γέρας (τὸ) (=βραβεῖον). γέραος-γέρως, γέρας, γέρας. Δ. γέρα, γεράοιν-γερῶν. Π. γέρα, γερῶν, γέρασι, γέρα.

γῆ (ἡ) (ἐκ τοῦ γέα). ἄνευ πληθ. Λέγεται καὶ ἡ γαῖα, τὴν γαῖαν. **γῆρας** (τὸ). γήρας, γήρας, γήρας, γήρας· ἄνευ πληθ.

Γλοῦς (ό). τοῦ Γλοῦ, τῷ Γλοῦ, τον Γλοῦν, ὁ Γλοῦ.

Γνῶσις (ό). Γνώσιος, τῷ Γνώσι, τὸν Γνῶσιν. Ἐκ τοῦ γιγνώσκω.

γόνυ (τὸ). γόνατος, γόνατι, γόνυ. Δ. γόνατε, γονάτοιν. Π. γόνατα, γονάτων, γόνασι. Μεταπλαστόν.

Γοργώ (ἡ). Γοργοῦς, Γοργοῦ, Γοργώ, Γοργοῖ· καὶ ἡ Γοργών, Γοργόνος, Γοργόνι, Γοργόνα. Π. Γοργόνες.

γραῦς (ἡ) (=γραῖα). γραός, γραῖ, γραῦν, γραῦ. Δ. Γρᾶε, γραοῖν.

Π. [γρᾶες], γραῶν, γραυσί, γραῦς, γρᾶες.

γυνὴ (ἡ). γυναικός, γυναικί, γυναικα, γύναι. Δ. γυναικε, γυναικοῖν. Π. γυναικες, γυναικῶν, γυναιξί, γυναικας, γυναικες. Μεταπλαστόν.

δαῖς (ἡ). δεῖπνον θεῶν καὶ ἀνθρώπων· εὐωχία, συμπόσιον), δαιτός, δαιτί, δαιτα, δαις. Σπάν. παρ' Ἀττ.

δάς (ἡ) (=δάχδι). δάχδος, δάχδι, δάχδα, δάχς. Δ. δάχδε₂ δάχδοιν. Π. δάχδες, δάχδων, δάχδι, δάχδας, δάχδες.

δάκρυον (τό). ὄμαλόν, πλὴν τῆς δοτ. πλ. δακρύοις καὶ δάκρυσι. Μεταπλαστόν.

δάκτυλος (ό). Π. οἱ δάκτυλοι καὶ τὰ δάκτυλα ἐκ τοῦ ἀχρήστου τὸ δάκτυλον.

δάπις (ἡ) (=τάπης, χαλί, κελίμι). δάπιδος, δάπιδι, δάπιν, δάπι. Π. δάπιδες, δάπιδων, δάπισι, δάπιδας, δάπιδες. Ἡ αἰτ. ἐν. εἰς -ν κατὰ τὰ φωνηεντόληκτα, κατὰ τὰ εἰς -ις,-υς,-ους δόδοντόφωνα βαρύτονα καὶ τὸ κλείς.

δεῖνα (ό, ἡ, τό). δεῖνος, δεῖνι, δεῖνχ. Π. δεῖνες, δεῖνων, δεῖνας. Εὔρηται καὶ ἀκλιτον, ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνχ κτλ. Εἶναι ἀόριστος ἀντωνυμία.

δέλεαρ (τό) (=δόλος, δόλωμα, ἀπάτη) [τοῦ δελέατος, -ητος, τῷ δελέατι], τὸ δέλεαρ. Π. δελέατα· τὰ λοιπὰ μτγν.

δέμας (τό) (=τὸ ἀνάστημα)· μόνον κατ^θ ὄνομ. καὶ ατ.

δένδρον (τό)· ὅμαλὸν πλὴν τῆς δοτ. πλ. δένδροις καὶ δένδρεσι.

δεσμὸς (ό). Π. οἱ δεσμοὶ καὶ τὰ δεσμὰ (αἱ ἀλύσεις). Ἐλληνές, διπλογενές.

Δημήτηρ, Δήμητρος, Δήμητρι, Δήμητρα, Δήμητερ.

Διός, Διί, Δία, ἵδε Ζεύς.

δίψα (ή), δίψης, δίψῃ καὶ τὸ δίψος, διψους κτλ. Διπλογενές καὶ ἑτερόκλιτον.

δόρυ (τό), δόρατος, δόρατι καὶ δορί, δόρυ, δόρυ. Π. δόρατα, δοράτων, δόρασι κτλ.

δρεπάνη (ή), δρεπάνης καὶ τὸ δρέπανον ἑτερογενῶς. Ἰδὲ βλάβη.

δυσμαὶ (αἱ)· μόνον κατὰ πληθ.

E

Ἐαρ ἥο (τό)· ἔαρος-ἥρος, ἔαρι-ἥρι, ἔαρ, ἔαρ· ἄνευ πληθ.

ἐγκατα (τά) (=ἰντοσθια)· ἐγκάτων, ἐγκάτοις, ἄνευ ἐνικοῦ.

ἐγχελυς (ή καὶ σπαν. δ)· ἐγχέλυος, ἐγχέλυ, ἐγχελυν, ἐγχελυ.

Δ. ἐγχέλει, ἐγχελέοιν. Π. ἐγχέλεις, ἐγχέλεων, ἐγχέλεσι, ἐγχέλεις, ἐγχέλεις.

εἰκὼν (ή)· αἰτιατ. εἰκόνα καὶ εἰκώ.

ἐκών-έκοισα-όν· ἐπιφρ. = θεληματικῶς, προθύμως, ἐπίτηδες, δσον ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ, δσον δι' ἐμέ.

ἐλαῖον (τό)· καθ^θ ἐνικὸν μόνον, δ πληθ. μτγν.

ἐσπέρα (ή)· καθ^θ ἐνικὸν μόνον. Τὸ ἐσπέρας οὐδέποτε λέγεται.

ἐτνοσίαι (οἱ) (=χνεμοὶ πνέοντες καθ^θ ωρισμένας τοῦ ἔτους ὥρας, μελτέμια)· ἐτησίων, ἐτητίκις, ἐτησίας· ἄνευ ἐνικοῦ.

ἔως (ή) (=αὔγή)· τῆς ἔω, τῇ ἔω, τὴν ἔω, ὡς ἔως, ἄνευ Δ. καὶ Π. Ἰδὲ ἄλως.

Z

Ζεὺς (ό)· Διός (καὶ σπαν. Ζηνός), Διί (καὶ σπαν. Ζηνί), Δία (καὶ σπαν. Ζηνα), Ζεῦ.

Ζῆνις (ό). Ζήνιος, Ζήνη, Ζῆνιν, Ζῆνι.

ζυγός (ό). ζυγοῦ, ζυγῷ, κτλ. καὶ τὸ ζυγόν, τοῦ ζυγοῦ κτλ.
Πληθ. Ἀττικὸς ἀείποτε τὰ ζυγά, τῶν ζυγῶν.

H

ἥρως (ό) (χλίνεται ὁμαλῶς κατὰ τὴν γ' χλίσιν καὶ κατὰ τὴν
β' Ἀττ.). ἥρως καὶ ἥρω, ἥρωι καὶ ἥρῳ, ἥρωα καὶ ἥρῳ, ὁ ἥρως.
Δ. ἥρωε, ἥρώοιν καὶ ἥρων. Π. ἥρωες, ἥρώων, ἥρωσι, ἥρως [καὶ ἥ-
ρωας], ἥρωες.

ἥώς (ή) (=αὔγή). ἥος, ἥος [τὴν ἥῶ, ὁ ἥος]. Ιδὲ ἔως.

Θ

Θαλῆς (ό). Θάλεω, Θαλῆ, Θαλῆν, Θαλῆ. Μτγν. τὰ Θαλοῦ
Θαλητος, Θαλητη, Θαλητα.

θάρρος (τὸ). ὁμαλῶς ὁ πληθ. σπαν. θάρρη, ὡς καὶ τὰ θέρος-
θέρη.

Θέμις (ή). Θέμιστος [καὶ μτγν. Θέμιδος], Θέμιν, Θέμι.

Θέμις (ή) (=διάταξις, νόμος, δίκαιον συνήθεια). μόνον τὴν αἰτ.
θέμιν.

Θέτις (ή). Θέτιδος, Θέτιδη, Θέτιν, Θέτη.

θρίξ (ή). τριχός, τριχή, τρίχα, θρίξ. Π. τρίχες, τριχῶν, θριξί,
τρίχας.

θώρακας (ό, ή) (=τσακάλι). θωράκη, θωράκη, θώρακη. Δ. θῶε, θώοιν.
Π. θῶες, θώων, θωράκη, θῶες.

I

ἰδρωτής (ό) ὁμαλῶς κατὰ τὴν γ' χλίσιν, πλὴν τῆς ἐν. δοτ.
ἰδρῶτη καὶ ιδρῷ, καὶ αἰτ. ιδρῶτα καὶ ιδρῶ.

ἴρις (ή) (=οὐράνιον τόξον, καὶ φυτόν). ίριδος, ίριδη, ίριν, ίρι.

ἰκτίνος (ό) (πτηνόν, περδικογέρακον). αἰτ. ἐν. ικτίνον καὶ
ἰκτίνα, καὶ δοτ. πλ. ικτίνοις καὶ ικτίσι.

Κ

κάλπις (ἡ) (=ἀγγεῖον, ὕδρία, κληρωτίς). κάλπιδος, κάλπιδη, κάλπιν (-ιδα), κάλπι. Π. κάλπιδες, κάλπιδων, κάλπισι, κάλπιδαις, κάλπιδες.

κέαρ (τὸ) (=ἢ καρδία). ἐλλειπτικὸν κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἐν. μόνου.

κέρας (τὸ) (=κέρατον, πτέρυξ στρατεύματος ἢ σιόλου). κέρως, κέρφη, κέρας, κέρας. Δ. κέρα (-τε), κεράτοιν καὶ κερῆν. Π. κέρα (-τα), κεράτων καὶ κερῆν, κέρασι, κέρα (-τα), κέρα (-τα).

κις (ό) (=σκώληξ τοῦ σίτου, σάρχας). κιός, κιί, κιν, κίς. Δ. κιε, κιεῖν. Π. κιες, κιῶν, κισί, κις, κιες.

κλείς καὶ **κλήις** (ἡ) (=κλειδί, κλειδωνιά). κλειδός, κλειδή, κλεῖν [μτγν. κλείδα] κλείς. Δ. κλεῖδε, κλειδοῖν. Π. κλεῖδες, κλειδῶν, κλεισί, κλεῖδαις [καὶ μτγν. κλεῖς], κλεῖδες.

κνέφας (τὸ) (=σκότος). κνέφους, κνέφη, κνέφας, κνέφας. ἀνευ Δ. καὶ Π.

κοινωνὸς (ό, ἡ). ὅμιλον δευτερόκλιτον. Π. οἱ κοινῶνες, τῶν κοινώνων, τοὺς κοινῶνας. Μεταπλαστόν.

κρέας (τὸ). τοῦ κρέως [μτγν. κρέατος], κρέα, κρέας, κρέας. Δ. κρέα, κρεῆν καὶ κρεοῖν. Π. κρέα, κρεῶν, κρέασι, κρέα, κρέα.

κρίνον (τὸ) ὅμιλόν, ἡ δὲ δοτ. πλ. κρίνεσι.

κύων (ό, ἡ). κυνός, κυνί, κύνα, κύον. Δ. κύνε, κυνοῖν. Π. κύνες κυνῆν, κυσί, κύνας, κύνες. Κυνῆ=δέρμα κυνός.

Λ

λίπα (τὸ) (=ἔλαιον). αἰτ. μόνον ἐν τῇ φράσει «λίπα ἀλείφεσθαι». Ισως εἰναι επίρρ. ώς τὰ κρύφα, μάλα, σίγα, σφόδρα, τάχα κττ.

λύγξ (ό, ἡ) (=εἶδος ζώου), λυγχός, κτλ.

λύγξ (ό) (=λόξυγγας), λυγγός κτλ.

λύχνος (ό). Π. οἱ λύχνοι καὶ τὰ λύχνα. Διπλογενές.

Μ

[**μάκαρ** (=μακάριος)]. παρ' Ἀττ. πεζ. μόνον ἡ γεν. πλ. μακάρων.

μάλην (ή) (=μασχάλη). μόνον ἡ γεν. ἐν τῇ φράσει ὑπὸ μάλης.

μάντις (ό). κλητ. μάντι καὶ μάντις. Όμαλῶς ὡς τὸ πόλις.

μάρτυς (ό, ή). μάρτυρος, μάρτυρι, μάρτυρα [μεταγενεστ. μάρτυν], ὁ μάρτυς. Ταῦλα όμαλῶς δοτ. πλ. μάρτυσι.

μέγας, μείζων, μέγιστος. Μεταπλαστά. Ἐχει θέμ. μεγα-, μεγαλο-, μεγ- (μέγις=μείζων).

μέλι (τό). μέλιτος, μέλιτι, μέλι, ἀνευ Δ. καὶ Π.

μέλε (=φίλε), μόνον κατὰ κλητ. Εἶναι ἡ κλητ. τοῦ ὁ μέλεος ἀντὶ μέλεος (=ἀγαπητέ, καλέ, ἀλλὰ καὶ=μωρέ, καημένε, πτωχέ).

μηδείς (=μηδὲ εἰς), μηδεμία, μηδένγεν. μηδενός, μηδεμιᾶς, μηδενός, δοτ. μηδενί, μηδεμιᾷ, μηδενί, αἰτ. μηδένα, μηδεμίαν, μηδέν. Π. μόνον τὸ ἀρσ. μηδένες, μηδένων, μηδέσι, μηδένας.

Μηδοσάδης (ό). Μηδοσάδου, Μηδοσάδη, Μηδοσάδην, Μηδόσαδες.

[μηνις] (ή) (=δργή). παρ' Ἀττ. τῆς μήνιος, τὴν μῆνιν.

μητρο (ή). μητρός, μητρί, μητέρα, μητερ. Δ. μητέρε, μητέρων. Π. μητέρες, μητέρων, μητράσι, μητέρας, μητέρες.

Μίνως (ό). Μίνω καὶ Μίνως, Μίνω καὶ Μίγωι, Μίνων καὶ Μίνω, Μίνως.

μούσινον (ό) (=ξύλινος πύργος, ξυλίνη καλύβη). Μεταπλαστὸν ὄμαλόν, πλὴν τῆς δοτ. πλ. μοσσύνοις, ήτις ἐξ ὀνόμ. μόσσυνος.

μοχθηρός κλητ. καὶ ὁ μόχθηρε, ὡς τὰ ἀδελφε, πονηρέ.

μύκης (ό) (=μανιτάρι), μύκητος, μύκητι, μύκητα καὶ μύκην. Π. μύκητες καὶ μύκαι, μυκήτων, μύκησι καὶ μύκαις, μύκητας.

μύλη (ή), μτγν. ὁ μύλος.

N

νάπη (ή) (=δασώδης κοιλάς), όμαλῶς καὶ τὸ νάπος· ους.

ναῦς (ή) (=πλοῖον), νεώς, νήι, ναῦν, ναῦ. Δ. νῆε, νεοῖν. Π. νῆες, νεῶν, ναυσί, ναῦς, νῆες.

νέκταρ (τό). γεν. νέκταρος, μόνον.

νέωτα πάντοτε ἐν τῇ φράσει ἐς γέωτα (=τὸ ἔπόμενον ἔτος).

νῆστις (ό, ή). νῆστιδος, νῆστιδι, νῆστιν. Π. νῆστιδες, αἰτ. νῆστιδας καὶ νῆστεις.

νύξ (ἡ)· νυκτός, νυκτί, νύκτα, νύξ· νύκτε, νυκτοῖν· νύκτες, νυκτῶν, νυξί, νύκτας, νύκτες. Ὁ πληθ. πολλάκις ἐπὶ ένος, δι' ὁ μέσαι νύκτες=μέση νύξ.

νῶτος (ό) (=ἡ βάχις)· ὅμαλόν· ὁ Π. συνήθ. καὶ τὰ νῶτα κτλ.

Ο

Οἰδίπους (ό)· Οἰδίπου (μτγν. Οἰδίποδος), Οἰδίποδι, Οἰδίπουν | καὶ μτγν. Οἰδίποδα], Οἰδίπου(ς). Π. Οἰδίποδες, Οἰδίποδων, Οἰδίποσι, Οἰδίποδας.

օις-οῖς (ό, ἡ = πρόβατον)· οἰός, οἴη, οἶν. Π. οἴει, οιῶν, οἰσι, οἴς, οἴεις.

ὄναρ (τό)· ἐλλειπτικόν· μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ.

ὄνειρος (ό)· ὄνειρου καὶ ὄνειρατος, ὄνειρφ καὶ ὄνειρατι κτλ. Π. τὰ ὄνειρα καὶ ὄνειρατα, ὄνειρων καὶ ὄνειράτων, ὄνειροις καὶ ὄνειρασι, τὰ ὄνειρα καὶ ὄνειρατα.

ὄρνις (ἀρσενικὸν=τὸ πτηνόν, θηλ. δὲ=ἡ ὄρνιθος)· ὄρνιθος, ὄρνιθι, ὄρνιν καὶ ὄρνιθα, ὄρνι. Π. ὄρνιθες καὶ ὄρνεις, ὄρνιθων, ὄρνισι, ὄρνιθας καὶ ὄρνεις καὶ ὄρνης, ς ὄρνιθες.

όροφος (ό) καὶ **όροφή** (ή). Ἰδὲ βλάβη.

οὔς (τό) (=αὐτί)· ωτός, ωτή, οὔς, οὔς. Δ. ωτε, ωτοιν. Π. ωτα,

ωτων, ωσί, ωτα.

όφελος (τό) (=ώφελεια)· ἐλλειπτικόν· μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ.

ναῦλον (τό) καὶ δ' γαῦλος.

Π

παῖς (ό, ἡ)· παῖδός, παῖδι, παῖδα, παῖ. Δ. παῖδε, παίδουν. Π. παῖδες, παῖδων, παῖσι, παῖδας, παῖδες.

πατὴρ (ό)· πατρός, πατρί, πατέρα, πάτερ. Δ. πατέρε, πατέρων. Π. πατέρες, πατέρων, πατράσι, πατέρας, πατέρες.

πληθος (τό) καὶ **πληθύς** (ή)· ίνος. Ἰδὲ βλάβη.

πλοῦτος (ό)· ὅμαλόν. Π. μόνον οἱ πλοῦτοι, πλούτων, πλούτοις πλούτους.

Πνύξ (ή) (=ό τόπος ἔνθα ἡκκλησίαζον οἱ Ἀθηναῖοι)· Πυνός, Πυκνί, Πύκνα, ς Πνύξ. Μτγν. τὰ Πνυκός, Πνυκί, Πνύκα.

πονηρός· κλητ. καὶ ὁ πόνηρε, ὡς τὰ ἄδελφε, μόχθηρε.

Ποσειδῶν (δ'). Ποσειδῶνος, Ποσειδῶνι, Ποσειδῶνα καὶ (ἐπὶ δρκου), Ποσειδῶ, Πόσειδον.

πούς, ποδός, ποδί, πόδα, ποῦ. Δ. πόδε, ποδοῖν. Π. πόδες, ποδῶν, ποσί, πόδας, πόδες.

πρᾶος, πραεῖα, πρᾶον. Εἰς τὸν ἐνικ. ὅμαλῶς, εἰς τὸν πληθ. οἱ πρᾶοι, τῶν πράων καὶ πραέων, τοῖς πραέσι, τοὺς πράους· τὸ δὲ οὐδ. τὰ πραέα, τῶν πραέων, τοῖς πραέσι, τὰ πραέα.

πρεφευτὴς (δ') (=δ ἀπεσταλμένος), εἰς τὸν ἐν. καὶ δ. κατὰ τὴν α' κλ. Π. οἱ πρέσβεις, πρέσβεων, πρέσβεσι, πρέσβεις, πρέσβεις, σπανιώτερον δὲ πρεσβευταί, πρεσβευτῶν κτλ.

πρόχοος (ἡ) (=ἀγγεῖον ὑδροφόρον-οἰνηρόν, ὑδρία, κανάτι) καὶ ἀττ. **πρόχοος**, πρόχου, πρόχω, πρόχουν κτλ. Π. δοτ. πρόχουσι (μτγν. πρόχοις), πρόχους.

πυρός (τό)· πυρός, πυρί, πῦρ, πῦρ. Δ. πυρώ, πυροῖν. Π. πυρά, πυρῶν, πυροῖς, πυρά, πυρά.

P

ὅοῦς-ροῦ κατὰ τὴν β' συνηρ. κλίσιν ὡς καὶ τὸ νοῦς-νοῦ.

ὅμπος (δ) (=ξακθαρσία)· ὅμαλόν. Π. οἱ ῥύποι.

Σ

σέβας (τό)· μόνον εἰς τὴν ἐν. ὀνομ. καὶ αἰτ.

σέλας (τό) (=φῶς, ἀστραπή, λάμψις)· ἐλλειπτικόν· παρ' Αττ. μόνον εἰς τὴν ὀνομ. καὶ αἰτ.

σῆς (δ') (=σκάλης), σεός (τῷ σεῖ). Π. σέες, σέων (σῆσι), σέας καὶ σεῦς [τὰ σητός, σητί, σητεῖ, σητας εἶναι μτγν.].

σῖτος (δ)· ὅμαλόν. Π. μόνον τὰ σῖτα, σῖτων, σῖτοις, σῖτα.

σκάφος (ἡ) καὶ **σκάφος** (τό). Ἰδέ βλάβη.

σκότος (ό)· σκότου κλ. καὶ τὸ σκότος, σκότους, μόνον καθ' ἐν. Ἰδέ βλάβη.

σκύφος (ό) (=ποτήριον)· τοῦ σκύφου καὶ **σκύφος** (τό)· τοῦ σκύφεος-ους. Ἰδέ βλάβη.

στάδιον (τό)· δμαλόν. Π. οἱ στάδιοι καὶ τὰ στάδια.

σταθμὸς (ό)· δμαλ. Π. οἱ σταθμοὶ καὶ τὰ σταθμά (=μέτρα ρους).

στέαρ-στῆρ (τὸ) (=λίπος πεπηγμένον, ξύγγι), στέατος-στητός, στέατι-στητὶ κτλ.

σφᾶς (ό) (=σφος)· αἰτ. σῶν. Π. οἱ σφ., τοὺς σφᾶς. Θηλ. ἡ σφᾶς, τῆς σῶ, τὴν σῶν. Π. αἱ σφ. Οὐδ. τὸ σῶν καὶ πληθ. τὰ σᾶ.

Τ

τᾶν (=φίλε)· μόνον ἐν τῇ κλητικῇ.

τάπις (ή) (=τάπις, χαλί)· τάπιδος, τάπιδι. τάπιδα. Π. τάπιδες, τὰς τάπιδας.

ταὼς καὶ ταῷς (ό)· ταῷ (καὶ ταῷνος), ταῷ (καὶ ταῷνι), ταῷν (καὶ ταῷνα) κατὰ τὴν β' Ἀττ. κλίσιν.

τέρας (τό)· τέρατος, τέρατι, τέρχει. Π. τέρατα καὶ τέρα, τῶν τεράτων καὶ τερῶν, τοῖς τέρασι.

τίγρις (ή), τίγριος, τίγριν καὶ τίγρι, τίγριν, τίγρι. Π. τίγρεες εις, τίγρεων, τίγρεσι, τίγρεας-εις. Τὰ τίγριδος -δι -δα μτγν.

τύροις (ή) (=πύργος, ἔπαλξις, ἔπαυλις)· τύρσιος, τύρσι, τύρσιν. Π. τύρσεις, τύρσεων, τύρσεσι, τύρσεις.

Τισσαφέρνης (ό)· Τισσαφέρνους, Τισσαφέρνει, Τισσαφέρνην καὶ -η, Τισσαφέρνη.

τυφῶς (ό) (=ἀνεμοστροβίλος)· τυφῶ, τυφῶ, τυφῶ, τυφῶς καὶ τυφῶνος, τυφῶνι, τυφῶνα κατὰ τὴν γ' κλίσιν.

Υ

ύδωρ (τό)· ύδατος, ύδατι, ύδωρ. Π. ύδατα, ύδατων, ύδασι.

υἱὸς (ό)· υἱοῦ καὶ υἱέος, υἱῷ καὶ υἱεῖ, υἱόν, υἱέ. Δ. υἱώ καὶ υἱέε, υἱοῖν καὶ υἱέοιν. Π. υἱοὶ καὶ υἱές, υἱῶν καὶ υἱέων, υἱός καὶ υἱέσι, υἱοὺς καὶ υἱές, υἱοὶ καὶ υἱές.

ύπαρ (τὸ) (=πτασία, ἡν βλέπομεν ἐγρηγορότες, 'τὰ ξύπνα, ἀντίθ. τοῦ ὄναρ)· ἐλλειπτικόν· μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ.

Φ

φθορά (ή) καὶ φθόρος (ό). Ἰδὲ βλάβη.

φρέαρ (τό). φρέατος καὶ φρατός-φρητός, φρέατι, τοῖς φρέαρ. Π. φρέατα, φρέατων καὶ φρητῶν, τοῖς φρέασι κτλ.

φρούρδος (ό) (=έκ τοῦ πρὸ-όδός ὁ ἀφατος, μάταιος), τὸ θηλ. φρούρδος καὶ φρούρη.

X

χάρις (ή), χάριτος, χάριτι, χάριν (τὸ χάριτα μτγν.), ὡς χάρι(ς).

Δ. χάριτε, χαρίτοιν. Τοῦ χαρ. δύναμι. Χάρις ή αἰτιατικὴ εἶναι Χάριτα.

Π. χάριτες, χαρίτων, χάρισι, χάριτας, χάριτες.

χείρ (ή). χειρός, χειρί, χειρα, χείρ. Δ. χεῖρε, χεροῖν καὶ χειροῖν. Π. χεῖρες, χειρῶν, χερσί, χεῖρχες, χεῖρες.

χελιδών (ή). ὁμαλῶς κατὰ τὴν γ' κλίσιν, ἀλλ' ή ἐν. κλητ. καὶ χελιδοῖ.

χοῦς (ό) (=τὸ χῶμα) καὶ αἴτ. χοῦν· τὰς ἄλλας πτώσεις ἀναπληροῦ ή λέξις χῶμα.

χοῦς (ό) (=μέτρον ὑγρῶν) χοός, χού, χόα, ὡς χοῦ. Π. οἱ χόες.

χρέος (τό). χρέους καὶ αἴτ. τὸ χρέος. Π. χρέα, χρεῶν, χρέα.

χρεών (τό) (=τὸ δίκαιον, ἀνάγκη, τὸ πεπρωμένον, ὁ θάνατος). ἀκλιτον οὐδέτερον τῆς μετοχ. τοῦ χρέων.

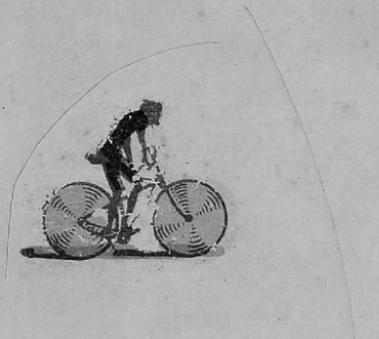
χρέως (τό) (=χρέος) ἀκλιτον.

χρώμα (ό) (=τὸ δέρμα) χρωτός, χρωτὶ καὶ χρῶ, χρῶτας ὁ πληθ. μτγν.

ΤΕΛΟΣ

024000027994

|Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής